

Một Ngày Làm Thầy, Cả Đời Làm Chồng

Contents

Một Ngày Làm Thầy, Cả Đời Làm Chồng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	58
17. Chương 17	61
18. Chương 18	65
19. Chương 19	68
20. Chương 20	72
21. Chương 21	76
22. Chương 22	79
23. Chương 23	83
24. Chương 24	87
25. Chương 25	90
26. Chương 26	94
27. Chương 27	97
28. Chương 28	100
29. Chương 29	104
30. Chương 30	109
31. Chương 31	112
32. Chương 32	115
33. Chương 33	118
34. Chương 34	122
35. Chương 35	125
36. Chương 36	129
37. Chương 37	132
38. Chương 38	135
39. Chương 39	139
40. Chương 40	142
41. Chương 41	147

42. Chương 42	150
43. Chương 43	153
44. Chương 44	157
45. Chương 45	160
46. Chương 46	160
47. Chương 47	164
48. Chương 48	167
49. Chương 49	170
50. Chương 50	174
51. Chương 51	177
52. Chương 52	181
53. Chương 53	184
54. Chương 54	188
55. Chương 55	192
56. Chương 56	196
57. Chương 57	199
58. Chương 58	202
59. Chương 59: Ngoại Truyện Tiểu Đồng	204
60. Chương 59 .2	209

Một Ngày Làm Thầy, Cả Đời Làm Chồng

Giới thiệu

Khi nữ sinh tiểu bạch gặp phải thầy giáo lưu manh. “Thầy, tại sao thầy lại thích em?” Án

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-ngay-lam-thay-ca-doi-lam-chong>

1. Chương 1

“Đừng như vậy..... Ừm..... Đau A.....”

Giọng nói mềm mại như nước truyền đến, cả người Lâm Thư chấn động, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh tượng trong cuốn tiểu thuyết, cô đọc ngày hôm qua.

Chính là cảnh một cô gái rên rỉ đầy ham muốn, kiều mị ướt át, chỉ tiếc người đàn ông phúc hắc kia hình như đã hiểu lầm, anh ta làm đau cô gái. Thật là ngược tâm ngược thân, cô đọc đến hai mắt lưng tròng, mãi đến ba giờ sáng mới mang theo đôi mắt nặng trĩu sưng lên như trái đào, tê tâm phế liệt đi ngủ.

Vậy nên, ngay ba giây sau khi thức giấc Lâm Thư liền sử dụng trí tưởng tượng mơ mộng của mình, quyết định thức dậy để đón ánh mặt trời đầu tiên, mở mắt ra, nằm nhoài trên giường nhìn xuống.

“Mới sáng sớm, người nào gào thét nhộn nhạo vậy?”

Bạn cùng phòng cô, Tiểu Đồng hung hăng quăng cái nhìn hình viên đạn vào người Lâm Thư: “Cậu mới nhận nhạo, cả nhà cậu đều nhận nhạo!”

Lâm Thư chớp mắt, lúc này mới nhìn lên, đúng lúc thấy Liễu Yên Nhiên đang tạo kiểu tóc cho Tiểu Đồng, tạo thành đủ loại kiểu dáng. Còn cô ấy mặc một chiếc váy ngắn màu đỏ, đi cùng với nó là một đôi giày nhỏ, trong những ngày mùa đông như thế này càng khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo. Tiết Băng đang đứng bên cạnh, đối diện với chiếc gương, cẩn thận cài chiếc ghim cài áo lấp lánh lên trên bộ đồ màu đen của mình.

“Các cậu..... Không lẽ các cậu định sau khi tan học sẽ đi xem mắt?” Lâm Thư vò vò cái đầu tổ quạ, nhàu nhĩ giống như một miếng xốp cũ nát bị nhúng nước, lăn ra giường tiếp tục giả chết.

Tiết Băng chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Cậu có biết hôm nay là ngày gì không?”

“Thứ sáu, ngày mười tám tháng mười hai”. Lâm Thư vừa nhảy từ trong ổ chăn ra với lấy điện thoại, vừa suy nghĩ xem hôm nay có phải là ngày hoàng đạo gì không, mọi chuyện đều thuận, thích hợp cho việc cưới xin, cho nên ba người phụ nữ này mới hưng phấn hơn uống máu gà như vậy.

“Tuần này đã là tuần thứ 13 rồi” Ngay cả người tính khí dễ chịu như Liễu Yên Nhiên cũng phải nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lâm Thư biết nghe lời phải: “Ừm, ừm, còn có hơn một tháng nghỉ đông nữa”

“Được rồi được rồi, cậu thông minh như vậy, các tế bào thần kinh của cậu làm sao có thể hiểu được bọn tớ chứ?” Tiểu Đồng không kiên nhẫn nói.

Lâm Thư ôm nỗi căm hận cắn chặt: “Cậu không phải công kích tớ như thế”

“Tớ đâu có công kích cậu”. Tiểu Đồng đặc biệt cố tình khéo léo nhắc đến cái “người” đang cắn cắn chặt.

“Cậu, cậu.....” Muốn so sánh sự độc miệng giữa Lâm Thư và Tiểu Đồng, chẳng khác nào mang bánh bao thịt đi đánh chó, một đi không trở về! Lâm Thư đơn giản “Lướt đi” một cái, chui vào ổ chăn, trốn vào góc tối trồng nấm.

“Nói chuyện nghiêm túc đi, cậu thực sự không lên lớp tiết của Tô Mặc sao?” Tiểu Đồng luôn cảm thấy việc cãi nhau với Lâm Thư không phải là thách thức, bình thường cũng không gây sự.

“Tô Mặc là ai?” sau khi tìm kiếm cái tên này trong đầu không có kết quả gì, Lâm Thư cũng không ngại học hỏi kẻ dưới.

Tiết Băng nghe thấy cái tên Tô Mặc, hai mắt lập tức sáng lên, giống như chó con bị đói bụng vài ngày, đột nhiên nhìn thấy khúc xương, “Tô Mặc thực sự là cực phẩm nhân gian nha”.

Mấy kẻ háo sắc này ở trong ký túc xá đã ba năm “Cấu kết với nhau làm việc xấu”, đối với mỗi một biểu hiện, một động tác của Tiết Băng, Lâm Thư đã quá quen thuộc. Mỗi khi Tiết Băng ở trong trường học phát hiện ra một mỹ nam nào đó, sẽ luôn luôn cảm khái một câu: “XX là cực phẩm nhân gian”. Mà khiến cho cô ấy có thể dùng đến hai chữ “Thực sự”, cho đến bây giờ chỉ có một người này.

“Đã qua hơn nửa học kỳ, không ngờ đến bây giờ cậu vẫn không biết Tô Mặc” Ánh mắt Tiết Băng tràn đầy trách cứ.

Lâm Thư giật mình, ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, Tô Mặc là nhân vật lớn cỡ nào? Cô đưa ánh mắt hoang mang chưa tỉnh ngủ hẩn nhìn Liễu Yên Nhiên: “Tớ cần phải biết anh ta sao?”

“Tuần sau là tuần thứ 14 của năm học, là tuần thứ ba học môn tự chọn, tới bây giờ cậu vẫn tin rằng, cậu chỉ cần gặp qua một người sẽ nhớ ngay người đó?” Tiểu Đồng phát ra giọng nói lạnh lẽo, khiến mồ hôi lạnh của Lâm Thư túa ra liên tục, sấm hối một cách sâu sắc.

“Tô Mặc là thầy giáo môn tự chọn của chúng ta” Liễu Yên Nhiên tốt bụng nhắc nhở.

Lớp học tự chọn..... A! Cô nhớ ra rồi.

Bây giờ đã là học kỳ hai năm thứ ba đại học, đến năm thứ tư, phần lớn thời gian đều là đi thực tập ở bên ngoài, rất ít khi về trường. Vì vậy, môn học tự chọn này coi như là môn học cuối cùng ở đại học.

Lúc chọn môn học, Cô chọn trái chọn phải, do dự mãi, cuối cùng quyết định phải nâng cao cảm xúc của bản thân bằng cách lấy môn nhân văn làm mục tiêu.

Không ngờ, lúc có kết quả đăng ký môn học, vừa hỏi, ba người kia cũng đều nhất trí cùng chọn môn học đó.

Nghe xong tin này, cô liền ngây ra không hiểu gì, trong ký túc xá ba người này từ trước đến nay đều không thích học môn nhân văn nhạt nhẽo này, trong mắt các cô ấy những thanh niên làm văn nghệ là những người khó hiểu nhất thế giới.

Tiểu Đồng từng nói: “Lâm Thư, cậu lại kẻ hai nhị (1) cũng có sắc có hương, còn đám người kia cũng là những kẻ hai nhị, nhưng chỉ biết làm bộ làm tịch” Lâm Thư cảm thấy rất an ủi, bởi vì đó là lần đầu tiên Tiểu Đồng khích lệ cô.

(1): Tiếng lóng của tiếng Trung ý chỉ sự ngốc nghếch, ngu dốt.

“Sao các cậu đều chọn học môn này.....” Lâm Thư vô cùng kinh ngạc, gương ánh mắt tràn đầy khinh bỉ hỏi.

“Cậu không biết là xác suất đăng ký được môn học này là một phần hai mươi sao? Tổ đoán chắc toàn bộ vận may trong học kỳ này của chúng ta đều dồn vào lần này, mới có vận cứt chó như vậy.” Tiểu Đồng vẫn đang mừng rỡ như điên không thể tự kiềm chế.

Không cần..... cái gì mà xác suất chứ. Lâm Thư hoàn toàn không để ý tới, nhưng may mắn cần phải dùng trong những lúc quan trọng, cô thực sự không muốn lãng phí may mắn trong học kỳ cuối như thế này, Lâm Thư trong lòng kêu lên một tiếng.

Đáng tiếc, ba người phụ nữ kia hoàn toàn không để ý tới tâm trạng bi phần của cô, khí thế thảo luận sôi nổi ngất trời: “Nghe nói anh ta tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng ở nước ngoài, mới về nước...”

“Còn nữa, anh ta chưa đầy ba mươi tuổi, mà đã trở thành giáo sư rồi”

“Nghe mấy chị khóa trên nói, anh ta chưa bao giờ điểm danh, nhưng làm gì có ai lại ngốc như thế, đi vắng mặt trong giờ của anh ta ”

“Đúng rồi, đúng rồi, phải biết rằng..... Chẹp chẹp”. Sau đó các cô ấy nói gì nữa, Lâm Thư một chút cũng không nghe thấy, nhưng một câu: “Chưa bao giờ điểm danh” đã khắc sâu vào trong lòng cô, bỗng nhiên cảm thấy may mắn này dùng hết cũng rất đáng, ở trong đại học gặp được một thầy giáo không bao giờ điểm danh thực sự giống như từ trên trời rơi xuống chiếc bánh có nhân vậy.

Lâm Thư chỉ cần nhớ tới cảnh tượng đi học, trong phòng học đông nghịt người, các cô đi muộn, chỉ có thể ngồi ở một góc sáng sủa phía cuối của phòng học, khoảng cách xa như vậy, căn bản không nhìn thấy đáng về giáo viên đứng trên bục giảng ra sao, cô liền hết hy vọng, đơn giản nằm bò xuống bàn trong một góc cuối ngủ bù.

Loáng thoáng nghe thấy câu gì đó là “Không điểm danh”, tảng đá trong lòng cô liền rơi xuống đất, sau đó lại nghe thấy được các loại như là : “Pháp luật Minh triều, Lãng tri” gì đó, cũng không có gì vui vẻ, vì thế cô liền yên tâm thoải mái ngủ trong hai tiết học.

Kết quả, từ đó về sau, Lâm Thư không còn nơm nớp lo sợ việc phải trốn tiết, mà đúng lý hợp tình trốn tiết, cho dù thật sự gặp phải cảnh ngộ “Bất trắc” cũng có ba người kia xử lý giúp.

Vốn dĩ cả buổi sáng hôm thứ sáu chỉ có hai tiết học, đối với Lâm Thư mà nói, ngủ một mạch đến khi tỉnh ngủ, sau đó mở mắt tỉnh lên, chìm đắm trong thế giới tiểu thuyết, đó thực sự là thiên đường của nhân gian.

Lớp tự chọn mỗi tuần có hai tiết, một trăm phút, tất cả mười tuần, gần mười sáu tiếng bốn mươi phút, khoảng thời gian quý giá này cô có thể đọc xong ba bộ tiểu thuyết BL (Boy's love – tiểu thuyết Đam Mỹ) kinh điển, đặc biệt là BL Anime và phim điện ảnh BL yêu đương thuần khiết, cô cho rằng phải cực kỳ khéo léo tận dụng thời gian để xem những thứ này.

Lâm Thư bắt đầu nhớ lại, thì ra là thế, giáo viên dạy môn tự chọn của các cô. Tên là Tô Mặc, đẹp trai phóng khoáng tài hoa hơn người tuổi trẻ đầy hứa hẹn.....(Chỗ này lược bỏ mấy trăm chữ) “Không điểm danh”.

“Bây giờ đã là chín giờ một phút, nếu cậu rời giường đi học cùng bọn tớ, vẫn kịp đấy.” Tiết Băng tận tình khuyên bảo, không muốn Lâm Thư làm hỏng “Ngày tốt gặp mỹ nam”

“Tớ kiên quyết không rời khỏi ổ chăn ấm áp của mình” Lâm Thư do dự trong 0.1 giây, trả lời như chém đinh chặt sắt.

Trước đó, Tiểu Đồng quay đầu nhìn Lâm Thư đầy hứng thú, cô thấy ra đầu run lên sồn gai ốc trong lòng run sợ, nhưng cuối cùng vẫn bị khuất phục trước cơn buồn ngủ, không quan tâm nhắm mắt lại.

Lúc tỉnh lại, cô quần kín trong chăn bông, bắt chước chuột đồng, lăn lộn trên giường, từ từ mở mắt, cầm điện thoại di động, mười giờ ba mươi.

Giơ ngón tay tính toán, bây giờ còn mười phút nữa là hết tiết ba, nếu bây giờ lên lớp, có thể học tiếp tiết bốn, có thể nhìn thấy “mỹ nam” Tô Mặc mà các cậu ấy nói.

Có đi hay không? Đây thực sự là một lựa chọn khó khăn.

Ọc ọc....

Lâm Thư ai oán xoa xoa bụng: “Mày đói rồi phải không? Tao đi pha mì gói, mày chờ chút”

Ọc ọc, ọc ọc....

“Ái chà? Mày không muốn ăn mì gói? Nhưng trong ký túc xá chỉ có mì gói.....” Lâm Thư mặt cau mày có.

Ọc ọc, ọc ọc, ọc ọc.....

Đối mặt với “Nhu cầu” mãnh liệt của cái bụng, cô thở dài: “Được rồi, tao xuống căn tin cho mày ăn”

Cuối cùng, ham muốn nhìn mỹ nam vẫn không thể thắng được khát vọng của đồ ăn.

Đi đôi dép lê gấu mèo bằng nhung vào chân, cùng với một đôi mắt thâm đen tương đương với “Quốc bảo” (Gấu trúc), Lâm Thư vật lộn hết sức lảo đảo từ trên giường xuống đất, xuống lầu mua đồ ăn cho bản thân.

Còn chưa đi xuống lầu: “Lớp trưởng, anh nhìn xem ánh mắt tôi kiên định biết bao....” tiếng hát tràn đầy sức sống của Lãnh Dương Dương vang lên, Lâm Thư vô cùng bình tĩnh lấy điện thoại di động ra, Tiểu Đồng nhả tin: “Hết sức khẩn cấp, Tô Mặc nói tiết sau sẽ kiểm tra, lên lớp nhanh”

Hả.....Kiểm tra bất chợt? Cái này không phải biến thành điểm danh sao!

Lâm Thư hiết rồ toàn bộ tiền đề của việc trốn học luôn hình thành trên cơ sở là giáo viên khoan dung độ lượng không điểm danh. Vì thế, nhanh chóng chạy vào ký túc xá, thay giày, cầm lấy túi sách, cô vung chân chạy như điên ra ngoài.

Lúc chạy tới phòng học, là mười giờ bốn chín phút, chỉ kém một phút nữa. cô khom lưng, cẩn thận đi vào từ phía dưới “Phục phục tiến lên” (chị ấy bò rạp xuống để vào lớp), cuối cùng thuận lợi ngồi ở hàng thứ hai cùng ba người kia.

Kéo kéo góc áo Tiết Băng, cô nhẹ giọng: “Sao lại ngồi chỗ này?” Máy người trong ký túc xá không phải luôn lấy việc ngồi hàng thứ ba từ dưới lên làm mục tiêu phấn đấu à?

“Chỗ này thì sao? Bọn tớ phải lên lớp sớm một tiếng mới giành được đó! Phải biết rằng, ngồi chỗ này, ngẩng đầu một góc bốn lăm độ, có thể nhìn thấy toàn bộ dáng vẻ anh tuấn nho nhã của giáo sư Tô.....” Tiết Băng không khỏi đắc ý.

“Sao đột nhiên lại kiểm tra thế?” Lâm Thư cắt ngang, cô nghĩ dù sao chỉ còn một tiết học cũng không tới mức khiến cho cô bị ai đau khổ.

“Cái gì mà đột nhiên kiểm tra?” Tiết Băng vẽ mặt khó hiểu.

“Sao.... “ Lâm Thư không nói gì lảng lảng nhìn về phía Tiểu Đồng. Tiểu đồng cảm giác mấy sợi tóc trên trán giật gật một chút, quay đầu lại, vô hại cười cười: “Cá nhân tớ cho rằng, nếu không nhìn qua Tô Mặc một lần, cậu sẽ hối hận cả đời. Là người chị em tốt nhất của cậu, tớ sao có thể nhẫn tâm để cho nửa đời sau của cậu sống trong sự thống khổ hối hận được, cậu nói đúng không?”

“Bộp.....” Lâm Thư đập bàn, đứng lên, cảm xúc trong lòng đã không thể dùng từ phần nộ để hình dung nữa, bữa sáng của cô, thế giới đam mê của cô, của cô..... Lâm Thư đỏ mắt: “Cậu, cậu.....”

“Em sinh viên kia, lúc lên lớp nên kiềm chế sự cuồng nhiệt trong lòng một chút”. Phía trước truyền đến giọng nói dứt khoát trong trẻo, nhàn nhạt, giống như tiếng ngọc vỡ.

Trong chớp mắt, phòng học vừa mới đang sôi trào, liền yên tĩnh trở lại, hơn một trăm ánh mắt cùng lúc quét qua, Lâm Thư nuốt một ngụm nước bọt, áp lực khổng lồ trên đầu, ngẩng đầu nhìn bức giảng, một góc bốn lăm độ.

Một người toàn thân vàng nhạt cùng với ghim cài của chiếc áo gió làm nổi bật lên dáng người thon dài, tao nhã cầm tài liệu giảng dạy, cho dù khẽ nhíu mày, cũng không mất phong độ. Mái tóc mềm mại trên trán đầu vào dấy, tuy cặp kính che khuất đôi mắt kia, nhưng khóe mắt đuôi mày đen như mực cổ. Lâm Thư lập tức nghĩ đến những người thư sinh tuấn mỹ có một không hai trong tiểu thuyết cổ đại, mặc dù gầy yếu, nhưng đứng ở chỗ nào, chỗ đó tự nhiên sẽ trở thành phong cảnh tuyệt đẹp.

Trong tích tắc đó Lâm Thư liền hiểu ra vì sao các bạn phòng mình lại “Điên cuồng” như vậy.

Đúng là.....

“Em sinh viên kia, mời em ngồi xuống, mặc dù tôi có thể hiểu tâm trạng phấn khích của em sau khi gặp giáo viên.....” Tô Mặc hơi nghiêng đầu nhìn cô: “Nhưng mà, tôi muốn vào học rồi”

Khóe miệng mỉm cười của anh không biết cố ý hay vô tình khiến “thần hồn điên đảo” của cô lần lượt “triệu hồi”, cuối cùng tinh thần cũng trở lại, lặng lẽ ngồi xuống, vùi mặt giữa hai cánh tay.

Như thế này, thật là mất mặt, quá mất mặt

Lâm Thư ở trong lòng lệ rơi đầy mặt, quả nhiên, trai đẹp lên lớp, thực sự là không thể tùy tiện trốn, bởi vì sẽ có Sailor Moon đại biểu ánh trăng trừng phạt bạn!

2. Chương 2

Lâm Thư ủ rũ gục mặt xuống bàn, nửa người nằm ngoài ra bàn, cố hết sức co người lại giảm thiểu sự lấn chiếm của bản thân trong không gian nhỏ bé của lớp học.

Do những tiết học trước không nghe giảng, cô chỉ đại khái biết Tô Mặc đang nói đến một trong những điểm đặc sắc lớn nhất trong triều đại nhà Minh là thái giám.

Nhắc tới thái giám, điều đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là bộ phim “Long Môn phi giáp” vừa xem cách đây mấy ngày. Tạo hình của Hoa Lan Chỉ trong cảnh đi săn trong mưa vô cùng quyến rũ thực sự khiến cho Lâm Thư muốn ngưng mà không được, YY suốt cả một ngày, làm cho bong bóng màu hồng bay đầy trong không khí ký túc xá.

Trốn ở góc phòng, Lâm Thư cười ha ha, Tiết Băng sợ tới mức khẽ run rẩy, quay đầu lại đúng lúc thấy cô đang cắn móng tay, hai mắt phát ra ánh sáng xanh, dáng vẻ giống như đang chìm đắm trong thế giới riêng của chính mình.

Tiết Băng lắc đầu, Tiểu Đồng nói đúng, quả nhiên những người bình thường không có cách gì theo kịp.

Giảng được một nửa, Tô Mặc đột nhiên cầm lấy sổ điểm danh, nói muốn mời một người trả lời câu hỏi.

Vẫn duy trì tư thế đáng khinh, Lâm Thư chuẩn bị đi vào giấc mộng gặp chu công, cũng khẽ ủ rũ mông lung nâng mí mắt lên, bày ra cái dáng vẻ giống như vừa nãy thật sự có nghe giảng.

Kinh nghiệm trong nhiều năm cho cô biết, khi giáo viên gọi học trò trả lời câu hỏi, thường chọn những người ngồi phía cuối lớp, nhất là những sinh viên nào ăn mặc xinh đẹp, chột dạ cúi đầu.

Lâm Thư cúi đầu nhìn lại mình một chiếc áo xám bình thường, bảo đảm một người như vậy cộng thêm ngồi lẫn một đám người ngay cả cha mẹ tìm cũng không ra, vì thế mỉm cười lớn mật nhìn thẳng lên chỗ Tô Mặc trên bục giảng.

“Vậy thì Tiết Băng...”

Chậm rãi thở nhẹ một cái, ngay lúc đó Lâm Thư hiện lên ánh mắt thông cảm nhìn về phía Tiết Băng, không ngờ Tô Mặc lại nói tiếp: “Em sinh viên ngồi bên phải đi”

Khốn kiếp, nói xong luôn cả câu sẽ chết sao, có biết là trong các trò chơi ở khu vui chơi cô sợ nhất là trò Yun - night Speed (Trò chơi tàu lượn) không! Có biết là từ việc đang cười trên nỗi đau của người khác tự nhiên nỗi đau đó chuyển sang người mình cần phải có bao nhiêu dũng khí cũng như khả năng chống đỡ ra sao không!

Không còn cách nào, lớp học là địa bàn của giáo viên, là địa bàn của anh ta, anh ta có quyền quyết định!

Lâm Thư kiên trì đứng lên, xiết chặt nắm đấm, phẫn hận nhìn Tô Mặc .

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, đã thấy người kia đang cười đến độ ngàn vạn hoa lệ nở rộ, khoe môi hơi cong lên, lực sát thương không thể kinh thường.

Cô dám lấy tất cả may mắn của học kỳ này đảm bảo, trong giây phút đó, cô nhìn thấy tia sáng trắng chợt lóe lên, xẹt qua chiếc kính mắt của Tô Mặc, đó là tia sáng phá hoại hòa bình và phát triển của thế giới, đi ngược với lương tri và chính nghĩa..... Tia sáng gian tà!

Đột nhiên, mí mắt phải giật giật, trong lòng Lâm Thư xuất hiện sự bất an. Giống như đối với nguy hiểm, cô luôn có thể linh cảm được. Cô tự tin gọi đó là trực giác của phụ nữ, nhưng Tiểu Đồng lại rất sẵn lòng dùng một câu nói như này để hình dung: Đây giống như là động vật nhỏ bé đối mặt với động vật ăn thịt hung ác thì kinh ngạc nhận rõ được sức lực kinh người.....

Tóm lại, cho dù thế nào đi nữa, cô vẫn cảm thấy linh cảm đó rất chính xác.

Chỉ thấy Tô Mặc đẩy kính mắt, nói: “Em sinh viên kia, mời em nhắc lại về những điều tôi đã nói ở tiết trước, Lưu Cẩm, Ngụy Trung Hiền những thái giám này mặc dù có quyền hành nghiêng ngả một thời, nhưng vì sao đến cuối cùng lại có kết cục thê lương?”

Anh ta cố ý! Tô Mặc thẳng thắn này chắc chắn đã phát hiện cô không lên lớp những tiết trước, nên mới hỏi câu này! Nếu mà cô nhắc lại được những vấn đề ở tiết trước thì đúng là có quý!

Lâm Thư nhìn chằm chằm một góc tối tăm nào đó trên bục giảng, chuẩn bị giả chết cho qua chuyện, bình thường khi giáo viên thấy học trò của mình sau năm giây vẫn không trả lời được câu hỏi, không phải đều nói một câu “Ngồi xuống” sao?

Năm, sáu, bảy..... Lâm Thư trong lòng lo lắng như lửa đốt, nhịn không được quay đầu liếc mắt nhìn Tô Mặc một cái, không ngờ, anh ta cũng đang thoải mái nhàn nhã nhìn lại cô, dáng vẻ rất chờ đợi giống như không trả lời được chắc chắn không bỏ qua.

Cuối cùng cô hiểu ra, Tô Mặc có chỗ nào đó không giống với một giáo viên bình thường..... Anh ta tuyệt đối là siêu cực phẩm a!

Dù sao Tiết Băng cũng có chút lương tâm, không dấu vết kéo Lâm Thư, tạo khẩu hình miệng giống như nói: Ngoài việc quyền lực của nhà vua bị hạ thấp xuống, thì còn có dân chúng khó khăn.

Đối với hành động giúp đỡ trượng nghĩa của Tiết Băng, Lâm Thư hết sức vui mừng, sắp xếp lại suy nghĩ, những tên hoạn quan này không an phận thủ thường hầu hạ hoàng đế, lại luôn đi tranh quyền đoạt thế, làm hại dân chúng rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, hành vi như vậy quả thực vô nhân đạo!

Sau khi nghĩ thông suốt, cô mỉm cười ưỡn ngực, khiêu khích lườm Tô Mặc, tự tin dâng trào lớn tiếng nói: “Nói đơn giản, bọn họ có kết cục như vậy, chính là do bọn họ không thể giao hợp!”

Nói xong câu đó, phía sau Lâm Thư, loáng thoáng có thể cảm thấy được vô số những đạo thiên lôi xẹt qua phía chân trời, nướng cô đến độ ngoài khét trong sống.

Chẳng qua tình hình của lớp học bây giờ cũng không hơn gì cái này. Trong phòng học yên lặng, mặc cho những giọt nước mắt vô cùng hối hận của tội ác quét qua một góc 45 độ trên khuôn mặt của Lâm Thư.

Kịp phản ứng đầu tiên vẫn là Tô Mặc, anh nâng tay phải lên, giống như che che khóe miệng có chút ý cười: “Quan điểm của em, khụ khụ, rất mới mẻ, nhưng có lẽ nên dè dặt hơn một chút thì tốt hơn”

Trong lớp học vẫn im lặng như cũ....

Lâm Thư cố gắng kiềm chế tiếng gầm gừ trong lòng xuống, mặt không chút thay đổi ngồi xuống.

“Phì...” Không biết người nào cười lên tiếng đầu tiên, sau đó: “Ha ha ha ha ...” Lúc này, sự yên lặng của lớp học cuối cùng bị phá vỡ.

Giây phút này, là giây phút mất mặt nhất trong hai mươi hai năm tồn tại ngắn ngủi trên đời này của Lâm Thư, ở đây trong một lớp học, một giảng đường lớn, ở đây một tên “Cầm thú” gọi là Tô Mặc hăm hại cô trở thành mục tiêu chính của hơn một trăm người.

Từ đó, cuộc sống khiêm nhường ba năm của Lâm Thư không còn tồn tại, nhất chiến thành danh (chỉ ra trận một lần đã nổi tiếng)

Trước khi bị thổ huyết mà chết Lâm Thư vẫn còn một việc muốn biết, chính là: “Tiết Băng, tại sao Tô Mặc biết cậu?” trong phòng học hơn một trăm người, Tô Mặc hoàn toàn không có khả năng biết hết tên tất cả mọi người, nhưng anh ta có thể gọi tên Tiết Băng rõ ràng như vậy, trong đó tất có gian tình.

Tiết Băng khó xử cúi đầu, kiểu mị giống như một đóa hoa nhỏ, ấp úng không nói lời nào.

“Mỗi lần sau khi hết giờ đều chạy lên bục giảng hỏi bài, Tô Mặc muốn không nhớ rõ cô sinh viên chăm chỉ này cũng khó” Tiểu Đồng một câu nói toạc thiên cơ.

Lâm Thư hoàn toàn bá phục ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự. “Bản thân đã chết, có việc hóa vàng mã”

Tại giảng đường này sau khi bị đối đãi ngược thân cộng thêm ngược tâm, tiếp đó trong vòng hai mươi phút, Lâm Thư uể oải viết một chữ “Nhân” xuống bàn, nhớ lại năm đó Lỗ Tấn tiên sinh đã khắc chữ “Sống” trong lòng, nhất thời cảm thấy bản thân mình đã tiến một bước lớn về phía vĩ nhân thời trước.

Từ trước tới nay Lâm Thư không phải là không có đầu óc, hơn nữa trong cuộc sống, luôn luôn xảy ra những xung đột va chạm không thể tránh được, nghĩ như vậy, cũng là bình thường.

Hướng hồ môn học tự chọn này Tô Mặc dạy cũng gần kết thúc, trường học lớn như vậy, muốn gặp, xác suất cũng không lớn, làm như vậy để an ủi bản thân, trước khi kết thúc môn học, Lâm Thư cuối cùng chậm chạp đối mặt

Tô Mặc nói tan học xong, ung dung tắt máy tính, “Tuần sau có một buổi học, nhưng xét đến việc hôm đó vào lễ Nô-en, nên mọi người không cần phải lên lớp”

Nghe nói như thế, trong phòng học liên reo hò, lễ Nô-en, một ngày đầy lãng mạn như vậy, có người yêu thì anh anh em em, không có người yêu thì nhanh chóng tìm người yêu cho mình, đi học, thực sự là phá hủy bầu không khí.

“Nhưng mà...” Tô Mặc chuyển đề tài câu chuyện: “Tôi vẫn muốn giao cho mọi người bài tập kiểm tra đánh giá, đề bài tự nghĩ, có liên quan đến triều đại nhà Minh là được, số lượng từ không giới hạn, trước hôm thứ sáu gửi vào hòm thư của tôi là được” Sau khi Tô Mặc nói xong yêu cầu, tiếng reo hò trong phòng học càng to hơn.

Lâm Thư lẩn lộn trong ba năm học, lần đầu tiên thấy một giáo viên “nói hay tuyệt” như vậy, trong lòng không khỏi đối với Tô Mặc có một phần nghìn thay đổi, tất nhiên, chỉ là một phần nghìn thôi!

Tuy nhiên, quan niệm này về sau bị ngàn vạn lần chứng minh ở khắp nơi, nhưng Lâm Thư muốn nhiều hơn nữa, từ đầu đến cuối Tô Mặc chính là sói đuôi dài, mà khi đó, Lâm Thư thật sự là bị đáng về vô hại kia của anh ta lừa bịp.

Lúc Tô Mặc có chút tiếc nuối nói với tất cả phòng học: “Học kỳ này, cảm ơn mọi người đã phối hợp, hi vọng lại cơ hội tiếp tục dạy mọi người”

Không biết vì sao, Lâm Thư cảm thấy trong nháy mắt đó, ánh mắt của Tô Mặc mơ hồ cố tình nhìn về phía cô, lúc cô nhìn lại lần nữa, chỉ thấy anh ta đang nghiêm túc chăm chú sắp xếp tài liệu, một chút xíu dấu vết cũng không có.

Cô thầm nghĩ, phản xạ thần kinh thật sự và càng ngày càng kém, thần hồn nát thần tính không phải là chuyện gì tốt, nhưng mà linh cảm thấy..... có chỗ nào đó không đúng.

Không cùng với suy nghĩ nhỏ nhặt của Lâm Thư, Tiết Băng ngồi ở bên cạnh kéo một ống tay áo giả bộ khóc lóc: “Thực sự không muốn chia tay với thầy Tô a!” Lâm Thư cảm thấy có chút buồn nôn, vừa quay đầu lại, liền thấy phần lớn sinh viên nữ trong lớp học đều có dáng vẻ bi thương, cô nhin không được nghĩ thế giới này khó hiểu hay là cô khó hiểu....

Lúc rời khỏi phòng học xuống lầu, Liễu Yên Nhiên và Tiết Băng đi trước, để chiếm bàn có địa hình có lợi trước, Lâm Thư vừa đi đến hành lang thấy cảnh “Đồ hộp” (thang máy) tắc nghẽn liền nhúc nhích, liền kéo Tiểu Đồng đợi khơi thông đám người kia.

Trong thời gian chờ đợi “lâu dài mà nhàm chán”, Lâm Thư nghe thấy Tiểu Đồng lầm bầm lầu bầu, trên mặt vẫn mang theo vẻ mặt “Hạnh phúc” khó nói nên lời: “Một người có trí tuệ và dung mạo giống như thầy Tô, bây giờ đều đã được quy hoạch trở thành động vật cấp 1 cần bảo tồn của quốc gia rồi”

Lâm Thư kinh sợ, một người lấy việc tra tấn toàn bộ con người trên thế giới làm nhiệm vụ của mình - ác nữ phúc hắc giống như Tiểu Đồng, lại có thể bày ra vẻ mặt hướng tới “Mùa xuân” như vậy, quả thực là.... quá khủng bố.

“Cái tên Tô Mặc kia rốt cục có gì tốt? Chính là một tên mặt người dạ thú”. Lâm Thư kìm nén bức tức trong bụng đã lâu, bây giờ cuối cùng cũng có thể thoải mái nói ra.

“Dáng vẻ của anh ta, nhìn thế nào cũng giống tiểu thụ, không phải còn lâu mới bằng tiểu thụ ấy chứ!”

“Cậu không thấy anh ta đeo kính sao? Bài học kinh nghiệm xương máu nói cho chúng ta biết, người đeo kính, không phải gian trá thì cũng trộm cắp, trong lòng chắc chắn không lương thiện gì”

“Còn nữa nhìn môi anh ta xem, mỏng như lá liễu, mặc dù có u mị mê hoặc lòng người, nhưng cậu cũng đã xem nhiều phim thần tượng rồi, chẳng lẽ còn không hiểu, người môi mỏng như vậy là người lạnh lùng vô tình nhất sao”

Trong đầu Lâm Thư còn đang sưu tầm từ ngữ để thêm mắm dặm muối hơn nữa, trong lúc đó giật mình cảm giác được Tiểu Đồng đặc biệt yên lặng: “Chà, hôm nay sao không nói gì như thế?”

Ngẩng đầu lên, mắt Tiểu Đồng chớp một cái, phát ra tin tức như sau: Tổ không thể nhắc xác cho cậu được, cậu bảo trọng.

Cô đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh đi, yên lặng quay đầu, Tô Mặc đang cười như không cười nhìn cô.

“Mặt người dạ thú?”

“Muôn đời tiểu thụ?”

“Không phải gian trá thì cũng là trộm cắp?”

“Lạnh lùng vô tình?”

Lâm Thư nghĩ Tô Mặc nói bốn câu này vô cùng rõ ràng, uyển chuyển du dương, hơn nữa còn gieo vần, so với lúc cô nói càng dễ nghe hơn.

“Thì ra hình ảnh tôi ở trong lòng em là như vậy....” Anh xoa xoa cằm trầm tư nói: “Em tên Lâm Thư, đúng không, rất hân hạnh được biết em”

Nói xong, Tô Mặc tươi cười rời đi, để lại Lâm Thư ngổn ngang trong gió

Cô rùng mình một cái, cảm thấy nhất định phải nhìn rõ người đàn ông này, không biết vì sao, đột nhiên có một linh cảm, trên kính mắt Tô Mặc chợt lóe lên tia sáng, phát ra một tin như này: “Ngày tháng sau này còn dài, oán thù này, tôi nhớ kỹ”.

Một trận gió bắc thổi qua, tâm can run rẩy!

“Tiểu Đồng cậu nói xem, sau này tớ có còn được tiêu tiêu sái sái, bước trên đường không?”

Tiểu Đồng không nói gì, chỉ vỗ vỗ vai cô, làm dấu chữ thập, mong thánh thần phù hộ cho con, Amen!

Trong giây phút đó Lâm Thư nghĩ, oán thù, không thể tùy tiện kết! Nếu không, phải chuẩn bị trả một cái giá vô cùng thê thảm.

3. Chương 3

Bởi đã trải qua những bi thương, thực sự quá mức thê thảm, cả buổi tối Lâm Thư vẫn chưa trở lại bình thường.

Cô hận không thể cầm lấy thanh đao, xông tới trước mặt Tô Mặc, bắt chước những kiếm khách thời trung cổ tiến lên một cách dứt khoát, bất luận là anh ta chết hay là cô sống, ít nhất cũng có một kết quả.

Theo logic mà nói, xác suất cô gặp Tô Mặc có thể so sánh với việc ở trên đường lớn nhìn thấy khiêu vũ, nhưng nghĩ đến ánh mắt âm âm u u kia của Tô Mặc, cô liền cảm thấy cơ thể và tâm hồn của mình đang bị hành hạ từ hai phía.

Nhưng mà, ước muốn và hiện thực luôn luôn không thể vượt qua khoảng cách, cuối cùng Lâm Thư chỉ có thể nằm lì trên giường hung ác chém trái cây mà thôi.

Cô thật sự tha thiết hy vọng Tô Mặc giống như những trái hoa quả trên màn hình điện thoại di động, tới một lần, chém một lần, tới hai lần, chém hai lần.... Nhưng, ngay cả trong trò chơi, kết cục của cô cũng là chém trúng trái bom, đến xương cốt không còn.

Lúc đó đột nhiên một cảm giác thương cảm không hiểu từ đâu đến “Đánh tan” Lâm Thư.

“A, tớ nói.....” Lâm Thư không nhìn được, tìm kiếm an ủi.

Đáp lại cô chỉ là tiếng tranh cãi của Tiểu Đồng, tiếng gáy ngủ của Tiết Băng, cùng tiếng lật người tao nhã của Liễu Yên Nhiên.

Trời đất bao la, nhưng không có chỗ nào cho cô dung thân! Lâm Thư hai mắt đầm lệ mông lung. Kết quả, cầu người không bằng cầu mình, cổ nhân quả nhiên là có trí tuệ lớn.

Lâm Thư nhìn chằm chằm trần nhà, lo sợ bất an suy nghĩ cả buổi tối, lại đọc “Bình pháp tôn tử”, “Bá tước Monte Cristo”. “thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng”, đến ra tay trước chiếm được lợi thế, ra tay sau gặp phải bất lợi?

Dưới áp lực lớn như vậy, ngay cả tiểu thuyết BL yêu thích nhất cũng không chữa lành được tâm hồn đang bị tổn thương của cô.

Nhưng cho dù cô tiêu hao tất cả tế bào não, vắt óc tìm mưu kế, lặn qua lặn lại, kết quả đạt được chỉ là.... Sáng ngày hôm sau hoa hoa lệ lệ treo trên mặt hai vành mắt đen.

Lúc đó Tiểu Đồng đang “Nhìn gương bôi phấn vàng” nhìn Lâm Thư một cái, bật cười, “Dáng vẻ này của cậu, rất giống con gái túng dục (buông thả dục vọng) quá độ bất lương”

“Có cậu mới túng dục, có cậu mới bất lương” Lâm Thư bi phẫn, đã không thông cảm cho tâm trạng rối loạn của cô, lại còn nói mát như thế, “Cậu và Ninh Nhị nhà cậu tìm chỗ nào đó hưởng hạnh phúc vui sướng với nhau ngay đi, đừng có ở đây nói chuyện không suy nghĩ như vậy”

Ninh Nhị, tên đầy đủ là Ninh Dật Viễn, vì quá mức tiểu bạch, nên Lâm Thư đặt biệt hiệu cho anh ta là - Ninh Nhị. Trong mắt cô, anh ta chính là một tiểu chính thái, một người yếu ớt đến độ chỉ cần đẩy một cái là ngã, thật sự không biết anh ta làm thế nào mà “Chinh phục” được vị Tiểu Đồng trâu bò này, không lẽ là

dựa vào bán manh? Nhưng tình cảm của hai người thực sự rất tốt, thứ bảy tuần nào cũng hưởng thụ trong thế giới hai người.

Đôi mắt Tiểu Đồng chợt lóe lên một tia sắc bén: “Cậu vừa nói cái gì? Nếu cậu có ý định chửi rửa chồng con tớ, thì cậu biết hậu quả rồi đó!”

“Cạnh” một tiếng, chiếc bút bi lập tức vỡ tan ở trên tay Tiểu Đồng.

“Không dám, không dám....” Lâm Thư rùng mình, lặng lẽ bỏ đi, đi tìm đồ ăn.

Căng tin rất gần ký túc xá, chỉ cần đi bộ vài phút là tới, Lâm Thư đưa ánh mắt mệt mỏi lên ô cửa sổ trước mặt: “Một ly sữa đậu nành, một trứng ốp lết”

Bác gái phục vụ căn tin sưng sốt, sau đó quăng ra ánh mắt thấu hiểu lòng người, lúc đưa cho Lâm Thư ly sữa đậu nành và đĩa trứng ốp lết, còn nhẹ nhàng nói: “Nha đầu, tuy sức khỏe của thanh niên rất tốt, nhưng tối nay cháu vẫn nên khuyên nhủ bạn trai mình một chút”

Lâm Thư nắm xiết chặt tay thành nắm đấm, bị thống quảng đũa mì xuống ngẩng đầu lên, bác gái, ánh mắt đó là ý gì vậy.... Cháu vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ mà (ý là con gái mới lớn)!

Không đợi Lâm Thư thương cảm xong, điện thoại di động đã vang lên tiếng “Rầm rầm”, chính là những giai điệu đầu tiên trong bài hát Doraemon.

Lâm Thư từng bị Tiểu Đồng dụ dỗ, cưỡng ép để cô đổi sang bản nhạc chuông bình thường hơn một chút, nhưng cô kiên trì cho rằng, để như thế mới chứng minh rằng cô vẫn còn giữ được sự ngây thơ hồn nhiên của trẻ con, sau đó Lâm Thư khinh thường nói với Tiểu Đồng một câu: “Tớ không muốn giống như cậu, đã đến tuổi phải chạy như điên trên con đường tìm chồng, muốn quay trở lại cùng không được....”

Lúc ấy Tiểu Đồng là người ra tay rất giao hoạt, thiếu chút nữa trong cơn kích động ném Lâm Thư từ tầng bốn xuống đất.

Liếc màn hình điện thoại một cái, cả khuôn mặt của Lâm Thư đều bị biến dạng trong chớp mắt, ba chữ “Hoàng thái hậu” khiến cho cô hoàn toàn trở lại với thực tế. Dằn lòng, nhắm mắt lại cô đưa điện thoại di động lên tai với một khoảng cách an toàn mười lăm xentimet, mới bắt đầu bắt máy nói chuyện:

“Con nha đầu chết tiệt, trong vòng nửa tiếng nữa mà chưa đứng trước mặt mẹ, thì mẹ không phải trở về nữa.”

Giọng nói của mẹ cô vẫn vô cùng nhanh nhẹn dũng mãnh như trước, chứng tỏ tình hình sức khỏe của bà rất tốt, nhưng dưới tiếng hét chói tai sắc nhọn đó, Lâm Thư khẽ run rẩy, đưa tay ấn nút kết thúc cuộc nói chuyện.

Xong rồi....

Lâm Thư gần như có thể nhìn thấy cảnh, ở một chỗ không xa, một cơn cuồng phong cùng với sấm vang chớp giật đang chờ cô đến khiêu chiến. Nhưng dựa vào những kinh nghiệm trước đây cho thấy, xác suất cô đi khiêu chiến thành công là không phần trăm....

Năm đó sau khi cô thi vào trường đại học, tự nhận thấy bản thân không có khả năng đỗ vào trường đại học Thanh Hoa ở Bắc Kinh, vì thế dựa trên nguyên tắc gần nhà, chọn một trường đại học nằm trong thành phố B cách nhà không xa.

Nếu ngồi xe buýt, chỉ mấy hai mươi phút là về đến nhà. Đối với một người tùy thời tùy chỗ như Lâm Thư có thể thoát khỏi căn tin, thoát khỏi những thứ “Đồ ăn nguy hiểm không biết tên” có khả năng “Uy hiếp” đến tính mạng, khiến mấy người còn lại trong ký túc xá không ngừng hâm mộ.

Nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bị triệu tập về nhà, không hoàn toàn tốt đẹp giống như suy nghĩ của các cô ấy, Lâm Thư bắt xe buýt về nhà, trong lòng hết sức bị thương, tận trong đáy lòng một dòng lệ lặng lẽ chảy xuống.

Đơn giản mà nói, nguồn gốc của bi thương này là đến từ mẹ của cô, Thi Vũ Vi, nghề nghiệp của bà Thi là một giáo viên ngữ văn vinh quang trong một trường trung học.

Trong mắt cô, có thể nói bà Thi là sự kết hợp hoàn mỹ của giữa cảm xúc và phóng khoáng. Trên người bà, bạn vừa có thể thấy cái khí chất đặc biệt lập dị của một loại người văn hoa nhỏ bé, vừa có thể thấy tinh thần của một người phụ nữ từ trong cùng ngõ hẻm mà không dựa vào một khuôn mẫu nào.

Chỉ cần lấy hai ví dụ thôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Thư, sau khi Tiểu Đồng nghe xong tên cô, cô ấy liền cho rằng cô là một tài nữ bụng đầy thi thư, nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì hai chữ Lâm Thư.

Nhắc đến Lâm Thư, tự nhiên người ta sẽ nghĩ tới nhà văn học từng làm mưa làm gió trong thời kỳ tư bản chủ nghĩa, nhà phiên dịch - Lâm Thư, một nhà văn một nhà họa sĩ, một kỳ tài không gì không biết. Tiểu Đồng cảm thấy nếu tên giống nhau, thì ít nhiều cũng sẽ kế thừa được chút ít phẩm chất ưu tú đó. Tuy nhiên sau khi trải qua thời gian, Tiểu Đồng ý thức được một cách sâu sắc rằng chỉ dựa vào tên mà đưa ra kết luận, là một việc ngây thơ biết bao.

Tiểu Đồng cũng không phải là người duy nhất bị lừa gạt. Từ nhỏ cho tới lớn Lâm Thư học qua hơn mười người giáo viên ngữ văn, trong kinh nghiệm của cô đều không có ngoại lệ, đó là: Đầu tiên, trong ánh mắt lấp lánh của các giáo viên là sự chờ mong dào dạt cõi lòng; sau đó nhìn về phía cô lại là ánh mắt ai oán có chút đau buồn. Cho dù cô cẩn thận suy nghĩ kỹ càng cũng không hiểu được là vì sao....

Nhưng nguyên nhân chính tạo thành một loạt sự kiện như vậy, không ngờ lại chính là việc đặt tên giống một nữ thi sĩ.

Năm ấy, trong lúc bà Thi mang thai, lúc nào cũng đọc cuốn “Trà Hoa Nữ” của dịch giả Lâm Thư, càng đọc càng cảm khái công lực thâm hậu của người dịch giả này, để bày tỏ tình cảm sùng bái với cổ nhân, bà Thi khẳng khái cố chấp lấy tên “Lâm Thư” này đặt tên cho đứa con trong bụng.

Tất nhiên, về sau bà Thi đã từng hối hận hay không, thì không thể biết được....

Mà hồi đó Lâm Thư lại có khát vọng mãnh liệt đối với tri thức, thường xuyên nhờ mẹ cô chỉ bảo một chút về vấn đề học thuật.

Ví dụ, trong một ngày nào đó, Lâm Thư hăng hái bước về phía trước, quyết định nâng cao trình độ kiến thức, lật lật giở giở các tác phẩm cổ điển, nhìn ngó một lúc, liền hỏi mẹ: “Tứ đại tác phẩm là nói về ‘Hong Lâu Mộng’, ‘Thủy Hử’, ‘Tây Du Ký’, và ‘Tam Quốc Diễn Nghĩa’ có phải không?”

Mẹ cô lùi lại làm bộ như gặp quỷ nói: “‘Tây Du Ký?’ Nó được xếp vào hàng tứ đại tác phẩm từ khi nào vậy, phải là ‘Kim Bình Mai’ chứ!”

Lúc đó Lâm Thư vẫn chưa nghe qua quyển sách “Kim bình mai” này, còn cho rằng do kiến thức của bản thân nông cạn không biết thâm sâu mà hối hận, vì thế trăm phương nghìn kế tìm được một quyển “Kim bình mai”, chịu đựng việc trên sách thỉnh thoảng xuất hiện “Theo miệng”, cố gắng cũng xem xong. Khi đó Lâm Thư mười tuổi, cách trưởng thành chỉ còn vãn vẹn tám năm...

Từ đó, ấn tượng “Kim bình mai” để lại khiến cho cô không có cách nào có thể xóa tan được.

Vì vậy, đối với bà Thi, trong lòng Lâm Thư vẫn có tâm trạng tương đối phức tạp. Mà bây giờ về nhà, cô cảm giác sự việc không đơn giản chỉ là về nhà ăn cơm như vậy!

Lúc ông Lâm Hạo ra mở cửa, bà Thi đang ngồi trên sofa xem phim Quỳnh Dao kinh điển.

Trên tivi nữ chính đang bày ra một dáng vẻ nửa bi thương nửa phẫn nộ, hai mắt đầm lệ nhìn nam chính: “Nói cho em biết đó không phải là sự thật, anh gạt em!” Sau đó đưa hai tay ôm mặt bắt đầu gào khóc. Nam chính nhìn cô ta, khổ sở nói: “Em nghe anh giải thích!” Nhưng nữ chính lại đưa hai tay lên bịt tai, gào to: “Em không nghe! em không nghe! em không nghe!” Nam chính nắm chặt hai vai của nữ chính: “XX, em không nên như vậy...”

Lâm Thư rùng người một cái, vội vàng tránh ánh mắt sắc bén của mẹ, nhìn về phía cha cô đang ngồi đối diện, hai cha con nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Lâm Thư: Có chuyện gì vậy cha?

Cha: Hôm nay gọi con về, là có việc quan trọng, trả lời cẩn thận đấy!

Lâm Thư: Đã xảy ra chuyện gì? Cha tiết lộ một chút đi....

Cha: Cha không thể, tự con giải quyết cho tốt đi!

Lâm Thư: Con không phải là con gái cha sao?

Cha:(quay đầu vào phòng bếp)

Lâm Thư: Con.....

Trên bàn ăn, Lâm Thư đang gấp lên một cái đùi gà, chuẩn bị cho vào miệng, đột nhiên bị một đôi đũa khác tàn nhẫn đánh rơi xuống.

“Khoan....” bà Thi tươi cười nói.

Lâm Thư ngồi nghiêm chỉnh lại, theo kinh nghiệm nhiều năm qua, tiếp theo chắc chắn mẹ cô sẽ nói ra một tin tức không tốt lành gì.

“Mấy hôm trước, em họ con đã dẫn chồng chưa cưới về, nói là đồng nghiệp ở công ty, hơn nữa còn là một chàng trai xuất sắc”

“Vâng....” cô ra sức gật đầu.

“Nghe nói mấy hôm nữa cháu trai của bà Vương nhà kế bên cũng đã đầy tháng rồi”

“Vâng....” Tiếp tục gật đầu.

“Con có thể có bạn trai rồi chứ?”

“Vâng.... Hả?” Lâm Thư ngẩng đầu, mờ mịt nhìn về phía bà Thi, thấy dáng vẻ nghiêm túc của mẹ, lại không nhen được quay đầu nhìn ông Lâm, chỉ thấy ông đang ra sức tìm thịt nạc trong cái bát tô đựng thịt kho tàu, hoàn toàn mặc kệ con gái bị rơi vào cảnh “nước sôi lửa bỏng”.

Lâm Thư đành phải vùng vẫy tự cứu lấy mình: “Mẹ, con mới có 22 tuổi, chuyện này để con tốt nghiệp đại học xong rồi nói sau cũng được mà”

“Con đã 22 tuổi rồi! Không lâu nữa sẽ biến thành thánh đầu sĩ, sau đó là Pizza hut, tiếp theo, sẽ là đầu chiến thắng phật” Bà Thi càng nói càng khùng hoảng, “Không được, ngày mai mẹ sẽ dẫn con đi xem mắt”

Lâm Thư kinh sợ vịn vào bàn thiếu chút nữa ngã xuống: Xem mắt.....

Trong lúc cô đang vô ngữ ngưng yết (không nói được gì), ông Lâm chẹp chẹp ăn xong miếng thịt nạc, đột nhiên mở miệng, cắt ngang lời bà Thi, tận tình khuyên bảo: “Bà ăn ít đi một chút, nhìn xem, thịt trên bụng bà nhiều như vậy rồi”

Bà Thi lập tức oan ức nói: “Hai ngày nay tôi không ăn miếng thịt nào hết”

“Gần đây bà ăn tốt ngủ tốt.....nếu dáng vẻ này cứ tiếp tục đi xuống, thì giai đoạn đặt biệt kia sẽ rất dễ đến trước thời hạn đấy”. Ông Lâm nói.

Bà Thi giận dữ nói: “Ông..... rõ ràng ý ông nhắc đến tuổi mãn kinh của tôi, ông nói đi, có phải là ông ghét bỏ tôi rồi không..... nói rõ ràng cho tôi”

Ông Lâm vừa cười làm lành giải thích, vừa nhanh chóng lặng lẽ đưa tay đập vào Lâm Thư, đi mau.....

Lâm Thư: Cha à, cha thực sự là quá vĩ đại! Cầu chúa phù hộ cho cha, Amen....

Sau khi thấy cha phát ra tín hiệu, Lâm Thư từ từ “lủi” về phòng.

Xem ra, mỗi lần về nhà mức độ nguy hiểm lại tăng cao hơn nhiều so với trước đây!

4. Chương 4

“Ai ôi.....Ai ôi Ai ôi, này..... mẹ là mẹ ruột con, hạ thủ lưu tình, hãy thương xót cho xương cốt yếu ớt đáng thương của con.....”

Tám giờ sáng chủ nhật, nhà họ Lâm oanh oanh liệt liệt trình diễn hoạt động “Con hiếu bên dưới gậy gộc” Bà Thi cầm chìa khóa, mở tung cánh cửa phòng đang đóng kín, tung chiếc chăn bông dày cộm đang bị Lâm Thư cuộn thành nhộng lên, xuống tay mạnh mẽ dứt khoát, không chút lưu tình.

Lâm Thư đang mơ mơ màng màng ngủ bị bà Thi xách ra khỏi phòng, tiện tay ném lên sofa, sau đó cô bắt đầu “bị” tiến hành “Đảng giáo dục”

“Mày nhìn bản thân mày đi, đừng làm ẹ cảm thấy đã sinh ra một con heo được không? Để ẹ khỏe mạnh một chút đi.”

“Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu. Con trở thành như vậy.....” Lâm Thư nhỏ giọng nói thầm.

“Mày nói gì?” Bà Thi trừng mắt lạnh lùng, một ánh mắt lập tức chém qua người cô.

“Không có gì....” cô sợ hãi phát run tiếp tục co lại thành một cục, nhìn lướt qua phòng một lượt thấy trong phòng vẫn có một sinh vật nhỏ bé khác còn sống, không ngờ ông Lâm lại đang ngồi “Bịch bịch” cắn mỳ sợi, không quên lấy nhai một lon bia, dáng vẻ rất sung sướng.

Lâm Thư bị phẫn, hung dữ trừng mắt nhìn ông.

Dường như cảm nhận được ánh mắt hình ngọn lửa của cô, ông Lâm ngẩng lên, thấy Lâm Thư đang bị lải nhải, dáng vẻ quần bách vô cùng khổ sở, liền hiểu ngay cười: “Con gái, đến uống với cha một chén đi”

Vốn dĩ bà Thi đã bắt đầu mệt mỏi, sau khi nghe câu đó xong, liền hất bay lon bia trên tay của ông Lâm, nghiêng đầu sang chỗ khác, càng quát to hơn: “Mày và ông ấy câu kết với nhau làm việc xấu, con gái thì nên thực nữ, nếu không chắc chắn không lấy chồng được đâu....”

Lâm Thư vừa chăm chú lắng nghe, vừa thăm thiết ngênh đón những viên bi ở dạng lỏng của bà Thi đang bắn vung vẩy, vừa gần từng chữ từng chữ nói: “Cha, cha cố ý đúng không, chắc chắn là cha cố ý”

“Buổi trưa đi xem mắt cho tao” Cuối cùng, bà Thi kết thúc bằng bảy chữ ngắn ngủn, khiến cô cả kinh đang híp mắt ngủ gật lập tức từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

Hôm qua mẹ cô nói mấy câu này, không phải chỉ vì không chịu được những cảnh xúc động trên phim truyền hình thôi? Không lẽ cô thực sự đang phải đối mặt với âm mưu có tính toán trước, có tổ chức, có kế hoạch hãm hại đó chứ?

Mối tình đầu của cô, nụ hôn đầu tiên của cô, đêm đầu tiên của cô, chẳng lẽ đều phải chôn vùi trong lần xem mắt này sao?

Không cần oa oa..... Lâm Thư gào khóc trong lòng, cha cứu con!

Lúc này, cha cô - một người cảnh sát quốc gia anh dũng - một người chiến sĩ tốt - làm việc nghĩa không chùn bước đẩy bát mì trước mặt ra, đứng “bật” dậy.

Lâm Thư cảm động lệ rơi đầy mặt.

Bà Thi quay đầu lại, nhìn ông Lâm từ trên xuống dưới một lượt

Chỉ nghe thấy ông Lâm ho nhẹ một tiếng, chính nghĩa nói: “Con gái, cha có một đồng nghiệp, con của ông ấy chưa tới ba mươi tuổi, đang làm giáo viên của một trường học, mặc dù tuổi tác có hơi lớn một chút, nhưng tình tình rất tốt, dáng vẻ tuần tú, công việc ổn định. Con xem, cũng đã hẹn người ta rồi, buổi chiều đi xem mặt, được không?”

“Cha.....” Lâm Thư run run rẩy rẩy vươn ngón tay ra chỉ về phía ông Lâm, tại sao cha lại làm phản lúc này, tại sao lại bán con đi như vậy..... Cha, cha, cha.....

Sau đó kết cục đã định, biết vậy đã chẳng làm!

Sự việc đến đây vẫn còn lâu mới kết thúc, bà Thi nắm bả vai Lâm Thư xoa tung “Bộ lông” của cô, nhứu mày nhìn bộ áo ngủ Winnie the Pooh trên người cô, “Khe rãnh” trên trán càng lúc càng sâu.

“Đi ăn mặc gọn gàng lại cho tao” Bà Thi bày ra một loại tư thế giết heo, nghĩ một lát lại chán nản nói: “Thôi, tốt nhất để mẹ làm, mày cần bản không có tư duy thẩm mỹ”.

Mẹ..... Con thật sự là con gái mẹ sinh ra sao? Con thật sự không phải do mẹ nhặt từ trong đồng rác ra? Con muốn xem giấy chứng sinh!

Thật ra ngũ quan Lâm Thư không hề tồi, tóc ngắn cũng có thể tạo cho cả người cô cảm giác sôi nổi hoạt bát. Chỉ tiếc, cô không có thói quen chăm sóc cho bản thân, dẫn đến làn da thô ráp, tóc cũng thường xuyên ở trong trạng thái tổ quạ.

Sau khi chờ đợi hơn một giờ đồng hồ, chọn trang sức trang nhã, mặc một bộ chiếc áo len màu trắng có đan kim tuyến rộng, phối hợp với quần bò đơn giản, bên ngoài Lâm Thư mặc một chiếc áo gió màu vàng nhạt, mới khiến cho bà Thi hài lòng gật đầu.

Nhưng, Lâm Thư lại.....

“Mẹ, bên ngoài gió bắc rét lạnh thấu xương, con chắc chắn sẽ bị đông chết mất, con kháng nghị”

“Kháng nghị không có hiệu quả” Bà Thi lãnh lạnh bác bỏ: “Nếu mày dám mặc nguyên cái áo lông, bọc mình giống như gấu bắc cực, thì xem mẹ mày trừng trị mày như thế nào”

Lâm Thư lệ rơi đầy mặt.....

Vì đề phòng việc Lâm Thư lâm trận bỏ chạy, bà Thi tự mình áp tải cô đến trước pháp trường, đợi gần đến giờ hẹn, chính là mười một giờ ba mươi phút. Theo như lời bà Thi nói, khi con gái hẹn hò, hiểu biết rõ địa hình mới là hành động sáng suốt nhất.

“Sau khi kết thúc con có thể đi thẳng về trường học” Nói xong, bà Thi liền như gió bước đi thẳng.

Nhưng mà, bà Thi đã quên một vấn đề khá nghiêm trọng, Lâm Thư..... cô là một người mù đường siêu cấp

Đối với Lâm Thư mà nói, Thượng Ý Vi một nơi vô cùng mới mẻ độc đáo với lối thiết kế dạng mê cung, quả thực là vết thương trí mạng. Khó khăn lắm cô mới tìm được đến phòng 402, đã muộn một phút.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi đến muộn” Đẩy cửa ra, Lâm Thư luống cuống cúi đầu nói.

“Không sao, tôi cũng vừa mới đến thôi, mời ngồi”

Rất thân sĩ nha, cô thầm hài lòng gật đầu, giọng nói cũng không tồi, chỉ là tại sao lại nghe quen quen như vậy? Vẫn là nên nhìn tướng mạo xem như thế nào, ngẩng đầu lên, lập tức, cô bị hợp chất titanium (một nguyên tố hóa học) chọc mù hai mắt.

Trong tích tắc ấy, ý niệm duy nhất trong đầu cô là..... Thì ra, con khi thật sự có khả năng ở trên đường lớn khiêu vũ!

Ai đó có thể nói cho cô biết, vì sao Tô Mặc lại xuất hiện một cách thần kỳ trong căn phòng này không? Xuyên qua sao?

Sau khi tiến hành gửi vô vàn lời chào tạm biệt đối với may mắn của mình, Lâm Thư từng bước run rẩy ngồi xuống vị trí.

Trái lại, Tô Mặc rất lạnh nhạt ung dung mở miệng: “Nếu như tôi nhớ không nhầm, thứ sáu vừa rồi chúng ta vừa mới gặp nhau xong, đúng không?”

Cô ngồi nghiêm chỉnh, mày chau mặt ủ lén lườm anh một cái, vẫn là khuôn mặt với những đường nét hoàn mỹ, không ngờ sống mũi thẳng tắp kia khi không có chiếc kính mắt, chột lóe lên một tia tà mị khiến cô hết hồn.

Theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, cô yếu ớt mở miệng: “Chào thầy Tô...”

Tô Mặc nghiêng đầu “Thiện ý” cười cười: “Ở đây không phải là trường học, không cần câu nệ như vậy, gọi tôi là anh Mặc, A Mặc hay Mặc Mặc đều được”

Sấm sét âm âm..... Lâm Thư vẻ mặt chán kinh nhìn về phía Tô Mặc, gần đây thiên tai nhiều lắm sao? Bão, động đất hay là đất đá sạt lở, sóng thần? mới khiến cho đầu óc anh ta vận vẹo thành như vậy, rất nhiều sức mạnh không thể đối kháng nha?

“Thầy Tô, thầy đừng nói đùa chứ” cô cười mỉm, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Anh nhíu mày, càng cười vui vẻ hơn: “Tôi không có nói đùa.....”

Lại liếc mắt một cái thấy càng nhiều nếp nhăn quần quýt trên mặt cô, Tô Mặc lỗ mãng nói một câu: “Nếu Tiểu Thư không quen, quyết định như vậy đi, tôi cũng không làm khó”

Dáng vẻ giống như có rất nhiều oan ức.

Lâm Thư trầm mặc, trực giác nói cho cô biết, lúc này tình thế đã nghiêng về phía anh ta rồi, càng nói sẽ càng sai.

“Xin hỏi, hai vị dùng gì ạ?” Người phục vụ cung kính lễ phép lên tiếng phá tan bầu không khí lúng túng, làm cho Lâm Thư chậm rãi nhẹ nhàng thở ra.

“Tôi muốn xem thực đơn” Tô Mặc quay người mỉm cười lịch sự với người phục vụ, sau đó quay đầu lộ ra nụ cười tươi tắn cực kỳ “vô hại” với Lâm Thư: “Ồ đây đồ ăn của Pháp khá ngon, có thể thử xem”

Những món ăn nổi tiếng ở Thượng Ý Vi cô cũng có nghe nói qua, khổ nỗi vì độ dày của ví tiền mà vẫn chậm chạp không có xuống tay. Lần xem mắt hôm nay, mặc dù thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tất cả đều không được đầy đủ, nhưng có thể đến ăn chùa một bữa cơm, cũng coi như là viên mãn rồi.

Đương nhiên, đối mặt với Tô Mặc, có thể tiêu hóa được hay không, lại là một vấn đề sâu sắc khác.

Nhưng mà.... Tại sao..... nhìn thực đơn hoàn toàn không hiểu? Đây là một chuỗi dài các ký tự tiếng pháp bầy xoay tám vận đó sao? Tuy cô biết bên trong Thượng Ý Vi đều là hàng cao cấp, nhưng có cần thiết ngay cả thực đơn cũng phải cao cấp như vậy không?

Lâm Thư cắn răng, liếc mắt nhìn Tô Mặc, thầm nghĩ, dịch không động, ta không động, trong lòng lại luống cuống, lúc này cần phải giả bộ điềm tĩnh, mỉm cười điềm đạm. Chờ anh gọi món trước, sau đó gọi một phần giống như vậy. cô lập tức bị “cái khó ló cái khôn” của mình làm cho đắc chí.

“Tiểu Thư, em cầm thực đơn lộn ngược rồi.....” Đúng là Tô Mặc hoàn toàn không hiểu “lòng của đàn bà”, cực kỳ tàn nhẫn phá vỡ hình tượng.

Mặc dù bề ngoài cô bình tĩnh nhanh chóng quay ngược thực đơn, ngược lại trong lòng điên cuồng ba giây: “Tôi xé nát hồn anh”

Sau đó, liền mỉm cười nịnh nọt: “Ngay cả tiếng pháp thầy Tô cũng biết, thật là giỏi nha”

“Tôi không biết” Tô Mặc nhàn nhạt nói.

“Vậy sao thầy biết em cầm ngược, còn....” Lâm Thư quẫn, rõ ràng lật giở thực đơn một cách kinh khủng.

Bình nứt không sợ vỡ, ít nhất cũng phải chết mình bạch một chút.

Tô Mặc đưa mắt nhìn, cười nói: “Tôi biết em cầm ngược, là vì số trang của em ghi ở phía trên” Lâm Thư liếc mắt nhìn không chớp mắt vào con số nhỏ, im lặng.

“Còn về phần tại sao tôi biết thực đơn.....” Anh kéo dài giọng, đem thực đơn ở trong tay mở ra trước mặt cô: “Bởi vì thực đơn có hai bản, quyển tôi cầm, là quyển tiếng trung”

Khốn kiếp! Lâm Thư giận, thực đơn của cô rõ ràng là do anh ta đưa, Tô Mặc, anh đùa giỡn tôi!

Cô thật sự muốn lấy H₂SO₄ hắt lên trên mặt người nào đó ngồi phía đối diện! Để cho anh ta cười đến sáng lạn, cho anh ta cười đến độ nổ đầy hoa!

Tôi, tôi, tôi.....

“Ha ha, thầy Tô thật là thú vị” Thôi, con gái tốt không chịu thiệt trước mắt, trong tình huống không có năng lực chiến đấu thắng được kẻ thù, nhịn!

Lâm Thư kiểm chế lắm mới ăn xong bữa cơm, nắm đũa vào trường đại học cũng chưa từng nhàm chán như vậy, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc kết thúc, cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm một cái, cầm túi chuẩn bị rời đi.

Không ngờ: “Tiểu Thư chuẩn bị đến trường sao? Tiện đường, để tôi tiễn em một đoạn”

“Cái này..... không cần phiền đến thầy đâu” Lâm Thư ngoài cười nhưng trong không cười.

“Không cần khách khí như vậy, chúng ta cũng đã là quan hệ này rồi”

Rốt cuộc là quan hệ gì chứ..... Lâm Thư điên cuồng chảy mồ hôi, ông trời, cầu xin ông cho sự nhầm lẫn này đi đến chung kết đi!

“Không được, không nên phiền đến thầy giáo Tô, cách đây không xa có một trạm xe buýt, em tự mình đến trường học là được rồi” Lâm Thư bày ra dáng vẻ một thực nữ tiếp tục mỉm cười cứng ngắc.

Xoay người, nhẹ nhàng đóng cửa, sau đó cô chạy như điên chạy ra khỏi Thượng Ý Vi.

Bên ngoài gió bắc rét lạnh thấu xương, Lâm Thư nhanh chóng mặc chiếc áo khoác vào, lạnh run, vẫn không quên gọi điện cho bà Thi: “Mẹ à, mẹ muốn hại chết con gái mẹ sao?”

“@#&!%....”

Bà Thi:..... (Đã xảy ra chuyện gì vậy?)

Đợi một lúc lâu, xe buýt vẫn chưa tới, nhưng Lâm Thư đã lạnh cóng đến mức ngón tay run lên, lúc này, một chiếc xe chậm rãi dừng lại ở trước mặt.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt mà Lâm Thư muốn đánh vô số lần trong buổi tối nay: “Tiểu Thư, mặc dù cảnh người đẹp đứng trong gió lạnh khiến người ta cảm thấy rất mỹ lệ. Nhưng mà, nghe thầy khuyên một câu, giữ gìn sức khỏe, em không cần phải hi sinh lớn như vậy vì thầy, biết không?”

Nói xong, về mặt “Bi thống” kéo cửa kính lên, nghiêng ngang rời đi.

Để lại Lâm Thư ở trong gió rét tiêu điều hỗn độn. Tô Mặc là một tiểu nhân nham hiểm.....

Thực sự Tô Mặc đã khiến cho cô hiểu được một chuyện, đi xem mắt cần phải cư xử thận trọng.

5. Chương 5

“Các cậu chắc chắn không biết hôm nay tớ đã trải qua việc gì đâu.” Lâm Thư đẩy cửa phòng ký túc xá ra, bộ dạng nửa sống nửa chết, gào lên.

Không ngờ tới việc ba người kia đang ngồi thành một vòng tròn, hoàn toàn không ngẩng đầu nhìn cô lấy một chút xúu nào.

“Có cần phải hoa hoa lệ lệ tớ đi như vậy không? Đan len à?” Lâm Thư về mặt ai oán, lúc này cũng quên việc kể khổ.

Ở nơi nào đó đã bị Tô Mặc dả kích trầm trọng, kết quả về đến ký túc xá cũng bị đối xử lạnh nhạt.

Liều Yên Nhiên chậm rãi ngẩng đầu: “Cậu nói đúng rồi đấy, bọn tớ đang muốn học đan len” Nói xong liền cúi xuống, không để Lâm Thư kịp nói câu nào.

Chỉ thấy trên tay Tiểu Đồng đang cầm chính là một cuộn len màu lam, cùng với hai cây kim đan bằng gỗ, mặt cau mày có

Trên đời này còn chuyện gì có thể khiến cho cô ấy có vẻ mặt này, Lâm Thư cười trộm, đương nhiên, ở ngoài mặt vẫn là “Bạn bè thân mật” thái độ lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu Đồng “Xé rách” mớ len trong tay bắt đầu làm rối tung đồng len, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đối với tình trạng cả phòng ký túc chúng ta, không có lấy một người biết gì về thủ công, tớ cảm thấy đau buồn không muốn sống”

“Hay là cắt? Nhanh chóng gọn gàng” Tiết Băng đề nghị, thực tế cũng bắt đầu ngo trái ngo phải tìm kéo.

“Chỉ một cuộn len này cũng đã tốn của tớ bốn mươi đồng đó, cắt, cậu sẽ đi mua chứ?” Tiểu Đồng bắt đầu khó chịu.

Cả phòng ký túc im lặng trong giây lát.

“Cho tớ hỏi một câu, ai có thể nói cho tớ biết đang xảy ra chuyện gì không?” Lâm Thư khoát tay nói.

Liều Yên Nhiên vẫn bình tĩnh như cũ nói:

“Hôm nay Ninh Nhị và Tiểu Đồng đi ăn cơm, không ngờ có một nữ hiệp to gan, dám dòm ngó sắc đẹp của Ninh Nhị, không ngờ lại dám ở trước mặt Tiểu Đồng thổ lộ với cậu ta, hơn nữa còn tặng cậu ta chiếc khăn len quàng cổ đan tay nữa. Đối đầu với kẻ địch mạnh như vậy, Tiểu Đồng nhanh chóng phản ứng lại, ném thẳng khăn quàng cổ của nàng sinh viên kia đi, còn hứa với Ninh Nhị, trước lễ giáng sinh, sẽ tặng anh ta chiếc khăn quàng cổ còn đẹp hơn như thế. Đúng là.....”

Liều Yên Nhiên bắt đầu dĩ bụng tay: “Cậu đã thấy rồi đấy, ngay cả việc cuộn mấy sợi len này bọn tớ cũng không biết, chứ đừng nói đến việc đan được chiếc khăn quàng cổ kia”

“Hả..... Chỉ có chút chuyện như vậy à” Lâm Thư vô tình lắc đầu.

“Cậu còn dám nói chỉ có chút chuyện thôi à” Tiểu Đồng lao về phía trước, nhanh chóng đưa tay lên cổ Lâm Thư, ra sức lắc cái thân thể nhỏ bé “gầy yếu” của Lâm Thư: “Việc này có liên quan đến số phận tình yêu của chị đây, bọn người không có tình cảm như các cậu làm sao có thể hiểu được”

“Khụ khụ Nữ vương tha mạng” Lâm Thư hai mắt hiện ra toàn sao Kim: “Tớ giúp cậu, tớ giúp cậu, vẫn không được sao?”

“Cậu? Được sao?” Tiểu Đồng buông lỏng “Bàn tay tội ác” ra, ánh mắt quét từ trên xuống dưới Lâm Thư vài lần, nghi ngờ nói.

Lâm Thư từ trước đến nay tôn trọng “chủ nghĩa hành động”, lúc này tìm được một đầu của sợi len, bắt đầu quần quần, không bao lâu, một quả cầu len tròn nhẵn hiện ra.

“Đan kiểu xương cá được không?” Lâm Thư quay đầu hỏi, thấy Tiểu Đồng vẫn đang đực mặt ra, liền tự mình quyết định, sau khi đan xong mấy hàng đưa cho Tiểu Đồng, “Nhìn rõ chưa?”

“Lâm Thư, sau ba năm, cuối cùng tớ cũng tìm thấy giá trị tồn tại của cậu!” thần trí của Tiểu Đồng lúc này mới khôi phục, kích động khó có thể bình tĩnh, nhìn Lâm Thư một cách “Sùng bái”.

Trên đầu Lâm Thư liền xuất hiện vạch đen, cô có nên cảm ơn Tiểu Đồng đã khẳng định giá trị của cô không?: “Được rồi, trước mắt cậu cứ đan đi, có vấn đề gì thì hỏi tớ”

“Nói, Lâm Thư, tại sao cậu có thể làm được thứ phức tạp như vậy?”

“Hồi học cấp ba nhàn rồi nhàn chán quá, nên học chứ sao”

Lâm Thư nhìn Tiểu Đồng dốc lòng “Phấn đấu” cùng sợi len, đột nhiên có một cảm xúc không tên kéo tới. Bốn năm trước, hình như cô cũng ngây ngốc như vậy cố gắng đan rất nhiều khăn quàng cổ.

Về sau.... Khăn quàng cổ, mất đầu hết nhĩ?

Cuối cùng Tiểu Đồng cũng thành công giao ra “Tác phẩm” trong đêm giáng sinh, mặc dù trong mắt Lâm Thư, chiếc khăn quàng cổ kia ít nhiều là một “Thảm kịch”, nhưng mà Ninh Nhị rất thích.

Tất nhiên, vì vậy mà tâm trạng Tiểu Đồng cũng rất tốt: “Ngày mai là Noel, chúng ta ra ngoài happy một chút thế nào?”

“Cậu không cần đi cùng Ninh Nhị sao?” Liều Yên Nhiên mắt vẫn không rời khỏi quyển sách trong tay, thờ ơ hỏi.

Tiểu Đồng vung tay nói: “Đàn ông như quần áo, chị em như chân tay, mặc kệ anh ta.”

“Ôi chào? Còn tớ lại cho rằng là do cậu ta phải đến thành phố N tham gia cosplay chứ” Tiết Băng lạnh lạnh nói một câu.

Về bề ngoài đáng yêu của Ninh Nhị, đã sớm bị câu lạc bộ club anime nâng làm “Chấn xã chi bảo”, thường xuyên bôn ba khắp các nơi cos. Còn Tiểu Đồng, đối với thế giới thứ hai của Ninh Nhị không hề có bất kỳ hứng thú gì, cũng không thích làm người nhà đi cùng.

Tiểu Đồng coi như không nghe thấy gì: “Vậy thì cứ quyết định như vậy đi”

Lâm Thư nhất thời cảm thấy không thể không nhảy ra nói những lời nhiệt huyết này với Tiểu Đồng, đó chính là..... Ừm, bỉ ối.

Lúc cả nhóm đến quán bar, trong quán đang hát bài hát về giảng sinh.

Giai điệu nhẹ nhàng, cho dù bên ngoài gió bắc rét lạnh thấu xương đang thổi ầm ầm, cũng không ảnh hưởng đến cảm giác ấm áp như mùa xuân trong lòng Lâm Thư.

Lúc Lâm Thư đang vô cùng sung sướng nghe nhạc, cả tâm hồn đắm chìm vào đó, lúc ý thức được khôi phục trở lại, kết quả không biết ba người kia đã chạy đi đâu mất.

Quán bar này nói lớn cũng không lớn, nhưng do mở ở bên cạnh trường học, hơn nữa hôm nay lại là Nô en, nên người ra vào chen chúc, muốn tìm được ba người kia, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Sau khi dạo qua một vòng không có kết quả, cô quyết định sử dụng chiêu tuyệt sát - đến WC đợi.

Cả cái quán bar này chỉ có một cái WC, cô không tin, ba cô ấy đều có thể kìm nén đến mấy tiếng hay sao?

Ôm lòng tin như vậy, Lâm Thư quyết định nghênh đón ánh mắt quỷ dị của mọi người, giữ vững trận địa, không chút dao động.

Nhưng mà cô quên mất một điều.

Không ngờ ở trong WC của quán bar, gặp người không muốn gặp, đụng chạm tới chuyện không nên đụng chạm, gặp phải tình huống máu chó khoa trương giả tạo trong tiểu thuyết.

“Cưng à, anh thật sự nhẫn tâm như vậy sao, muốn rời bỏ em?”

Nghe được giọng nam yêu mị như vậy, Lâm Thư không khỏi bắt đầu YY. Dựa vào kinh nghiệm “Xem vô số Đàm mỹ” trong nhiều năm, người này nhất định là một tiểu thụ cực phẩm, chẳng lẽ tiểu công xấu xa muốn bỏ anh ta ?”

Đúng là phận hồng nhan gặp nhiều gian truân trắc trở!

Cô khẽ thở dài một cái, lúc đang chuẩn bị tìm kiếm nơi phát ra giọng nói đó, thì một thanh âm quen thuộc xông vào mang nhĩ Lâm Thư, toàn thân cô chấn động.

“Hạ Tề, cậu tránh xa tôi một chút đi”

Cái này.....giọng nói hoàn mỹ “Mâm ngọc bồng nảy hạt châu” này, ngoài trừ Tô Mặc, chắc chắn không có người thứ hai.

Chỉ thấy vẻ mặt Tô Mặc không kiên nhẫn nhìn người đàn ông “Xinh đẹp” bên cạnh. Nhưng mà.... Lâm Thư sờ sờ cằm, trầm tư, hình như có chỗ nào đó không đúng.

Mà lúc này, Tô Mặc ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của cô. Nhìn thế này, cuối cùng Lâm Thư cũng biết không thích hợp ở chỗ nào: Tô Mặc không đeo kính!

Cặp mắt kia, phần đuôi mắt hơi xéch lên một chút, mang theo vài phần tà mị, giống như cảnh xuân tháng ba, tất cả hoa tươi đều là những nụ hoa sắp nở, chỉ có một đóa hoa kia đang nở rộ, mặc dù vô cùng quỷ dị, nhưng đáng vẻ xinh đẹp đó liền khắc sâu trong tâm khảm người ta. Cặp mắt đen tuyền kia, tựa như cất giấu sự quỷ dị mê người, diêm dúa lẳng lơ, lười biếng, có sự hấp dẫn trí mạng.

Về phần người đàn ông kia, sau khi nhướng mày nhìn cô, đáy mắt ẩn chứa một tia sáng nhỏ.

Rốt cuộc Lâm Thư đã nhìn ra, lúc Tô Mặc đeo kính, thì vẫn còn được gọi một cách lịch sự là bại hoại, nhưng khi tháo kính mắt xuống, cởi bỏ sự nguy trang một cách triệt để, sẽ lộ ra bản chất yêu nghiệt hống hách lộng hành.

Trong nháy mắt đó, Lâm Thư bách chuyển thiên hồi (Nghĩ ngợi trăm lần), tưởng tượng ra rất nhiều lời thoại, ví dụ như:

”Thầy Tô, Thầy cũng tới đây đón Nô-en sao? Thật trùng hợp?”

“Thầy Tô, hạnh phúc không dễ ràng gì mới có được, thầy nên nắm chắc nó”

“Thầy Tô, em chỉ là người qua đường, thầy cứ coi như không nhìn thấy”

Nhưng đến cuối cùng, thốt ra, chỉ là một câu:

“Tô Mặc, em sai lầm rồi, thầy chắc chắn là không có lỗi, thầy rõ ràng là công mới đúng”

Thốt ra lời này xong, cô liền hận không thể hung hăng tát ỳnh một cái, vào cái miệng không biết nói chuyện kia!

“Phải không? Em nghĩ như vậy sao?”

Đôi mắt đào hoa của Tô Mặc nhẹ nhàng lướt qua, bảy phần chứa ý cười, ba phần mang theo chế nhạo. Sau vẻ mặt đó rõ ràng cất dấu tiếng lóng “Là em tự đâm đầu vào chỗ chết”, Lâm Thư nhất thời sợ đến kinh hồn bạt vía.

Anh chậm rãi vươn một bàn tay lên giữa không trung, sau đó chậm rãi hướng về phía Lâm Thư.

Đó là một bàn tay rất đẹp, trắng như ngọc, thon dài sạch sẽ, mềm mại, đầu ngón tay ở dưới ánh đèn tràn đầy sự tao nhã.

Nhưng Lâm Thư theo bản năng lùi lại hai bước.

Đột nhiên, Tô Mặc dùng ngón cái và ngón trỏ nắm lấy cằm Lâm Thư, hơi nâng lên, cười như không cười: “Tiểu Thư à, thực không may, nếu như bị người ta nhìn thấy, sau đó, em có biết nên làm thế nào không?”

Làn da truyền đến cảm giác lạnh lạnh, khiến trong giây phút đó cô có cảm giác rung động rất nhỏ.

Nhưng lúc này, khiếp sợ càng lớn thêm, miệng không nói ra lời, chỉ có thể trừng lớn hai mắt, thân thể cứng ngắc tùy Tô Mặc định đoạt.

Mặc dù Lâm Thư vẫn biết cái thái độ tao nhã lịch sự, tri thư lễ nghĩa kia, chẳng qua chỉ là mặt nạ của Tô Mặc mà thôi, nhưng lúc này khi anh ta phô bày ta vẻ mặt tà mị lạnh lẽo, càng làm lộ rõ bản chất sinh vật nguy hiểm của anh ra. cô đột nhiên ý thức được, con người Tô Mặc, thực ra vừa dối trá vừa bạo lực.

Rưng rưng gật đầu, tỏ vẻ cô sẽ tuyệt đối trung thành làm bảo vệ trông giữ chỗ “bí mật” này, lúc này anh ta mới hài lòng gật đầu, buông lỏng tay ra.

Lâm Thư lại một lần nữa chạy trốn trước mặt Tô Mặc, cô không nên ngồi chồm chồm ở WC quần sống chết của ba người phụ nữ kia, tốt rồi, khiến cho bản cũng bị liên lụy rồi.

Nhìn bóng dáng Lâm Thư hốt hoảng chạy bừa, Hạ Tề vốn dĩ lười biếng đột nhiên bật cười, đưa tay lên khoác vai Tô Mặc, bước tới dựa vào người anh: “Cô bé này rất thú vị đó chứ”

Tô Mặc chán ghét hất tay anh ta xuống: “Học trò của tôi, không phải là người năng động”

Đột nhiên trong lúc đó, Tô Mặc lại cười chói mắt khiến cho Hạ Tề cảm thấy hoa mắt chóng mặt, thực sự Hạ Tề cảm thấy lúc anh cười có hơi giống với một con hồ ly đa mưu túc trí.

Lâm Thư dựa cả người vào quần bar, nhấp một chút rượu cho bản thân thêm can đảm, vắt hết óc nhớ lại tình hình vừa nãy.....

Thực sự là quỷ súc (ma quỷ súc sinh) mà! Lâm Thư vỗ tay một cái, cuối cùng tìm ra một từ ngữ thích hợp để hình dung Tô Mặc .

Anh ta chính là quỷ súc lưu manh! Thực con mẹ nó quá khủng bố!

Trong ngày lễ giáng sinh tràn ngập sắc thái lãng mạn, không ngờ lại gặp Tô Mặc, Lâm Thư cảm thấy cuộc sống quả thực là có đầy đủ “Kinh hỉ”

6. Chương 6

Đợi đến khi Lâm Thư mắt say lơ đãng ngẩng đầu nhìn mông lung, trước mặt cô đã có một đồng vò chai.

Mặc dù từ nhỏ đã chịu sự ảnh hưởng của cha, nhưng Lâm Thư không phải là người uống được rượu, uống được hai chai bia đã là cực hạn. Lần cuối cùng uống nhiều như hôm nay, đã là chuyện cách đây ba năm rồi.

Lần này chỉ có một mình, hơn nữa lại là trong quán bar long xà hỗn tạp, mặc dù thần trí cô có chút không rõ, những vẫn ý thức được, tình cảnh bản thân bây giờ không hề lạc quan.

Vùng vẫy đi ra khỏi quán bar, cuối cùng Lâm Thư không chống đỡ nổi nữa, mềm oặt ngồi ở dưới mặt đất.

Lúc Hạ Tề ra khỏi quán bar, thoáng nhìn qua, đột nhiên nhìn thấy một bóng đen ngồi ở góc tường, cẩn thận nhìn lại, vội vàng kéo Tô Mặc đứng bên cạnh: “Này, đó không phải là cô bé vừa này sao?”

Tô Mặc nhú mày, cô bé gốc này sao lại ngồi một mình ở chỗ này.

“Cậu đi về trước đi, tớ qua đây xem thế nào”

Hạ Tề cười trộm: “Diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân sao? Đây không phải là phong cách của Tô Mặc cậu nha”

“Món đồ chơi tốt như vậy, nếu cô ấy bị phá hủy, chẳng phải tớ sẽ cực kỳ nhàm chán sao?” Tô Mặc cũng không nói nhiều, đuổi Hạ Tề đi, sau đó đi qua, ngồi xổm xuống, néo néo vào khuôn mặt đỏ bừng của người nào đó: “Lâm Thư, em say?”

Giọng nói rất quen nha..... là ai vậy?

Đột nhiên Lâm Thư cảm giác mình bị một lực rất lớn kéo lên, sức lực này khiến cho cô có chút choáng váng, rất muốn mở mắt nhìn rõ xem là cái gì, nhưng chung thủy mở mở ảo ảo không thấy rõ.

Không lâu sau, sức lực này biến mất, Lâm Thư đánh lên cái gì đó có chút cứng cứng, nhưng sờ vào lại thấy cái gì đó mềm mềm, phả vào mặt là hương thơm cực kỳ thanh thuần thỏa mái, hương thơm này có vẻ không giống với những mùi hỗn tạp của thuốc lá rượu chè, khiến cho cô cảm thấy thỏa mãn.

Cảm giác này.... giống như thỏ Tư Cư ở trên giường cô vậy!

“Hu hu, thỏ giấy, ba người kia các cô ấy chỉ lo cho bản thân mình, không hề nghĩ gì đến tao hết....”

Lâm Thư ôm chặt lấy bả vai thỏ giấy khóc, nước mắt nước mũi vung vẩy khắp vai.

Oa, tại sao thỏ giấy lại biết động đây? Thỏ giấy ngoan, biết cử động sao? Thỏ giấy hình như biến thành lớn rồi....

Tô Mặc cười khỏ ôm Lâm Thư trên bả vai, nha đầu này, lúc say sẽ thành như vậy sao, không ngờ lại nghiêngg chân, xoa xoa đầu anh, thật sự coi anh là con rối hay sao?

“Cô tới đây cùng với bạn trong phòng? Các cô ấy đi đâu rồi?” Tô Mặc định gọi Lâm Thư tỉnh dậy, nhưng cô từ đầu đến cuối đều duy trì một dáng vẻ mơ hồ.

Anh nặng nề thở dài, lấy di động từ trong áo khoác cô ra, lần trước, cô ấy đi cùng với một nữ sinh viên khác, không nhầm thì tên là Tiểu Đồng?

Điện thoại chỉ trong chốc lát đã được kết nối.

“Lâm Thư kể nhị hóa kia, biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Cậu còn không mau trở về cho tớ” Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ.

Tô Mặc bình tĩnh, nói: “Là Tiểu Đồng phải không?”

“Hả.... anh là ai? tại sao điện thoại của Lâm Thư lại ở trong tay anh” Tiểu Đồng sửng sốt.

“Tôi là Tô Mặc ”

“Tô..... thầy Tô sao?” Tiểu Đồng hít vào thở ra mấy lần: “Xin hỏi, Lâm Thư đang ở bên cạnh thầy?”

“Cô ấy say rượu rồi.” Tô Mặc một tay không ngừng khống chế người nào đó đang liên tục cọ xát lên người anh: “Bây giờ ký túc xá các cô đã đóng cửa chưa?”

Tiểu Đồng gần như không còn chút sức lực nào, lắp bắp: “Đóng, đóng....”

“Trước mắt tôi dẫn cô ấy về, đợi ngày mai cô ấy tỉnh rượu, sẽ đưa cô ấy về sau.” Đứng ở ngoài cửa như thế này cũng không phải là biện pháp, anh nhanh chóng quyết định, dứt khoát cúp điện thoại.

Đỡ Lâm Thư đi về phía trước vài bước.

“Tô Mặc?” Lâm Thư mắt nhắm mắt mở, lắc đầu, thấy người trước mặt gật gật đầu: “Việc kia, tôi, cứ yên tâm.....” cô nói đứt quãng.

Tô Mặc ánh mắt tươi cười lướt qua một lượt.

Ai hiểu được....

Lâm Thư an tâm nhắm nghiền mắt, nói tiếp: “Oe....”

“Oe” một tiếng, tất cả những thứ trong bụng đời sông lấp biển toàn bộ được phun ra.

Cho dù Tô Mặc tránh nhanh thế nào đi nữa, thì trên áo sơ mi trắng tinh của anh vẫn dính phải một loại chất lỏng vàng ố nào đó không biết tên

Kích động là ma quỷ, ma quỷ là kích động.... Nghĩ đến lúc này Lâm Thư chỉ là một đứa trẻ uống rượu say, Tô Mặc mới kìm chế lửa giận, cố gắng kìm chế ham muốn đánh lên khuôn mặt đang cười đắc ý hả hê kia một quyền.

Nhưng mà, đối xử dịu dàng cũng là chuyện không bao giờ có thể được nữa rồi.

Tô Mặc trực tiếp vác cô lên vai, mặc kệ cô bị lắc lư thất điên bát đảo, mặc kệ cô gào khóc thảm thiết, ném thẳng vào xe.

Vì vậy, Lâm Thư cũng tỉnh rượu được hai phần, nghiêng đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài lướt qua cửa sổ xe. Chiếc ghế đệm bọc da ngồi khá thoải mái, Lâm Thư ngồi phịch ở phía trước, giống như ngây ngất mê mê, lười biếng hỏi: “Đi đâu?”

“Nhà tôi”

Lâm Thư cảnh giác liếc mắt nhìn anh, nhìn từ trên xuống dưới. Tô Mặc vẫn còn chưa kịp nói ra câu ở trong lòng “Em nghĩ nhiều quá rồi”, cô đã bày ra dáng vẻ yên tâm, xoa gáy: “Không có chuyện gì, Em quên mất, thầy không có hứng thú với phụ nữ”

Trong tích tắc, mặt Tô Mặc hoàn toàn đen lại.

Anh hung dữ uy hiếp: “Nếu em còn dám nói thêm một câu nữa thôi, Tôi sẽ ném em xuống đường ngay lập tức”

Nhưng đợi một lúc lâu, không thấy cô có một chút phản ứng nào, vừa quay đầu nhìn lại đã thấy cô ngủ mất rồi.

“Đúng là vật nhỏ phiền phức” Anh xoa xoa cái đầu lông lá xù xì của cô, bắt đắc dĩ lắc đầu.

Xiêu xiêu vẹo vẹo đi theo Tô Mặc vào trong thang máy, vào cửa, Lâm Thư nheo mắt lại, cuối cùng có thể nhìn thấy rõ những thứ trước mắt.

Thật ra thì chỗ Tô Mặc ở vô cùng bình thường, chỉ là một căn nhà trọ có ba phòng, hoàn toàn không giống như những căn biệt thự cao cấp nói trong bát quái chút nào. (Mặc dù, Lâm Thư cũng biết những lời đồn đãi đó là không đáng tin, nhưng cái người quỷ dị nào đó lại khiến cô nghĩ như vậy)

Dĩ nhiên, cho dù cô là người không chuyên nghiệp, cũng nhìn ra được, Tô Mặc là người tương đối có phẩm vị. Cả căn phòng được lắp đặt các thiết bị mang phong cách châu âu, rèm cửa sổ màu vàng nhạt, bộ ghế sofa bằng da màu trắng nhạt, trên tường còn trang trí mất bức tranh phong cảnh, trong góc phòng khách bày mấy cây cảnh xanh xanh nhỏ xinh, dỗi dào sức sống.

Nhưng trong phúc chốc cô có cảm giác mất mát một cách sâu sắc. Ở trong lòng cô, vẫn cho rằng một tên “Ma quỷ” giống như Tô Mặc, phải nên lấy màu đen làm màu chủ đạo chứ, hay chí ít cũng phải là màu tím thần bí, tại sao lại là cái màu khiêm tốn mang lại cảm giác ấm áp như thế này chứ?

Tô Mặc để cô ngồi ở trên ghế sofa xoay người đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Cảm giác rất tốt nha! Lâm Thư nằm trên ghế sofa, trái sờ sờ, phải xoa xoa, rồi lại đập một cái - “Bụp” một tiếng, hoa hoa lệ lệ rơi xuống khỏi sofa.

Tùy tiện mặc vào một chiếc áo sơ mi màu trắng vôi vàng chạy ra ngoài, anh lập tức nhìn thấy cô nằm xõng xõai dưới đất, giống như con rùa đen đang giãy giụa. Một tay kéo cô lên, nhìn lên trên cái trán sưng như quả ổi nhỏ của cô.

“Em ngồi im ở đây đừng có lộn xộn, Tôi đi lấy thuốc chống sưng, biết không?” Anh hung dữ dặn dò.

Lâm Thư ngoan ngoãn gật gật đầu.

Một lúc lâu sau: ” Tô Mặc Tôi khát, làm thế nào?”

“Trong phòng khách có nước, tự mình tìm uống đi”

Nước, nước, nước..... Tìm được rồi! tại sao lại có màu đỏ thế này? Nước nho sao? Cô thoải mái mở nắp bình, ừng ực ừng ực uống vào miệng mấy ngụm, ôi trời ơi! Mùi vị không tồi nha.

Lúc Tô Mặc cầm hòm thuốc đi ra, liền phát hiện, Lâm Thư đang nghiêng đầu, cầm trong tay một chai rượu đỏ, đáng vẻ mù mờ.

“Em uống rồi hả?”

“Tôi chỉ uống một chút xíu nước nho!” Lâm Thư vươn tay khoa chân múa tay, sau đó là một tràng cười ngây ngô

“Lâm Thư, đối xử mềm lòng với em chính là đối xử tàn nhẫn đối với tôi! Đáng lẽ tôi phải ném em trên đường rồi, để mặc cho em tự sinh tự diệt”

Lâm Thư lần đầu tiên nhìn dáng vẻ hỗn hển của anh, vẫn ngây ngô cười “ha ha”, “Ợ” nặc một cái, tiếp tục “Ha ha.....”

Trong phút chốc Tô Mặc hoàn toàn sụp đổ, cúi xuống, kéo Lâm Thư đi, ai ngờ đâu, cô lại ngẩng mặt lên, cứ như vậy, đôi môi cô liền chạm vào bờ môi anh, còn vươn đầu lưỡi mềm mại ra, nhẹ nhàng liếm liếm.

“Mùi vị không tệ, giống như thạch hoa quả....” Vẫn còn chưa thỏa mãn.

Sau khi xong, Tô Mặc đứng thẳng lên, mặt không chút thay đổi, ánh mắt phức tạp, những ngổng ngang trong đầu toàn bộ biến mất, chỉ còn lại trống rỗng.

Được lắm, Lâm Thư, cô được lắm..... Anh đã gần ba mươi tuổi đầu, không ngờ lại bị một đứa nha đầu hai mươi hai tuổi đùa giỡn?

Tô Mặc đang suy nghĩ làm thế nào để giết người hủy xác, cho đến khi Lâm Thư bò xuống (Chú ý, là bò, bò) mặt đất, ôm chặt lấy đùi anh, cọ xát, sau đó..... Bắt đầu oa oa khóc lớn!

Kiểm chế sự co giật ở huyết thái dương của mình, đợi đến khi cô khóc một lúc lâu, anh mới ngồi xổm xuống định kéo cô lên, lại nghe thấy giọng cô nghẹn ngào giống như con muỗi nhỏ đang vo ve: “Trác Dịch, Cậu là đồ khốn kiếp”

“Cậu có gì đặc biệt hơn người chứ, tại sao không để ý tới tôi? Rốt cuộc người đó có gì tốt hơn tôi chứ?”

“Tôi hận cậu, nhưng mà vì sao lại không quên được cậu?”

“Hiện giờ cậu có tốt không?”

“Cậu còn nhớ đến tôi không?”

Tô Mặc trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng, nhẹ nhàng bế cô từ trên đất lên, chậm rãi lau nước mắt cho cô: “Ngoan, có tôi ở đây cùng em”

Lâm Thư hốt hoảng tựa người gục mặt vào xương quai xanh anh, mặc dù có chút cứng, làm cô hơi đau, nhưng nó đem lại cho cô một cảm giác tương đối an toàn.

Đi cùng với những tiếng hít thở trầm thấp vững vàng, Lâm Thư dần dần đi vào giấc ngủ.

Lúc bị ánh mặt trời chiếu vào mặt cơn buồn ngủ cũng biến mất, Lâm Thư chỉ cảm thấy đầu rất đau, ra sức vùi đầu xuống dưới gối, giống như con sâu con đang uốn a uốn éo, đáng vẻ kia, chỉ hận không thể đào chiếc giường thành cái hang.

Không đúng, trong ký túc xá làm gì có giường lớn và mềm như này chứ?

Mở mắt ra, Lâm Thư đột nhiên phát hiện tay cô đang túm thứ gì đó, một cảm giác lạnh lạnh rõ ràng, cúi đầu nhìn.... cô lơ mơ nhìn, không ngờ lại là một cánh tay khác.

Cô vội vàng mạnh mẽ hất ra, co cả người vào trong chăn, trơ mắt nhìn hàng lông mi dài của Tô Mặc khẽ giật giật, chậm rãi mở ra: “ Tỉnh rồi à?”

Trong giọng nói khàn khàn vừa mới tỉnh ngủ mang theo sự gợi cảm hấp dẫn.

Ngày hôm qua.... Xảy ra chuyện gì? Rượu, cô nhớ rõ mình đã uống rượu sau đó lảm nhảm?

Nhìn Tô Mặc bằng đôi mắt đen tuyền, Lâm Thư chợt nghĩ, mặc kệ tình hình ngày hôm qua như thế nào, nhưng vấn đề này, hình như là cô thắng?

Rượu đúng là đồ tốt....!

7. Chương 7

Tất nhiên, 0,1 giây sau, Lâm Thư liền hoàn toàn thay đổi ý nghĩ của mình. Tối hôm qua chỉ uống rượu, trong khoảng khắc cuộn cuộn đó dạ dày đau đến độ không thể tả được.

Tô Mặc chỉ cảm thấy một bóng người trước mặt nhanh chóng lướt qua, tiếp theo “Rầm” một cái, cửa toilet bị đóng sầm lại, tiếp theo từ bên trong lại truyền ra tiếng nôn nữa đến độ tê tâm phế liệt Nghe rất khổ sở.

Vào giờ phút này, Lâm Thư đang quỳ trên mặt đất, ôm bồn cầu, nôn mửa đến chết đi sống lại.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Thư ngồi bệt trong phòng vệ sinh, không đợi quá nửa giây, cô liền kéo nắp bồn cầu xuống, nằm ở phía trên thở hổn hển.

“Lâm Thư?” Tô Mặc mở cửa, ngồi xổm xuống trước mặt Lâm Thư, nhìn thẳng mặt cô. Cả người cô không còn chút sức lực nào, tiếp tục nằm giả chết.

Anh khẽ nhăn mày, giơ tay khẽ sờ trán cô: “Không sao chứ?”

Lâm Thư cảm giác được bàn tay man mát lạnh lạnh, rất thỏa mái, không nhịn được giống như con mèo nhỏ, khẽ khấp hờ mắt.

Đợi chút..... “Thầy Tô, lúc em say rượu không có làm chuyện gì mất mặt chứ?”

Có lẽ là do cô đột nhiên mở mắt ra, Tô Mặc hơi ngẩn người một chút, lấy tay xuống, sau đó.... khóe miệng quynh rũ khẽ nhếch lên: “Chuyện mất mặt bình thường, hình như em không có làm”

Lâm Thư không dám hít thở, trải qua mấy lần ở cùng, cô hiểu khá rõ tính tình Tô Mặc, quả nhiên: “Em chỉ làm những chuyện đặc biệt mất mặt mà thôi.” Anh đã kích không chút lưu tình.

Nghe xong câu trả lời, trái lại Lâm Thư lại bình tĩnh rất nhiều, đây mới là Tô Mặc chứ! Sự dịu dàng ngày hôm qua của anh ta mà cô nhớ, chắc chắn là do cô uống say, tưởng tượng ra thôi.

“Thầy, em không sao, thầy ra ngoài đi, em đánh răng rửa mặt” Lâm Thư đứng lên, cười cười lấy lòng.

Tô Mặc quan sát cô mấy giây. Sau đó “Xì” một tiếng, tâm tình rất tốt bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Cô không nhớ rõ sự việc mấy, cho đến khi thấy mình trong gương thì mới sâu sắc hiểu rõ được tiếng chê cười kia của Tô Mặc hàm chứa ý châm chọc khinh thường đến mức nào....

Tóc rối bù không chịu nổi, cả đầu dựng đứng lên, ánh mắt lơ đãng, dáng vẻ mờ mịt, mặc dù sáng nào mỗi khi tỉnh dậy, cô đều nhìn thấy dáng vẻ mình như thế, nhưng không biết tại sao, khi nhớ tới vẻ mặt Tô Mặc, cô mơ hồ cảm thấy khó chịu, dường như bản thân cũng có chút hơi lồi thối lệch thẹo quá thì phải.

Tình trạng uất ức trong lòng cô kéo dài trong một giây cho đến khi ngửi thấy mùi thơm, Lâm Thư nhìn trên bàn ăn bày mấy cái đĩa đựng chút thức ăn cùng với một bát cháo gà xé sợi, trong nháy mắt ánh mắt lấp lánh, nhào tới.

Cô vừa ăn như hổ đói vừa hỏi Tô Mặc : “Thầy, cháo này thầy mua ở đâu vậy, ngon thật”

“Không ngờ cháo tôi nấu lại được Tiểu Thư khen ngon như vậy, thật sự cảm thấy được an ủi”

“Thầy Tô..... Thầy thật sự giống như Lucifer (Thiên sứ) vậy!” Lâm Thư không nhịn được cảm khái.

Tô Mặc dựa vào thành sofa, khẽ nâng khóe miệng: “Thiên sứ đòi trụy sao? Tôi có thể cho rằng em đang khen tôi không?”

Lâm Thư vội vàng gạt đầu, “Kiên định” lập trường.

“Thầy, tôi qua làm phiền thầy quá, rất xin lỗi” lấp đầy bụng, Lâm Thư khép nép nói lời cảm ơn, cô luôn là người thị phi rõ ràng, mặc dù trước đây Tô Mặc đã làm những việc có thể nói là người thần phẫn nộ, nhưng bây giờ, anh ta thực sự đã giúp đỡ cô.

“Không có gì, nếu em xảy ra chuyện gì, về sau tôi cũng sẽ nhàn chán vô cùng” Tô Mặc vô tình khoát tay.

Lâm Thư cắn răng, cô là thực nữ, tuyệt đối không so đo cùng với vô lại!

Vừa mới bước vào ký túc xá một bước, Lâm Thư lập tức bị Tiểu Đồng lôi thẳng vào phòng: “Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị”

“Hả?” trong nháy mắt đối mặt với ba ánh mắt “Sáng lóng lánh” của ba người đối diện, Lâm Thư có chút không phản ứng kịp.

“Đừng có giả bộ ngu nữa, tối hôm qua tại sao là Tô Mặc gọi điện thoại, nói cậu đang ở bên cạnh anh ta?” Tiểu Đồng dứt khoát nói ra sự tò mò trong lòng ba người

“Ôi trời ă! anh ta lại còn gọi cả điện thoại nữa à?”

Tiết Băng nghe nói như thế, nhin không được hỏi: “Vậy là ý gì? Chẳng lẽ, trừ lần đó ra, thầy Tô còn làm cái gì khác nữa à?”

“Ai bảo các cậu vớt vớt lại quán bar? Tổ uống say, gặp thầy Tô, anh ta liền dẫn tớ đi về chứ sao” Lâm Thư buông tay, đây cũng không phải là chuyện gì cần phải giấu giếm.

“Cậu còn nói nữa, chúng tớ vừa quay đi, đã không thấy tăm hơi cậu đâu rồi, hại bọn tớ lo cuống cuống mãi”

Lâm Thư yên lặng, xem xét lại bản thân một chút, đúng là trước đó cô thất thần, mới bị tách ra khỏi các cô ấy.

“Nói một chút xem, ở trong nhà thầy Tô có cảm giác gì, kích động không? Hưng phấn không? Trái tim nhỏ của cậu có xuất hiện kích thích gì không?” Tiểu Đồng nháy nháy mắt, trêu chọc.

“Ừm...” Lâm Thư trầm mặc suy nghĩ vài giây: “Không phải là có cảm giác gì, nhưng đúng là thầy Tô nấu cháo ăn rất ngon”

Ba người khác trong phòng ký túc xá đều yên lặng quay đầu, chúa ơi, xin người hãy ban ột tia chớp đánh chết cái con tham ăn này đi!

“Các cậu nói xem, rốt cuộc tối hôm qua thầy Tô có tâm trạng thế nào, mới dẫn cậu ấy về?” Tiết Băng không khỏi cảm khái.

Lâm Thư đột nhiên thốt ra một câu: “Có lẽ, anh ta muốn bí mật bắt cóc tớ?”

“Lâm Thư, tớ có thể vô cùng trách nhiệm mà nói cho cậu biết, cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy”

“Được rồi, anh ta chỉ là muốn về sau có thể tiếp tục hành hạ tớ mà thôi....”

“Thôi đi, Lâm Thư, nội tâm cậu thật sự là u ám quá rồi, thầy Tô chỉ là tốt bụng giúp học trò của mình thôi, làm gì có nhiều tính toán như vậy?” Tiết Băng buồn cười cắt ngang lời của cô.

Hai người còn lại cũng gật gật đầu đồng ý.

Lâm Thư than thở, vì sao dạo này những lời nói thật luôn không có ai tin vậy?

“Đúng rồi, vừa rồi lớp trưởng gọi điện thông báo, Lớp học môn tự chọn đã có điểm rồi đó, muốn học lại thì mau đăng ký sớm đi” Liễu Yên Nhiên có lòng tốt nhắc nhở Lâm Thư.

Vừa đến cuối học kỳ, có người vui có người buồn, thông thường bản tính lương thiện và sự thông cảm của giáo viên sẽ được phát huy cao độ vào những lúc cực kỳ quan trọng như này. Thường thường chỉ nói một hai câu cùng với hai hàng nước mắt trên mặt: “Thầy à, nợ môn nữa, em sẽ bị lưu ban mất” lập tức có thể cứu vớt muôn vàn sinh viên trong nước sôi lửa bỏng.

Lâm Thư gật đầu, khởi động máy tính đổ bộ vào trang web của trường, thuận miệng hỏi: “Điểm của các cậu thế nào?”

“Tớ với Yên Nhiên đều được hơn tám mươi, Tiết Băng cao điểm nhất, chín mươi hai điểm” Tiểu Đồng vừa báo cáo tình hình, vừa bật chiếc máy tính bên cạnh máy tính Lâm Thư.

Xem ra năng lực chấm điểm của Tô Mặc vẫn tương đối khá! Lâm Thư cười trộm, mặc dù cô trốn học nhiều tiết, nhưng cuối cùng cảm xúc mãnh liệt bắn ra bốn phía, lý tưởng bài tập hào hùng, nên cô vẫn rất tự tin.

Môn học, mã số, en-ter.

.....

Đầu Lâm Thư trống rỗng.

Điểm số năm mươi đỏ chót, có chuyện gì xảy ra vậy?

Tiểu Đồng vẻ mặt bi thương đặt móng vuốt lên trên vai Lâm Thư: “Nghe nói đối với những sinh viên trốn học Tô Mặc sẽ không chút lưu tình, quả nhiên lời đồn này là sự thật, nhưng mà những người khác đều được năm mươi chín, tại sao, chỉ có cậu là được năm mươi?”

Lâm Thư cứng ngắc nghiêng đầu qua: “Két, két”, “Học bổng của tớ”

Đừng nhìn cái dáng vẻ bình thường của Lâm Thư, thường thường khi đến cuối kỳ thi, sẽ gặp được may mắn lớn đó, học kỳ nào, cũng có thể giành được suất học bổng nhỏ, trải qua những ngày tháng thoải mái vô lo.

Nhưng lần này, đã bị Tô Mặc nghiền nát tan tành! Chưa nói đến chuyện này vội, nghiêm trọng hơn chính là, học kỳ sau cô sẽ phải học lại môn này, trong khi những người khác đi thực tập, thì cô sẽ phải đi nghe những thứ chán ngắt như thái giám, dụng cụ tra tấn?

Bây giờ Lâm Thư đã hối hận đến xanh cả ruột! Chọc ai không chọc lại chọc phải cái người lòng dạ hẹp hòi Tô Mặc !.

“Nếu không, cậu đi thổ lộ với thầy Tô xem? Làm bạn gái của thầy, chắc thầy ấy cũng sẽ không để cho cậu phải nợ môn đâu” Tiểu Đồng ở bên cạnh nói.

“Vừa rồi không phải cậu còn nói rằng làm gì có chuyện thầy Tô có thể để ý đến tớ.....”

Tiểu Đồng lạnh mặt nói: “Tớ biết, chỉ là muốn an ủi tâm hồn bị thương của cậu chút thôi”

Lâm Thư dấm ngực, dĩ nhiên, là dấm ngực Tiểu Đồng!

Sau khi trầm mặc một phút, Lâm Thư đưa nắm dấm lên: “Không thành công, cũng thành nhân” nói xong, chạy như bay ra khỏi ký túc xá.

“Không phải là cậu ấy đi tìm thầy Tô liều mạng với thầy ấy đó chứ?” Tiết Băng nhìn bóng lưng Lâm Thư có chút lo lắng

“Yên tâm đi, chắc chắn là cậu ấy đi liều mạng với thầy Tô rồi” Tiểu Đồng tao nhã sửa móng tay

Liều Yên Nhiên: Lúc này đừng có làm cho người ta lo lắng thêm có được không? Lấy trứng chọi đá, sẽ vỡ tan đó!

Hôm nay là thứ bảy, tất nhiên Tô Mặc không có ở trong trường, nhưng cũng may, mấy tiếng trước, Lâm Thư vừa mới từ trong nhà anh ta đi ra.

Lúc mở cửa, Tô Mặc đang mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, hình như sắp ra khỏi nhà: “Sao em quay lại, để quên gì ở đây à?”

“Tô Mặc! Tại sao anh cho tôi có năm mươi điểm”

Người đến không có ý tốt. Tô Mặc nhẹ nhàng mỉm cười hất hàm: “Tại sao em hỏi tôi như vậy?”

“Tiết học của tôi làm cho người ta khó chịu đến vậy sao, cả môn học chỉ lên lớp có hai lần?”

“Cái này, cái này..... là có lý do” Lâm Thư ngụy biện, chơi xấu: “Coi như là như vậy đi, nhưng tại sao tôi chỉ được có năm mươi điểm?”

Cười lạnh một tiếng, anh khoanh tay: “Em thử tự nghĩ lại về phần bài tập mình làm xem.”

“Có vấn đề gì sao?” Rõ ràng là siêu cấp hoàn mỹ mà.

“Tôi bảo em viết chuyện về triều đại nhà Minh, chứ không phải bảo em viết bài bình luận phim điện ảnh”

“Nhưng mà bài của tôi viết thực sự là có liên quan đến triều đại nhà Minh mà”

“Vậy sao? Vũ Hóa Điền, em cho rằng một bộ phim điện ảnh hư cấu và triều đại nhà Minh có gì liên quan đến nhau?” Tô Mặc dù bận vẫn ung dung.

Lâm Thư im lặng.....

“Tô Mặc, nếu anh không sửa lại điểm số của tôi, tôi sẽ đi khắp nơi nói, nói.....Tôi sẽ đem hết chuyện tôi nhìn thấy ở trong quán bar nói ọi người biết!” Lâm Thư hai mắt nhắm chặt lại, lớn tiếng “uy hiếp”

“Sao?” Tô Mặc đem những chữ này thiên hồi bách chuyển (1): “Em có chứng cứ gì?”

(1) Thành ngữ ý nói nghĩ ngợi trăm lần.

“Việc đó do chính anh thừa nhận!”

“Xì...” Tô Mặc lắc đầu ngăn nụ cười nơi khóe miệng: “Đó chẳng qua là lừa em thôi, không phải em tin đó là thật đấy chứ”

Lâm Thư lại im lặng lần nữa.

“Thầy à, thầy đừng như vậy, dù sao thì chúng ta cũng có chút giao tình, thầy đừng cho em nợ môn được không?” Nếu anh ta không ăn cứng, vậy thì dùng mềm.

“Tôi không biết là giữa hai chúng ta thì có giao tình gì?” trong nháy mắt vẻ mặt Tô Mặc lạnh nhạt.

Lâm Thư đột nhiên ý thức được sai lầm của mình, Tô Mặc người này căn bản cứng hay mềm đều không ăn.

Cúi thấp đầu xuống, Lâm Thư đang định trở về ký túc xá, chuẩn bị “Hậu sự” ỉnh thật tốt, Tô Mặc lại đột nhiên mở miệng: “Nếu muốn sửa lại điểm, thật ra cũng không phải là hoàn toàn không được, chỉ là...”

Trong chớp mắt, cõi lòng Lâm Thư lại tràn đầy mong đợi.

“Tôi chỉ có một yêu cầu nho nhỏ, lúc gọi phải đến”

Lâm Thư suy tính mấy giây, khó khăn gật đầu một cái, nhìn về phía “Thế lực Ác” một cách khuất phục. Vì không trượt môn này, vì học bổng, cùng lắm thì liều cái mạng già này.

Tô Mặc nở nụ cười hài lòng: “Vậy hôm nay giúp tôi chăm sóc thú cưng đi”

Thú cưng? Đùa à, anh thì nuôi được gì chứ, phân nửa là rắn hoặc thần lằn rồi, hoặc là một loài sinh vật nguy hiểm nào đó? Như thế mới phù hợp với khí chất của anh.

Không nghĩ tới, Tô Mặc lại quay về phía phòng ngủ gọi một tiếng “Cabbeen”, sau đó, một con chó Labrador màu vàng kim chạy ra, ngồi xổm bên cạnh anh ta, ánh mắt đen nháy ướt sũng, khá thân thiện.

“Tối hôm qua, sao không thấy nó ở đây?”

“Ở dưới lầu có tiệm trông coi thú cưng, nhưng mà hôm nay có em ở đây, nên giao cho em trông nó.” Tô Mặc cười nói.

“Anh đi đâu?”

“Đi chơi bóng với bạn” Tô Mặc thay giày, chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Vậy tại sao không dẫn Cabbeen đi theo? Chó cũng cần có không khí tự do trong lành chứ” Lâm Thư giùng giàng.

Tô Mặc làm vẻ mặt hiển nhiên, chỉ vào cô nói: “Vật gì cũng có chỗ dùng của nó. Cho nên Tiểu Thư, phiền em, để cho Cabbeen hưởng thụ một ngày chủ nhật tốt đẹp...”

Người nào đó ung dung tự tại ra khỏi cửa, chỉ còn lại một người một chó ở lại trong phòng khách nhìn nhau.

Tô Mặc đây tuyệt đối là trả thù!

Cái gì mà chăm sóc dịu dàng, cái gì mà giống như Lucifer, ít nhất trước khi Lucifer sa đọa còn là thiên sứ trưởng, còn cuộc sống của Tô Mặc cho tới bây giờ chính là Ác ma trong Địa ngục!

Tô Mặc à Tô Mặc, đến bao giờ anh mới có thể buông tha cho người con gái nhỏ bé tầm thường là tôi đây?

Cho dù là anh có chèn ép trả thù, thì cũng đừng có gián đoạn như vậy được không?

8. Chương 8

Lâm Thư cam chịu số phận cầm sợi dây dắt Cabbeen đi, chuẩn bị dẫn nó ra ngoài dạo một vòng. Nhưng Cabbeen lại chung thủy quỳ rạp dưới mặt đất, thè lưỡi thở hổn hển, còn dùng đôi mắt nhỏ bé nhìn Lâm Thư.

Lúc đầu vì Cabbeen là thú cưng của Tô Mặc nên trong lòng Lâm Thư có chút không thích, nhưng nhìn thấy đáng vẻ không hề đề phòng của nó, không khỏi có chút mềm lòng.

Khom lưng xuống, đối diện với ánh mắt ướt sũng của Cabbeen, cô trấn an: “Ngoan, đi tản bộ được không? Bên ngoài thời tiết rất đẹp”

Không ngờ, Cabbeen lại nhân cơ hội này, nhào vào trong ngực Lâm Thư giống chó Labrador có trọng lượng cũng không phải là nhỏ, cô bị nó nhào đến mất thăng bằng, còn chưa hoàn hồn lại, Cabbeen lại thè lưỡi, liếm lên mặt cô.

Nhìn thấy vậy, rốt cuộc cô cũng biết: “Mày đói bụng sao?” Lập tức thấy khó xử: “Làm sao bây giờ? Mày có biết thức ăn của mày để ở chỗ nào không, ”

Hình như biết Lâm Thư đang suy nghĩ điều gì, Cabbeen cắn ống quần của cô, liều mạng kéo cô đi về phía trước, đến một cái tủ nhỏ trước mặt thì dừng lại.

“Gâu, gâu.....” Cabbeen mang theo vẻ mặt vô tội, tiếp tục liếm bàn tay Lâm Thư.

“Được rồi, được rồi, tao lấy ày ăn, đừng liếm tay tao nữa”

Kết quả, Lâm Thư vừa mở ngăn tủ, con người thiếu chút nữa bị dọa đến rơi ra, thực sự là..... rục rở muôn màu nha!

“Mày, mày.... khẳng định đây là ngăn tủ đựng đồ ăn vặt của mày, không phải là của Tô Mặc chứ?” Lâm Thư run run rẩy rẩy chỉ vào Cabbeen, đầu đầy vạch đen

Đây là những thứ gì vậy!

Thịt heo khô, thịt bò khô, da trâu cuộn, xúc xích thịt gà, thậm chí còn có cổ vịt?

Đùa gì thế, Lâm Thư cầm một túi thịt heo khô ra, cau mày, để cho chó ăn những thứ có chất bảo quản như thế này, khẳng định không có vấn đề gì chứ? Quan trọng nhất là, vì sao mức sống của chó lại vượt xa xa mức sống một con người như cô! Chẳng trách lại lớn lên đáng vẻ lại nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy.

Suy nghĩ một chút, thôi, Lâm Thư giả bộ mở túi ra, cầm mấy miếng thịt từ trong đó lên.... Ta ăn, ta ăn, ta ăn ăn ăn!

Lâm Thư ăn rất vui sướng, nhưng Cabbeen lại nổi giận: “Gâu, gâu, gâu....”

Cuối cùng ý thức được hành động của mình thực sự rất không có khí tiết, sau khi Lâm Thư tự hối lỗi sâu sắc, cầm thịt heo khô, quơ quơ trước mặt Cabbeen: “Mày muốn ăn sao?” lập tức lại là một dáng vẻ khó xử: “Nhưng mà, cái này đối với cơ thể mày thật sự là rất không tốt, tao có thể tìm ày những thứ khác”

Khó khăn lắm, mới nhìn thấy một túi bánh bích quy dành cho chó ở trong góc của ngăn tủ, Lâm Thư lại trộn với một chút sữa tươi, đáng vẻ như “Hiển vật quý” bỏ ra trước mặt Cabbeen: “Nhìn xem, tao chuẩn bị ày món ngon gì này, tất cả chó đều là ăn thứ này mà lớn lên đó”

Cabbeen:..... Chẳng lẽ tất cả các chủ nhân của chó đều giống như cô, ăn hết những thức ăn đáng nhẽ để chuẩn bị cho chó sao?

Sau khi đợi Lâm Thư ăn mấy túi đồ ăn vặt như hổ đói, cuối cùng cô mới chú ý đến ánh mắt nóng rực của Cabbeen: “Hả... Mày ăn xong rồi sao? Vậy cũng tốt, tao dẫn mày đi tản bộ” Nói xong, còn nhìn cái ngăn tủ kia một cách lưu luyến không rời.

Trong nháy mắt bị Cabbeen kéo một mạch chạy như điên, Lâm Thư đột nhiên ý thức được, cô hoàn toàn sai rồi, không phải là cô dẫn Cabbeen đi tản bộ, mà rõ ràng là Cabbeen dẫn cô đi chạy bộ!

Cho dù ngày thường Lâm Thư tự cho rằng thể lực của mình cũng không tệ lắm, nhưng cũng không phải là đối thủ của Cabbeen, hơn mười phút sau, chỉ có thể vịn vào một góc của cái ghế trong công viên, may mà Cabbeen không tiếp tục chạy về phía trước nữa.

Cabbeen, mày khẳng định, bình thường mày đều tích cực như vậy sao?

Vật giống chủ, những lời nói này chưa bao giờ là nói đùa. Lâm Thư ngồi ở trên ghế dài, sức cùng lực kiệt thở hổn hển, không hỏi hoài nghi, đây là Cabbeen đang trả thù cô.

Nhưng mà, nhìn lại một lần nữa, chính Cabbeen đang ra sức cọ vào chân cô, bộ lông lá xù xì cũng đang không ngừng cọ trên người cô, trong những ngày đông rét lạnh này, cọ xát như vậy thực sự là rất thoải mái nha!

Lâm Thư liền kìm chế một bụng tức giận, lúc này tức cũng không được.

Lúc giữa trưa, cô lấy ví ra, mua mấy cái Bánh Bao thịt, một người một chó, giữa vô số ánh mắt xung quanh, ngồi ở trong công viên, vui vẻ mà bình tĩnh gặm.

Cái kinh nghiệm “Đồng cam cộng khổ” này, khiến Lâm Thư rất cảm động: “Cabbeen, cái tên này phong cách quá tây, không có thể hiện được phẩm chất tốt đẹp truyền thống của chó Trung Quốc. Tao đổi ày một cái tên”

Cabbeen không ngẩng đầu, tiếp tục gặm Bánh Bao....

Lâm Thư vỗ tay một cái: “Đúng rồi, gọi mày là Bánh Bao” còn lẩm bẩm một mình: “Cái tên này không tồi nha, rất có khí chất nha”

Cabeen: Tôi vốn không phải là chó của Trung Quốc mà, vì sao phải cần cái loại tên có phẩm chất tốt đẹp này?

Có lẽ mấy cái Bánh Bao thịt đã thật sự có tác dụng, trên đường trở về, tốc độ của Cabeen rõ ràng đã chậm lại

Lúc một người một chó vui mừng cởi mở trở lại căn hộ của Tô Mặc, Lâm Thư móc móc trong túi, sau đó....

“Bánh Bao, mày có chìa khóa không?”

Cabeen lè lưỡi, vẫn là vẻ mặt vô tội như trước, Lâm Thư sững sốt một lúc lâu, không thể không thừa nhận sự thật, cô bị giam ở bên ngoài rồi.

Vì vậy, lúc Tô Mặc đánh cầu xong tiêu sái về đến nhà, lập tức nhìn thấy một cảnh như sau: Một người nằm ở cửa, đang nhét tay ở dưới bụng Cabeen ... Sưởi ấm. Vừa nghe thấy tiếng động, nhìn thấy là anh, không ngờ hai mắt lưng tròng, coi anh giống như là ân nhân cứu mạng: “Anh trở về rồi”

Đột nhiên trong lúc đó ánh mắt của Tô Mặc trở nên cứng chiều: “cực khổ rồi”

Lâm Thư nghe xong, khẽ mỉm cười, đang suy nghĩ có nên tỏ vẻ khiêm tốn hay không, lại thấy, Tô Mặc ngồi xổm xuống, tràn đầy cảm thông nhìn Bánh Bao: “Người phụ nữ này ngoại trừ đem mày trở thành cái túi chườm nóng ra, có làm chuyện gì có lỗi với mày nữa không?”

“Gâu, gâu...” Cabeen vẫy vẫy đuôi, tâm trạng cũng coi như là tốt.

“Vậy sao...” Lúc Tô Mặc gật gật đầu, đứng lên mở cửa. Vừa mới mở cửa ra, Lâm Thư liền vội vàng chui vào, cũng không quản chuyện vừa mới thức dậy đã bị “Tức sùi bọt mép”

“Xem ra, Cabeen nhà tôi thực sự thích em?” Tô Mặc khoanh hai tay lại, vẻ mặt mỉm cười.

“Ừm, Tôi cũng rất thích Bánh Bao.” Không hề đề phòng người nào đó.

“Bánh Bao?” Tô Mặc liếc mắt nhìn sự ai oán của Cabeen, hì hì một tiếng: “Tên này rất được, về sau cứ gọi như vậy đi”

Lâm Thư hài lòng gật đầu, nhưng lại nghe Tô Mặc nói: “Hai người đã hợp ý nhau như vậy, về sau Bánh Bao sẽ giao cho em chăm sóc”

Bánh Bao và Lâm Thư đồng thời cùng nhau ngơ ngàng: “Gi?”

“Không nhớ sao, Tôi đã nói rồi, điều kiện để tôi sửa lại điểm số, không phải gọi đến phải đến sao. Thật ra thì tôi cũng rất khó xử, gọi em tới làm gì đây? Bây giờ tôi yên tâm rồi, em sẽ tới chăm sóc Bánh Bao”

“Thầy Tô, Bánh Bao là thú cưng của anh, tại sao tôi phải chăm sóc?”

Lâm Thư bất mãn, bị Bánh Bao kéo chạy như điên mấy lần như vậy, không chết cũng nội thương mất.

Tô Mặc trả lời bằng vẻ mặt đương nhiên: “Bởi vì công việc của tôi rất bận, không có thời gian rảnh rỗi chăm sóc Bánh Bao”

“Thầy Tô, hình như anh quên mất, tôi cũng phải lên lớp đấy”

“Thì ra không phải môn nào em cũng trốn học” Tô Mặc làm ra vẻ ngạc nhiên.

Lâm Thư che mặt, cô cũng biết, Tô Mặc là một tên thù dai một quỷ hẹp hòi....

Tô Mặc nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, tâm trạng rất tốt, nhưng sự vô lý vẫn không có dừng lại: “Vậy thì chủ nhật đến đây đi”

“Nhưng mà, kỳ thi cuối kỳ đã tới rồi...” Lâm Thư nhỏ giọng.

“Cho nên, trăm nghìn lần không thể nợ môn nha” Tô Mặc cười híp mắt gật đầu

Lâm Thư: Anh lợi hại!

Mặc dù Lâm Thư là trăm lần không tình nguyện, nhưng sau khi trở lại ký túc xá, mở hệ thống thư viện ra, phát hiện điểm số năm mươi hoa hoa lệ lệ đã biến thành sáu mươi khiến cho người ta lệ rơi đầy mặt, suy nghĩ một chút, liền tự an ủi mình.

Ngược lại khi mấy người bạn Tiểu Đồng, thấy vẻ mặt mệt mỏi của Lâm Thư lúc trở về, lại thêm cái điểm số sáu mươi, vẻ mặt không khỏi kinh sợ: “Lâm, Lâm Thư..... không phải cậu thật sự bị thầy Tô bắt cóc, sau đó, mới, mới....”

Lâm Thư giận: “Đương nhiên không phải, cũng không nghĩ xem, tớ là người như thế sao!”

Tiểu Đồng thở phào nhẹ nhõm: “Cũng đúng, nghĩ thì thầy Tô cũng không phải là người có nhân phẩm như vậy. Nhưng mà, cậu làm thế nào mà khiến cho anh ta sửa lại điểm vậy?”

“Tớ phải lao động khổ cực cả một ngày, hơn nữa theo tình hình trước mặt, có thể còn kéo dài...”

Đợi đến khi Lâm Thư đem tất cả những chuyện đã xảy ra trong ngày nói ra, Tiểu Đồng và Yên Nhiên đều là vẻ mặt đồng tình, còn Tiết Băng cũng có vẻ đăm chiêu, nhưng khi đó, cô cũng không có để ý đến.

Một tuần cứ như vậy không nhanh không chậm trôi qua, Lâm Thư cũng hiểu được, chỉ còn một tháng nữa, là đến ngày “Đại lễ” của kỳ thi cuối kỳ, bắt đầu điên cuồng ôn tập bài vở.

Nhưng mà, lại nhớ ra nay là thứ bảy, Lâm Thư không tình không nguyện đi đến nhà Tô Mặc. Chỉ là, cô còn mang theo cả sách vở nữa, định tranh thủ lúc rảnh rỗi ôn tập một chút.

Sáng sớm, lúc Tô Mặc mở cửa, trên mặt là hai cuống mắt thâm đen thật đậm, vẻ mặt mệt mỏi, gần đây đã quen với dáng vẻ vô cùng yêu nghiệt của anh, đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ “Suy nhược” này của anh ta không tránh khỏi giật mình, Lâm Thư thiếu chút nữa không phản ứng kịp.

Dẫn Lâm Thư vào nhà: “Tôi ở trong thư phòng viết luận văn, em ở phòng khách chơi cùng với Bánh Bao, chút nữa cho nó ăn, nó cũng không nghịch ngợm quá đâu” Tô Mặc dọn đồ xong, liền xoay người vào thư phòng.

Cắt - đồ địa chủ ác độc bóc lột nhân dân lao động!

Lâm Thư khinh thường, đem túi sách ném lên ghế sofa, tìm thức ăn cho Bánh Bao, tất nhiên, không quên lấy ỉnh một phần, tùy tiện ngồi xuống, cầm lấy sách “Khổ tâm nghiên cứu”.

Sau khi dốc sức làm một phần tiếng anh chuyên ngành, Lâm Thư khó khăn lắm mới đạt được điểm số tám mươi. Tính lười biếng liền nổi lên, mỗi ngày đều ăn ăn ngủ ngủ, hưởng tới sự tăng giá của một số sinh vật nào đó.

Môn chuyên ngành do thầy Vương dạy, mặc dù ngày thường điểm số khá nghiêm khắc, nhưng lúc ra đề thi cũng nổi tiếng là “Người nương tay”, bình thường trong bài thi chỉ cần nêu ra các ý chính trong sách giáo trình. Cho nên, Lâm Thư cho rằng, muốn lấy điểm cao, mặc dù đối với sự “Sa đọa” nhiều ngày của bản thân mà nói, là có chút khó khăn, nhưng cũng không phải là không được.

Nhưng mà, lần này Lâm Thư phát hiện, chuyện tương lai không thể nghĩ đơn giản như vậy được.

Trong hơn một nghìn chữ thao thao bất tuyệt trên sách, dù chữ nào cô nhìn cũng đọc được, nhưng có mấy từ, cô vẫn không có ấn tượng không thể hiểu nổi, đối với một sinh viên học chuyên ngành tiếng anh như cô mà nói, điều này thực sự là vô cùng nhục nhã. Nội dung trong sách quá nhiều, xem ra phải vất vả một chút, chứ đừng nói tới việc ôn tủ.

Sau hai tiếng chăm chú đọc những chữ cái như nòng nọc đủ kích cỡ, rốt cuộc hai mí mắt trên dưới của Lâm Thư không chịu nổi mà đánh nhau, rồi ôm nhau.

Thức suốt cả một đêm Tô Mặc mới viết xong luận văn, đang chuẩn bị đi vào phòng bếp rót ly cà phê, liền thấy Lâm Thư đang ngủ say sưa. Cẩn thận nhìn lại lần nữa, cô đang cầm trên tay có đánh rất nhiều dấu chấm hỏi lớn nhỏ khác nhau, lập tức hiểu rõ tình hình.

Rõ ràng đang trong giấc mộng, mà người nào đó vẫn không an phận mà giãy giụa lung tung, Tô Mặc bắt đầu dĩ nệ nụ cười, cầm lấy cuốn giáo trình....

Lâm Thư bị mùi thơm làm cho tỉnh giấc, vừa mở mắt, liền nhìn thấy một bàn bày toàn thức ăn.

Có một tờ giấy chèn ở phía dưới: “Tôi đi ngủ, tự mình ăn trưa.”

Tài nấu nướng của Tô Mặc cô đã từng lĩnh giáo qua, cũng không phải giữ ý, vừa nhai vừa nuốt, sau khi ăn xong, Lâm Thư cảm thấy hài lòng vỗ vỗ bụng, chuẩn bị học bài tiếp, lại kinh ngạc phát hiện, bài có chút không giống vừa nãy.

Những từ cô đánh dấu định để lúc nào về thì tra từ điển, nghĩa của từ được bổ sung tất cả ở bên cạnh, không chỉ có như vậy, những chỗ cô đánh dấu bằng bút đỏ, cô đã sửa đi sửa lại cả nửa ngày nhưng vẫn không rõ ý thì đã được sửa lại hoàn toàn rõ ràng.

Những chữ viết này, Lâm Thư biết, cùng với chữ viết trên tờ giấy vừa nãy rõ ràng là từ tay một người.

Lâm Thư trầm mặc một lúc lâu, quay đầu về phía phòng ngủ nhìn một lúc.

Trong giây phút đó, Lâm Thư nghe thấy tiếng tim mình đập loạn nhịp thành thịch.... đột nhiên cảm thấy, cô lẽ Tô Mặc cũng không phải người như cô nghĩ là người có bụng dạ nham hiểm, vô ác bất ta (không điều xấu xa nào không làm vô cùng độc ác), đuổi cùng giết tận....

Cô lẽ, liễu rủ hoa cười lại gặp làng, mọi chuyện có thể thay đổi trong những lúc lơ đãng nhất.

9. Chương 9

Kỳ thi cuối kỳ cũng đã đến, trong sân trường học khắp nơi tràn ngập bầu không khí “Sầu vân thăm đạm vạn dặm ngưng” (Tình cảnh vô cùng bi thảm). Nhưng Lâm Thư được Tô Mặc chỉ cho những chỗ trọng tâm, lại ôn tập đến các bài chuyên ngành nâng cao, quản thực giống như có thần giúp.

Lúc hội con gái trong phòng ký túc xá nhìn thấy Lâm Thư cầm trong tay quyển sách đầy đủ trọng tâm trở về, quả thực điên cuồng, tôn sùng cô giống như là “Thần thánh”.

Lâm Thư suy nghĩ một chút, cảm giác thiếu Tô Mặc một câu “Cảm ơn”, lúc ở nhà Tô Mặc, nghĩ đến anh ta đang ngủ, nên lặng lẽ rời đi.

Sau đó, Tô Mặc cũng không để cho cô đến chăm sóc Bánh Bao nữa. Có lẽ nghĩ đến kỳ thi cuối kỳ của cô, hoặc là muốn kết thúc trò chơi vô nghĩa này, Cho dù là nguyên nhân nào đi nữa, Lâm Thư đều có một chút cô đơn.

Mặc dù, cô giải thích sự cô đơn này là vì nhớ nhung đồ ăn vặt trong ngăn tủ của Bánh Bao.

Nói chung môn thi cuối cùng “Có sự chuẩn bị mà đến” với người “có tiếng mà không có miếng” luôn giống nhau. Thi xong môn cuối cùng, Lâm Thư hát khúc hành quân, bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà, trải qua một kỳ nghỉ đông tốt đẹp.

Ăn ngủ, ngủ ăn. Hai chữ này khiến cho con người ta cảm thấy thật hạnh phúc thật tốt đẹp, lấp ghép lại với nhau càng khiến người ta cảm thấy giống hệt như mình được sống trên thiên đường vậy. Nằm đệm êm ôm chăn ấm, hưởng thụ sở trường nấu ăn ngon của mẹ già, Nghỉ tới đây, Lâm Thư không khỏi bất cười “Hắc hắc”.

Đúng lúc Tiểu Đồng bước vào ký túc xá, liền nghe thấy tiếng cười đắc chí “Chóit tai” đó: “Đồ ngốc kia, cậu có thể có chút tiền đồ cho tớ nhờ được không?”

“Cậu chính là đang hâm mộ ghen ghét đó, nửa tiếng nữa là chị đây có thể về đến nhà rồi, còn cậu phải ngồi tám tiếng trên xe lửa. Được rồi, hôm nay tâm trạng tớ đây rất tốt, không so đo với cậu”

Tiểu Đồng giận, ai có thể tới lôi con nha đầu không biết tốt xấu này ra ngoài chém cho cô nhờ với!

Lúc Liễu Yên Nhiên bước vào cắt ngang những lời tự sướng của Lâm Thư: “Cha cậu đến trường mình đó, đang ở dưới ký túc xá chờ cậu”

“Hà?” Lâm Thư kinh ngạc, cô nhớ rõ là có bảo cha đến đón mình đâu, không lẽ cha đã trở nên khéo hiểu lòng người rồi?

Từ xa, đã nhìn thấy ông Lâm, cô vô cùng vui vẻ mà vẫy vẫy cánh tay, Lâm Thư chạy tới chỗ ông Lâm, cho ông một cái ôm mạnh mẽ: “Cha, đồ con mang về nhà cũng không nhiều lắm, sao dám làm phiền ngài ngự giá thân chinh?”

Ông Lâm liền lắc lắc tay: “Vì thế, cho nên không phải là cha đến đón con về nhà?”

Lâm Thư: “..... Cha à, cha thật biết nói đùa”

Ông Lâm không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn Lâm Thư, kèm theo vẻ mặt trách trời thương dân, Lâm Thư đột nhiên hiểu ra: “Cha, không phải là cha nói thật chứ?”

Đưa hai cái móng vuốt ra, an ủi vỗ vỗ vai Lâm Thư: “Mẹ con bảo cha nhắn với con một câu. Có bạn trai, vào cửa nhà, không có bạn trai, ngủ ký túc xá”

Mẹ, rút cuộc nguyện vọng muốn gả con gái ra ngoài cửa mẹ lớn từng nào vậy, xem mắt thì thôi, hôm nay còn sử dụng thủ đoạn độc ác này, mẹ tuyệt đối không phải là mẹ ruột của con, chắc chắn không phải?

Nước mắt sơi mỳ của Lâm Thư chảy xuống, lấp lánh nhìn về phía Ông Lâm: “Chuyện này, cha, cha có thể lấy một chút quả cảm của người cảnh sát nhân dân ra dùng được không?”

“Không lẽ cha cứ như vậy nhìn con gái có nhà mà không thể về, ở ngoài đầu đường trong gió bắc rét lạnh run lấy bấy sao? Ngộ nhớ con biến thành cô bé bán diêm chết rét đầu đường, chẳng lẽ cha muốn người đầu bạc tiễn người đầu xanh sao?”

“Cha....! Lấy dũng khí ra, thay con cầu cạnh với mẹ đi”

Lâm Thư nói xong hai mắt lưng tròng, nhưng Ông Lâm vẫn bất đắc dĩ nhún vai: “Con gái à, cha con cũng có tuổi rồi, ngay cả con cũng nhẫn tâm giầy vò cha sao?”

Hi vọng cuối cùng “Phẳng” một tiếng vỡ tan, Lâm Thư ba hồn chín vía bị đả kích, một lúc lâu nguyên thần không có cách nào trở về. Ông Lâm thở dài, thấy bốn bề vắng lặng, len lén kéo Lâm Thư, từ trong ví lấy ra một xấp tiền giấy đưa cho cô: “Con gái, mẹ con từ chối tiếp tế cho con trong một khoản thời gian, đây là tiền sinh hoạt phí, đó là tiền riêng của cha, con chi tiêu tiết kiệm một chút”

Lâm Thư kích động cầm móng vuốt của cha, khoe mắt lóe sáng cảm động, ra sức một cái, “Đoạt” lấy số tiền giấy trên tay cha cô, xem ra lại càng thêm tuyệt vọng.

“Cha, cha lấy ở đâu nhiều tờ một tộ như vậy?”

“Là tiền tiết kiệm mỗi lần ra ngoài mua nước tương đó”

Lâm Thư: -_- #

Trở lại ký túc xá, Lâm Thư chỉ cảm thấy tức cảnh sinh tình, càng phiền muộn hơn. Tiểu Đồng thấy cô ngơ ngác ngồi một chỗ: “Cậu không thu dọn tiếp à?”

Lâm Thư nói ra căn nguyên sự việc, vốn dĩ hy vọng Tiểu Đồng có thể an ủi cô một chút, kết quả Tiểu Đồng lại cười rất vui vẻ: “Tớ tám giờ là có thể về đến nhà, còn cậu đến kỳ nghỉ đông cũng không thể nào có rồi....”

Lòng dạ hẹp hòi! Lâm Thư chu mỏ, khinh bỉ vô hạn

Cuối cùng, Lâm Thư tìm được một công việc nuôi sống bản thân trong một nhà hàng KFC ở trung tâm thành phố. Ngày làm tám tiếng, nhất là vào buổi trưa dòng người ùn ùn kéo đến, cho dù Lâm Thư có xúc động với cuộc sống, cũng không còn sức lực nữa.

Nhưng mà, nói chung Lâm Thư vẫn rất thích công việc này.

Trước đây chủ tịch Mao từng nói: “Muốn hiểu cuộc sống, thì cần phải gần gũi với quần chúng nhân dân”

KFC, mỗi ngày người đến người đi, sẽ gặp đủ các loại người, khiến ời ngày đi làm cũng trở nên sinh động hơn.

Ví dụ như một ngày, có một cô gái tết tóc đuôi sam nói: “Tôi muốn một đầu tây vùng đất mới”

“Em gái à, muốn ăn vùng đất mới, đi sang quán MacDonald bên cạnh đi, trong KFC là Sundae (món kem có pha trái cây)”

Cô gái kia hiểu ra “A...” một tiếng, đứng bất động tại chỗ.

“Em gái, em còn đang đợi cái gì?”

“Chờ cô đi sang quán bên cạnh mua”

Lâm Thư im lặng....

Một ví dụ nữa, một ngày có một đôi tình nhân, nam “thẹn thùng” kéo tay bạn gái: “Cưng à, anh muốn ăn khoai tây chiên”

“Được, em đi mua, nhưng lát nữa muốn em không?”

“Đang ban ngày ban mặt, cứng cứ đùa anh”

Lâm Thư trợn trắng mắt nhìn, trong lúc này hồn phách chưa kịp trở về. Người con gái đó không kiên nhẫn gõ gõ bàn: “Cho một suất khoai tây chiên, nghe thấy không, Tôi không lấy sốt cà chua, cho Tôi nước tương thịt nướng”

“Nước tương thịt nướng là kết hợp với gà chiên....” Lâm Thư có lòng tốt nhắc nhở.

“Vậy thì cho tôi một suất gà chiên đi, tôi chỉ muốn nước tương thịt nướng, gà chiên, cô để lại ăn đi” Người con gái đó vung tay lên, tương đối tiêu sái.

Lâm Thư không nói gì nhìn hộp gà chiên, trong lòng thật lâu sau vẫn không thể trở về bình thường....

Cuộc sống, không phải là người khác lôi kéo mày, mà là mày lôi kéo người khác, Lâm Thư dần dần cũng quen với những loại tình huống này.

Cho nên lúc Lâm Thư nhìn thấy Tô Mặc trong quán KFC, cô chỉ tốn hai giây để bình phục cái tính dễ nổi nóng của mình. Quán KFC là nơi cả già trẻ đều có, cho dù là Tô Mặc cũng phải đi theo bước chân của quần chúng thôi!

“Tôi muốn một suất thịt gà cuốn Mexico, một gói khoai tây chiên lớn và một ly Kem sô cô la pha trái cây”

Kể từ sau khi ở nhà Tô Mặc lần trước, hai người không hề gặp lại nhau, nhưng Tô Mặc vẫn có dáng vẻ một yêu nghiệt, cho dù chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, cũng có thể nhanh chóng thu hút được ánh mắt của người khác. Lâm Thư nhìn chằm chằm Tô Mặc, bất tri bất giác rơi vào suy nghĩ của mình.

Tô Mặc nhìn Lâm Thư sững sờ, không tự chủ “Xì” một tiếng: “Xin hỏi, có thể gọi đồ ăn không?”

Lúc này Lâm Thư mới phát hiện bản thân mình thất lễ, mặt đỏ tai hồng: “Thật ngại quá, có thể gọi lại lần nữa không ạ?”

Đợi đến khi Tô Mặc bưng đĩa rời đi, ở đằng sau Lâm Thư vừa tiếp khách, vừa nhìn về phía Tô Mặc. Nhưng vừa nhìn đã thấy ngay chuyện vô cùng khủng khiếp - Tô Mặc đang tươi cười “Phục vụ” một vị tiểu chính thái dùng cơm. Quan trọng nhất là..... tại sao vị tiểu chính thái kia, cũng có chút gì đó giống với Tô Mặc.

Trong chớp mắt đó, cô thấy bối rối....

Anh ta kết hôn rồi sao? Không đúng nha! Anh ta chưa cưới vợ, đây là chuyện đã được chứng thực qua, nếu không thì làm sao có thể khiến cho nhiều phụ nữ si mê nhện nhạo như vậy. Nhưng nếu nói vị tiểu chính thái kia và Tô Mặc không có quan hệ gì, chuyện như vậy ai cũng không tin. Chẳng lẽ, là con riêng?!

Đúng lúc Lâm Thư đang cực kỳ rối rắm, Tô Mặc lại ngồi xuống bên cạnh một người, hơn nữa..... một người phụ nữ!

Rất xinh đẹp, lại còn vô cùng hồn nhiên ngây thơ, quả thực là một mỹ nữ. Lâm Thư nhanh chóng đưa ra kết luận. Hơn nữa, nhìn sắc mặt của người phụ nữ này, chắc là rất thân quen với Tô Mặc, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Lâm Thư cho rằng tất cả mọi người đều có tinh thần vui chơi giải trí (tức tính bà tám đó), vì thế tranh thủ thời gian nghỉ thay ca vụng trộm chạy tới chỗ những nhân viên phục vụ mà mình quen, “Này này, nói chuyện một chút đi, đi nghe xem bàn số hai tám kia đang nói chuyện gì”

Một người phục vụ quý dị liếc mắt nhìn Lâm Thư một cái: “Cậu quen à?”

Lâm Thư gật đầu

“Quen người đàn ông kia?”

Lại gật đầu lần nữa

“Có quan hệ thắm thiết không rời với người đàn ông kia?”

Ồi trời? thầy giáo và sinh viên có thể xem là quan hệ thắm thiết không rời sao? tục ngữ có câu, kiếp trước chờ đợi năm trăm năm, đổi lấy kiếp này sẵn sàng quay đầu nhìn lại, cô và Tô Mặc cũng có đến mấy lần nhìn thẳng vào mắt nhau, nên chắc không phải là chỉ có năm trăm năm duyên phận chứ?

Lâm Thư lặng lẽ tự suy nghĩ vấn đề này, người phục vụ kia lại vung tay lên: “Giao cho tớ đi, trên đời này hận nhất đàn ông không chung tình”

Hả..... Lâm Thư không nói gì nhìn bóng lưng kiên quyết của người phụ vụ kia, không phải là cô ấy hiểu lầm điều gì đó chứ?

Một lúc sau, người phục vụ kia trở lại, vui rạo rức: “Yên tâm đi, tớ nghe thấy người phụ nữ kia gọi một tiếng anh, chắc là anh em họ hàng, chồng của cậu trong sạch”

Chồng của cậu.... Lâm Thư bị ba chữ này bị làm cho quần bách một lúc lâu không nói ra lời.

Nhưng mà, không tồi...

A? Đợi chút, tại sao chuyện này lại khiến cô thở phào nhẹ nhõm như vậy chứ? Cô có tính tò mò như vậy từ bao giờ thế?

Suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc Lâm Thư đưa ra kết luận, đó là do cô vì đảm bảo cho lợi ích của nữ sinh của toàn trường cho nên mới trở nên vô cùng kích động!

Chính là như vậy, meo meo....

Trải qua một ngày làm việc, lúc trở về ký túc xá, càng lúc Lâm Thư càng cảm thấy lạnh. Trong ký túc xá không có máy điều hòa không khí, ở trong thời tiết này, khiến cho người ta cảm thấy âm u lạnh lẽo, chán cũng vì trong thời gian dài không được tắm dưới ánh mặt trời mà có vẻ ảm mốc

Mấy hôm trước cũng phải chịu đựng như vậy, nhưng không biết tại sao, hôm nay nhìn thấy Tô Mặc, khi trở về ký túc xá thậm chí có một chút không thể chịu được cái rét lạnh này.

Lâm Thư ôm chăn, cuộn mình một lúc, lại lăn lộn một lúc, cuối cùng, đưa ra một quyết định trọng đại.

Đã lâu rồi cô không gặp Bánh Bao, cô có hơn nhớ nó. (Cabbeen: Có mà là nhớ thương đồ ăn vặt thì có, chứ nhớ thương gì Tôi? Hoặc là, nhớ thương chủ nhân nhà Tôi? Gâu gâu)

Vì vậy, tiến hành theo chủ nghĩa hành động, Lâm Thư nhanh chóng cầm lấy áo khoác tiến thẳng đến nhà Tô Mặc .

Cái gọi là xuất hiện JQ (gian tình), thường thường cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa phối hợp

Thiên thời - là trời đông giá rét, lạnh thật là lạnh; địa lợi - hoàn cảnh đóng băng trong ký túc xá so sánh với cảnh nhà Tô Mặc có máy điều hòa không khí “Làm dịu”, quả thật “Ấm áp như xuân”; nhân hòa - mẹ già thủ đoạn ác độc, khiến Lâm Thư không có chỗ nào có thể đi hết.

Lâm Thư đột nhiên cảm thấy, sự việc phát triển theo hướng tình tế màu nhiệm không thể tin được - nhưng mà, tiền đề để cho sự việc phát triển, trước hết là cô không bị đông chết ở trong ký túc xá, quần anh ta nhiều làm gì, có đôi khi, theo tâm mà làm, có cái gì không được!

10. Chương 10

Lúc Tô Mặc ra mở cửa, mặc một bộ đồ ngủ tơ tằm màu đen, đang cầm khăn lau mái tóc ướt sũng, nhìn đáng vẻ hình như vừa mới tắm xong. Bộ đồ ngủ nhìn rộng rãi, lại tương đối dán sát vào da thịt rắn chắc của Tô Mặc, ôm sát những cơ bắp hoàn mỹ.

Lâm Thư nhìn chằm chằm những giọt nước từ trên tóc của Tô Mặc chậm rãi chảy vào phía bên trong áo ngủ, cho đến khi biến mất không thấy gì.

Nhìn thấy Lâm Thư, hiển nhiên Tô Mặc có chút kinh ngạc: “Sao em lại đến đây?”

Cau mày, Lâm Thư không bỏ qua vẻ mặt trong nháy mắt đỏ của Tô Mặc, trong lòng chợt chua chát, lắc đầu một cái: “Lâu rồi không gặp Bánh Bao, tôi nhớ nó, được không?”

“Em nhớ bị Bánh Bao kéo chạy khắp nơi trong công viên sao?”

Mặc dù Lâm Thư biết lý do của cô rất tệ, nhưng anh ta cũng không nên không phối hợp như vậy, khiến cho cô đỏ mặt, những vẫn chống hông mạnh mẽ: “Anh thì thì biết cái gì, tôi và Bánh Bao cùng nhau ăn bánh bao tình nghĩa, làm sao tôi lại có thể không nhớ tới nó chứ?”

Lúc này, Lâm Thư đã tự nhiên vươn tay ra, đặt ở dưới bụng Bánh Bao sưng ửng, hài lòng thở dài, quả nhiên thứ có lông lá cực kỳ đáng yêu nha!

“Xi” Tô Mặc bật cười không hề lạnh lùng: “Nói đi, có chuyện gì?”

“Ừm....” Lâm Thư gãi đầu, cân nhắc nên dùng từ ngữ như thế nào mới có thể khiến cho người khác tin và nghe theo, thấy Tô Mặc đã lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, vội vàng lớn tiếng nói: “Thầy à, thầy có thể cho em ở lại không?”

Một giây sau, Tô Mặc nắm cổ áo Lâm Thư, chuẩn bị ném ra ngoài cửa.

“Đừng như vậy.... sao thầy có thể phụ em như vậy..... trong bụng của em....” tiếng Lâm Thư biến mất sau bức tường, xung quan hoàn toàn yên tĩnh, chỉ một lát sau, tách tách, có vài ngọn đèn lặng lẽ bật lên.... Đạo này, dù tình người lạnh nhạt, nhưng ai cũng đều ôm một tấm lòng bát quái nhiệt tình!

“Cho em vào đi” Tô Mặc không thể chịu được nữa, bất đắc dĩ lại mở cửa kéo Lâm Thư trở vào, “Rầm” một tiếng cánh cửa nặng nề đóng sầm lại.

Khi đã tiến vào “Khu vực an toàn” Tô Mặc lại bộc lộ rõ sự tàn nhẫn: “Cô nói thật một chút đi, trong bụng cô có cái gì?” Khoanh tay lại, Tô Mặc lạnh lùng nhìn Lâm Thư, ánh mắt dao găm soạt soạt soạt

Tính nhạy cảm hơn người kia của Lâm Thư nói cho cô biết “Quý trọng sinh mạng, trung thực muôn năm!” vì vậy, yếu ớt nói thầm một câu: “Trong bụng em cái gì cũng không có, cho nên.... đói bụng”

“Hả.... đói bụng? Cô tới tìm tôi là vì chuyện này? Định coi tôi như chỗ ăn khuya sao?” Tô Mặc yêu nghiệt cười, cười đến mức tim gan Lâm Thư đều run rẩy hết cả lên, trong lúc này nhất thời không tìm thấy kết thúc.

Ai ôi, sức lực chiến đấu như này, chúng ta làm sao có thể ngang hàng với bọn xã hội đen?

Lâm Thư yếu ớt cười: “Ha ha, thầy à, thầy thật biết nói đùa” Ai dám ăn anh chứ? Nếu vậy cần phải có một bộ tiêu hóa thật tốt. Lâm Thư âm thầm oán thán, nhưng bề ngoài vẫn bày ra vẻ mặt chực khóc lóc bị thương.

Tô Mặc thấy đáng vẻ đáng thương tội nghiệp của cô: “Muốn tôi cho cô ở lại?”

Lâm Thư vội vàng gật đầu lần thứ hai.

“Cho tôi lý do, nếu như có thể thuyết phục tôi, sẽ tạm thời cho cô ở lại”

Tô Mặc hơi nâng khóe miệng, có chút hứng thú nhìn Lâm Thư.

“Thầy Tô, thầy nhân từ khoan dung như vậy, nhất định không đành lòng để cho sinh viên của mình ở ngoài trời trong lúc trời đông giá rét như thế này, đầu đường xó chợ, chịu đói chịu rét chứ?” đánh vào tình cảm.

“Tôi cũng không dám để cho người chỉ lên lớp của tôi có hai tiết ở trước mặt tôi gọi tôi là thầy”

(o). . .

“Thầy Tô, cái gọi là một ngày là thầy, cả đời làm cha, mặc dù thầy chỉ dạy em có mấy tiết học, nhưng ở trong mắt em, thật sự coi thầy giống như cha mình. Làm sao thầy có thể nhẫn tâm hoài nghi tình cảm của em như vậy, em thật sự thất vọng nha?” đánh vào lý trí.

Tô Mặc chợt nhíu mày: “Cha? Chẳng lẽ trong mắt em, tôi già đến mức đó?”

Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, trong lúc nhất thời Lâm Thư không thể nói lời nào, lúc đang suy nghĩ....

“Cô nam quả nữ, sống chung một phòng, em thật sự yên tâm sao! Không sợ bị tôi ăn à?” Tô Mặc lạnh lùng cười một tiếng.

Lâm Thư quay người lại mấy bước, khoát khoát tay, giả cười: “Thầy Tô có tình cảm sâu đậm cao thượng như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện bất lương đó chứ?”

Tô Mặc nhìn Lâm Thư từ trên xuống dưới ánh mắt dừng lại ở nơi bằng phẳng nào đó vài giây: “Cũng đúng, em cũng không có chỗ nào có thể ăn được hết”

Lâm Thư ghen lời, ghen lời, cuối cùng đơn giản ném ra sở trường - giả bộ vô lại.

“Làm chủ nhân của Bánh Bao, thầy nên suy nghĩ đến suy nghĩ của nó, thầy không nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của nó khi nhìn em sao? Chắc chắn là nó nhớ em, cho nên thầy nên cho em ở lại chỗ này cùng với nó”

Tô Mặc nhìn chằm chằm Lâm Thư một lát, như có điều suy nghĩ. Lâm Thư thấy thế, tăng cường sức mạnh: “Người ta nói nuôi thú cưng, cần phải suy nghĩ đến tinh thần của chúng, phải lắng nghe tiếng lòng của thú cưng”

“Đấy là tiếng lòng của em?” Tô Mặc chống cằm suy nghĩ, đến gần Lâm Thư, xoa xoa tóc cô: “Được rồi, trước mắt em cứ ở lại chỗ này đi, đúng là bình thường tôi đã không để ý đến cảm xúc của em” Nói xong, còn bày ra một dáng vẻ áy náy.

Lâm Thư: là cô ảo giác sao? tại sao vừa nãy cô cảm giác Tô Mặc xoa đầu cô có chút giống với lúc vuốt ve Bánh Bao vậy?

Kể từ sau khi đến ở nhà Tô Mặc, chất lượng cuộc sống của Lâm Thư được cải thiện rõ rệt, mặc dù trong lúc ở cùng, Tô Mặc đã không còn để ý đến những thù oán lúc trước nữa, nhưng mà mấy ngày hôm nay, ngoài trừ việc thỉnh thoảng anh ta nói những lời ác độc với cô ra, thỉnh thoảng nhạo cô, thỉnh thoảng để cô lao động khổ cực một chút, thỉnh thoảng nói những lời đùa giỡn một chút, thì nói chung, đối với cô vẫn không quá tệ (Lâm Tiểu Thư, cô khẳng định không không mắc chứng Stockholm tổng hợp đó chứ?)

Đặc biệt là tay nghề của Tô Mặc, nếu ngày nào đó tâm trạng của anh ta rất tốt, tự mình xuống bếp, thực sự là cả hai phương diện vật chất và tinh thần đều vô cùng sung sướng! Cho dù trong hai tuần, anh ta chỉ nấu qua có hai lần, nhưng chỉ cần hai lần đó thôi, cũng đủ để khiến cô khinh bỉ tất cả đồ ăn mua bên ngoài

Lần đó, cô một tay cầm chân gà Coca gặm, một tay ngăn cản hành động nhào lên của Bánh Bao: “Thầy Tô, vì sao thầy không đi làm đầu bếp?”

Tô Mặc khinh bỉ liếc mắt nhìn cô một cái, gọi Bánh Bao, đưa cho nó một cái cánh gà: ”Bé ngoan đừng nên bắt chước những kiểu hành động như vậy biết

không? Giành ăn đồ của động vật là không tốt”

Lâm Thư: &-& Tô Mặc, tôi hận anh

Cho Bánh Bao ăn xong, Tô Mặc tao nhã xoa xoa tay: “Đầu bếp suốt ngày sống trong khói dầu, đối với cơ thể không tốt, hưởng hồ, chỉ có làm thầy giáo, mới có thể gặp được người học trò tài hoa giống như em, không phải sao?”

Lâm Thư hận không thể vung một quyền lên đám thằng vào cái mặt đang đeo kính kia, này, tài hoa đó là đang khen ngợi sao? đúng không?

Trong khoảng thời gian này, Lâm Thư không hề nghĩ tới việc về nhà cầu xin với mẹ cô, nói không chừng trong lúc nhất thời mẹ cô sẽ mềm lòng, nhưng nghĩ lại xác suất này, Lâm Thư lại lập tức yên tâm thoải mái sống ở trong nhà Tô Mặc .

Kết quả, cha cô lại đột nhiên gọi điện thoại tới: “Tiểu Thư à, gần đây con sống thế nào?”

Lâm Thư rối rắm một lúc lâu, còn chưa nghĩ ra được những lời nói dễ chịu làm dịu bản tuyên án, thì cha cô đã nói tiếp: “Cha nghĩ ra cách để con có thể về nhà rồi”

“Cha giúp con chống lại mẹ?”

“Không phải...” Ông Lâm nói một hồi, sau đó ưỡn ngực: “Nhưng chủ ý này chắc chắn còn hay hơn?”

“Hả?” ánh mắt Lâm Thư sáng lên: “Là cái gì?”

“Cha sẽ giúp con thu xếp một buổi xem mắt nữa, lần này chắc chắn sẽ tốt hơn lần trước, người lần này là một người thực sự đẳng hoàng! Dù sao tạm thời con cũng chưa tìm được bạn trai, chỉ bằng đi xem mắt, còn có chút hy vọng...” Ông Lâm nói đạo lý rõ ràng xong, còn hả hê tự đắc

“Cha...”

“Sao?”

“Con cảm ơn cha...”

“Không cần cảm ơn, con là con gái của cha mà, đó là điều cha nên làm”

Cha à, cha có thể nghiêm chỉnh một chút không? Cha làm như vậy, làm sao con có thể chịu nổi được chứ?

Mặc dù trong lòng không tình cảm không nguyện, nhưng vì về nhà, Lâm Thư cũng đành phải ôm hi vọng gặp “Bánh có nhân rơi từ trên trời xuống” mà đi xem mắt. Nói không chừng lần này may mắn của cha đại phát, thật sự tìm được cho cô một anh chàng tuấn tú đẹp trai, tác phong nhanh nhẹn thì sao?

Sau khi tan làm ở KFC, Lâm Thư ôm may mắn trong lòng đi đến chỗ xem mắt, đợi đến khi cô nhìn thấy người cầm < báo=“” chiều=“” xx=“”>> (ám hiệu), là đối tượng xem mắt thì Lâm Thư theo bản năng dường như đem tờ báo chiều trong tay hủy thi diệt tích, cha, cha định đào hố cho con gái sao? Người này có cách xa sự anh tuấn tiêu sái, tác phong nhanh nhẹn quá không à? chẳng trách nói là rất đẳng hoàng, đáng vẻ như vậy muốn không đẳng hoàng cũng khó, quả thực làm cho người ta muốn tự móc cặp mắt ra! Còn không cả bằng Tô Mặc chứ...

Ôi Trời! làm sao có thể so sánh với Tô Mặc được chứ? Nhưng vào lúc này, Lâm Thư đâu suy nghĩ được nhiều như vậy, xoay người lập tức muốn trốn đi.

Nhưng không ngờ ánh mắt xảo trá của ông chú kia lại vô cùng tốt, ông chú đó lập tức gọi: “Đây đây, Tôi ở đây! Không nhìn thấy sao?” Vừa nói vừa bỏ cái khăn giấy nhỏ trong tay xuống. Lâm Thư che mặt, tránh những ánh mắt thương xót hoặc khôi hài hoặc tò mò trong phòng ăn, từ từ thông thả bước tới, đây là năm hạn của cô sao?

“Cô bé, vừa rồi không nhìn thấy Tôi sao?” Lâm Thư lặng lẽ liếc mắt nhìn chén nước gợn đầy sóng ở trước mặt của ông chú kia, chắc là nước bọt của ông chú kia đã bắn vung vẩy vào, gian khổ gặt đầu.

“Tôi đã nói rồi mà! Tôi chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra cô, đáng vẻ thật đáng yêu nha, vừa hay phù hợp với dáng vẻ manh của tôi, rất xứng đôi!”

Chú à, không ngờ chú lại là một người gu thẩm mỹ mới như vậy, ngay cả chữ manh này cũng biết dùng, nhưng mà có phải chú không hiểu bản chất của chữ manh này không? Không sai Hắc tháp Lợi Á ở giữa nước mũ cao không quá một gốc cây, thực sự là rất manh, giống như chú vậy, cả đầu cũng chỉ có một gốc gây phấp phới đón gió, cái này không gọi là manh, mà là đầu trục

Lâm Thư lặng lẽ dút hay tay vào trong túi áo lông, sờ điện thoại di động, xem mắt quả nhiên không thể không chuẩn bị kế kim thiên thoát xác. Chú à, đừng trách Tôi, trưởng thành như vậy không phải là lỗi của

chú, nhưng mà ban ngày chú đã dọa người tới như vậy, điều này thật sự bất lợi cho việc xây dựng xã hội hài hòa, ngộ nhỡ có người về nhà gặp cơn ác mộng, vậy thì làm thế nào chứ?

Lúc Lâm Thư đang suy nghĩ xem nên cứu người nào thì một giọng nói đột nhiên vang bên tai: “Lâm Thư, sao em lại ở đây?”

Cô xoay người nhìn lại, chính là Tô Mặc, lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn thực đơn, thích thú nhìn ông chú kia, cả người khoác một chiếc áo gió màu đen, đạp giày, so sánh với dáng người đẹp đẽ như ngọc kia của Tô Mặc, càng phát ra vẻ bỉ ổi, Lâm Thư lặng lẽ rơi lệ.

Nhìn Tô Mặc, âm thầm phát ra tín hiệu cầu cứu, trong ánh mắt Tô Mặc lóe lên ánh mắt giảo hoạt, hiểu rõ gạt đầu, Lâm Thư thở phào nhẹ nhõm, nhìn dáng vẻ anh ta, chắc cũng sẽ không để mặc kệ cô chứ?

“Cùng à, không phải chiều nay em hẹn đi xem phim sao, sao lại ở đây uống trà cùng ông già này?” giọng nói mềm mại của Tô Mặc truyền đến, cả người Lâm Thư run rẩy, không phải đâu, thiên lôi đến đánh tôi đi!

Thấy Tô Mặc diễn khá nghiêm túc, đầu lông mày thanh tú nhíu lại, ánh mắt giận dữ: “Không lẽ cương vẫn còn đang giận anh sao?” Nói xong, còn thân mật ngồi xuống cùng cô chen chúc trong chiếc cái ghế, dùng giọng nhỏ đủ để ba người nghe được nói: “Lần sau để cho em ở phía trên còn không được sao?”

Nhìn xem, không chỉ là Lâm Thư, ngay cả ông chú già ngồi trước mặt cũng bị chấn động, vươn ngón tay ra giữa hai người: “Các người, các người lại dám....”

Tô Mặc yêu nghiệt cười: “Không sai, đúng như ông nghĩ đấy”

Nhìn xem, ông chú dứt khoát ngã xuống cái ghế. Mặc dù đạt được mục đích, nhưng trong lòng Lâm Thư mãi không thể trở lại bình thường được, nhìn về phía Tô Mặc, dáng vẻ giống như nuốt phải ruồi vậy.

Vừa nhìn thấy bóng dáng của ông chú kia biến mất, Tô Mặc cũng trở lại bình thường, trong nháy mắt do tiểu thụ hóa thân làm tiểu công, ánh mắt lập tức trở nên nghiêm túc vắng lạnh.

“Lâm Thư, em có biết là em đã phạm sai lầm rồi không?”

Đúng vậy, Lâm Thư yên lặng châm chọc ở trong lòng, tại sao cô có thể để cho Tô Mặc ngự giá thân chinh diễn trò cùng với cô được chứ?

Không ngờ, lại nghe thấy Tô Mặc nói: “Em rõ ràng là đối tượng xem mắt của Tôi, tại sao có thể lừa gạt tôi để đi xem mắt tiếp được chứ?”

“Một chân đạp hai thuyền đúng không!” trong ánh mắt của Tô Mặc mang theo ý trách móc

Lâm Thư hỗn loạn trong yên lặng không nói gì.... Cô trở thành người một chân đạp hai thuyền từ khi nào vậy? Chẳng lẽ cô vẫn còn đang bị chìm ở trong nước sao? Có thuyền nào chở cô lên bờ được không?

11. Chương 11

Vốn dĩ Lâm Thư cho rằng lần xem mắt kia chỉ là một việc đen đủi mà thôi, căn bản không để ở trong lòng. Không hiểu tại sao hôm nay Tô Mặc lại nhắc lại chuyện này, còn dùng cái giọng mập mờ như vậy.

Ngược nhìn nụ cười cực kỳ yêu nghiệt của Tô Mặc, Lâm Thư nhắm mắt lại, véo mình một cái thật mạnh, từ trong mê loạn tỉnh lại: “Thầy Tô, nói đùa cũng phải có chừng mực, ngộ nhỡ em tưởng là thật thì thầy sẽ gặp phải phiền phức đó nha”

Tô Mặc thu lại nụ cười, bởi vì không đeo kính, lúc này cặp mắt nheo lại nhìn cực kỳ nguy hiểm. Đứng dậy, ngồi dịch ra cách chỗ Lâm Thư ngồi một khoảng, Tô Mặc nhàn nhạt nói: “Em cảm thấy tôi đang nói đùa sao?”

Hai đầu lông mày khê chau lại, ánh mắt Tô Mặc sâu không lường được, chắc là ảo giác, Lâm Thư cảm giác từ trong đôi mắt của anh ta chợt lóe lên sự tức giận. Nhưng đợi đến khi tỉ mỉ phân tích xong thì không còn gì nữa.

“Ha ha, thầy chỉ đùa một chút thôi, không nên tưởng thật” Tô Mặc cầm ly nước đặt ở trước mặt Lâm Thư lên, tiếp tục mang theo vài phần trêu tức.

Vừa rồi, hình như có vật thể gì đó không rõ vừa bắn vào ly nước đó.... Những lời này nghẹn lại trong cổ họng Lâm Thư, lặng lẽ nhìn Tô Mặc uống một hơi, mang theo ánh mắt thông cảm vô hạn.

Tất nhiên, Tô Mặc không hề biết nguyên nhân bên trong, nhìn những nếp nhăn trên mặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thư, cũng chỉ cho rằng do lần này đi xem mắt này không gặp được cực phẩm nên phiền muộn, không khỏi tò mò: “Em suốt ruột được gả đi lắm sao? Nhưng cũng không nên đói bụng ăn quàng như vậy chứ” Tô Mặc lắc đầu một cái: “Cho dù lần xem mắt của chúng ta không thể thành công, nhưng thẩm mỹ của em cũng không nên thoái hóa đến mức này chứ?”

Lâm Thư nắm chặt tay, cha à, cha phải có trách nhiệm với con!!!

Ở một nơi không xa Ông Lâm đột nhiên hắt hơi một cái, xoa xoa cái mũi, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cười vui vẻ, tầm này chắc con gái đang cùng với đối tượng xem mắt trò chuyện, hắt hơi một cái, chắc là con gái đang thầm nhắc tới mình. Hắc hắc, thật ra thì không cần cảm ơn ông, dù sao cũng là con gái mình mà!

“Đó là em suốt ruột về nhà”, Lâm Thư tường thuật đầu đuôi ngọn nguồn “Việc ác” của bà Thi ra. Vốn tưởng rằng tốt xấu gì Tô Mặc cũng có một chút đồng tình, không ngờ anh ta cười ha ha: “Tôi không thể không nói, mẹ em thật sự là nhìn xa trông rộng, là vì biết em không có giá trị trường nên mới vội vã như thế gì?”

“Em không phải là không ai lấy” Lâm Thư oán giận, muốn vì mình lật lại bản án, lần này nhìn thấy Tô Mặc lần thứ hai cầm ly nước lên, cô lập tức không chút do dự, lựa chọn không nhìn, hừ, (^), anh quá hung tàn, là ông trời trừng phạt anh đó.

Tô Mặc hiểu ra cười: “Ừm, ừm, không sao, nếu như không ai muốn lấy em thật thì tôi cũng không ngại việc em ở cùng với tôi và Bánh Bão, chơi đùa làm cho Bánh Bao vui vẻ”, tiện tay vuốt vuốt lại bộ lông của cô, vẻ mặt cứng chiều. Lâm Thư lại càng thấy phẫn nộ, bởi vì cô biết, mỗi lần Tô Mặc vuốt ve Bánh Bao cũng là cái vuốt mặt này!

Gâu, Gâu! Tôi cắn chết anh!

Tô Mặc, anh chưa bao giờ hiểu tôi, dựa vào cái gì mà nói không ai muốn lấy tôi, hừ!

Nhìn vẻ nôn nóng của Lâm Thư, đột nhiên tâm trạng của Tô Mặc tốt lên rất nhiều: “Đi về thôi, em vẫn còn chưa có ăn cơm tối phải không?”

Vừa mới nghe những lời này xong, những tính toán trong lòng biến mất trong nháy mắt, Lâm Thư nín hót cười: “Em muốn ăn thịt kho tàu, nấm bò, gà xé cay, xà lách xào dầu hào, trứng muối đậu hũ....”

Tô Mặc : “.....Vậy thì em tự tưởng tượng đi”

Ăn một bữa cơm tối mỹ mãn xong, Lâm Thư xoa xoa bụng, “Cút” vào phòng, đầu dính vào gối, lập tức ngủ say sưa.

Không biết tại sao, Lâm Thư lại nằm mơ, còn là một giấc mơ cực kỳ cầu huyết. Một người đàn ông và hai người phụ nữ đứng ở dưới một gốc cây hương nhân trơ trụi, người đàn ông ôm một người con gái nhỏ nhắn xinh xắn vào lòng, cười rất hạnh phúc, dường như trời đông giá rét lúc này cũng khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, chói lóa giống như ánh mặt trời.

“Tổ quyết định cùng với cô ấy ra nước ngoài du học, cảm ơn cậu đã làm bà mai”

Đứng trước mặt cậu ta là một cô bé có dáng vẻ cười còn khó coi hơn khóc: “Vậy thì chúc mừng hai người nha....”

Cuối cùng người đàn ông đó và người con gái nhỏ nhắn xinh xắn kia từ từ biến mất ở trong sương mù, còn người con gái bị bỏ rơi, khóc lóc đem chiếc khăn quàng cổ giấu từ lâu ở trong túi xách ra quàng vào trong thùng rác, dần dần, cũng chậm chậm rời đi....

Ồi mẹ ơi, đây thực sự là phim thần tượng gì đó lúc tám giờ đây hả? Nam chính cùng nữ chính chân thành vui vẻ sống bên nhau, để lại người nữ phụ với cảnh ngộ bất hạnh, lại còn không để cho người ta xem hết chứ? Lâm Thư nhin không được chăm chọc ở trong lòng, tỉnh dậy từ trong giấc mơ, vừa mở mắt ra: “A...”

“Câm miệng”

Lúc này Tô Mặc đang đè ở trên người của cô, bịt miệng của cô lại, Lâm Thư gần như có thể cảm nhận được hàng lông mi dài dài động đậy ở trên làn da cô.

“Thịch, thịch, thịch.....” Xong rồi, đây là nhịp tim của cô! (@ @)~

Chờ cô hoàn toàn thoát khỏi hoảng sợ, Tô Mặc mới bỏ tay ra, giải thích vì sao mình lại đột nhập vào phòng cô: “Em vừa mới gặp ác mộng, cứ kêu mãi, tôi vào xem thế nào”

Về mặt Lâm Thư mờ mịt, rõ ràng cô vừa mới mơ thấy tình tiết buồn nôn trong phim thần tượng? Tại sao có thể là ác mộng? Không lẽ là Tô Mặc lừa cô, anh ta vào phòng là.... Lâm Thư nhin không được có người vào trong ổ chăn, phòng bị nhìn Tô Mặc .

Thấy hành động của cô, anh nở nụ cười khinh thường: “Hình như trong mơ em vừa mới gọi tên một người, Tiểu Dịch? là ai?”

“Anh nghe nhầm rồi....” khoe miệng Lâm Thư khê giật giật: “Không phải là Tiểu Dịch, mà là ăn tối, tôi đói bụng”

Thấy như vậy Tô Mặc cũng không muốn nhìn cô tiếp nữa, đứng dậy chuẩn bị ra ngoài, không ngờ góc áo đột nhiên bị kéo lại, cúi đầu mới phát hiện Lâm Thư đang kéo áo anh, sống chết cũng không chịu buông.

“Làm gì vậy?” Tô Mặc không kiên nhẫn cau mày.

“A, thầy Tô, em hỏi thầy một vấn đề được không?” Lâm Thư chớp chớp mắt, về mặt không rõ.

Tô Mặc trả lời dứt khoát: “Không được!”

Nhưng Lâm Thư không hề để ý đến câu trả lời đó, hỏi thẳng: “Thầy Tô, thầy đã yêu ai chưa? Không phải là kiểu yêu đương chơi đùa, mà là thực sự yêu một người....”

Một lúc lâu sau, Tô Mặc nhìn chằm chằm Lâm Thư, chậm rãi nói: “Từng có”

“Về sau về sau thế nào?”

“Đó chỉ là tuổi trẻ bồng bột mà thôi, làm gì có cái gọi là về sau”, tiếng của Tô Mặc rất thấp cực kỳ thấp, dường như muốn tan biến vào trong không khí vậy.

Lâm Thư ngẩng đầu lên: “Đúng vậy không?” cuối cùng Tô Mặc nhìn thấy rõ về mặt của cô, nhàn nhạt, so với những lúc bình thường, thực sự là rất tĩnh táo.

“Thầy Tô, em từng thích một người...”

“Sao vậy, nửa đêm kéo tôi lại ở trong phòng của em cầu xin tôi nghe truyện tình sao? em cũng thật nhiệt tình nha” Tô Mặc đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời Lâm Thư, nhưng cô lại hoàn toàn không để ý, đều đều giọng nói, giống như là vừa nói cho anh nghe, vừa nói cho chính mình nghe.

“Cậu ấy là người con trai đầu tiên em quen lúc học cấp ba, ngồi ở phía trước em. Khi đó, căn bản cái gì em cũng không hiểu, thành tích học tập vô cùng kém, chỉ có cậu ấy không giống như những người khác, nhìn em một cách khinh bỉ, ngược lại cậu ấy luôn quan tâm đến em. Mỗi ngày đều kể truyện cười cho em vui vẻ”

“Về sau, phân ban, không còn học những môn hóa học hay vật lý nữa nên thành tích của em cũng dần dần tốt lên, nhưng mà em cũng rất ít khi có thể nhìn thấy cậu ấy nữa. Cậu ấy chọn ban khoa học tự nhiên, một người xuất sắc như vậy, cho dù đi đến đâu đi nữa cũng sẽ được thuận buồm xuôi gió”

“Em lặng lẽ quan sát cậu ấy, biết buổi sáng cậu ấy đến trường lúc nào, biết lúc nào thì cậu ấy đi thư viện, biết lúc nào thì cậu ấy đi qua cửa lớp chúng em.... Em sẽ ngồi ngốc đến trước mười phút, đứng ở trước cổng trường học, giả bộ vô tình gặp cậu ấy; sẽ chăm chỉ lên thư viện, mượn sách, trả sách, mặc dù những

quyển sách kia em không bao giờ đọc hết; sẽ thỉnh thoảng đứng ở trên ban công, giả bộ ngắm phong cảnh chẳng qua chỉ để nhìn thấy cậu ấy một cái, nói với cậu ấy một câu.”

“Em đọc thuộc lâu lâu những điều về cậu ấy, thậm chí còn ngáy ngốc đến độ tạo ra một cái ních trên mạng, để kết bạn với cậu ấy, lấy thân phận một người xa lạ tiếp cận với cậu ấy, chỉ để biết thêm về cậu ấy”

“Cậu ấy là một người thông minh, có lẽ cậu ấy đã sớm biết, nhưng chưa bao giờ lấy tủy em cả, mặc cho em chơi đùa những trò hề đó”

“Về sau thế nào?” Tô Mặc nhìn ánh mắt bi thương u buồn của cô, trong lúc này lại bị thu hút, tâm tưởng cũng bị níu chặt lại, có lẽ đó là một người phụ nữ không hề giống với những biểu hiện vô ưu vô lo như bình thường mà cô thể hiện.

“Về sau? Không có về sau? Em quên cậu ấy, ngay cả bây giờ cậu ấy trông như thế nào cũng không nhớ rõ nữa. Dường như giống như thầy nói, chẳng qua đó chỉ là một thời tuổi trẻ bông bột mà thôi, làm gì có ai để ý như vậy?”

“Em thích một người đàn ông khác tốt hơn?”

Trầm mặc một lúc lâu, Tô Mặc nói một câu như vậy, ngay cả anh cũng không phát hiện ra sự dịu dàng của mình.

“O(_)O ha ha ha....” ngoài dự đoán, Lâm Thư đột nhiên phá lên cười thay vào vẻ mặt bi thương lúc đầu: “Ôi trời ơi! thầy Tô không ngờ thầy lại có suy nghĩ này, em cười chết mất”

“Em thích một người đàn ông khác...” Lâm Thư bắt chước giọng của Tô Mặc nhắc lại câu nói kia một lần nữa, ngả xuống giường cười.

Trong lúc đó sắc mặt của Tô Mặc đen lại.

Lâm Thư lau những giọt nước mắt vì cười quá độ ở khóe mắt: “Đó là tình tiết trong phim mới chiếu trên ti vi ngày hôm nay đó, thầy không thấy sao?”

Lúc này Tô Mặc mới nhớ ra, đúng là có người nào đó sau khi ăn cơm tối xong liền đi xem ti vi, sau đó búi ngủ nói: “Tình yêu chân thành thật đau lòng...”

“Lâm Thư, sao em không đi đóng phim? Tôi cảm thấy, em rất có thiên phú đó” Tô Mặc nghiêng răng ken két, chỉ hận không thể vịn gậy cổ cô.

Cô lại gật đầu: “Em cũng cảm thấy như vậy. Em nên đi đóng phim, vậy thì Cung Lợi, Chương Tử Di, chẳng phải đều sẽ phải lui về phía sau hậu trường hết?”

Tô Mặc quay đầu, giật tay áo ra, bỏ đi, để lại Lâm Thư một mình chìm đắm trong thế giới riêng của cô, mặt tràn đầy ánh sáng tương lai rực rỡ. Chắc chắn là anh ăn no rửng mỡ, mới quan tâm đến con nhóc này, đáng nhẽ cô ta nên bị dọa chết trong cơn ác mộng mới đúng!

Nhìn bóng lưng cứng ngắc của Tô Mặc, tâm trạng của Lâm Thư tốt hơn nhiều, đây cũng là lần đầu tiên cô lừa anh ta thành công đó chứ?

Đang dương dương tự đắc, một giây trước khi Tô Mặc đóng cửa lại, đột nhiên nói một câu: “Ồ của tôi, ăn của tôi, Lâm Thư, em cảm thấy em có thể cười được tới khi nào?” Trong lời nói, hoàn toàn biểu lộ tính uy hiếp.

Lâm Thư sững sốt, lập tức kêu gào thảm thiết: “Thầy Tô, đừng như vậy, em sai rồi.... thầy không thể vứt bỏ em”

Đáng tiếc “Rầm” một tiếng, tiếng đóng cửa tàn nhẫn vang lên

Lâm Thư lệ rơi đầy mặt thực sự không nên chì vì sự ham vui nhất thời!

12. Chương 12

“Đi siêu thị cùng tôi” Tô Mặc kéo Lâm Thư đang nằm co quắp đến ngáy ngất mê mê ở trên ghế sofa.

Lâm Thư khua khua tay giấy giũa: “Đừng.... thầy Tô, sao thầy có thể độc ác vậy chứ, em vừa mới đi làm về, không còn chút sức lực nào đâu....”

Tô Mặc cười lạnh nói: “Vậy em chọn đi siêu thị cùng tôi, hay để cho Bánh Bao đuổi?”

Có phải bò cũng phải đứng dậy khỏi ghế sofa, Lâm Thư lặng lẽ rơi lệ, nếu như bị Bánh Bao đuổi nửa tiếng, không chừng cái eo già này của cô bị giầy vò đến gãy mất %>_<%

Nếu biết trước như này thì đêm đó đã không chọc tức Tô Mặc, biết rõ anh ta là tiểu nhân có thù tất báo, còn tự mình chuốc lấy cực khổ, Lâm Thư đau khổ nghĩ. Mấy ngày hôm nay, anh ta luôn lấy việc “Hành hạ” cô làm thú vui, hết lần này đến lần khác cô cũng không dám phản kháng, sợ anh ta hoàn toàn bộc phát, đến lúc đó, chỉ sợ không chỉ là làm lao động đơn giản như thế này.

Chập tối, có không ít người chọn giờ này để ra ngoài mua nguyên liệu làm cơm tối, vì vậy trong siêu thị khá đông đúc, người ra người vào tấp nập, ngay cả không khí trong lành cũng trở nên khan hiếm.

Trước đây rất lâu, trong lòng Lâm Thư có một nguyện vọng, khi cô hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, có thể gả ột người đàn ông đẹp trai hoàn mỹ có tài nấu nướng. Anh nấu cơm cô rửa bát, vừa có thể thỏa mãn ham mê ăn uống, vừa có thể hưởng thụ sắc đẹp trước mặt, cuộc sống như vậy, không còn gì đòi hỏi hơn nữa. O(_)O

~Nhưng....

Vào giờ phút này, có trai đẹp, có tài nấu nướng, mặc dù kết hôn là một chuyện vô cùng vớ vẩn, nhưng dẫu sao cũng ở cùng dưới một mái nhà, vậy tại sao lại xảy ra tình trạng bi thảm như thế này chứ? Thực sự là hy vọng tốt đẹp bao nhiêu, thì hiện thực phũ phàng bấy nhiêu....

Lâm Thư một mình đẩy chiếc xe lớn chất đầy đồ, gian khổ ở trong giữa đám đông mở ra con đường máu, ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên phía trước, Tô Mặc đang bước đi hết sức tiêu sái, trong lòng có một cảm giác bi thương vô cùng sâu sắc.

Đột nhiên, Tô Mặc có chút lương tâm quay đầu nhìn Lâm Thư bằng ánh mắt thông cảm, đúng lúc Lâm Thư cho rằng anh ta sẽ tới giúp cô một tay đẩy chiếc xe hàng, thì nghe thấy Tô Mặc không nhanh không chậm nói: “Nhanh lên một chút, nếu số đồ này bị tẩu tán mất thì em phải trả tiền đó”

Lâm Thư: Tôi # %&*! khôn kiếp ~ (^)

Khó khăn lắm, Lâm Thư mới đẩy được chiếc xe đến bên cạnh Tô Mặc, vừa muốn thở phào một cái, Tô Mặc liền nghiêng đầu chỉ vào khu thực phẩm cách đó không xa: “Nhiều người quá, tôi tới đó mua chút nguyên liệu nấu ăn, em đi mua đồ ăn cho Bánh Bao, chúng ta chia nhau làm, nửa tiếng nữa gặp nhau ở đây, biết chưa?”

“Vậy, cái xe hàng khổng lồ này làm thế nào?” Lâm Thư yếu ớt mở miệng.

Mặc dù biết trước câu trả lời, nhưng khi nghe Tô Mặc nói: “Đương nhiên là em đẩy rồi, tôi cầm cái giỏ nhỏ này đi mua là được” Lâm Thư vẫn không khỏi việc nghiêng răng ken két. Đúng là ăn của người thì miệng mềm, bắt người thì tay mềm, ai bảo bấy giờ cô chỉ có thể dựa vào Tô Mặc chứ? Được rồi, chị đây nhin!

~(>_<)

~Đi mua đồ ăn cho chó đúng không?

Lâm Thư bình tĩnh đẩy chiếc xe hàng đi thẳng đến khu đồ ăn vặt, ừm, cô nhớ không nhầm thì nhãn hiệu thịt bò khô này ăn khá là ngon, lấy hai túi; thịt heo khô này xem ra cũng không tồi, nhưng mà màu sắc tươi quá, nhớ Tiểu Đồng từng nói, có thể làm tăng thêm màu, hay là thôi vậy; oa, cái mẩu xương khô giả này mua cho Bánh Bao không tồi nha, không biết mùi vị thế nào, mua một túi về thử xem; ồ? còn có thịt lừn nửa này! Vẫn chưa từng ăn bao giờ, hay là cũng lấy một túi....

Đúng lúc Lâm Thư đang hăng hái, đột nhiên có tiếng ồn ào khá to....

“Hiếu Hàm, em không sao chứ?” Một giọng nói trong trẻo xuyên qua những tiếng ồn ào, giống như âm thanh của đàn vi-ô-lông vậy, ồ ồ chảy theo dòng người chảy vào tai Lâm Thư.

Lâm Thư bát quái (bà tám) nghiêng đầu nhìn sang chỗ đó, nhìn xem xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy ở giữa chõng bánh bích quy lúc đầu được xếp hình chữ nhật trên lối đi bị một thân hình va vào, một người con gái ngã ở dưới đất, lông mày chau lại vẻ mặt cực kỳ khó chịu. Người con trai ngồi xổm xuống kiểm tra tình trạng vết thương của cô ta, khuôn mặt của cô ta lại càng nhăn nhó hơn, một giọng nói mềm mềm dẻo dẻo nũng nịu bắt đầu vang lên: “Anh Dịch, em bị trẹo mắt cá chân rồi, đau quá!”

Người con trai vừa nghe xong, vẻ mặt lo lắng, nhẹ nhàng chậm rãi xoa xoa chân cô ta: “Không sao chứ?”

Một nhân viên bán hàng trông có vẻ lo lắng vội vã chạy tới, vẻ mặt khó chịu nói: “Là ai xô vào? Có biết là tôi mất bao lâu mới xếp được như vậy không hả!”

Người con trai đứng dậy, dáng vẻ lễ độ: “Là chúng tôi xô vào, thật xin lỗi, nếu như phải bồi thường, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng mà, tôi cho rằng không nên đặt hàng hóa giữa đường đi như vậy, mà nên chọn đặt ở chỗ khác, để tránh việc như thế này xảy ra lần nữa, tôi đề nghị nên di chuyển đến chỗ khác thông thoáng hơn.”

Vốn dĩ chỗ này đã thu hút không ít ánh mắt, lại thêm người con trai mặt mũi thanh tú tác phong nhanh nhẹn, người qua đường nhao nhao nhìn vào, bắt đầu cùng nhau lên án thái độ “Vênh váo” của nhân viên bán hàng!

“Đúng vậy, để ở giữa đường đi như vậy, chỉ cần không để ý một chút sẽ xô phải ngay thôi!”

“Vừa nãy tôi cũng suýt va phải đó...”

“Thật là, thái độ của người bán hàng này là gì vậy, không thấy cô bé kia bị trẹo chân rồi sao?”

Dưới áp lực của dư luận, cho dù người bán hàng kia có trái tim cường đại đi nữa, cũng không chống đỡ được, ngượng ngùng bỏ đi.

Người đi đường thấy chuyện giải quyết xong, không nán lại nữa, tản ra. Chỉ còn Lâm Thư vẫn chú ý đến, sau khi người con gái kia được người con trai đỡ lên, kéo kéo tay áo của anh ta, nhất quyết không buông, Lâm Thư không đứng ở gần họ, nhưng lại nghe rõ được cô gái kia nói: “Anh Dịch, anh Dịch, chân của em đau quá, không đi được, anh công em về được không?”

Người con trai cưng chiều nheo nheo sống mũi cô ta, trong ánh mắt đều là sự dịu dàng, mặc dù nụ cười có chút bất đắc dĩ, nhưng người thông minh nhìn vào sẽ biết ngay, đó là sự bất đắc dĩ hạnh phúc: “Được rồi, anh công em, đúng là con sâu lười...”

Như vậy thật tốt..... Lâm Thư không khỏi cảm khái.

Nghe thấy có hai cô bé đang nói chuyện phiếm với nhau, một cô bé hâm mộ nói: “Người con trai kia thật là dịu dàng, nếu là mình, chắc chắn phải giữ anh ấy thật chặt không buông” Một cô bé khác nói: “Anh ấy đã có bạn gái rồi, cậu nên suy nghĩ lại một chút đi”, “Nhưng đúng là tiếc thật.....”

Trong giây phút đó, Lâm Thư đột nhiên cảm thấy cô đơn lạnh lẽo, đặc biệt nhớ đến một người đã từng ở bên cạnh cô, nhìn mây hợp rồi tan, nhìn con người nóng lạnh thất thường, nhìn buồn vui của cuộc đời.

Người con trai công người con gái, cẩn thận giống như đối với vật báu, bọn họ từ từ, từng bước từng bước đến gần, sau đó.... lướt qua Lâm Thư.

Một giây, chỉ là một giây, Lâm Thư có một chút, chỉ là một chút đau lòng.

Tô Mặc giơ tay lên, liếc mắt nhìn một cái, giới lăm, mua đồ ăn cho chó đến nửa tiếng liền, Lâm Thư, cô thật có tiền đồ!

Vì vậy khi Lâm Thư chậm rãi, chậm rãi đẩy xe hàng thấy Tô Mặc đang đứng trước mặt, cô lập tức dùng giác quan thứ sáu cảm nhận trong không khí có chút gì đó không ổn. Hình như, có một tần áp suất thấp màu đen?

Lâm Thư yếu ớt nhìn về phía Tô Mặc, anh đang lo lắng nhìn chằm chằm vào chiếc xe chất đầy hàng: “Đây là đồ ăn em mua cho chó sao?”

“Ừm....” Lâm Thư yên lặng nuốt nước bọt: “Không phải trước đây anh cũng mua những đồ ăn này cho Bánh Bao sao? Bánh Bao đặc biệt thích những đồ ăn như này !”

“Hả....?” Tô Mặc xuề xòa: “Tôi đang cảm giác dạo này Bánh Bao gầy đi rất nhiều, chẳng lẽ là vì em chiếm đồ ăn vặt của nó?”

Lâm Thư vớt vát: “Đồ ăn vặt của Bánh Bao nhiều như vậy, chia cho tôi một chút cũng là điều dễ hiểu chứ sao... hơn nữa, sau khi nó cho phép tôi mới ăn mà”

(Bánh Bao: nói láo, cô là đàn bà xấu xa)

Tô Mặc chau mày lại, nhìn thấy nụ cười nịnh hót của Lâm Thư, thở dài một cái, bất đắc dĩ lắc đầu: “Thôi, đi thôi...”

Ừm.... Lâm Thư xoa tay, nở nụ cười đắc ý.

Lúc ra khỏi siêu thị, thoáng một cái bầu trời đã trở nên xám xịt mây đen đầy trời, những cơn gió lạnh thổi vù vù, bước chân những người đi trên đường cũng nhanh hơn.

“Em mang ô không?” Tô Mặc hỏi.

Vừa nãy gần như là bị Tô Mặc kéo ra khỏi nhà, làm sao có thể mang ô được? Lâm Thư về mặt phiền muộn: “Tôi quên....” vừa nói xong, ông trời lập tức vô cùng phối hợp “bộp, bộp....”

Nước mưa cứ như rỉ ra từ cái sàng vậy (ý là mưa nhỏ), Lâm Thư vội vàng kéo Tô Mặc chạy tới một mái hiên. Hai người lẳng lặng nhìn mưa như sóng mực

“Thầy Tô...” Lâm Thư buồn bã xoa xoa bụng: “Làm thế nào bây giờ, em đói bụng”

Anh lạnh nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, lấy từ trong túi ra một cái ô: “Vậy chúng ta về thôi”

Lâm Thư: “..... Tại sao vừa rồi anh không lấy ra?”

“Thỉnh thoảng yên tĩnh thưởng thức trời mưa một chút, không phải là rất có phong cách sao?” không ngờ Tô Mặc lại nói ra một cách cực kỳ văn nghệ như vậy.

Lâm Thư: “Tô Mặc, thật ra anh chỉ muốn nhìn thấy dáng vẻ suốt ruột của tôi thôi chứ gì?”

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi đó”

Mặc dù anh ta nói như vậy nhưng khóe miệng lại nâng lên một chút, cô nhìn thấy rất rõ ràng! Một ngụm máu đen tràn trong cổ họng thiếu chút nữa là phun ra.

Hai người cứ như vậy sánh vai nhau đi trong mưa, Lâm Thư cau mày nhìn sang vai bên phải bị mưa làm ướt hết: “Thầy Tô, chúng ta không thể đi nhanh hơn sao?”

“Bởi vì em mua quá nhiều đồ ăn vặt, nên trên người tôi không còn tiền.....” Tô Mặc nói rất có lý, Lâm Thư nghiêng đầu nhìn bả vai, không nói được lời nào.

Trong chớp mắt, chiếc ô thoáng nghiêng sang bên phải một chút, không nhiều không ít, vừa hay che hết những giọt nước mưa làm ướt vai Lâm Thư. Sau đó, một bàn tay đưa ra, khoác lên vai cô.

Lâm Thư sững sốt, theo bản năng đưa mắt nhìn Tô Mặc, ống tay áo của anh đã sớm bị ướt sũng rồi, vì động tác vừa rồi, ngay cả mái tóc của anh cũng bị nước mưa làm cho ướt sũng dán lên trán.

Dường như là cảm nhận được ánh mắt của Lâm Thư, cúi đầu Tô Mặc cười nhạt: “Nếu như em bị cảm, ốm yếu nằm ở trên giường, không phải cuộc sống của tôi sẽ trở nên rất nhàm chán sao!”

Nhìn nụ cười kia, đột nhiên Lâm Thư không biết đây có phải là ảo giác không, tên Tô Mặc khốn kiếp này, tại sao lại trở nên đẹp mắt như vậy, tại sao lại trở nên dịu dàng như thế, làm cho cô cảm thấy không quen, nhịp tim bị rối loạn cả lên.

Sau đó, đi trên đường mà Lâm Thư giống như đang đi trên mây vậy, chóng mặt, bởi vì cô suy nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng.

Khó khăn lắm hai người mới về đến nhà, Lâm Thư ngơ ngác ngồi ở trên ghế sofa, còn Tô Mặc tìm chiếc khăn lông nhỏ màu trắng cẩn thận lau nước mưa trên đầu, động tác từ đầu đến cuối đều vô cùng tao nhã, có tính thưởng thức.

“Tô Mặc” Lâm Thư quyết định, giọng nói nghe qua có vẻ trịnh trọng nghiêm túc, ngay cả Tô Mặc cũng không khỏi xoay người lại, nghi ngờ nhìn về phía cô: “Sao vậy?”

“Anh có bạn gái chưa?”

“Chưa. ”

“Vậy cũng chưa có bạn trai chứ?”

“Em cứ nói đi?” dễ dàng nhận thấy trong giọng nói đã có chút không vui, mang theo mùi nguy hiểm.

“VẬY, anh làm bạn trai tôi, được không?” Thạch thạch.... Lâm Thư nghe rõ được nhịp tim của mình.

Một, hai, ba, căn phòng yên tĩnh, không nghe được một tiếng động nào, cho đến....

“Dĩ nhiên là không được”

Ánh mắt của Lâm Thư trở nên ảm đạm, ba giây, Tô Mặc từ chối chỉ trong ba giây.

“Nhưng mà, ngược lại em có thể làm người của tôi”

Hả? Đợi chút.... nói cách khác, Tô Mặc đồng ý chỉ trong vòng ba giây

Lâm Thư kinh hãi ngẩn đầu, nhìn nụ cười trong mắt của Tô Mặc, giống như vòng xoáy khổng lồ, khiến cho cô rơi vào hố sâu.

“Vậy.... vậy....” Lâm Thư có chút không nói ra lời.

“Về sau xin chăm sóc nhiều hơn” Tô Mặc bỏ lại những lời này, lên lầu thay quần áo.

Lâm Thư sững sờ ngay tại chỗ, suy nghĩ lại câu nói cuối cùng của Tô Mặc, chẳng lẽ anh ta là người dễ dàng dụ dỗ vậy sao? Quả thực là, quá, quá, ngoài dự kiến của cô!

Cái người quỷ súc, có chút lưu manh, có chút dụ dỗ này, về sau sẽ là bạn trai cô, thật sự không thể tin được.

Nhưng mà Lâm Thư sờ sờ lên trái tim của mình, phát hiện bản thân có một chút xiu vui vẻ.

13. Chương 13

Ngồi ở trên ghế sofa tròn vẹn một tiếng đồng hồ, Lâm Thư suy nghĩ lại về những chuyện vừa xảy ra, cô và Tô Mặc, vậy coi như là thành đôi rồi sao?

Vụng trộm nhìn quyển sách Tô Mặc cầm trên tay, lúc anh không nói lời nào, mặt mày thanh tú, giống như bức tranh thủy mặc, thật sự là có thể đầu độc lòng người, hắc hắc.... lại len lén nhìn một cái, ngón tay thon dài, ngay cả tư thế lật sách cũng tao nhã như vậy, ha ha.... tiếp tục nhìn trộm một cái, ặc, thôi xong, bị phát hiện rồi.

“Rốt cuộc là em đang lén lén lút lút nhìn cái gì vậy?” Tô Mặc nhìn thẳng vào mắt cô, lộ là một nụ cười bất đắc dĩ: “Biểu hiện này của em thực sự....”

Tô Mặc muốn nói lại thôi, khiến cho Lâm Thư tò mò: “Cái gì?”

“Tôi không muốn đả kích em” ánh mắt Tô Mặc chuyển về trang sách, những chuyện nhỏ nhặt này đối với Lâm Thư giống như ánh mắt nóng bỏng của chó con mấy ngày không được ăn đột nhiên nhìn thấy mẩu xương ngon lành, cho dù là Tô Mặc, cũng không thể bình tĩnh được.

“Nói đi, em muốn làm gì?” Tô Mặc xoa xoa huyệt thái dương, đột nhiên cảm thấy người nên hối hận là mình mới đúng.

Vừa nhận được câu đồng ý, Lâm Thư liền vui mừng chạy đến bên cạnh Tô Mặc: “Tại sao anh đồng ý?” Không sai, Lâm Thư cảm thấy việc này quả thực giống như một giấc mộng, cô thật sự không nghĩ trong lúc kích động mình sẽ thổ lộ với Tô Mặc, càng không ngờ tới việc anh lại đồng ý dễ dàng như vậy. Hai việc kích thích như vậy, khiến cho đến bây giờ Lâm Thư vẫn chưa bao giờ nghĩ tới.

“Em muốn câu trả lời như thế nào?” Tô Mặc ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Không hề kích giống như vừa nãy, mà lúc này loáng thoáng cảm thấy tự hào, Tô Mặc là một người xuất sắc quá mức, điểm này không hề hoài nghi, một người như vậy tại sao lại phải qua lại với cô? Một người thần kinh đơn giản như Lâm Thư, cũng cảm thấy cô là một người con gái quá ư là bình thường, cảm thấy hoang mang.

“Em muốn biết rốt cuộc anh có mục đích gì?” cô đột nhiên nhỏ giọng nói, trong nháy mắt đó trong đầu Tô Mặc nghĩ đến dáng vẻ lén lút điều tra của FBI trong những bộ phim điện ảnh của Mỹ, không khỏi bật cười.

“Anh có mục đích gì?” Anh thích thú hỏi ngược lại cô: “Em có thể cho anh sắc đẹp, hay là tiền tài?”

Nói như vậy, nhất thời khí thế của Lâm Thư cũng thu nhỏ lại, tính ra thì, tất cả đều là tiền của Tô Mặc, sắc của Tô Mặc. Nhận thức này khiến cho Lâm Thư cực kỳ nản lòng, yếu ớt dựa vào ghế sofa không nói gì.

Nhưng mà Tô Mặc cũng không từ bỏ ý đồ: “Vậy còn em? Vì sao lại muốn ở cùng một chỗ với tôi?”

“Ha Ha, cái này....” Lâm Thư cười ha ha: “Sắc đẹp của thầy Tô có thể thay cơm, trong trường có biết bao sinh viên nữ thèm muốn, em cũng chỉ là một thành viên nhỏ bé trong đó thôi”

“Phải vậy không?” Tô Mặc thâm thúy nhướn mày một cái, cười hết sức ý vị sâu xa.

Cứ như vậy ở trong nhà Tô Mặc, cho dù được gán danh hiệu “Bạn gái Tô Mặc”, thì cuộc sống của Lâm Thư cũng không hề có gì thay đổi. Tô Mặc cũng không có vì vậy mà trở nên đắm đuối đưa tình..., lúc nên nói lời độc ác vẫn không chút lưu tình, lúc quý súc nên làm việc nghĩa vẫn không chùn bước.

Về phần Lâm Thư, cũng sớm hình thành thói quen, cũng không có gì bất mãn.

Nhưng mà, có một điều, Lâm Thư tương đối hài lòng, đó chính là Tô Mặc thường xuyên vào bếp thi triển tài năng. Kết quả mấy ngày trôi qua, Lâm Thư buồn bã xoa xoa bụng xuất hiện ở hồ hơi: “Tại sao, em trở nên béo như vậy”

Tô Mặc đẩy mắt kính: “Vậy ngày mai mua đồ ăn ở ngoài đi”

Lâm Thư nắm chặt tay áo anh: “Đừng mà.... mặc dù em biết là anh lo lắng cho vóc dáng của người bạn gái yêu quý này, nhưng so với vóc dáng, dạ dày mới là quan trọng nhất”

Anh bình tĩnh hất tay cô ra: “Em nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ là không muốn mất mặt lúc dẫn em ra ngoài thôi”.

Lâm Thư: (^) Tô Mặc, tôi cần chết anh!

Thoáng một cái mấy ngày nữa trôi qua, cho đến lúc Lâm Thư nhận ra, chỉ còn hai ngày nữa là đến giao thừa. Cuống quýt kéo Tô Mặc đi siêu thị sắm đồ tết, Lâm Thư không quên trách mắng anh: “Tại sao anh không nhắc em chứ?”

Tô Mặc vẻ mặt vô tội nói: “Tại sao phải nhắc? Giao thừa cần chuẩn bị nhiều đồ như vậy sao?”

Lâm Thư quả thực không còn sức mà châm chọc nữa rồi, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng: “Vậy những năm trước anh trải qua tết âm lịch như thế nào? Không cần phải về nhà sao?”

Ở cùng Tô Mặc lâu vậy rồi, nhưng dường như cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe thấy anh nhắc tới người nhà anh, chẳng lẽ là a se—cret make a man?

“Không nhất thiết phải về nhà” Giọng nói của Tô Mặc trong veo mà lạnh lùng vang lên.

Lâm Thư sững sốt, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp: “Vậy anh không đi tham dự các buổi tiệc liên hoan tết âm lịch sao?”

“Những chương trình nhằm nhí đó, thực sự rất lãng phí thời gian và sức lực”

Lâm Thư yên lặng, tại sao hàng năm bọn cô đều thấy say sưa nồng nhiệt, còn có thể bị những tiểu phẩm hài của chú Bản Sơn làm cho cười đến độ thở không ra hơi, Tô Mặc làm sao anh có thể khinh thường CCTV như vậy? Đây là hành vi không yêu nước!

Siết chặt tay, cô quyết định cứu vớt Tô Mặc: “Năm nay, em cùng đón giao thừa với anh, anh phải cùng em tham gia tiệc liên hoan tết âm lịch”

Tô Mặc kinh ngạc nhìn Lâm Thư, không đồng ý cũng không từ chối.

Vì thế, Lâm Thư vui vẻ chạy đông chạy tây mua đồ, lôi kéo anh trang trí nhà cửa.

Nhưng kế hoạch đã bị đảo lộn, vì bà Thi gọi điện đến: “Nha đầu chết tiệt kia, mẹ bảo mày không được trở về, mày thật sự không trở về phải không? Ba mươi tết rồi mà mày vẫn còn luẩn quẩn ở đâu hả? Còn không mau cút về nhà nhanh lên”

Lâm Thư: mẹ, đây là mẹ đang lừa con đúng không?

Đúng lúc cô đang suy nghĩ làm thế nào để thỏa hiệp với mẹ mình, đột nhiên đầu điện thoại bên kia đã đổi thành cha cô: “Tiểu Thư à, mẹ con ăn nói chưa ngoa như vậy thôi chứ thực ra trong lòng mẹ con hiền như đậu hũ vậy, con ở bên ngoài lâu như vậy, mẹ con cũng không yên tâm, nhân lúc giao thừa, mau trở về đi, một bàn thức ăn ngon thật lớn đang chờ con đấy”

Lâm Thư vẫn biết mẹ cô là người như thế nào, bình thường nói chuyện giống như không coi cô ra gì, động một chút là nổ súng khai hỏa, nhưng mà, thực ra bà rất quan tâm cô, giống như tất cả những bà mẹ khác trên thế giới.

“Vâng, cha con lập tức trở về” Lâm Thư kích động, thiếu chút nữa lệ nóng trào mi.

Nhưng vừa cúp điện thoại, trong nháy mắt đó cô ý thức được, nguy rồi! Trước đó mình đang đồng ý với Tô Mặc, sẽ ở lại cùng đón tết âm lịch với anh, nhưng mà cha mẹ cô.... Lâm Thư liếc mắt nhìn Tô Mặc, khổ rồi.

“Em về nhà đi, cho cha mẹ em đỡ phải lo lắng” Tô Mặc nhàn nhạt mở miệng

“Nhưng mà.... anh định làm gì bây giờ?” Lâm Thư chau mày, nếu cô trở về nhà chắc chắn anh sẽ giống như những năm trước, một mình đón năm mới sao?

Tô Mặc vốn đang lạnh nhạt, nụ cười gần như biến mất đột nhiên bật cười: “Tiểu Thư, em lo lắng cho tôi, chẳng lẽ...”

“Chẳng lẽ” từ cuối được Tô Mặc uốn chuyển kéo dài ra, “Em đã thích tôi, thích đến độ này rồi sao?”

“Đúng vậy, anh nói không sai chút nào” Lâm Thư mặt không chút thay đổi, trước khi ở chung cái này gọi là trên đũa bĩ ổi, bây giờ ở cùng một chỗ, cái này gọi là tán tỉnh hợp lý đúng lúc.

Lâm Thư quyết định thu dọn đồ đạc về nhà.

Vừa mở cửa ra, Ông Lâm phô trương cực độ dùng tư thế bỏ nhào đến: “Con gái, nhìn xem con thành người gì rồi này!” Nói xong ôm chặt eo Lâm Thư, định diễn một màn đau khổ.

“Không đúng?” Ông Lâm đưa tay cảm nhận không giống như với tượng tượng gầy trơ xương của ông, nhìn kỹ lại: “Tiểu Thư, sao con mập lên vậy?”

Lâm Thư: Cha, cha vừa diễn vừa hát tuồng gì vậy?

“Ồ, xem ra sống ở bên ngoài rất thoải mái nha” bà Thi đi từ trong bếp ra, cầm theo con dao phay trong tay, cười cười khiến cho Lâm Thư rùng mình.

“Ha ha, mẹ, làm sao có thể vậy chứ?”

“Hừ, đi tắm rửa, chuẩn bị ăn cơm” bà Thi mới không tin điều này.

Lâm Thư nhìn về phía cha cô, mở ra hình thức giao tiếp bằng sóng điện não.

Cha: Cha cho rằng con ở bên ngoài sẽ rất vất vả, mới tương kế tựu kế, để cho buổi chiều mẹ con làm thêm vài món.

Lâm Thư: vậy bây giờ....

Cha: ai bảo con trở nên béo như vậy, có rau ăn đã là tốt lắm rồi, đừng hy vọng đến thịt.

Lâm Thư lặng yên:..... cha, con sai rồi!

Đêm giao thừa, trong nhà cũng náo nhiệt giống như mọi năm, cha mẹ cô bận rộn tiếp đãi anh em họ hàng xóm tới chơi, mọi người căn hạt dưa nói chuyện, chờ đợi tiếng chuông mười hai giờ kia vang lên, trong phòng hết sức sôi nổi.

Nhưng Lâm Thư lại cảm thấy thấp thỏm, trong lòng giống như có lông chim, khe khẽ cọ cọ, làm cho người ta đứng ngồi không yên. Mấy lần lấy điện thoại di động ra, rồi lại giống như không có mục đích, bấm bấm danh bạ, lúc này, gửi đi một tin nhắn chúc tết chắc cũng không kỳ quái lắm.

Nghĩ như vậy, gửi đi tin nhắn thăm dò: “Chúc năm mới vui vẻ”

Một phút sau, Tô Mặc nhắn tin lại: “Em cũng vậy”

Sau đó nói chuyện phiếm một chút như là chuyện phải làm.

“Đang ở nhà?”, “Ừ”

“Ăn sủi cỏ à?” “Không, lười gói”

“Vậy bây giờ anh đang làm gì?”, “Không làm gì hết”

Tô Mặc trả lời luôn ngắn gọn rõ ràng. Nhưng Lâm Thư nghĩ đến dáng vẻ anh một mình lẻ loi, lại nhìn ra cảnh náo nhiệt ngoài phòng khách, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó hiểu.

Len lén lấy một ít sủi cỏ trong bếp, Lâm Thư chuồn ra cửa, lập tức đến thẳng nhà Tô Mặc .

Trong nháy mắt Tô Mặc ra mở cửa, rõ ràng là ngây ngẩn cả người, vẻ mặt kinh ngạc.

Lâm Thư đắc ý lau mồ hôi đang chảy trên trán gơ sủi cỏ về phía anh tranh công: “Thế nào, em không có nuốt lời nha!”

Anh trầm mặc không nói gì, nhìn Lâm Thư đi vào phòng bếp, chỉ lát sau mang lên một bát sủi cỏ nóng hổi: “Nhanh lên, nhân lúc còn nóng ăn đi”

“Sao em lại tới đây?”

“Hắc hắc, em giấu ba mẹ chuồn êm ra ngoài đó” Quả thật giống như đang khoe một chuyện đáng giá.

Tô Mặc im lặng bật cười: “Bị bọn họ phát hiện thì làm thế nào?”

“Ôi? Nguy rồi” Lâm Thư chạy đến đây vốn dĩ là do kích động, hoàn toàn không nghĩ tới hậu quả, vừa nghĩ tới cảnh khi về nhà phải đối mặt với “Sư tử hà đông”, Lâm Thư không nhận được tự giận mình: “Thôi, nếu như thực sự bị đuổi ra khỏi nhà, sẽ lại tới đây ở nhờ nhà anh vậy”

Hoàn toàn không có cảm giác tự an ủi bản thân.

Tô Mặc lắc đầu, khuấy sủi cỏ trong bát: “Em gói?”

“Ừm” Lâm Thư hất đầu, chuẩn bị đón nghe khen ngợi.

“Quả nhiên, dù sao đi nữa....” Tô Mặc cười chọc, sau đó múc một cái bánh sủi cỏ béo ụt ịt, tâm trạng dường như rất tốt.

Lâm Thư giận, đưa tay đoạt lại bát sủi cỏ, Tô Mặc xoay người lại, che chắn khá tốt: “Mười hai giờ rồi, em không ra quảng trường xem bắn pháo hoa sao”

“Đứng trên sân thượng nhìn thấy không?” Lâm Thư lập tức vui vẻ trở lại

Sau khi Tô Mặc ăn xong bát sủi cỏ, gạt đầu, liền nhanh chóng kéo cô ra ban công.

Mười, chín, tám..... Ba, hai, một!

“Rầm, rầm”, pháo hoa sáng lạn đầy trời, ở trong đêm tối, chỉ có một chút ánh sáng không đáng kể, nhưng Lâm Thư lại có chút ngây người, kéo góc áo Tô Mặc : “Thật là đẹp...”

Không có lấy một tiếng đáp lại, Lâm Thư nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác.

Một đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Lâm Thư, đôi mắt đen lúc này có vẻ sạch sẽ thuần túy, lông mi thật dài dày phản chiếu dưới ánh đèn, lần đầu tiên cô nhìn thấy Tô Mặc như vậy, có chút chóng mặt, không phân biệt được đông tây nam bắc.

Bầu không khí yên tĩnh lúc đầu trong nháy mắt đột nhiên trở nên nòng đậm. Khuôn mặt tuấn mỹ của Tô Mặc dần dần lớn dần, trong buổi tối rét lạnh như này, hơi thở nóng bỏng phả vào da thịt cô. Lâm Thư theo bản năng đã nghĩ cách chạy trốn, nhưng một bàn tay của Tô Mặc đã ôm lấy eo cô, một cánh tay khác đặt ở sau gáy, khiến cho cô không thể động đậy.

Một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống môi Lâm Thư, lạnh lạnh, chỉ là một cái chạm nhẹ cực kỳ nhỏ, không có di chuyển cũng không có xâm nhập, nhưng cô có thể cảm giác rõ ràng bờ môi mỏng của anh, khiến cho người ta tham luyến.

Lâm Thư đột nhiên cảm thấy chính mình đang say

Tô Mặc kiên nhẫn trần trọc trên môi cô, đầu lưỡi thử thăm dò chút xíu một, cảm nhận hình dáng làn môi cô, nhân lúc Lâm Thư ý loạn tình mê, chậm rãi đưa lưỡi vào trong chiếc miệng mềm mại của cô.

Cứ như vậy, Lâm Thư yếu ớt dựa vào lòng Tô Mặc .

Đây, coi như là quà tặng đêm ba mươi sao? Đó là ý nghĩ cuối cùng của Lâm Thư.

14. Chương 14

Nhớ khi chúng ta yêu nhau, nhưng giờ mỗi người một nơi, nghĩ lại liền thấy chua xót.

Lâm Thư ai oán viết những chữ này lên dòng trạng thái, rơi vào cảnh buồn rầu khổ não không thể tự thoát ra được.

Đột nhiên, phía dưới bên phải màn hình một cái đầu hình chim cánh cụt nhấp nháy, Lâm Thư nhìn, là Tô Mặc tâm trạng lập tức trở nên vui vẻ.

Trước đó, vì nửa đêm ba mươi tết cô bỏ lại cả một gia đình lớn bé ra ngoài “Lêu lổng”, dưới sự “Hình phạt tra tấn” của mẹ mình, vẫn không chịu nói ra sự tồn tại của Tô Mặc, do đó, cô bị xử cực hình là “Gác cổng”

Điều này cũng không thể trách Lâm Thư, mặc dù nói bà Thi “Sốt ruột gả con gái”, nhưng nếu để cho bà biết bạn trai bây giờ của cô là thầy giáo cô, chắc chắn khó tránh khỏi cảnh bà sẽ lột da Lâm Thư sau đó cho vào chảo dầu luộc ba ngày ba đêm.

Vì vậy, Lâm Thư chỉ có thể nghỉ việc ở KFC, tiến hành cực hình gác cổng.

Mặc dù việc này không có gì là không tốt, có ăn có uống, có giường có máy vi tính, căn bản phù hợp với nhu cầu cuộc sống của một trạch nữ, nhưng.....

Không được nhìn thấy Tô Mặc nữa.

Đây mới là điều khiến Lâm Thư phiền muộn nhất.

Vì thế, cô nghĩ ra một cách tuyệt diệu, giúp Tô Mặc đăng ký một cái ních trên mạng. Sống gần ba mươi năm, ngay cả một cái ních cũng không có, vì thế Lâm Thư cực kỳ khinh bỉ Tô Mặc: “Anh là người cổ đại xuyên qua à?”

Tô Mặc vẻ mặt lạnh nhạt: “Vậy em muốn xuyên trở về cùng với anh sao?”

Lâm Thư: “....Không cần, em không nỡ bỏ lại máy vi tính của em”

Tô Mặc : “Vậy tốt nhất là em ở cùng với máy tính đi, cần gì phải gặp anh?”

(Hồ Ly: Máy tính mà anh cũng ghen sao?)

Cuối cùng, Tô Mặc chịu thua sự đeo bám dai dẳng của Lâm Thư, chỉ có thể ngày ngày cùng cô ngâm mình trong cái khung cài đặt trên máy tính, Tô Mặc gần như lúc nào cũng đặt ở trạng thái ẩn, khiến cho Lâm Thư rất thương cảm.

Nhưng mà hôm nay, anh lại chủ động tới tìm cô, quả thật khiến Lâm Thư thụ sủng nhược kinh.

Nhưng vừa mở cửa sổ chat ra, chỉ nhìn thấy Tô Mặc gửi đến cái dấu “?” bình thường.

Đây là ý gì? vì vậy Lâm Thư cũng gửi lại dấu “?”

Tô Mặc ngăn chặn ngay cái ý đồ gửi qua gửi lại, Lâm Thư vừa nhìn, đúng là cô vừa mới gửi trạng thái : “Có vấn đề?”

“Em muốn đi đâu à?”

Lâm Thư càng không hiểu: “Em đi đâu chứ?”

Tô Mặc dễ dàng nhận thấy nói chuyện kiểu quanh co lòng vòng với Lâm Thư, thì thật sự là thử thách lớn với chỉ số thông minh của cô: “Nếu không đi đâu, thì vì sao lại mỗi người một nơi?”

“Bởi vì kỳ nghỉ đông sắp kết thúc rồi” Lâm Thư đối với câu hỏi của Tô Mặc có chút không hiểu.

“Nghỉ đông?”

Cô lập tức thương cảm nói: “Em không muốn rời xa kỳ nghỉ đông tốt đẹp này, nhưng hôm nay nó lại sắp bỏ em mà ra đi rồi”

Vừa gửi xong, cái hình biểu tượng của Tô Mặc lập tức tắt ngấm, tại sao lại không để ý tới em nữa? Lâm Thư lần mò trong đầu như thế nào cũng không nghĩ ra.

Cho dù cô không cam không nguyện như thế nào, dù có ra sức giãy giụa như ra sao, thì chuyện trở lại trường, cũng không thể phản kháng được. Qua tết nguyên tiêu (Rằm tháng giêng) Lâm Thư liền xách hành lý lên trở lại trường học.

Lúc trở lại ký túc xá, ba người kia đã đến từ sớm chờ trong phòng.

Vừa nhìn thấy cô, Tiểu Đồng đã chạy tới ôm chầm lấy một cách sâu sắc: “Em gái, nhớ em muốn chết được” Dù sao hơn một tháng không gặp, Lâm Thư cũng nói một câu từ trong đáy lòng mình: “Tớ cũng rất nhớ cậu” còn chưa nói xong, đã nghe thấy Tiểu Đồng nói tiếp: “Kỳ nghỉ đông này không có người để bắt nạt, thật sự rất nhàm chán”

Lâm Thư: Tớ phun máu cho cậu chết thì thôi.

“Nghỉ đông tớ gọi điện thoại cho cậu, vì sao không gọi được?”

“À..... Cả nhà tớ đi Tây Tạng, chắc là ở đó sóng điện thoại không được tốt”

“Tớ nghe thấy chính là, thật xin lỗi, số máy bạn đang gọi hiện nay đã tắt máy, mà không phải là, thật xin lỗi số máy mà bạn đang gọi không có ở trong khu vực phục vụ” Lâm Thư vừa bắt chước giọng nữ, vừa khinh bỉ nhìn Tiểu Đồng, định lừa ai chứ!

Tiểu Đồng xoa xoa mũi, cười hết sức bỉ ổi: “Cậu biết không, thế giới hai người, không muốn bị ai quấy rầy đâu!”

Lâm Thư: Cậu nghĩ là mình sẽ tin sao! Đồ con gái thấy sắc quên bạn!

Cô “Hừ” một tiếng, xoay người thu dọn đồ đạc, còn Liễu Yên Nhiên đẩy cái kính mắt trên mũi, bắt đầu tung tin đồn mỗi tuần: “Đúng rồi, các cậu biết không, lúc thầy Vương và nhà tắm, ngã gãy lưng, học kỳ này chắc môn của thầy ấy sợ rằng phải thay người đó”

“Thật đúng là tác phong của thầy Vương” Lâm Thư đầu đầy vạch đen: “Đổi thành ai vậy?”

Liễu Yên Nhiên liền xoa xoa tay: “Không biết, không hỏi thăm được”

Tiết Băng kinh ngạc: “Ngay cả cậu cũng không biết, người nào mà thần bí vậy?”

“Trăm nghìn lần phải giống như thầy Vương, một thầy giáo không nóng không lạnh khiến cho người ta thích”

“Cậu chỉ thích thầy ấy những lúc thầy chăm điểm nương tay thôi chứ gì?” một câu của Tiết Băng đã nói toạc ra suy nghĩ trong lòng Tiểu Đồng.

Hắc hắc, Tiểu Đồng cười mỉa: “Dù sao ngày mai cũng sẽ nhìn thấy là thầy giáo nào thôi”

“Cầu trời khấn phận ban ột ông giáo đẹp trai đi” Tiết Băng hô hào.

Ai ngờ, người bước vào....

Tay phải cầm một quyển sách, mặc chiếc áo gió Burberry England, dáng người cao gầy, bờ vai rộng, đường nét cơ thể nhìn rất có lực. Lúc bước vào lớp học mang theo một chút không khí rét lạnh, nhưng nhìn lại lại cảm thấy sự ấm áp, dựa vào cảm giác mà nói thì người này cực kỳ thích hợp.

Tiết Băng ngây ngốc; “Ông trời đã nghe thấy lời cầu nguyện hôm qua của tớ sao?”

Tiểu Đồng không khỏi cảm khái: “Dù sao thì cũng không phải là một thầy giáo không nóng không lạnh”

Liễu Yên Nhiên trong chớp mắt lóe lên tia giả hoạt: “Xem ra có thể cập nhật tin tức rồi”

Chỉ có Lâm Thư nắm chặt móng vuốt, vẻ mặt bi phẫn: “Khốn kiếp, không ngờ lại không nói trước ỉnh biết”

Lúc vào phòng học, Tô Mặc cúi mặt xuống, di chuyển ánh mắt, khi nhìn thấy ánh mắt tức giận của Lâm Thư, rõ ràng là nhìn không được, lộ ra một nụ cười nhạt.

Lâm Thư vẫn còn chưa kịp phản ứng, ba người con gái bên cạnh đã nhao nhao lên: “A, không phải là thầy Tô vừa mới nhìn sang chỗ chúng ta đó chứ?”

“Chẳng lẽ thầy ấy vẫn còn nhớ kỷ trước chúng ta đã học môn tự chọn do thầy ấy dạy sao?”

“Này, Tiểu Đồng, cậu có bạn trai rồi, kích động như vậy làm gì?”

“Thưởng thức cái đẹp là bản năng của con người mà”

Lâm Thư nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Sự thật là thầy ấy vừa mới nhìn tớ đấy”

Tiểu Đồng khinh thường đả kích Lâm Thư: “Mặc dù trong lòng thầy Tô cậu là người có ấn tượng lớn nhất, nhưng không chừng đó là ấn tượng về một học trò trốn học con ma men vô lại muốn đi sửa điểm đó?”

Lâm Thư: thế giới này thật sự khiến cho người ta thương cảm, sự thật luôn đả kích những tâm hồn yếu đuối. Liếc mắt thích thú nhìn ba người kia, cô quyết định không nói cho các cô ấy biết tin Tô Mặc là hoa đã có chủ, tránh việc bọn họ ghen tị.

Vừa tan học, Lâm Thư lén lén lút lút rời khỏi ký túc xá, dọc đường đi trốn trốn tránh tránh, cẩn thận theo sát phía sau Tô Mặc .

Tô Mặc rẽ ngoặt vào văn phòng ở tầng trệt, cô vội vàng đuổi theo, thành linh nghe thấy tiếng cười bất đắc dĩ: “Đang lén lút làm gì đó? Học làm 007 à?”

Cô vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Tô Mặc đang khoanh tay, lạnh lùng nhìn mình.

Cọ cọ chiếc áo lông lên bức tường vô phẩn, Lâm Thư đứng thẳng lên: “Làm bạn gái của anh, em chỉ muốn tạo cho anh một niềm vui bất ngờ thôi!”

“Đúng vậy không?” Tô Mặc nghi ngờ liếc mắt nhìn cô một cái.

Lâm Thư coi như không có ánh mắt này, lời lẽ chính nghĩa nói: “Không nói đến việc này nữa, vì sao anh không nói trước cho em biết, học kỳ này anh sẽ dạy môn chuyên ngành của bọn em?”

Tô Mặc cười yếu ớt: “Em làm bạn gái của anh, anh cũng chỉ muốn tạo cho em một niềm vui bất ngờ mà thôi”

Cô ghen lời không thể nói gì.

Đi theo phía sau Tô Mặc, nàng dâu nhỏ Lâm Thư đi vào văn phòng. vào phòng anh nói: “Nói đi, tìm anh có chuyện gì?”

Lâm Thư ôm lấy cánh tay Tô Mặc, mắt sáng ngời: “Định thương lượng với anh chuyện này?”

“Nhìn vẻ mặt này của em, chắc không phải là chuyện tốt đẹp gì”

“Rốt cuộc em ở trong lòng anh là cái gì?” Lâm Thư không vui nói.

Tô Mặc nhìn chăm chăm cô một lát, muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài: “Thôi, bây giờ chúng ta mới vừa là người yêu, anh không muốn đả kích em”

Lâm Thư:..... Anh như vậy mới là đả kích lớn nhất đó!

“Đúng rồi, việc của chúng ta, trước mắt không cần công khai có được không”

Lâm Thư vừa nghe xong, nhăn nhăn nhí nhí mà cười: “Thầy Tô, thầy thật sự là giun đũa trong lòng em mà. Em tìm anh, cũng chính là muốn nói chuyện này”

“Về điểm này, chúng ta đều thống nhất về cách nghĩ, điều này khiến cho anh cực kỳ vui mừng, nhưng việc làm giun đũa kia, tạm thời anh vẫn chưa có hứng thú” Tô Mặc nhiu mày về mặt chán ghét.

“Tâm ý tương thông, cái này gọi là tâm ý tương thông” Lâm Thư khinh bỉ nhìn anh, “Thầy Tô, thầy thật không có phong cách”

Cho dù thế nào, bị Lâm Thư đánh giá như vậy, Tô Mặc cũng thấy không cam lòng.

Lâm Thư giải quyết xong họa lớn, sôi nổi trở về ký túc xá. Lại phát hiện ba người kia lại đang ngồi thành một vòng: “Đang làm gì đó?”

“Yên Nhiên đang bói bài Tarot, nhưng mà cậu về muộn quá. Ngày hôm nay cậu ấy chỉ xem hai quẻ thôi, bị tở và Tiểu Băng chiếm hết rồi” Tiểu Đồng cười tít mắt nói cho Lâm Thư tin tức đau thương này.

Trong mấy người ở trong ký túc xá, Liễu Yên Nhiên vẫn được coi là một “Đại thần”, không chỉ vì cô ấy nắm giữ những tin bất quái mới nhất, mà còn bởi vì, cô ấy là một cao thủ bói bài Tarot. Ngay cả người từ trước tới nay chưa bao giờ tin vào Phật tử hay Thượng đế giống như Lâm Thư cũng phải cảm khái. Sau khi trải qua mấy lần Liễu Yên Nhiên dùng bài Tarot đoán trước

Mặc dù Liễu Yên Nhiên bình tĩnh giải thích: “Kiểu bói này, có tin mới linh” Nhưng mấy người còn lại trong ký túc xá không nghĩ như vậy, thường quần lấy Yên Nhiên đòi được xem.

Chỉ tiếc, Liễu Yên Nhiên tình tình quái dị, mỗi tháng chỉ xem bói một lần, nói rằng không thể tiêu hao tinh khí thần quá nhiều.....

Bởi vậy, Lâm Thư chỉ có thể khoan thai đắm ngực giẫm chân, biết vậy chẳng đi.

Tiểu Đồng và Tiết Băng xem xong, Liễu Yên Nhiên quay đầu lại, thấy dáng vẻ tội nghiệp lã chã chực khóc của Lâm Thư, mềm lòng: “Nếu không thì, cậu tùy tiện rút một quân ra xem vận số thế nào, được không?”

Lâm Thư vội vàng rút một quân trong cỗ bài Tarot ra, Liễu Yên Nhiên vừa nhìn, không ngờ lại chính là quân bài người yêu, không khỏi kinh ngạc: “Lâm Thư, gầy đây cậu gặp đào hoa? Tổ đang định chuẩn bị nền tảng để cho cậu tiến vào làm trạch nữ.”

“Thật không?” Liễu Yên Nhiên ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Lâm Thư từ trên xuống dưới, không hỏi nữa.

Tiểu Đồng lại chậm rãi, chậm rãi, cười.

Buổi tối nhân lúc Liễu Yên Nhiên và Tiết Băng xuống lầu tắm, Tiểu Đồng mang ghế ra ngồi trước mặt Lâm Thư: “Nói đi”

“Nói gì?” Lâm Thư đang cầm điện thoại nói chuyện phiếm với Tô Mặc, đột nhiên bị Tiểu Đồng hỏi như vậy giật mình, tay không khỏi run lên.

“Lừa gạt người khác thì may ra có thể trót lọt, nhưng lừa gạt tớ, vẫn còn cần mấy trăm năm nữa” Tiểu Đồng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thư lên, rất giống ma ma trong phim truyền hình, hung dữ tươi cười: “Về mặt cậu tràn đầy xuân tâm nhộn nhạo (Tình yêu trai gái), không phải là đã có bạn trai rồi, thì còn có thể là chuyện gì được chứ?”

Lâm Thư thực sự không giấu diếm nổi nữa, đành phải yếu ớt, đem chân tướng sự việc nói rõ ràng.

“Không phải chứ, Lâm Thư, không ngờ cậu lại giấu giếm tớ chuyện yêu đương cấm luyện này?” Tiểu Đồng chấn động kinh sợ bắt đầu run rẩy, chỉ vào Lâm Thư, trong khoảng thời gian ngắn không thốt nên lời

Lâm Thư hoang mang nghĩ, có nặng mùi như vậy không? Nhưng cô vẫn phải tiến thẳng trên con đường tình yêu mới.

Vài giây sau Tiểu Đồng bình tĩnh lại, vỗ đùi: “Lâm Thư, làm tốt lắm! Tình hình này, kỳ thi cuối kỳ của chúng ta không cần phải lo nữa rồi”

Nhìn Tiểu Đồng cười điên cuồng, Lâm Thư không khỏi cảm khái, quả nhiên là người phân theo nhóm, thần kinh của Tiểu Đồng không thể so sánh với người bình thường.

“Đúng rồi, Tiểu Thư, chuyện này ngoại trừ tớ ra, không nên nói cho người khác biết?” Cuối cùng Tiểu Đồng tỉnh táo lại, quan tâm Lâm Thư: “Trong trường rất nhiều chuyện thị phi, lời đồn bay đầy trời”

Lâm Thư gật đầu, vốn dĩ cô cũng không định tuyên truyền việc này, nếu không thì vừa này cũng không gạt Liễu Yên Nhiên rồi.

Cấm luyện - thực sự là rất kích thích.

Tiểu Đồng cười tít mắt.

15. Chương 15

“Tô ~ Mặc ~”

Lâm Thư kêu gào trên sofa, nhấn điều khiển ti vi lung tung, phát hiện tất cả các kênh đều giống như nhau, đều là <> Đã xem tới ba bốn lần thật sự là không cười nổi nữa, đưa mắt nhìn sang Tô Mặc

“Ừm?”

Khó có được thời tiết tốt, Tô Mặc đang ngồi trên ghế mây ở ban công, chân dài ưu nhã xếp lên nhau, cảnh đẹp ý vui. Tay phải nhẹ nhàng xoa xoa mũi, tay trái cầm mắt kính, Tô Mặc hơi cúi đầu, nhìn sang, những sợi tóc tự nhiên rũ xuống, lông mi nhẹ nhàng lay động, dường như hợp lại với nhau.

Nghe thấy Lâm Thư gọi, anh hơi nâng mí mắt lên, nhìn về phía cô. Ánh mắt lung linh chậm rãi nhìn lên, trong nháy mắt đó, dường như có nước róc rách chảy qua, cảm giác sung sướng thoải mái. Cô nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, ánh mắt trắng tấp, gần như ngậy người ra nhìn, thật sự là ngày đẹp tốt cảnh đẹp.

Thấy cô sững sờ nhìn mình không nói gì, anh cũng không thèm để ý, nhắm mắt lại.

Một lát sau, Lâm Thư lại gọi “Tô ~ Mặc ~”

Tô Mặc nhẹ nhàng lên tiếng: “Ừm?” Nhưng không quay đầu lại

Lần thứ ba “Tô ~ Mặc ~”

“Rốt cuộc là em muốn gì?” Tô Mặc đứng dậy, rời khỏi chiếc ghế mây, đi đến trước sofa ngồi đối diện với cô.

“Ha ha, em nghĩ muốn gọi anh nên gọi thôi” Chà, tại sao người đàn ông này lại đẹp như vậy chứ? Quan trọng nhất, đây là người đàn ông của cô, Lâm Thư nghĩ như vậy, liền vụng trộm cười .

“Lâm Thư, đầu óc em được làm bằng cái gì vậy?” Tô Mặc nhăn trán, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô, liền không nhịn được cười bất đắc dĩ, nghiêng người xoa xoa đầu Lâm Thư. Nhưng có lẽ ngay cả anh cũng không

nhận ra, mình chưa bao giờ đối xử chiều chuộng với một người như vậy, cho dù người này bình thường hay ngơ ngác thỉnh thoảng mắc sai lầm.

“Dù sao cũng không giống anh” Lâm Thư đối với giọng nói cười nhạo rõ ràng kia của Tô Mặc cảm thấy bất mãn.

“Cũng đúng, nhất định lúc còn bé thường xuyên bị mưa rơi xuống lúc không có ô chứ gì?”

“Oa, làm sao mà anh biết vậy?” Khi còn bé điên điên khùng khùng, thích nhất ở trong mưa chạy như điên, không ngờ ngay cả chuyện này anh cũng biết rõ ràng như vậy, Lâm Thư nhớ lại liền cười tít mắt.

Tô Mặc khẽ nói: “Em nói như vậy, chẳng lẽ ngày trước bị nước mưa vào họng thật rồi hả?”

Lâm Thư: “.... Hả? anh nói cái gì vậy? Vừa nãy có may bay bay qua, em không nghe thấy gì hết?” lặng lẽ liếc mắt nhìn bầu trời xanh thẳm không chút dấu vết phía chân trời, Tô Mặc im lặng nhìn cô, mang theo sự thông cảm, mặc dù giọng nói rất nhỏ, nhưng Lâm Thư vẫn nghe thấy rõ ràng: “Đầu óc không dùng được cũng không sao, nhưng lỗi tại có vấn đề chính là tàn tật nha....”

Lâm Thư hóa đá. Tô Mặc, tôi OXXX anh! Khốn kiếp!

Đối với Lâm Thư, ý nghĩa cuộc sống hiện tại chính là: Ăn cơm, ngủ, quần lấy Tô Mặc.

Mặc dù gặp rất nhiều thất bại, nhưng Lâm Thư làm sao có thể hết hy vọng?

“Ừm, Tô Mặc, anh không cảm thấy có điều gì đó không đúng sao?” thấy Tô Mặc chuẩn bị ôm sách ra ghé máy nằm, cô vội vàng kéo tay áo của anh, khá phiền muộn.

“Không đúng, ý em là sao?” Tô Mặc không hiểu hàm ý thâm sâu trong ánh mắt cô.

“Bình thường có ai yêu nhau mà giống như chúng ta không?” Tuy là nói, tay cầm rồi, hôn cũng hôn rồi, nhưng cảm giác giữa hai người vẫn thiếu thiếu cái gì đó: “Tại sao em cảm thấy anh đối với em đặc biệt lạnh nhạt?”

Tô Mặc không mặn không nhạt: “Có sao?”

“Anh ở trong trường học cũng không để ý đến em, em làm cho anh nhìn đến em, anh cũng không hề để ý đến” Lâm Thư nói sự ầm ỉ trong lòng.

“Rất cuộc anh có coi em là bạn gái không? Ngày đó đồng ý với em chỉ là nói chơi thôi sao?” Nhìn xem, vấn đề lên đến một tầm cao tương đối nghiêm trọng rồi.

“Không thể bộc lộ tình cảm yêu đương mới có cảm giác kích thích của tình yêu cấm luyện, hình như những lời này là do em nói với anh thì phải?” Tô Mặc liền vượt tay.

“Mặc dù nói như vậy, nhưng như thế này vẫn không giống như người yêu...” Trong trường học cái gì cũng không thể làm, mặc dù gặp mặt vô số lần, nhưng lại không thể nói nên lời, chỉ có thể chờ tới cuối tuần ở vùi trong nhà Tô Mặc, hai người lặng lẽ sống chung một chỗ, Trong mắt Lâm Thư, điều này không giống như tình yêu của những người khác, hay ít nhất là không giống như tình yêu của Tiểu Đồng và Ninh Nhị.

“Vậy em cảm thấy như thế nào mới giống như tình yêu của những người khác?” tâm trạng của Tô Mặc dường như được khơi mào lên, để quyển sách trên tay xuống, xoay người ngồi lại trên ghế sofa, khoanh tay ôm ngực, nhìn cô.

“Ừm....”

Nói chuyện yêu đương này, Lâm Thư lại không có kinh nghiệm, tình yêu trên phim truyền hình hoặc là cực kỳ rắc rối, hoặc là cực kỳ nồng nhiệt, hoàn toàn không phù hợp với khẩu vị của cô, về phần tiểu thuyết, cô chưa bao giờ đọc BG (tình yêu Boy - Girl), bạn bè bên cạnh, yêu đương cũng chỉ có mỗi Tiểu Đồng, để cho Tô Mặc nửa nọ nửa kia, làm nũng giống như Ninh Nhị, chắc ngay cả chính cô cũng không chịu nổi.

Rất cuộc như thế nào mới được xem như là tình yêu bình thường, làm sao mà cô biết? Nhưng “Thầy Tô, chẳng lẽ những chuyện như này anh cũng không biết sao?”

Tô Mặc nhướn mày, thoát đầu khoanh tay ôm ngực, sao đó vuốt vuốt chiếc cằm góc cạnh, khoe miệng nhếch lên: “Yêu đương với học trò, chuyện thú vị như này, đây là lần đầu tiên anh làm”

Vì thế, lần thứ hai vấn đề lại được ném cho Lâm Thư.

Lâm Thư phờ phạc rũ rượi nằm co quắp ở trên ghế sofa, xúc động gãi đầu. Tô Mặc cũng không làm phiền cô, đi vào phòng bếp rót ỉnh một chén trà

Nếu không thì, thực là bất đắc dĩ.... Tiểu thuyết BG chưa từng đọc qua, nhưng BL thì cô đã đọc qua vô số quyển, Lâm Thư vội vàng lấy điện thoại di động ra, mở ra quyển mới nhất gần đây, đề cử nói là thể loại âm áp, hài hước, không biết trong sách có ý kiến gì không.

Thật lâu, thật lâu sau.... Lâm Thư cất điện thoại đi, tự tin nhìn về phía Tô Mặc cười một tiếng, Tô Mặc bưng cái cốc trong tay run lên.

“Thầy Tô, Valentine sắp đến rồi?”

Tô Mặc bấm ngón tay tính toán: “Còn ba ngày nữa”

“À, nếu không làm thì, làm việc tình yêu đi”

Tô Mặc đang uống ngụn trà trong miệng, phụt một cái phun ra: “Em nói cái gì?”

“Ừm....” Không ngờ Tô Mặc lại có phản ứng kịch liệt như vậy, Lâm Thư không khỏi sâu sắc nghĩ lại có phải là mình nói sai điều gì không.

“Làm việc tình yêu? Em học được từ ai vậy?”

“Trong tiểu thuyết viết như vậy....” Tình yêu trong thiên hạ chẳng lẽ không phải như vậy sao? BL và BG thực sự là không có tính hai trong một à?

Lâm Thư vừa định hỏi Tô Mặc, nhưng lại thấy anh nhướn ánh mắt đào hoa lên một lần nữa, hàng lông mi dài giống như cánh bướm thoáng di chuyển, nhưng lúc này đây, lộ ra tia sáng giống như hồ ly giáo hoạt mà nguy hiểm.

Cô nuốt một ngụn nước bọt, không nhịn được lui về phía sau. Tô Mặc đột nhiên lại cúi xuống, tao nhã đưa ra cánh tay bạch ngọc, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, giữ chặt hành động của cô.

“Nói vậy, là phải trả giá rất lớn đó” hơi thở nóng bỏng của Tô Mặc phả vào da thịt, lập tức khiến cho Lâm Thư nhớ lại nụ hôn trước đây, không khỏi đỏ mặt, hai mắt nhắm nghiền.

Nhưng mà... rất lâu sau Tô Mặc cũng không có động tĩnh gì.

Lâm Thư len lén mở mắt ra, chỉ thấy một tay Tô Mặc đang giữ cô, một tay lướt qua người cô, nhanh như sét đánh đỡ không kịp, cướp lấy điện thoại di động trên ghế sofa, mở ra đọc, tiếp theo....

Những tiểu thuyết trong mấy tháng cất giữ, bị Tô Mặc nhẹ nhàng “Delete all” một cái, hủy đi....

~(>_<~

~Lâm Thư sững sốt vài giây, rốt cục phản ứng kịp: “A, Tô Mặc, tôi liều mạng với anh...”

“Về sao không được đọc những loại sách báo không lành mạnh như này nữa” Tô Mặc lại dương dương tự đắc, không hề để ý đến mấy cái đấm đá không chút sức lực của cô. Lâm Thư chỉ có thể lặng lẽ rơi lệ, sớm biết có ngày hôm nay, hà tất có lúc trước.

Tô Mặc thừa nhận đi, trong lòng anh vừa đòi trụ vừa bạo lực đi? ←_←

Chỉ là, Tô Mặc anh cứ đắc ý đi, trong máy tính của tôi còn rất nhiều tiểu thuyết G nữa, về sau tuyệt đối không cho anh nhìn thấy.

Đương nhiên, cuối cùng, lẽ tình nhân cũng không thể giải quyết được gì, bởi vì đó là ngày thứ ba, trốn học đi hẹn hò, vốn dĩ là chuyện bình thường, nhưng bạn trai là người dạy học, vậy thì còn hẹn hò với ai được nữa? Lâm Thư hết sức phiền muộn.... hơn nữa cũng không dám để cho các bạn trong phòng nghỉ ngơi, ngay cả ăn cùng Tô Mặc một bữa cơm cô cũng không có cơ hội.

Bởi vậy, khi thấy Tiểu Đồng ôm bó hoa hồng lớn trở về, ánh mắt Lâm Thư đều đỏ lên vì ghen tị.

Tiểu Đồng ra vẻ bi thương nhìn Lâm Thư, xoa xoa đầu cô: “Không sao, bây giờ cậu phải nhẫn nhịn, tương lai tốt đẹp đang chờ đợi cậu ở phía trước”

“Nếu cậu không có vừa lên cười trộm vừa khuyên nhủ, thì những lời khuyên nhủ này của cậu còn có chút an ủi đó” Cô lạnh lùng liếc Tiểu Đồng một cái.

“Ai ôi, sát khí! Trong mắt cậu có sát khí, mới có mấy ngày trước còn có dấu hiệu phu xướng phụ tùy mà” Tiểu Đồng khoa trương lùi về phía sau, giả bộ “Người không phận sự mau mau tránh ra”

Lâm Thư nhìn Tiểu Đồng trêu chọc, nặng nề thở dài.

“Làm sao vậy?” Tiểu Đồng cảm thấy không bình thường, lách đến bên cạnh cô.

“Cãi nhau với Tô Mặc à?” Trong lễ tình nhân không phải là ngọt ngào ngào ngào hẹn hò, mà lại ngồi một mình ở ban công, phóng hết tầm mắt, nghĩ cái cũng biết ngay là có vấn đề.

“Tiểu Đồng, tớ cảm thấy Tô Mặc không để tớ ở trong lòng anh ấy”

“Từ từ đã....” Tiểu Đồng ngăn lại những lời Lâm Thư chuẩn bị phun ra, vội vàng chạy vào trong phòng bê một cái ghế ra, hất cằm, hào hứng nói: “Bắt đầu”

Lâm Thư..... Cái loại ánh mắt lấp lánh của mấy người Bát Quái, không có vấn đề gì chứ?

“Cậu thổ lộ với Tô Mặc trước đúng không?” Tiểu Đồng một câu nói toạc ra bản chất

“Ừm....”

“Biết Tô Mặc vì cái gì mà như vậy không?” Tiểu Đồng chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Từ trước tới nay, đàn ông là một sinh vật nếu không chiếm được thì sẽ vĩnh viễn không quên, cậu chủ động như vậy, không khơi gợi được tính chinh phục của anh ta, tất nhiên anh ta sẽ không để cậu vào trong lòng rồi”

“Oa?” Lâm Thư nhìn xa xăm, chẳng lẽ thật sự phải lựa chọn hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng sao? bây giờ cô đã biến thành muối máu, hạt gạo trắng?

“Nói, các cậu đã tiến đến bước kia chưa?” Tiểu Đồng vung bàn tay to lên, hùng hồn nói, lại thấy đáng về áp dụng của Lâm Thư: “Oh, my la-dy gaga! ngàn vạn lần cậu đừng nói với tớ rằng Tô Mặc là cấm, dục đó?”

“Cậu có muốn một ngày nào đó mặc đồng phục học sinh đến dụ dỗ thầy Tô không?” Tiểu Đồng vuốt cằm cười gian: “thầy Tô là một người đàn ông trưởng thành, cũng phải có lúc không kìm chế được bản thân chứ? Đến lúc đó, tiến hành bắt giữ”

Lâm Thư nhìn vẻ mặt tình cảm mãnh liệt cuộn cuộn của Tiểu Đồng, đột nhiên rung mình một cái: “Tại sao phải là đồng phục của học sinh?”

“Như vậy mới cảm giác được sự kích thích của tình yêu cấm kỵ chứ, tốt nhất là nên có một thói quen háo sắc nhưng không để người khác biết, chẳng hạn như chế đồng phục”

Lâm Thư giận: “Chỉ có cậu mới háo sắc, chỉ có Ninh Nhị nhà cậu mới háo sắc, cả nhà cậu đều háo sắc”

“Ha ha, không đùa nữa....” Tiểu Đồng đưa tay bịt miệng, dường như là cố nén cười.

Lâm Thư: vừa nãy đều là cậu đang nói đùa sao?”

“Hay là đối với thầy Tô thì phải như gần như xa thì mới tốt, như vậy mới kích thích được tính chinh phục của thầy Tô.” Tiểu Đồng cuối cùng cũng trở về với chính đạo

“Nhớ ngày trước, tớ và anh Dật cũng như vậy, là tớ thổ lộ trước, anh ấy đồng ý, nhưng nếu lúc nào cũng cuốn lấy anh ấy, thì anh ấy sẽ chỉ càng ngày càng xa rời mà thôi”

“Ôi trời? Không ngờ cậu lại là người thổ lộ trước?” Lâm Thư kinh ngạc, cô vẫn cho là....

“Rốt cuộc cậu có nghe đúng trọng tâm của vấn đề không?”

“Tiểu Đồng, mặt của cậu đỏ rồi....”

“Lâm Thư, tớ mặc kệ cậu, để cho cậu tự sinh tự diệt” Tiểu Đồng sập cửa lại.

Lâm Thư một mình ngồi ở trên ban công, như gần như xa? Ý kiến này....

16. Chương 16

Sau khi lắng nghe Tiểu Đồng dậy bảo một hồi, tinh thần Lâm Thư sáng khoái vô cùng, cho rằng suy nghĩ đã được đả thông, tin tưởng sâu sắc vào tương lai tốt đẹp sau khi thực hiện phương pháp này.

Cất - Tô Mặc, nếu anh không giữ chị đây, thì tất có nơi giữ chị đây lại! Chị đây muốn nói cho anh biết, chị không phải là hoa dại ven đường, nếu anh dám ruồng bỏ chị đây, thì vẫn còn rất nhiều người xếp hàng chờ đó.

Trong nháy mắt Lâm Thư siết chặt tay bọc phát.

Vì thế, dưới sự đôn đốc “tiêu chuẩn” của Tiểu Đồng. Lúc tan học, Lâm Thư nhìn về phía Tô Mặc bằng ánh mắt nhiệt huyết, đồng thời cố gắng kìm chế ước muốn chạy về phía anh từ trong tiềm thức.

Mặc trời mọc, mặc trời lặn Trọn vẹn một tuần, một tuần cứ như vậy trôi qua, Lâm Thư bấm ngón tay tính toán, không ngờ mình có thể không bí mật gặp gỡ Tô Mặc trong vòng một tuần, ai, thật sự là nhớ anh nha!

Không, không, vấn đề không nằm ở đây, Lâm Thư liêu mạng lắc đầu, vấn đề là ở chỗ: Không ngờ đối với sự thay đổi của cô, Tô Mặc cũng không có bất kỳ một hành động nào, chứ đừng nói đến việc hẹn gặp mặt cô, ngay cả điện thoại cũng keo kiệt không thèm gọi.

Việc này.... thực sự còn cách xa mục tiêu của cô hàng vạn dặm! Lâm Thư ủ rũ ôm đầu, ôm tiểu thuyết BG, lấy sự triển miên của tiểu thụ và tiểu công để an ủi tâm hồn bị thương của mình.

Chẳng lẽ Tô Mặc thật sự không hề đặt cô ở trong mắt? Chỉ là một trò đùa thôi!

“Này, cậu lấy lại chút tinh thần đi có được không?” Tiểu Đồng nhìn hai mắt vô hồn của Lâm Thư, ánh mắt trống rỗng chán trường, hận không thể học theo Tiểu Mã Ca, đưa tay nắm chặt hai vai cô, ra sức gào thét: “Không phải là cậu nói là chờ sau khi vượt tường, cậu sẽ hái được vô số cành hồng hạnh hay sao? Tại sao ngày nào cậu cũng chỉ làm bạn với tiểu thuyết? Chí khí của cậu đâu rồi? Mục tiêu của cậu đâu rồi?”

Nhưng Lâm Thư chỉ chậm rãi nâng mi mắt lên: “Cậu gạt tớ! Cách này không có một chút tác dụng nào hết....”

Từ trước đến nay Tiểu Đồng hận nhất là người không tin mình, bót chặt vai Lâm Thư: “Nói, có phải trong lúc hay người qua lại, cậu là người đi tìm anh ta rất nhiều lần hay không?”

Ừm, thay vì nói là rất nhiều lần, chi bằng nói là tất cả đều là cô đi tìm Tô Mặc .

“Nói, bình thường lúc hai người ở cùng nhau, có phải đều là cậu nói anh ta nghe đúng không?”

Ừm, đúng vậy, bình thường đều là cô thì thầm nói, còn Tô Mặc đều là cầm sách, đáng vẻ vô cùng lạnh nhạt, cũng không biết anh có nghe những lời cô nói không.

“Hơn nữa, sau khi cậu thổ lộ, anh ta đã bao giờ nói những câu như là yêu cậu hay thích cậu?”

Ừm, thật sự là chưa từng nói. Có một ngày, cô cũng hỏi Tô Mặc một câu như vậy, nhưng Tô Mặc lại hỏi ngược lại cô, lảng tránh....

“Vậy là không được! Giữa hai người đã có vấn đề, theo như tớ nghĩ, rõ ràng cậu hoàn toàn là ở thế bị động, cho nên tớ mới nghĩ ra cái cách áp dụng cho người bình thường này....”

“Nhưng mà, Tô Mặc hoàn toàn không để ý đến tớ rồi”

Nhất thời sự kiêu ngạo của Tiểu Đồng bị giảm đi rất nhiều, không cam lòng nói thảm: “Tớ hiểu rồi, căn bản Tô Mặc không phải là người bình thường”

Lâm Thư run run rẩy rẩy chỉ vào Tiểu Đồng: “Ý của cậu..... không phải là cậu muốn nói với tớ là, tớ nên bỏ qua đây chứ?”

“Ha ha....” Tiểu Đồng sờ sờ mũi, nói: “Nếu không thì cậu đi tìm Tô Mặc nói lời xin lỗi?”

Tôi nhìn chăm chăm.....

Tiểu Đồng không chịu được ánh mắt rất bỏng của cô, cười mỉa: “Cậu có thể đổ lỗi lên đầu tớ, là do nghe lời vớ vẩn của tớ, một người bao dung rộng lượng như tớ, sẽ không để ý”

Lâm Thư lệ rơi đầy mặt, vào lúc quan trọng, sao lại đi tin bạn xấu?

Tất máy vi tính, Lâm Thư mặc ngoài áo xỏ dép lê ra ngoài, Tiểu Đồng ở phía sau nhìn cô hét: “Nguyệt hắc phong cao dạ (đêm khuya thích hợp làm việc xấu), phải JQ càng sớm càng tốt”

Lâm Thư hận một cái không thể tát chết Tiểu Đồng ngay lập tức.

Trên đường đi đến nhà Tô Mặc, Lâm Thư suy nghĩ không ít chuyện, mặc dù nói, lúc đầu cũng không hoàn toàn là do hai người gây nhau mà ra. Nhưng mà, bây giờ đột nhiên nghĩ, nếu hai người cứ ở tiếp tục yêu đương như vậy, thì liệu cảm giác có bị chai mòn dần không.

Có lẽ, thực sự là Tô Mặc không hề để ý chút nào, nhưng mà Lâm Thư có cảm giác, thực ra anh là một người cực kỳ âm ỉ.

Vấn đề tồn tại giữa hai người, giống như trên trời mưa xuống vậy, lúc đầu trên mặt nước xuất hiện những bong bóng rất nhỏ, nhưng không bao lâu sau sẽ xuất hiện những bong bóng lớn dần. Ví dụ như, Tô Mặc chưa bao giờ cho phép cô bước vào thư phòng của anh; ví dụ như, đến bây giờ anh cũng chưa bao giờ nhắc đến gia đình anh; ví dụ như, thái độ lúc nóng lúc lạnh của anh

Cho dù Lâm Thư có suy nghĩ đơn giản đi nữa, nhưng những việc như này tích tụ lại nhiều như vậy, vẫn có thể phát hiện ra. Trước đây cô không muốn nhắc đến, là bởi vì....

Cũng không thêm để ý.

Nhưng lúc này thì khác, càng ngày càng cảm thấy cô không thể chịu đựng được những bong bóng nhỏ này nữa rồi? Hi vọng có thể chọc cho nó vỡ tung, hi vọng có thể đến gần anh hơn, dù chỉ là một chút thôi cũng tốt rồi.

Mặc dù cô không biết giải thích cái cảm giác không tên đột nhiên xuất hiện trong lòng mình như thế nào, nhưng mà, cái cảm giác nóng rực này sắp nhẩy ra khỏi lồng ngực cô rồi, dường như đã hơi vượt ra khỏi sự không chế của cô.

Tô Mặc thật sự là không hề để ý đến cô dù chỉ là một chút xíu hay sao?

Trong nháy mắt gõ cửa, trong lòng Lâm Thư vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên, nếu Tô Mặc tức giận. Ngay cả giải thích cũng không nghe, ném thẳng ra hai chữ “Chia tay” kia, thì làm sao bây giờ? Ngộ nhờ hành động của cô hòa theo suy nghĩ trong lòng của Tô Mặc, thật ra anh đã muốn thoát khỏi cô từ lâu rồi, thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà.... Làm thế nào cô cũng không ngờ tới, Tô Mặc mở cửa nhìn thấy cô, sau khi sững sốt một giây đồng hồ, câu đầu tiên anh nói là: “Ồ, rốt cuộc cũng có thời gian rồi tới tìm tôi sao?”

Ồi chao? Tại sao nghe xong câu này lại có cảm giác giống như là có gai vậy? Còn mang theo chút gì đó không quen, đúng rồi, đây chính là mùi vị của lọ dưa chua mà cô thích nhất.

Khoan đã, khoan đã..... Chẳng lẽ, có hiệu quả?

“Tô, Tô Mặc, anh..... có phải là anh ghen không?” Lâm Thư gơ tay yếu ớt hỏi.

“Em nghĩ hay vậy à!” Tô Mặc chớp chớp hàng mi dài: “Tôi chỉ nói sự thật mà thôi”

Lâm Thư im lặng....

“Mấy ngày nay sao không đến tìm em?” Ở trong quan niệm của Lâm Thư, mấy kiểu “Cãi nhau” như này, cho dù vô lý thì cũng phải chiếm được ưu thế, thì mới có thể thắng được.

“Rõ ràng là em không để ý tới anh trước” lông mày Tô Mặc khẽ chau lại, khóe mắt ẩn tình, giống như đứa trẻ đang hờn giận.

Lâm Thư thấy, giống như vừa uống rượu xong, có chút choáng váng, không khỏi bịt chặt mũi lại, lực sát thương này quá kinh người! Đáng vẻ này của Tô Mặc làm cho người ta không thể nào chống đỡ được?

Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, trở về với mục đích ban đầu, Lâm Thư vừa định phản bác, lại nghe thấy anh nói....

“Lúc lên lớp không nhìn đến tôi, lúc tan học mặc kệ tôi có nháy mắt với em thế nào đi nữa, em đều làm như không nhìn thấy, đi thẳng ra ngoài, ám hiệu rõ ràng như vậy, tôi hiểu. Em....trong lòng em đã có người khác rồi phải không?”

“Lúc đầu chẳng qua là em cảm thấy tôi thú vị nên mới thổ lộ, bây giờ chán rồi, nên muốn bỏ rơi tôi chứ gì?”

“Khoảng cách tuổi tác là cách cả một thế hệ, không sai tuổi tác tôi và em cách nhau khá nhiều, nên em ghét bỏ một người đàn ông như tôi cũng là chuyện bình thường”

“Nếu em không muốn tiếp xúc nữa, tất nhiên tôi cũng không làm phiền” lúc Tô Mặc nói những với này, mặc dù vẻ mặt khá bình tĩnh, cũng không có đeo mắt kính, nhưng lại chân thành nồng đậm, sâu không thấy đáy, giống như một vòng xoáy khổng lồ, cuốn hút tất cả mọi thứ xung quanh. Anh đang đau thương?

Xong rồi.... xong rồi.... Phải đối phó với một Tô Mặc như vậy thế nào đây?

Lâm Thư gãi đầu: “Tô Mặc, không phải như vậy.... anh nghe em nói đã”

“Em không cần nói gì nữa đâu.... tôi hiểu” Tô Mặc xoay người, một cánh tay đưa xoa xoa thái dương, một tay nhét vào túi.

“Không phải như vậy, không phải như vậy, là do Tiểu Đồng nói như gần như xa thì tốt hơn, em mới....” Lâm Thư sốt ruột, lời giải thích cũng không còn mạch lạc: “Trong lòng em không có người nào khác, em.... em thích anh, mỗi lần trên lớp trở về ký túc xá đều ôm tiểu thuyết, không tin, không tin anh có thể đi hỏi Tiểu Đồng”

Tiểu Đồng? Khóe miệng Tô Mặc khẽ nhếch lên không chút dấu vết, tốt, anh sẽ nhớ kỹ. (Chúc mừng bạn học Tiểu Đồng, bạn đã lọt vào tầm ngắm của quý súc....)

Dĩ nhiên, vẫn là ánh mắt buồn bã không tin tưởng như cũ nhìn Lâm Thư, tiếng của Tô Mặc rất nhỏ, cực nhỏ, gần như không nghe rõ: “Cứ coi như bây giờ em nói yêu tôi đi, nhưng mấy năm nữa, đến khi tôi trở nên già đi, nhưng em vẫn còn trẻ trung, lúc đó, làm sao em có thể không thay đổi được?”

Lần đầu tiên Lâm Thư nhìn thấy dáng vẻ phờ phạc rũ rượi của Tô Mặc, trong lòng hơi nhói đau; nhưng nghĩ lại, Tô Mặc biến thành như vậy là do cô, không nhận được lại cảm thấy hết sức ngọt ngào. Vì thế, Lâm Thư nắm chặt tay, bày tỏ thái độ kiên định: “Không đâu, Tô Mặc em chỉ yêu một mình anh thôi, cho dù anh có ghét bỏ em, em sẽ vẫn bám theo anh”

Ái chà, thổ lộ hùng hồn vậy sao, so với lần trước tuyệt đối chân thành hơn không biết bao nhiêu lần, Lâm Thư lo sợ bất an, nhưng lại thẹn thùng không dám dùng ánh mắt nhỏ nhìn Tô Mặc, sao anh không nói gì nữa? Hay là anh vẫn không yên tâm, hay là cũng nói lời yêu giống như cô....

Ba mươi giây, một phút, hai phút....

Lâm Thư rút cuộc không nhịn nổi nữa, ngẩng đầu lên nhìn, nhưng....

Tô Mặc lúc này chính là đang tựa vào bàn, im lặng cười điên cuồng(&_&?), vậy là thế nào? Trong đầu Lâm Thư hiện ra hàng loạt câu hỏi.

Chỉ thấy Tô Mặc chậm rãi từ trong túi lấy ra một thứ, nhìn Lâm Thư nở một nụ cười vô hại, tám cái răng, rất đúng tiêu chuẩn nha!

“Đây là ý gì?”

“Di động của anh”

“Có phải vừa rồi anh đã bấm nút gì đó không?”

“Nút ghi âm”

“Vì sao?”

“Về sau, đây chính là chứng cứ em không bao giờ lật lọng được”

Lâm Thư: Tôi, đánh, chết, anh, tên, cầm, thú!

Tô Mặc cười nhạt, nghiêng đầu nhìn cái đầu tức giận của Lâm Thư: “Chiêu lật mềm buộc chặt này, chơi đùa rất vui, nhưng mà Tiểu Thư này, em cảm thấy chơi đùa ba mươi sáu kế với anh, là lựa chọn đúng đắn sao?”

“Vậy anh đây là đối khách làm chủ, còn giường đồng kích tây?”

“Sai, chính xác là anh sử dụng mỹ nhân kế” Tô Mặc khoát tay, đắc chí vừa lòng.

Lâm Thư nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm làn da trắng nõn của Tô Mặc trong gang tấc, hận không thể cắn một cái, hút khô máu của anh.

Nếu trong thực tế có thể giết chết đại BOSS, vậy thì trang bị của BOSS có thể bị rơi ra không, sau đó tất cả sẽ trở thành đồ của mình? Cô không muốn nhiều lắm, chỉ là cái dây thần kinh phức tạp của Tô Mặc mà thôi.

“Tô Mặc là tên khốn kiếp, Tô Mặc là tên khốn kiếp, Tô Mặc là tên khốn kiếp....”

Bánh Bao, nhớ phải đọc cái này một trăm lần! (Bánh Bao: Anh ấy là chủ nhân của tôi, còn cô thì không phải, việc gì tôi phải nghe lời cô mắng anh ấy?. Lâm Thư: Mày không mắng anh ta, tao sẽ ăn sạch đồ ăn vặt của mày. Bánh Bao: Vậy tại sao cô không tự mình mắng? Lâm Thư: Bởi vì Tô Mặc nghe không hiểu tiếng gâu gâu của mày.... tao mà mắng, anh ta sẽ trả thù tôi! Bánh Bao: Vậy tại sao cô lại có thể nói chuyện với tôi?)

Tô Mặc nhìn Lâm Thư thuần thục ôm Bánh Bao ở trên ghế sofa, làm bộ giả chết, không khỏi khẽ cười, như thế này mới giống mọi ngày chứ?

Nhìn điện thoại di động một chút, Tô Mặc bấm lưu không để lại chút dấu vết, ừm, như thế này mới yên tâm được.

Trò chơi này, rốt cuộc là ai thắng ai thua, vẫn chưa biết được.

17. Chương 17

Đây nhất định không phải là một đêm yên tĩnh!

Chỉ nghe Tiểu Đồng vỗ mạnh vào đùi một cái: “Tại sao tớ không nghĩ ra nhỉ?” trong lòng Lâm Thư run rẩy, không phải là do giọng nói đầy chí khí hào hùng của Tiểu Đồng, mà là vì - Tiểu Đồng vỗ lên chính là đùi của cô.

“Chị Tiểu à, chị lại nghĩ ra chuyện tốt đẹp gì vậy?” Lâm Thư nước mắt lưng tròng, không chút dấu vết giấu chân xuống cái bàn, biết rõ lúc này chỉ có thể hòa theo Tiểu Đồng, mới có thể thoát khỏi “nỗi khổ hình phạt”

“Tục ngữ có câu, năm mới bắt đầu là mùa xuân đó sao! Mà chúng ta cũng sắp tốt nghiệp rồi, không bằng nhân dịp này, tổ chức du xuân, đi thăm thú cảnh quan xung quanh thế nào?”

Du lịch à, Lâm Thư suy nghĩ một chút đã cảm thấy phiền toái, đối với tiêu chuẩn một trách nữ của cô mà nói, muốn đi lại giữa thành phố này, chịu cảnh xóc nảy trên đường, quả thực giống như điếm báo của ngày tận thế khiến cho người ta khó chịu toàn thân. Lâm Thư vẽ mặt đau khổ: “Chị tốt của em ơi, chị có thể để em an toàn sống sót qua ngày không?”

Tiểu Đồng vùng tay lên “Cậu thì biết cái gì, du xuân là hoạt động tập thể có sức hấp dẫn nhất trong các trường đại học đó! Không chỉ có thể làm cho người ta đắm mình trong cảnh sắc thiên nhiên, quan trọng nhất là, cho dù là hoa đào hay hoa đại ven đường, cậu đều có thể tùy ý hái”

Lâm Thư:..... Đây mới là mục đích thực sự của cậu đúng không? Rốt cuộc cậu đặt Ninh Nhị ở chỗ nào hả?

“Thế nào, lớp trưởng Liễu Yên Nhiên, chủ ý này của tớ không tồi, đúng không?” Tiểu Đồng dương dương đắc ý nhìn về phía Liễu Yên Nhiên.

“Có thể xem xét, như vậy có thể làm tình cảm các bạn trong lớp gần gũi hơn, đây cũng là trách nhiệm của một người lớp trưởng như tớ.” không ngờ Liễu Yên Nhiên thật sự bày ra dáng vẻ suy nghĩ.

Lâm Thư yên lặng, lớp trưởng à, cậu cũng không nghĩ lại xem, đã là năm thứ ba rồi, nếu có ý thì đã sớm phát triển thành JQ rồi, đâu còn cần tới cái gọi là du xuân để hỗ trợ chứ!

Nhưng mà, rất rõ ràng, cái oán khí tí xíu kia của Lâm Thư, không hề đè nén được đáy lòng xôn xao của mấy người “Sắc nữ” kia, mấy người kia không hề có nhân tính nhất trí lựa chọn bỏ qua cái ý kiến nhỏ nhỏ là không đồng ý của Lâm Thư, Liễu Yên Nhiên giải quyết dứt khoát: “Để ngày mai tới bàn với anh Tiểu Bàn”

Tiểu Đồng hài lòng với chiến quả của mình: “Được rồi..... à, đợi chút, ngày mai cậu cho tớ đi cùng nha”

Chủ nhiệm lớp là giáo viên môn tiếng anh chuyên ngành, hiện đang là nghiên cứu sinh, tuổi tác cũng xấp xỉ các cô, chỉ mới hai mươi mấy tuổi, tất nhiên không hề có ngăn cách, ngày thường có thể thỏa mái hòa mình với học trò. Bởi vì dáng người của anh ta cũng tương đối tròn trịa, dáng người cũng không cao, cho nên bị các sinh viên trong lớp gọi thân mật là “Anh Tiểu Bàn”

Nếu sự việc đã không thể cứu vãn được nữa, Lâm Thư đơn giản lấy cớ không rảnh, ở trong ký túc xá tu nhân dưỡng tính, vì sắp phải “Lặn lội đường xa” nên phải dự trữ năng lượng. Đúng lúc cô đang suy sụp tinh thần nằm trên bàn giả chết, thì Liễu Yên Nhiên và Tiểu Đồng từ chỗ anh Tiểu Bàn trở về. Đồng thời mang về một tin tức: “Cuộc du xuân lần này của chúng ra sẽ do thầy Tô vĩ đại dẫn dắt”

Tiểu Đồng mặt tràn đầy hài lòng, kéo vai Lâm Thư một cái, lặng lẽ ghé sát tai cô: “Chuyện lần trước trong lòng tớ vẫn thấy áy náy, bây giờ, tớ vì phúc lợi của cậu, phải trả giá rất lớn, cảm ơn tớ đi”

Cảnh tượng quay ngược trở về một tiếng trước khi bay đến văn phòng giáo viên.

“Thầy, chúng em định chủ nhật cuối tuần này cả lớp tổ chức đi du xuân, được không thầy?” Liễu Yên Nhiên lễ phép nói.

Anh Tiểu Bàn gãi gãi đầu: “Du xuân hả, không tồi, không tồi, tính đi đâu chưa?”

“Đã chọn được rồi ạ, là thôn T cách thành phố B không xa”

“Chỗ đó hả, phong cảnh không tệ, sơn thủy hữu tình, đúng lúc có thể để cho sinh viên trải nghiệm qua tâm trạng của người nông dân.” anh Tiểu Bàn hí hóp mắt suy nghĩ một lát, gật đầu một cái: “Đã liên hệ với công ty du lịch chưa?”

“Do đường đi không xa, cho nên chúng em định tự lái xe, em đã liên hệ với một chiếc xe buýt rồi”

Không hổ là lớp trưởng, anh Tiểu Bàn đối với năng lực tổ chức của Liễu Yên Nhiên tương đối hài lòng: “Vậy để tôi đến đó trước xem thế nào đã, ngộ nhớ lúc cả lớp đến nơi, lại nảy sinh vấn đề an toàn, thì hỏng hết”

“Thầy, khoan đã.....” Vốn là một người giữ chức quân sư như Tiểu Đồng đột nhiên lên tiếng, ngăn lại niềm vui mừng bừng bừng của anh Tiểu Bàn: “Em có chuyện này muốn nói với thầy?”

Anh Tiểu Bàn vừa nhìn thấy vẻ mặt cười cười của Tiểu Đồng, liền cảnh giác lùi về phía sau hai bước: “Chuyện gì?”

“Thầy nói, chỗ du xuân này là một chỗ tốt, hơn nữa lại có thể rút ngắn khoảng cách giữa các bạn trong lớp đúng không ạ?”

“Đúng vậy”

“Thầy, thầy xem giữa chúng ta còn có khoảng cách sao?” Tiểu Đồng bước lên phía trước mấy bước, bắt lấy cánh tay của anh Tiểu Bàn.

Nhìn Tiểu Đồng ném qua ánh mắt khó hiểu, anh Tiểu Bàn rùng mình một cái, cố gắng lấy ra sự uy nghiêm của một giáo viên nói: “Khụ khụ, Tiểu Đồng à, nam nữ thụ thụ bất thân”

Tiểu Đồng buông tay ra, không thèm nhìn lại: “Chuyện này lát nữa nói sau, thầy à thầy đã dẫn chúng em đi du xuân đến bốn lần rồi, bây giờ hay là đổi thầy giáo khác dẫn đi, thầy cũng đỡ bị mệt mỏi, đúng không ạ?”

“(o). . . Đổi người nào?”

“Thầy xem, học kỳ này không phải lớp mình cũng đổi thầy dạy môn chuyên ngành hay sao? Tất cả mọi người trong lớp đều rất thích thầy giáo mới này”

“Em nói đến.... Tô Mặc, thầy giáo Tô sao?”

“Bingo ~”

Anh Tiểu Bàn cực kỳ do dự: “Chuyện này, chỉ sợ là không được, vốn dĩ đây là trách nhiệm của giáo viên hướng dẫn bây giờ lại giao cho thầy giáo giảng dạy....”

“Chuyện này thì có gì khó khăn đâu, thầy là người chứ không phải bằng sắt, vất vả quá sẽ sinh bệnh đó....Em muốn thầy Tô không từ chối thì chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi!”

Tiểu Đồng cười hắc hắc, không biết tại sao mà tiếng cười kia khiến cho anh Tiểu Bàn lập tức cảm thấy nếu anh ta nói không đồng ý, thì rất có thể Tiểu Đồng sẽ cho anh nằm ở trong bệnh viện thật đó chứ.

“Vì sao nhất định phải như vậy?” Anh Tiểu Bàn hơi lùi bước, nhưng vẫn còn giãy giụa.

“Thầy à, thầy có biết tỉ lệ nam nữ lớp chúng ta là bao nhiêu không?”

“5:1” Đây là một tỉ lệ vô cùng bình thường ở khoa ngoại ngữ, con trai khan hiếm giống như báu vật vậy.

“Thầy làm giáo viên hướng dẫn, thầy có thể hiểu sự mong đợi trong lòng của những bạn sinh viên nữ không ạ?” Tiếng của Tiểu Đồng đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Nếu ngay cả điều này mà thầy cũng không hiểu, thì thầy làm sao có thể xứng với chức danh giáo viên hướng dẫn này chứ?”

Tội danh đã bị đưa lên trình độ nghiêm trọng như vậy sao? Cả người anh Tiểu Bàn toát mồ hôi lạnh. Loại mong đợi mờ mịt này của sinh viên nữ, làm thế nào có thể thỏa mãn chứ?

“Theo như điều tra, mỗi khi có anh chàng đẹp trai nào đó xuất hiện, tâm trạng của các bạn sinh viên nữ sẽ trở nên sung sướng, cao hơn nữa chính là sự mong đợi trong lòng của các sinh viên nữ” Tiểu Đồng thoáng nhìn qua vẻ mặt đồng tình của anh Tiểu Bàn: “Thầy à, thầy cũng biết, chúng em nhìn thầy cũng đã ba năm rồi, so với Tô Mặc thì....”

Tiểu Đồng trầm mặc một lúc, có lẽ là nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của anh Tiểu Bàn, cô thở dài một cái: “Thôi, em không nói nữa, tránh việc thầy bị đá kích”

Anh Tiểu Bàn: Đây mới là sự đả kích lớn nhất đó! Tôi muốn gạch tên em ra khỏi danh sách giờ ngoại khóa thực tế này, đừng cản tôi!

“Cho nên, cậu liền dùng những lời này giết chết anh Tiểu Bàn ngay lập tức?” Sau khi Lâm Thư nhìn Tiểu Đồng, vô cùng cảm khái nói: “Cùng là thầy giáo, tại sao cậu có thể đối với thầy ấy như vậy chứ, hơn nữa nếu tớ bị Tô Mặc gắt gao chèn ép thì làm sao đây?”

Tiểu Đồng khinh thường liếc Lâm Thư một cái: “Không có học thức, thật là đáng sợ, cậu không nghe nói sao, phải chọn quả hồng mềm để bóp sao?”

Lâm Thư:..... Vì anh Tiểu Bàn mặc niệm ba giây.

Cứ như vậy, Liễu Yên Nhiên tuyên bố thứ sáu cả lớp đi du xuân.

“Tớ chỉ nhấn mạnh ba điều. Thứ nhất, do chúng ta tự lái xe đi du xuân, vì vậy phải chú ý an toàn, đừng để bị bọn người buồn lậu bắt cóc; Thứ hai đồng ý ang theo người nhà, lam nhan hay hồng nhan gì cũng được

chỉ cần không thái quá thì hãy nhân cơ hội này xóa bỏ khoảng cách giữa hai người; Thứ ba, thầy hướng dẫn lớp là Tô Mặc, xin mọi người hãy lau nước bọt đi, không nên vì nhìn mỹ nam là phải lạc đường ở trong rừng sâu núi thẳm”

Những lời này vừa nói ra, mọi người trong lớp liền sôi trào. Có người nói: “Lớp trưởng, không phải bạn cũng mang theo một lam nhan đấy chứ?”

Liều Yên Nhiên mặt không đổi sắc chút nào, bình tĩnh nói: “Hiện nay, người tớ thăm mền khá nhiều”

Cả lớp lặng yên.....

Tất nhiên, việc này không hề ảnh hưởng đến sự hăng hái của các sinh viên. Con trai thì vì điều thứ hai mà rục rịch, còn nữ sinh lại thăm cảm ơn trời đất vì điều thứ ba.

Lâm Thư đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, Tiểu Đồng cậu khẳng định là cậu đang giúp tớ đó chứ, mà không phải là tạo cho tớ một đám tình địch.

Sáng sớm ngày thứ bảy, trời vừa tờ mờ sáng, Tiểu Đồng liền tách Lâm Thư ra khỏi ván giường: “Mau sửa soạn đi, nếu không sẽ không kịp ô tô đâu”

Lâm Thư mất buồn ngủ mê man, không biết phải sửa soạn những đồ gì: “Kem đánh răng, bàn chải đánh răng cũng phải cầm đi sao?”, “Tớ có nên cầm theo hai chai nước không?”, “Nếu không thì, mang theo hai cái khăn nhỏ nữa?”

Chuyện hai người bị muộn là hoàn toàn nằm trong dự liệu.

“Đều tại cậu hết, đã bảo cậu sắp xếp đồ từ tối hôm qua rồi...”

“Cậu có thể gọi tớ dậy sớm hơn một chút không được sao?”

“Tớ chỉ còn thiếu không lấy loa dán vào tai cậu thôi, cậu còn muốn thế nào nữa?”

Cứ như vậy, cả hai ở trên xe đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, sau khi bị tất cả mọi người trên xe khinh bỉ, Lâm Thư và Tiểu Đồng mặt xám mày tro ngồi vào vị trí Tiết Băng đã xếp cho nhóm người các cô. Nhưng vào lúc này, Tiểu Đồng đột nhiên ý thức được: “Ái chà, chúng ta không phải là người đến muộn nhất đâu”

“Còn ai nữa sao?” Lâm Thư vừa mới hỏi xong, lập tức nhìn thấy người đến muộn nhất kia, đang chậm rì rì đi về phía xe buýt.

“Ôi chao, dáng vẻ buồn ngủ của thầy Tô cũng cực kỳ quyến rũ nha!”

“Trời ạ, ngay cả động tác dụi mắt mà cũng tao nhã như vậy sao, thực sự là..... giống như một người bước ra từ bức tranh thủy mặc!”

“Haiz, ông trời thật không công bằng”

Này này, anh ta cũng đến muộn đó, vì sao các người lại coi như đó là chuyện hiển nhiên vậy? Lâm Thư hận chết cái loại phân biệt đối xử này, đó thực sự là đang nhắc nhở cô, khoảng cách giữa cô và Tô Mặc không thể dùng mương máng sông ngòi để hình dung, mà phải là rãnh trời!

Đợi đến lúc Tô Mặc lên xe, cái loại phân biệt đối xử này càng rõ ràng: “Thầy Tô, thầy ngồi chỗ này đi?” “Thầy Tô, chỗ này gần cửa sổ...”

Rõ ràng vừa rồi những vị trí đó đều kín cả, nhưng lập tức lại trở nên trống không, Lâm Thư trợ mắt nhìn Tô Mặc ngồi vào bên cạnh người qua đường giáp, lúc này bỗng nhiên hối hận không tới sớm để giành chỗ trước.

Dọc đường đi, Lâm Thư gắt gao nhìn chằm chằm những bong bóng màu hồng xung quanh Tô Mặc, trên người tản ra oán khí ngay cả Tiểu Đồng cũng nhịn không được nhượng bộ lui binh: “Em gái à, em bình tĩnh đi, chị bảo đảm, chị sẽ nghĩ cách, khiến thầy Tô ngồi bên cạnh em ở trạm kế tiếp, em kiềm chế oán khí trong người được không?”

Lúc đến trạm xăng dầu, không ít người xuống xe hít thở không khí trong lành, Tô Mặc cũng không ngoại lệ.

Nhắm thời cơ, Tiểu Đồng nhanh chóng ngồi xuống chỗ của Tô Mặc, coi như không có ánh mắt gần như hình viên đạn của người qua đường giáp, thấy chết không sờn cùng trò chuyện với cô ta. Nhìn thấy Tô Mặc lên xe, Tiểu Đồng vội vàng vẫy tay: “Thầy Tô, ngại quá, thầy ngồi chỗ vừa nãy của em nha”

Tô Mặc liếc mắt nhìn một cái làm bộ như đang nhìn ra phong cảnh núi rừng ngoài cửa sổ, hé miệng cười: “Được”, tiểu nha đầu này.....

Mặc dù nói cảnh quan thiên nhiên ở nông thôn, tất cả đều có vẻ trong lành và tinh khiết, nhưng cũng vẫn là nơi có những điều không tốt đẹp, ví dụ như, đường núi lắc lư vô cùng.

Vốn dĩ thể chất của Lâm Thư cũng khá tốt, nhưng ngồi xe buýt trong hai tiếng liền, hơn nữa lại bị tra tấn như vậy, sắc mặt của cô biến đổi trong nháy mắt, cảm thấy trời đen kịt lại. May mà có mua túi bóng đề phòng, vốn định cùng nói chuyện cùng Tô Mặc cho hết thời gian, nhưng xem tình hình này, để đề phòng việc mình nôn ra, cô chỉ có thể nhét miệng mình vào trong túi bóng, nôn ra cũng không được mà nuốt vào cũng không xong, cảm giác bức tức khó chịu, khuôn mặt hồng nhuận lúc đầu từ từ chuyển thành trắng xanh.

Quả nhiên, trạch nữ chỉ nên ngoan ngoãn ru rú ở trong ký túc xá thôi, tránh xa những thứ thiêu thân như này!

Một cánh tay bạch ngọc đột nhiên đưa ra, vuốt vuốt tóc cô, hơi dùng lực một chút, Lâm Thư tựa vào một bờ vai ấm áp rắn chắc

“Tựa vào vai anh, ngủ một chút đi, đến nơi nhanh thôi”

Lâm Thư ngẩng đầu lên, nhìn vào cặp mắt xinh đẹp lấp lánh kia, một cảm giác ấm áp chậm rãi chảy vào trong tim. Lần này, sẽ tha thứ cho Tiểu Đồng vậy.

18. Chương 18

So sánh với thành phố B, thì có thể dùng từ “Gian khổ mộc mạc” để hình dung về thôn T cũng không có gì là quá đáng chút nào.

Mười giờ sáng, cuối cùng xe buýt cũng đến đích, Lâm Thư chậm rãi quan sát bốn phía, đây là một vùng thôn quê tồn tại từ thời triều Minh, trải qua nhiều năm mưa gió, càng trở nên xa lạ với thế giới hiện đại, giống như một cụ già lặng lẽ đứng ở vùng núi nhìn thấu sự thay đổi của thế gian, nhìn mây hợp mây tan.

Bởi vì trước đó không liên hệ với công ty du lịch, nên Tô Mặc và Liễu Yên Nhiên đi đến nhà trưởng thôn, sắp xếp chỗ ở. Những sinh viên khác ở nguyên tại chỗ chờ. Trong lúc đó, có không ít người trong thôn vác cuốc đeo giỏ tre đi ngang qua. Những người nông dân ở đây không hề kinh ngạc khi nhìn thấy bọn họ, chắc là bình thường cũng có không ít khách du lịch tới đây thăm quan. Trái lại có mấy sinh viên, quen cuộc sống ở thành phố, vừa nhìn thấy những mảnh ruộng, đều tròn to hai mắt cảm khái.

Mọi người trong thôn khá hiếu khách, chỉ một lúc sau, trưởng thôn đã giúp bọn họ thu xếp chỗ ở xong xuôi. Ở đầu thôn có mấy ngôi nhà trật tự ngăn nắp, đặt biệt chuẩn bị cho du khách, dưới sự hướng dẫn của trưởng thôn bọn họ đi tới chỗ đó.

Vừa đi trưởng thôn vừa nhiệt tình giới thiệu: “Đến thôn của chúng tôi thì nhất định phải đi leo núi Nam Điện, vào sáng sớm mùa xuân, là lúc ngắm mặt trời đẹp nhất”

Những con đường lớn ở trong thôn đến bây giờ cũng không có trải nhựa đường hoặc là xi măng, nhưng nhìn nhà cửa của người dân trong thôn lập tức biết rằng cuộc sống của họ rất sung túc giàu có, không hề giống như không có tiền để làm đường. Lâm Thư tò mò hỏi trưởng thôn, trưởng thôn nghe xong, cười tít mắt trả lời: “Đối với những người nông dân như chúng tôi mà nói, chân giẫm lên trên đất, trong lòng mới cảm thấy thoải mái”

Lâm Thư đột nhiên cảm thấy xúc động. Cuộc sống như vậy, hoàn toàn không giống với cuộc sống vội vã tất bật ở thành phố. Không có các phương tiện giao thông qua lại, cũng không có những khu giải trí xa hoa trụy lạc, chỉ là cuộc sống vô cùng đơn giản, đối với những người nông dân mà nói dường như cũng tràn đầy vui vẻ.

Cảm giác này là hâm mộ sao?

Còn nhớ đợt đi du lịch lần trước, đến một thị trấn cổ trong thành phố B. Sáng sớm, vừa mới tỉnh dậy Lâm Thư một mình đi dạo trong khu phố cổ, có ánh sáng mặt trời xuyên qua những hoa văn tinh xảo khắc trên cửa sổ, một chút ánh sáng chiếu vào những khe cửa gỗ loang lổ bị người dân che đi. Thỉnh thoảng đi ngang qua những cụ già cầm giỏ thức ăn, khẽ ngâm nga Côn Khúc, chậm chậm bước đi trên con hẻm lát đá thạch anh.

Khi đó, trong đầu Lâm Thư cũng có suy nghĩ gần giống như bây giờ.

Thật ra, Tiểu Đồng nói cũng có chỗ đúng, cô là một người thiên về cuộc sống an nhàn thoải mái, là người không có ham muốn gì lớn lao. Nhưng như vậy có gì không tốt? Lâm Thư nghĩ, có gì quan trọng hơn việc mỗi ngày ăn đủ no, ngủ đủ ngon, phải vất vả lắm mới có thể đạt được thứ gì đó, thì chi bằng quên nó đi.

Cái này gọi là “Cuộc sống cacbon thấp”

Thật ra chỗ ở không khác gì ký túc xá của sinh viên là mấy, chỉ là hơi lớn hơn một chút, cứ bốn sinh viên ở một phòng, còn Tô Mặc một mình một phòng.

Sau đó chính là thời gian tự do, sau khi Tô Mặc dọn đồ một số việc cần chú ý, liền trở về phòng mình, Lâm Thư ở phía sau giường mất nhìn, hận không thể trở thành cái đuôi nhỏ đi theo sau anh.

Tiểu Đồng gắt gao cầu Lâm Thư một cái, nghiêng răng nghiêng lợi: “Thu cái ánh mắt si mê bỏ ỉn đó lại cho chị đây nhờ, nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, cậu không sợ JQ bị lộ sao”

Cô không thèm nhìn, nói: “Thôi đi, cậu chính là đang ghen tỵ với tớ! Vì Ninh Nhị đi khắp nơi triển lãm, không thể đi cùng cậu, cậu kìm nén một chút đi?” Nói xong, Lâm Thư nhanh chóng nhảy sang bên cạnh, sợ Tiểu Đồng tung ra một chiêu hàng long thập bát chưởng, đánh cô bay ra ngoài.

Nhưng thật kỳ lạ, Tiểu Đồng chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, không nói gì, xoay người bỏ đi.

Không đúng, có gì đó không đúng, không thể ngờ được Tiểu Đồng lại không đánh cô?

Vuốt vuốt mái tóc, Lâm Thư ngoan ngoãn đi theo sau Tiểu Đồng, không nói chuyện nữa.

Thu dọn đồ xong, bụng Lâm Thư đã trở nên trống rỗng, rủ rê ba người còn lại ra ngoài tìm đồ ăn,

Khả năng của con người thường phải có kích thích mới có thể phát huy ra bên ngoài, cảm giác đói khát khiến cho khứu giác của Lâm Thư trở nên nhạy bén khác thường, ở trong không khí mát mẻ trong lành của vùng núi non nông thôn này lại kèm theo một tí tí hương vị cực kỳ ngon miệng, Lâm Thư nhắm hai mắt lại, sau hai lần hít sâu, “Là miến chua cay!” Nói xong, sải chân vui sướng chạy về phía trước.

“Hả, tại sao tớ nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được nhỉ?” Tiết Băng bắt chước động tác của Lâm Thư, cũng ngửi ngửi.

Liều Yên Nhiên che miệng cười: “Chắc là Tiểu Thư đói quá rồi đó mà?”

“Làm sao có thể so với cậu ấy được, có khứu giác nhạy cảm là đặc điểm chung của tất cả các động vật nhỏ mà” Tiểu Đồng một câu nói toạc ra thiên cơ!

Đợi lúc các cô ấy chậm rì rì đi tới, Lâm Thư đã ngồi trước một cái bàn gỗ bên trong quán, cầm chiếc đũa, vẻ mặt mong chờ nhìn nhìn một bác gái bận rộn trong phòng bếp, gọi: “Bác à, nhớ cho nhiều hạt tiêu một chút nha!”

Ba người yên lặng che mặt, tuyệt đối không quen biết cái con người tham ăn này.

“Các cô gái, các cô muốn dùng món gì nào?” Một giọng nói giản dị mang âm hưởng địa phương của một người đàn ông vang lên, đang cười cười hờ hững đứng ở trong quầy tiếp đãi.

“Ngoại trừ miến chua cay, còn cái gì cũng được?”

“Vậy thì có mì thịt bò, mì Dương Xuân, vằn thắn, bánh ngô chắc chắn có thể khiến cho các cô ăn thỏa thuê”

Tiểu Đồng một chút cũng không nghi ngờ lời nói của chú kia, liếc mắt nhìn cảnh Lâm Thư bưng cái bát một cái, đoán rằng cô ấy có thể chôn cả mặt mình trong cái bát kia cũng nên, bây giờ điều cô lo lắng chính là, cô ấy có thể bị ăn no quá độ không.

“Cho cháu một bát mỳ thịt bò”

Đột nhiên một giọng nói trầm ổn lạnh lùng chen vào, Lâm Thư ngẩng đầu nhìn lên, một hạt tiêu sắc trong cổ họng, ho đến kinh thiên động địa.

Bác gái đứng bên cạnh nhìn thấy cô đã bắt đầu ho chảy nước mắt, vội vàng vỗ vỗ lưng cho cô: “Trời ạ, biết vậy đã không rắc nhiều hạt tiêu cho cháu rồi, ngộ nhỡ như cháu ho cả cái miệng ra ngoài thì làm sao bây giờ?”

Bác à, bác lo lắng quá rồi, thật đó!

“Xì...” Những tiếng cười vang lên khá ầm ỹ, Lâm Thư vừa ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt vui vẻ của cả bốn người đối diện! Vui sướng khi thấy người khác gặp họa, cô đứng là chọn nhầm người để làm bạn tốt rồi, kể cả là bạn trai hay là bạn gái, Lâm Thư bị phần nghĩ.

“Thầy Tô, thầy ngồi cùng một bàn với chúng em đi?” Tiểu Đồng nhìn Lâm Thư nháy mắt cười, cũng quay về phía Tô Mặc nở nụ cười giống như vậy.

Tô Mặc liếc mắt liềm Lâm Thư một cái, mỉm cười đi về phía bàn của bọn họ.

Nhưng mà..... Cái bàn chỉ có bốn cái ghế, Tiểu Đồng cầm một cái ghế, không chút do dự đặt ở bên cạnh Lâm Thư: “Thầy Tô, thầy ngồi cùng Lâm Thư đi, cảm giác tồn tại của cậu ấy rất mỏng manh, thầy cứ xem cậu ấy như không khí là được rồi”.

“Ừ, cũng được” Tô Mặc nghiêm túc gật đầu một cái.

Lâm Thư: Đây, Tiểu Đồng rất cuộc là cậu muốn giúp tớ hay là chê tớ đấy hả? Đây Tô Mặc, em là bạn gái của anh đó nha, tại sao anh có thể hòa theo người ngoài như vậy?

Lâm Thư đang cầm bát, yên lặng không nói gì

Ăn, ăn, Lâm Thư không ngờ lại phát hiện có một quả trứng cút ở trong bát mỳ chua cay “Oa, may mắn làm sao!” Chọc chọc người bên cạnh: “Anh xem, em cho anh quả trứng này nha?” Nói xong, một quả trứng cút tròn vo lộ cộc cùng những miếng thịt bò nằm ở trong bát mỳ của Tô Mặc.

Tiếp theo, trừ Tô Mặc, tất cả những người khác ở trên bàn đều để đĩa xuống, kinh hãi nhìn Lâm Thư trước mặt.

Lâm Thư chấp mạch vài giây, đột nhiên ý thức được bản thân vừa làm cái gì?

Thật ra, cái này không thể trách cô. Bình thường những lúc ăn chực cơm ở nhà Tô Mặc, mấy lần xảy ra tình huống cả hai chiếc đĩa đối mặt hướng về một cái chân gà duy nhất, mà khi đó, Tô Mặc thường nói một câu: “Lần sau muốn ăn nữa không?” Khiến cho đôi đĩa của Lâm Thư lui bước. Cứ như thế mãi, tiềm thức của Lâm Thư nói cho cô biết: “Muốn ăn ngon trước đó phải hiểu kính với Tô Mặc, như vậy mới có thể có lộc ăn dài dài”

Mà người ngồi bên cạnh hôm nay lại là Tô Mặc, nô tính của cô phát tác, thuận tay một cái, liền làm ra cái hành động thân mật này.

Len lén quan sát phản ứng của những người khác bên cạnh, Tiểu Đồng che mặt, chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng; Tiết Băng hoang mang, ánh mắt nhìn thẳng vào cô và Tô Mặc; Liễu Yên Nhiên bình tĩnh, lặng lẽ nuốt miếng vẫn thần xuống bụng; còn Tô Mặc lại thần nhiên ăn quả trứng cút rất tự nhiên.

Xong rồi, trong đầu Lâm Thư dần dần hiện lên chữ “Game Over”....

Lúc này Tô Mặc chậm rãi buông đĩa xuống, lấy ra một vẻ mặt “Tốt lành” nói: “Học trò Lâm Thư, em có thể giờ phút đầu nhớ đến thầy giáo, khiến cho tôi cực kỳ vui mừng”

Những lời này vừa thốt ra xong, cực kỳ rõ ràng, không khí loãng đi rất nhiều.

Tiểu Đồng tận dụng mọi thứ: “Ha ha, thầy Tô, Lâm Thư nhà chúng em là người rất hiểu lễ nghĩa đó, thầy không cần khách khí”

Cứ như vậy, sự việc được che giấu mãi mãi, còn Lâm Thư nhất thời từ “Bạn gái ngu ngốc” biến thành học trò tốt hiểu kính với thầy giáo.

Nhìn nụ cười trên mặt Tiểu Đồng và Tô Mặc, thật giống cảnh tượng tình yêu thầy trò! Cảm khái vài giây, Lâm Thư chọn cách tiếp tục vui đùa trong bát miến chua cay, nuốt từng ngụm từng ngụm như sói ăn hổ nuốt, ngay cả một giọt nước canh cũng không buông tha.

Ba người con gái trong ký túc xá kia ăn xong vẫn thần đã đi từ lâu, trăm nghe không bằng một thấy, đi trải nghiệm cuộc sống trên đồng ruộng, ném lại Lâm Thư ở trong quán. Nhưng mà cũng được, có Tô Mặc ở lại với cô là đủ rồi.

Món miến chua cay này, ăn vô cùng ngon, nhưng hậu quả để lại xem ra cũng không nhỏ. Trong thời tiết tháng ba như này, cả người Lâm Thư đổ mồ hôi, mặt đỏ bừng, miệng há to, không ngừng lấy tay quạt quạt cho chính mình, một lúc lâu sau mới đỡ một chút, còn Tô Mặc đang bưng cốc trà, mang theo ý cười nhìn cô.

“Có gì đẹp sao?”

“Chẳng qua là cảm thấy có chút nhớ Bánh Bao thôi...”

“À? tại sao?”

“Vào mùa hè bộ dạng của Bánh Bao cũng giống hệt như dáng vẻ của em lúc này”

Lâm Thư: Tô Mặc, ngày nào anh không chê tôi thì anh sẽ chết sao?

Cầm hai cái ghế dựa, Lâm Thư đặt ở bên ngoài quán, lẳng lặng kéo Tô Mặc ngồi xuống, ánh sáng mặt trời chiếu vào mặt, thật ấm áp, thỉnh thoảng có một cơn gió nhẹ thổi tới, khá dễ chịu.

Một con, hai con, ba con.... Lâm Thư đếm những con chó nông thôn chạy qua, tâm trạng khá tốt.

“Tô Mặc anh xem thật ra những người nông dân ở đây rất hạnh phúc đúng không? không có xe cộ đông nghìn nghịt, cũng không có những âm thanh ồn ào, chỉ có yên tĩnh và bình yên. Về sau nếu sống ở đây cũng không tồi nha”

“Em sẽ làm ruộng? Hay sẽ làm nữ công? Hay là tự mình bán cơm trưa?” Tô Mặc không chút khách khí cắt ngang những tưởng tượng nho nhỏ của Lâm Thư.

“Coi là như vậy đi, em có thể học mà, hơn nữa, cái này không phải là em đang hỏi anh sao?”

Lâm Thư bĩu môi, mặc dù hy vọng cực kỳ tốt đẹp, nhưng hiện thực rất phũ phàng, mà một chút ước vọng nhỏ nhoi đó của cô cũng muốn đả kích, thật sự là không có đạo lý mà!

Tô Mặc trầm mặc một lúc lâu vẫn không nói gì

Lâm Thư trong lòng hồi hộp: “Ừm, Tô Mặc, anh sẽ ở bên cạnh em vĩnh viễn chứ?”

“Đương nhiên là không” Tô Mặc quay đầu, trên mặt không còn ý cười.

19. Chương 19

Đương nhiên là không..... đương nhiên là không..... đương nhiên là không

Bốn chữ này không ngừng lượn lờ trong tai Lâm Thư, mặc dù đây chỉ là một câu hỏi giỡn vui thôi, cũng không ngờ Tô Mặc sẽ trả lời nghiêm túc như vậy, Nhưng vì sao? ngay cả gạt cô một chút thôi cũng không được sao, từ chối nhanh chóng sạch sẽ lưu loát vậy sao.

Lâm Thư buồn buồn không vui cúi đầu, trong lòng dường như có một cái gai. Đâm người ta đau.

“Một lời hứa có liên quan đến chuyện vĩnh viễn, cho dù là ai cũng không thể hứa hẹn với người khác được” Tô Mặc lại nhẹ nhàng học ra một câu.

“Cuộc sống của anh và em có khi chỉ ngắn ngủn hơn mười năm, vĩnh viễn xa như vậy, liệu có ai nói trước được chuyện của tương lai? Nói không chừng, lúc này em toàn tâm toàn ý yêu một người nào đó, cảm thấy anh ta không gì không làm được. Nhưng chỉ cần vài năm sau, em sẽ phát hiện ra, anh ta cũng chỉ là một con người bình thường, mỗi ngày đều là trà gạo dầu muối tương dấm, hơn nữa tình yêu không thể chống lại được sự mài mòn của thể thái nhân tình. Đến lúc đó, có lẽ em sẽ cảm thấy nên rời đi một bước”

Lâm Thư vẫn cho rằng giọng nói của Tô Mặc rất sạch sẽ và tinh khiết, nhưng lúc này, nghe qua lại giống như tiếng cát đá va vào nhau, có một chút khàn khàn, có một chút tang thương, có một chút không muốn người khác biết buồn phiền.

Một quá khứ kết thúc không rõ ràng, một nỗi buồn khi rảnh rỗi.

Từ trước đến nay luôn cho rằng nghệ thuật là sự lãng phí của cuộc sống, nhưng trong giây phút này, Lâm Thư lại bất chợt nhớ tới những lời này.

Nhìn Tô Mặc bình tĩnh quay mặt, Lâm Thư chợt cảm thấy một sự lạnh lẽo

“Hai chúng ta hòa nhau” khoe miệng Tô Mặc chậm rãi nâng lên, gương mặt lạnh lẽo lúc đầu trong nháy mắt được thay thế bằng khuôn mặt phấn khởi vui vẻ.

Lâm Thư suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Tô Mặc, rốt cuộc nhớ ra, có một đêm, cô cũng trêu chọc Tô Mặc như thế này.

“Anh nên cùng em đi giành giải Oscar, nói không chừng, chúng ta có thể ôm hai tượng đồng Kim Nhân về đó” mặt Lâm Thư không đổi sắc nhìn về phía Tô Mặc, trong lúc đó cô cảm nhận một cách sâu sắc về thất bại và phần nộ.

“Quá khen, quá khen....” Tô Mặc nheo mắt, gồng đầu lên đôi tay, tắm ánh mặt trời, dáng vẻ nhớn nhoe hài lòng.

Lâm Thư: làm một người giáo viên nhân dân vĩ đại, anh còn có thể bí ổi hơn chút nào không?

“Nếu như hai người chúng ta đều đủ yêu đối phương, thì sẽ không bỏ cuộc giữa chừng. Nếu không, chỉ được gọi là thích mà thôi. Tình yêu, không yếu ớt như vậy đâu”

Tô Mặc kinh ngạc nhìn về phía người con gái nói ra những lời này, cho dù thường ngày ngu ngốc thế nào đi nữa, nhưng về mặt lúc này, lại làm cho người ta không kìm được mà tin tưởng. Có lẽ thực sự đúng như cô nói, hoặc cũng có thể không đúng như vậy?

Kết quả, cả một buổi chiều, trong khi những sinh viên khác tùm năm tùm ba “Vui sướng chạy đi chạy lại, thu thập tinh khí trời đất”, thì hai người Tô Mặc và Lâm Thư lại nằm vô cùng thoải mái trên ghế mây, ngủ một giấc đến gần tối.

Lâm Thư đối với kết quả này vô cùng hài lòng, theo ý của cô, không cần phải nghi ngờ là việc tiêu hao năng lượng thấp nhất. Hai người lại ăn xong món miến chua cay mới mới lưu luyến rời khỏi “Quán mỹ thực”

Lúc đi ở trên đường nhỏ, Lâm Thư đột nhiên nhớ tới chuyện buổi trưa: “Tô Mặc, có phải là anh ghét em rồi không, cho nên vẫn không công khai quan hệ của chúng ta?”

“En nghĩ nhiều quá”

“Không phải, đúng là anh ghét em rồi chứ gì? Nếu không, tại sao không công khai quan hệ?”

“Tốt thôi, vậy ngày mai anh sẽ cầm tay em đi xem mặt trời mọc được chưa?” Tô Mặc lười biếng nói.

“Ái chà, thầy Tô thật trùng hợp nha, không ngờ gặp được thầy ở đây”

Tô Mặc nhìn nhìn cái người nào đó vừa kêu lên đó một giây, sau khi nhận người đang đứng phía trước là bạn học ngày trước, lập tức nhảy ra ba bốn mét, giả mù sa mưa chạy tới chào hỏi anh ta, tiếp đó chạy nhanh như chớp.

Rốt cuộc là ai không muốn công khai quan hệ đây?

Vẫn còn chưa tới năm giờ sáng, đã nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập rồi.

Mấy người trong phòng vẫn đang ở trong giấc mộng, Tiểu Đồng có tiếng là ngủ chưa no sẽ hóa thân thành ác ma, hung hăng đập ván giường: “Lâm Thư, mở cửa đi”

Không dám đấu tranh cùng thế lực ác Lâm Thư mơ hồ dụi mắt buồn ngủ, vừa mới mở cửa ra, những lời nguyên rửa trong bụng còn chưa nói ra miệng, đã nghe thấy: “Dậy mau, đi xem mặt trời mọc” Nói xong, đã không còn nhìn thấy bóng dáng tăm hơi của người kia đâu. Tiếp đó lại “Rầm, rầm, rầm” hăng hái gõ cửa căn phòng bên cạnh.

Vì không có gì có thể so sánh với cảnh đẹp, mấy người trên giường sau mấy lần diễn cảnh “Chuẩn bị, dậy, thất bại” cuối cùng cũng vùng vẫy đứng dậy khỏi chiếc giường. Chẳng qua, vẫn còn chút xíu buồn bã ỉu xiu, nhất là Lâm Thư, mang theo cả một đôi mắt gấu mèo thật to 0_0, lảo đảo xuất hiện ở cửa.

Sáng sớm mùa xuân vẫn có chút lạnh lẽo, bên ngoài sương xuống mờ mờ, không khí rất nhẹ nhàng khoan khoái. Ngọn núi bên cạnh thôn cũng không quá cao, một đoàn người xếp hàng leo lên, chỉ hơn mười phút sau, đã leo đến giữa sườn núi.

Không đúng, thiếu một người, Lâm Thư đâu?

Vừa quay đầu lại nhìn, Lâm Thư đang bước từng bước, chậm rì rì ở sau cùng, đôi mắt hình như rơi vào một góc xa xôi nào đó. Tô Mặc đoán, chắc là cô vừa đi vừa ngủ.

“Tỉnh chưa, vừa leo núi vừa ngủ không may tẹo chân thì sao” Tô Mặc quay trở lại, đứng ở bên cạnh Lâm Thư, vừa buồn cười vừa có chút bất đắc dĩ nói.

“A....” Đáp lại lời của anh là một tiếng hét thê thảm.

“Làm sao bây giờ?” Lâm Thư ngồi dưới đất nước mắt lưng tròng nhìn Tô Mặc .

“Hay là, em cứ ngồi ở đây đi? Chờ lúc mọi người về, sẽ dẫn em xuống dưới?” Tô Mặc nửa ngồi, kiểm tra tình hình vết thương của cô, nhẹ nhàng xoa xoa, may mà không có thương tổn gì đến xương cốt, nhưng mà sưng phồng lên như này, chắc sẽ rất đau.

“Đều tại anh hết, tự nhiên làm cho em giật mình làm gì” Khó khăn lắm mới dậy sớm được để ngắm mặt trời mọc, kết quả, bây giờ....

Lâm Thư nhìn nhìn chút ánh sáng phía chân trời, vô cùng uể oải, mà càng làm cho cô uể oải hơn đó là, Tô Mặc lập tức xoay người đi về phía mọi người ở đằng trước, hình như thật sự định để lại cô ở đây một mình.

Ở giữa lưng chừng núi, bị những tảng đá lớn che khuất hết tầm nhìn, chỗ nào cũng là sương mù quanh quẩn, ngoại trừ nghe thấy tiếng chim hót thanh thúy từ trong rừng truyền ra, thì vô cùng yên tĩnh.

Haiz, thực sự ngày hôm qua không nên hăng hái chiến đấu với thế lực ác đến chết đi sống lại. Xem đi, ai bảo hôm qua hăng hái quá làm gì, để cho ngày hôm nay mới bị thảm như vậy

Ôm chân, Lâm Thư ngơ ngác nhớ lại.

Nhưng mà, trước mắt cô đột nhiên xuất hiện hai chân thon dài, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tô Mặc đang đứng ở trước mặt: “Sao anh lại quay lại?”

“Anh đi thông báo với mọi người một chút, không lẽ ném em ở lại chỗ này thật à?” Tô Mặc chậm rãi nâng Lâm Thư: “Đi thôi, anh công em”

Suy nghĩ duy nhất trong đầu Lâm Thư lúc này là.... Xem ra, ngày hôm qua có chút hả hê là đúng?

Nằm ở trên lưng của Tô Mặc, cảm giác rất chắc chắn, xem ra anh không hề gầy yếu giống như vẻ bề ngoài.

Chỉ một lát sau, phía chân trời dần dần tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, nhưng đáng tiếc chỉ có thể nhìn thấy những thứ này mà thôi. Trong tưởng tượng của cô sẽ có những tia nắng sớm dần dần chiếu sáng, mặt trời buổi sớm mai mê người mỹ vị như lòng đỏ trứng, trong đất trời đen tối dần dần lặn mất.... sau đó biến thành hình dáng như bây giờ.

Những đường nét cong cong dịu dàng của núi rừng, ở trong tia nắng ban mai hiện ra những màu xanh tinh khiết của lá cây, những tia sáng chiếu xa dần, thật lâu sau trong không gian yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở vững vàng.

Cả người Tô Mặc, từ trên xuống dưới đều bị gắn vào trong một ống kính màu vàng nhạt, phát ra ánh sáng lấp lánh. Thoáng quay đầu lại, là có thể nhìn thấy những sợi tóc dán trên trán anh, rậm rạp rối bù. Trên những ngọn tóc bị quấn lên một lớp ánh sáng màu vàng nhạt, khiến Lâm Thư bắt đầu sinh ra ham muốn, muốn được sờ vào cái đầu kích thích của anh, cô đã thực sự làm như vậy rồi.... Chọc chọc, cảm giác lông lá xù xì.

“Tô Mặc, anh không cảm thấy đáng tiếc sao? Không được nhìn thấy mặt trời mọc....”

“Không còn cách nào, ai bảo anh làm em sợ đến mức sai chân?” Tô Mặc trả lời có hơi chế giễu.

“Cho dù anh không thể vĩnh viễn ở bên cạnh em, chỉ ít, bây giờ anh sẽ ở bên cạnh em” Nếu không cẩn thận nghe, thì những lời này của Tô Mặc sẽ gần như là muốn tan biến ở trong nắng sớm trong lành này.

Lâm Thư nhìn những bậc thang dài dằng dặc, bỗng nhiên cảm giác đường dài như vậy, hình như là đi qua cả cuộc đời.

Mặt trời mọc thật kỳ lạ nha, Lâm Thư không tìm được suy nghĩ này.

Ngồi trên xe buýt trở về, Tiểu Đồng ngồi ở bên cạnh Lâm Thư, thấy cô vẫn đang còn cái dáng vẻ si ngốc, không khỏi thở dài

Lúc leo núi, ai cũng không phát hiện ra Lâm Thư bị rớt khỏi đoàn, chỉ biết Tô Mặc chạy tới nói Lâm Thư bị sai chân, anh đưa cô trở về. Nhưng đợi đến khi đoàn người ngắm cảnh mặt trời mọc xong trở về, lại thấy Lâm Thư đang cười khúc khích. Đến bây giờ vẫn chưa dừng lại.

“Tớ nói này, cậu hoàn hồn mấy giây được không?”

“Hả...”

“Rốt cuộc là sáng nay xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ừm”

”Lâm Tiểu Thư, cậu là một sinh vật đơn bào à!

“Ừm....”

Tiểu Đồng: (@_@) Tôi chém!

“A, đau quá...” cuối cùng thần kinh của Lâm Thư cũng trở lại bình thường, ôm má, hoảng sợ nhìn về phía Tiểu Đồng. Nhưng mà lúc này, Tiểu Đồng đã nhìn ra ngoài cửa sổ rồi, không hề để ý đến ham muốn nói chuyện của cô.

Vì vậy, Lâm Thư một trăm linh một lần nhớ lại câu nói kia của Tô Mặc : “Bây giờ anh sẽ ở bên cạnh em”

Thật ra thì, dáng vẻ như vậy cũng không tệ

Sau khi chơi xuân, Lâm Thư cảm nhận thấy rõ ràng trong lúc đó cô và Tô Mặc đã xuất hiện một chút thay đổi kỳ diệu. Hóa ra Tô Mặc cũng quan tâm đến cô với mức độ nhất định.

Nói ví dụ như, bây giờ....

Lâm Thư cầm trên tay một cái áo có phong có in hình Spongebob Squarepant (images1.fanpop.com/photos/1500000/Spongebob-spongebob-squarepants-1595658-1024-768.jpg), mặt không chút thay đổi nhìn Tô Mặc : “Ừ, đây là của anh”

Tô Mặc chán ghét dùng một ngón tay gẩy chiếc áo phong: “Vì sao anh phải cùng em làm cái việc ngu ngốc vô nghĩa này?”

“Bởi vì hôm nay là sinh nhật em, anh đã đồng ý đi chơi cùng em”

“Nhất định phải mặc cái này à?”

“Anh nhìn xem, em cũng đang mặc nó đây, đây chính là áo tình nhân đó”

“Vậy hôm nay em muốn đi đâu?”

“Tất nhiên là..... đến khu vui chơi rồi”

Nhìn sự hăng hái khác thường của Lâm Thư, anh không khỏi nghi ngờ, thật sự không phải là cô đang cố ý chinh anh nhằm trả thù mối oán hận năm xưa đó chứ?

Bất đắc dĩ lấy tay xoa xoa huyệt thái dương, Tô Mặc hận không thể một cái tát chết chính mình. Ai bảo anh nhất thời mềm lòng làm gì?

20. Chương 20

“Em đang đùa với anh phải không?” cho dù Tô Mặc bình tĩnh đối mặt với tình cảnh này, nhưng cuối cùng vẫn không chịu được nữa. Nhẹ dạ tin vào lời “Sàm ngôn” của Lâm Thư, đi theo cô tới khu vui chơi, từ đầu đến cuối hoàn toàn là sai lầm!

Chỉ thấy Lâm Thư nằm sấp cúi đầu ở trước lan can, chỉ vào ngựa gỗ đang xoay tròn bên trong, bày ra vẻ mặt hưng phấn, không hề làm ra vẻ nói: “Tô Mặc, chúng ta đi chơi trò đó đi?”

Tô Mặc liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, có không ít trẻ con ở trong đó dưới sự giúp đỡ của cha mẹ chúng đang vui vẻ cưỡi ngựa gỗ. Nếu như số tuổi của Lâm Thư quay trở lại nhỏ đi một chút, thì việc dẫn cô vào đó vui chơi là một chuyện dễ hiểu, nhưng mà... nếu như nhớ không nhầm, thì hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi hai của cô thì phải? Nhưng tại sao anh lại có cảm giác hôm nay mới là sinh nhật của đứa bé gái sáu tuổi chứ?

Lâm Thư nhìn thấy Tô Mặc do dự, vỗ vỗ bờ vai của anh, hào phóng an ủi: “Không sau đâu, anh mặc chiếc áo phong in hình Spongebob Squarepant này thì có thể khiến người ta cảm thấy anh trẻ ra mười tuổi so với tuổi thật của anh, sẽ không ai phát hiện ra anh đã là một ông chú ba mươi tuổi đâu”

Vấn đề không phải là ở chỗ này? Quen biết Lâm Thư lâu như vậy, lần đầu tiên Tô Mặc cảm thấy phía sau lưng mình đang lấm râm toát mồ hôi lạnh.

Tất nhiên, cuối cùng, Lâm Thư không thể ngồi trên ngựa gỗ xoay tròn, bởi vì, bị Tô Mặc kéo đi.

“Bất kỳ trò gì cũng được, nhưng phải là những trò chơi giới hạn trên mười tuổi trở lên”. Mặt Tô Mặc đen như mực, nhìn thế nào cũng không giống như vui mừng.

Từng trải qua rất nhiều bài học xương máu trước đây, Lâm Thư cũng không dám chèn ép Tô Mặc chính diện: “Vậy thì đi ngồi thuyền hải tặc đi?”

“Aaaaaaaaaaaaa.....”

“Không phải là em muốn chơi sao? Tại sao lại sợ đến vậy chứ?”

“Aaaaaaaaaaaaa.....”

“Lâm Thư, em bình tĩnh một chút đi.....”

“Aaaaaaaaaaaaa.....”

“.....”

Tô Mặc cầm chai nước khoáng đưa cho Lâm Thư đang ngồi bệt ở trên ghế trong khu nghỉ sắc mặt trắng bệch: “Sao rồi, khá hơn không?”

Lâm Thư đoạt lấy chai nước, ừng ực ừng ực đổ hết sạch nước trong chai vào miệng, mới có thể bình thường trở lại, thở hổn hển từng hơi một.

“Lâm Thư à, anh cảm thấy chơi thuyền hải tặc rất thú vị, hay là chúng ta chơi lần nữa đi?” Tô Mặc cười lạnh, khoanh tay ôm ngực, nhìn đáng vẻ quẫn bách của cô, vừa nói xong liền xoay người giả bộ đi mua vé.

Tóm được góc áo của anh, cô tội nghiệp nói: “Tô Mặc, thầy Tô, em biết em sai rồi vẫn không được sao? em không nên ép anh đến chỗ này, không nên bắt anh mất chiếc áo phong đó, anh là đại nhân đại lượng, tha cho em lần này đi”

Nhìn bộ dạng cực kỳ nhếch nhác của cô, anh hừ hai tiếng, xoay người đi.

Lâm Thư ủ rũ dựa vào thành ghế, nhắm hai mắt lại dưỡng thần chuẩn bị nghênh đón trận bão táp mãnh liệt tiếp theo.

Nhưng đợi một lúc lâu, Tô Mặc mới quay lại, không cầm hai chiếc vé giống như trong tưởng tượng của Lâm Thư, mà là hai quả bóng bay ngây ngô.

Tô Mặc nhét hai quả bóng bay vào tay Lâm Thư: “Quà sinh nhật”

“Có thể đổi thành cái khác được không?”

“Không thể”

Lâm Thư không cam không nguyện đắm đắm hai quả bóng bay, vốn định lợi dụng lần sinh nhật tốt đẹp này để đưa ra một ước muốn, có thể ăn một chút đậu hũ của Tô Mặc, nhưng không ngờ lại bị hai quả bóng bay này thế chỗ mất rồi. Ta đắm, ta đắm, ta đắm đắm đắm.....

“Em bắt mẩn về việc anh mua bóng bay sao?”

“Ha ha, em nào dám chứ”

Tô Mặc khề nhếch miệng: “Vậy sao? Vậy thì bây giờ em đang làm gì đấy?”

Sau khi bắt gặp vô số ánh mắt kinh ngạc của người đi đường, nhất là, “Mẹ, con muốn một quả bóng bay” Một cô bé kéo một người phụ nữ, khóc suốt suốt không chịu đi tiếp. “Lớn như vậy rồi, vẫn còn đòi chơi bóng bay, về nhà thôi”. “Nhưng mà, chị kia cũng đang chơi bóng bay mà” Người phụ nữ đó ngoảnh đầu nhìn Lâm Thư, không cam không nguyện mua cho cô bé kia một quả bóng bay, nhẹ nhàng quảng cho cô một ánh mắt rõ ràng “Thật là ngây thơ”

Lâm Thư cuối cùng cũng nổi nóng, tìm chỗ nút thắt buộc bóng, lén lút cởi ra, vốn định tạo ra một việc ngoài ý muốn “Trời biết đất biết cô biết”, không ngờ lại bị Tô Mặc phát hiện.

“Ha ha, em chỉ là muốn giữ gìn hai quả bóng này thật tốt thôi mà” Lâm Thư chớp chớp mắt: “Trong công viên nhiều người qua lại như vậy, ngộ nhỡ bóng bay bị chèn vỡ thì chẳng phải sẽ rất tiếc hay sao? Chờ sau khi em về ký túc xá sẽ thổi rồi treo lên, vậy và ngày nào cũng có thể ngắm nhìn quả sinh nhật thầy Tô tặng rồi”

Tô Mặc gật gật đầu: “Lý do này cũng không tệ”

“Ha ha....” Lâm Thư cười mỉa, trong lòng không nhận được châm chọc, Tô Mặc, đồ quỷ hẹp hòi nhà anh.

Nhưng mà, dù sao sinh nhật chỉ có một năm một lần, Lâm Thư tuyệt đối không để cho sự việc nhỏ bé kia phá hủy tâm trạng. Hăng hái kéo Tô Mặc đi tới chỗ bán xe Thiên Ma Luân ([du-lich.chudu24/f/m/1303/13/con-mat-thien-tan-chiec-du-quay-khong-lo-tren-cau-1.jpg](#)), ở đó đã có không ít người đang đứng xếp hàng đợi, nhìn lướt qua một cái hình như đều là những đôi tình nhân rất trẻ

“Anh biết truyền thuyết trong Thiên Ma Luân không? Nghe nói khi bánh xe Thiên Ma Luân đạt đến điểm cao nhất, đôi tình nhân nào hôn nhau trong lúc đó, sẽ có thể mãi mãi bên nhau” Lâm Thư nhìn Thiên Ma Luân, trên khuôn mặt tỏ rõ sự hâm mộ.

“Ừm... anh có thể hiểu là em và anh ngồi ở đây là để đợi hôn không?” Tô Mặc có vẻ dăm chiêu.

“Ai lại đi muốn những chuyện như thế chứ?” Lâm Thư đỏ mặt, mặc dù cô cũng có nghĩ như vậy một chút xiu.... nhưng mà.... không muốn bị Tô Mặc giễu cợt.

Kết quả.... Sau khi ngồi ở trên Thiên Ma Luân, suy nghĩ kia của Lâm Thư hoàn toàn biến mất: “Đẹp thật” Từ trên trời cao nhìn xuống, có thể thấy cả hồ Ba Quang bên cạnh khu vui chơi nữa.

Dòng nước trong veo dưới ánh mặt trời đặc biệt chói mắt. Phía xa xa là những tòa nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, cực kỳ đẹp. Quả nhiên đứng ở chỗ càng cao, thì nhìn càng nhìn thấy nhiều cảnh đẹp.

Tô Mặc dựa người trê ghế ngồi, chống cằm, nhìn người nào đó đang không ngừng chụp ảnh, ừm, lên tới điểm cao nhất rồi.

“Lâm Thư....”

“Ừ” Chụp ở góc độ này cũng không tệ, ta chụp, ta chụp, ta bấm bấm.. cầm về khoe với những người trong ký túc xá!

Đột nhiên, một lực lớn kéo Lâm Thư ngã về phía sau: “Phù phù” ngã ngồi ở trên ghế. Lâm Thư giận dữ xoay người: “Tô Mặc anh để cho em....”

Sau đó, lời nói bị chặn lại. Chỉ là khê chạm vào, Tô Mặc cùng không tiến thêm nữa, hơi thở quen thuộc, Lâm Thư đột nhiên nghĩ tới nụ hôn buổi tối hôm giao thừa, “Bùm” một tiếng, đại não hoàn toàn đình công.

“Đây cũng là quà sinh nhật....” Hơi thở ấm áp của Tô Mặc phả vào tai Lâm Thư “Thịch, thịch, thịch” theo bản năng Lâm Thư nắm chặt góc áo Tô Mặc, sắc mặt mờ mịt, có chút không hiểu.

Tô Mặc tươi cười đột nhiên có chút trở nên tà ác: “Muốn tấn công anh à, về nhà đi, anh không muốn bị nhìn chăm chăm trước công chúng đâu”

Lâm Thư vội vàng buông tay, không hiểu cảm giác bây giờ là cảm giác gì!

Tô Mặc, vừa mới làm gì?

Mãi đến khi xuống Thiên Ma Luân, trong đầu Lâm Thư như có một đồng keo lớn, dính đặc lại không thể suy nghĩ được gì.

Về phần Tô Mặc, lại cười tít mắt nắm tay cô rời đi, đi về phía trước, nhìn qua tâm trạng rất tốt.

“Này, Tô Mặc” Lâm Thư xấu hổ: “Như vậy là có ý gì?”

“Lâm Thư, em có thể ngu dốt hơn nữa cũng không sao” Tô Mặc chột cao giọng nói, thực sự không nghĩ tới phản ứng này của cô.

“A.....” lúc này, một đôi tình nhân đi qua đột nhiên dừng lại, người con trai khê nhú mày, hỏi dò: “Tiểu Thư?”

Lâm Thư sửng sốt vài giây, ngẩng đầu lên nhìn: “Hiếu Hàm, Trác Dịch?”

Đây là tình huống gì vậy?

Tô Mặc nhú mày, đột nhiên nhào ôm chặt Lâm Thư.

“Tiểu Thư....”

“Ba năm rồi, sao cậu không liệc lạc gì với chúng tớ, cậu vẫn còn giận phải không?”

“Tớ trở về rồi, nhớ cậu muốn chết, ngay cả số điện thoại cũng thay đổi, khiến cho tớ không thể nào tìm được cậu?”

“Tiểu Thư, cậu là đồ không có lương tâm!”

Người con gái càng nói càng hăng say, đập Lâm Thư mấy cái, sau đó lại ôm cô thật chặt, gần như muốn òa khóc. Mà Lâm Thư vẫn còn ngơ ngác, rất rõ ràng, không có phản ứng.

Người con trai đứng ở bên cạnh người con gái, dáng vẻ cứng chiều cười cười, cứu Lâm Thư thoát khỏi cảnh bị ôm chặt quá độ mà chết: “Lâu rồi không gặp, chúng ta tìm một chỗ ngồi tâm sự đi?”

Lâm Thư không chút thay đổi đi theo phía sau bọn họ, dường như quên sự tồn tại của Tô Mặc.

Loại cảm giác này thực sự làm cho người ta không thoải mái. Ánh mắt Tô Mặc chột lóe lên, đi theo.

“Giới thiệu một chút đây là bạn học cấp ba của em, Trang Hiếu Hàm, còn đây là Trác Dịch” Lâm Thư chỉ chỉ hai người đối diện: “Đây là bạn trai của tớ, Tô Mặc ”

Tô Mặc phát hiện, lúc Lâm Thư nói đến hai chữ bạn trai, đột nhiên đưa tay nắm chặt tay áo anh, làm người ta phát hiện cô đang run rẩy.

“Này, này, Tiểu Thư, cậu có suy nghĩ không đó? Cái gì mà bạn học cấp ba, rõ ràng tớ là đồng đẳng của cậu mà” Trang Hiểu Hàm bĩu môi, oán giận trách Lâm Thư, tiếp đó vừa cười vừa nói: “Tiểu Thư, thật không ngờ, hành động của cậu cũng nhanh thật đó, làm chúng tớ lo lắng lâu như vậy, đúng không anh Dịch?”

Trác Dịch mỉm cười gật đầu: “Tiểu Thư, không ngờ cậu trở nên lớn như vậy, nếu không phải vừa rồi bạn trai cậu gọi tên cậu, thiếu chút nữa tớ không nhận ra cậu rồi” Nói xong, theo bản năng đưa tay, muốn xoa xoa tóc Lâm Thư, nhưng đột nhiên ý thức được sự tồn tại của Tô Mặc, trong một giây đưa tay chạm vào mái tóc kia, lại cứng ngắc rút tay lại.

Là bạn bè tốt nhất? ha ha, chính xác a.

“Ừm, thế nào, Đế Quốc Mỹ đã gây ra những chuyện bi thảm gì? Khiến cho hai người lựa chọn trở về vòng tay quê hương?” Lâm Thư nuốt nước bọt, nói đùa.

“Không phải, người hướng dẫn chúng tớ tới Trung Quốc làm mấy hạng mục, bọn tớ về cùng, chắc là ở lại tầm ba bốn tháng”

Lâm Thư khoa trương dùng động tác che đi mục đích: “Oa, hợp kim titanium lỏng lạnh của các cậu chọn mù mắt tớ rồi”

“Bây giờ cậu học ở đâu?” Trang Hiểu Hàm kéo tay Lâm Thư, dáng vẻ tràn đầy quan tâm hỏi

“Thành phố B, khá gần nhà”

“Không tồi nha - ngày trước cậu....”

“Hiểu Hàm” Trác Dịch đột nhiên ngắt lời Trang Hiểu Hàm, nhãn mặt có chút không vui.

Trang Hiểu Hàm ngượng ngùng ngậm miệng, không nói thêm gì.

Yên lặng

Một lúc sau, Trác Dịch đột nhiên nhớ tới việc gì đó: “Cậu ở trong thành phố B, vậy hôm đó người bọn mình gặp trong siêu thị là cậu sao? Lúc ấy tớ cũng không dám gọi cậu, sợ nhận nhầm người”

“Siêu thị nào?” Lâm Thư tỏ ra nghi ngờ, dường như hoàn toàn không hiểu Trác Dịch đang nói gì.

Trác Dịch cũng không xấu hổ, cười cười: “Hôm đó đông người quá, cậu không thấy chúng tớ cũng là bình thường”

Tô Mặc vẫn tĩnh bơ uống trà, Trác Dịch nhìn anh, cảm thấy không nên lạnh nhạt với bạn trai Lâm Thư, nhìn anh gật đầu một cái: “Lâm Thư nhà tôi chắc chắn cực kỳ phiền phức, anh phải vất vả chăm sóc rồi”

“Này, Trác Dịch, cậu đừng có chê tớ như vậy được không?” rõ ràng Lâm Thư không vui.

Tô Mặc trở lại với nụ cười lạnh của mình, ánh mắt thâm trầm nhìn Trác Dịch: “Cô ấy là bạn gái của tôi, tất nhiên tôi phải chăm sóc rồi”

“À, Tô Mặc và cậu là bạn học sao?”

Ặc.....Lâm Thư quan sát người bên cạnh, nhìn anh trẻ như vậy sao?. “Không, anh ấy là thầy giáo của mình”

“Sao.....?” Trang Hiểu Hàm há to miệng, mãi mới trở lại bình thường: “Các cậu..... thầy, trò.....”

Mặc dù không có nói ra, nhưng Lâm Thư nhìn miệng của cô ta liền biết, cô ta muốn nói thầy trò loạn luân. Nhún vai một cái, cô không thèm để ý ánh mắt kinh ngạc của cô ta.

Về phần Trác Dịch, lại vô cùng bình tĩnh, chỉ là liếc mắt nhìn Tô Mặc một cái.

Đề tài yêu đương dường như đến đây là kết thúc.

Hàn huyền hơn nửa tiếng, hầu như đều là Trang Hiểu Hàm kéo Lâm Thư hỏi đông hỏi tây, còn Lâm Thư trả lời, thỉnh thoảng thêm vài ba câu nói dí dỏm, trêu đùa khiến Trang Hiểu Hàm cười ha ha: “Tiểu Thư, cậu vẫn giống như ngày xưa”

Lúc tạm biệt, Trang Hiểu Hàm ra sức vỗ tay: “Sau này phải thường xuyên liên lạc đó...”

Lâm Thư mỉm cười gật đầu, tiện tay xóa luôn số tiện thoại của Trang Hiểu Hàm vừa mới lưu vào điện thoại của cô.

Quay người lại, liền đối diện với ánh mắt hàm ý sâu xa của Tô Mặc .

“Lâm Thư, không phải là em thiếu anh một lời giải thích sao? Siêu thị, là cái lần chúng ta cùng đi từ nhà đúng không?”

Tô Mặc đang tức giận?

Lâm Thư yếu ớt mở miệng: “Trác Dịch, cậu ấy là....”

21. Chương 21

Thật ra thì, đây chỉ đơn giản là một câu chuyện cũ.

Ngồi ở trên xe Tô Mặc, Lâm Thư chậm rãi kể, chẳng qua cũng chỉ là cái gọi là yêu thầm, bạn bè và phản bội mà thôi.

Trong lòng ai cũng có một số chuyện không muốn nhắc tới với người khác, chính cô cũng không biết mình đã nhớ lại bao nhiêu lần. Mà Trác Dịch, chính là cái người trong trí nhớ cô.

Năm Lâm Thư gặp Trác Dịch, cô mới mười sáu tuổi, một lứa tuổi mộng mộng mơ mơ. Sự tồn tại của Trác Dịch đối với cô mà nói gần như là một dạng ngưỡng mộ.

Lặng lẽ thích cậu ta, mặc dù biết giữa cô và cậu ta có khoảng cách rất lớn, nhưng mà loại tình cảm này giống như dây leo, leo từng chút từng chút một lên trái tim, quấn chặt lấy trái tim, khiến cho người ta rơi vào trầm luân.

Cậu ấy không để ý đến cô cũng không có sao, cô để ý đến cậu ấy là được.

Lúc đầu, Lâm Thư cũng chỉ nhát gan ôm hi vọng như vậy.

Nhưng con người là loại sinh vật lòng tham không đáy. Cho dù là rất ngốc nghếch, vẫn muốn từng chút tiếp cận với Trác Dịch. Nghĩ đủ mọi cách, nhìn Trác Dịch mỉm cười với mình; cảm nhận bàn tay cậu ấy vò mái tóc dài rối của mình; dịu dàng gọi “Tiểu Thư”; ở trên sân thượng, ngắm mặt trời lặn, chia sẻ với cậu ấy bài hát yêu thích của mình.... Những điều này, đối với Lâm Thư mà nói, đều là những kỷ ức vô cùng quý giá.

Có lúc Lâm Thư không nhận được hoài nghi, trên đời này liệu cô còn tâm trí thích một ai khác như vậy nữa không?

Nhưng Trác Dịch nghĩ như thế nào? Lâm Thư vẫn không biết.

Cũng thích cô sao?

Nếu không thích, thì tại sao lại nói: “Cậu ở trong lòng tớ, có một vị trí quan trọng vô cùng quan trọng”?

Nếu không thích, thì tại sao lại có vẻ mặt cưng chiều cô, có những động tác thân mật như vậy chứ?

Nếu không thích, thì sao lại nói cho cô biết: “Sau này tớ sẽ dẫn cậu đi xem buổi biểu diễn của Ngũ Nguyệt Thiên (Một nhóm nhạc rock của Đài Loan được thành lập vào cuối thập niên 90)”?

Chắc chắn cậu ấy đã biết, trong nhật ký của cô từng viết một câu rất hay: “Tôi hi vọng, có một ngày trong tương lai người đàn ông tôi yêu nhất sẽ dẫn tôi đi xem buổi biểu diễn của nhóm Ngũ Nguyệt Thiên. Chỉ cần một lần, cũng đủ rồi”

Vì thế, Lâm Thư không nhận được có chút mong đợi.

Chuyện kể tới đây, hoàn toàn giống như buổi tối hôm đó nói với Tô Mặc, chẳng qua lúc ấy cô kể khá nghiêm túc không cười đùa mà thôi. Những hèn mọn như vậy, không biết vì sao, cô không muốn bị Tô Mặc biết.

Tình cảm này Lâm Thư vẫn che giấu, nhưng kết quả....

Đây chính là mối tình thâm lặng không kết quả, vì sự xuất hiện của Trang Hiểu Hàm.

Từ cấp một đến cấp ba, được gọi là bạn thân của Lâm Thư, chỉ có một người chính là Trang Hiểu Hàm. Hồi đó cô cũng giống như bây giờ, có chút cầu thả tùy tiện, còn Trang Hiểu Hàm là một cô gái xinh đẹp tỉ mỉ, nhìn từ xa giống như búp bê baby trong tủ kính.

Lúc đó, hầu như tất cả con trai trong lớp đều si mê cô ta. Vì thế nên các bạn gái khác trong lớp bắt đầu tẩy chay cô ta, chỉ có Lâm Thư, không e dè việc trở thành một nhánh cây làm nền cho cô ta.

Tình cảm đối với Trác Dịch, Lâm Thư chưa bao giờ có ý nghĩ giấu giếm Trang Hiểu Hàm. Đã là bạn thân, thì phải chia sẻ những bí mật trong lòng không phải sao?

Sau khi Trang Hiểu Hàm biết, chỉ hơi kinh ngạc, sau đó cười nói: “Lâm Thư, tớ dám đánh cược, Trác Dịch nhất định là thích cậu rồi. Nhìn ánh mắt cậu ấy nhìn cậu ấy cũng đủ biết, tràn đầy ý tứ sâu xa nha”

Cổ lệ chính vì những lời nói đó, cuối cùng Lâm Thư cố gắng lấy dũng khí, tốn mất một tháng, hăng hái học cách làm thế nào để có thể đan được một chiếc khăn quàng cổ, đang xong rồi, phải đi thổ lộ, Lâm Thư tự nói với mình như vậy.

Trong cuộc đời có thể sẽ có ít nhiều chuyện khiến bạn trở nên hối hận, nhưng Lâm Thư chưa bao giờ hối hận những việc có liên quan đến Trác Dịch.

Lễ giáng sinh năm đó, Lâm Thư cẩn thận từng li từng tí ôm cái túi lớn, những câu nói ở trong lòng lại hiện lên, dường như phải nói thế nào để khiến cho người ta hài lòng nhất.

Hẹn gặp Trác Dịch trong một rừng cây nhỏ ở trường học, Lâm Thư đang định đến chỗ hẹn, không ngờ Trang Hiểu Hàm cũng cầm một chiếc hộp quà tinh xảo ra khỏi lớp học cùng cô.

“Tiểu Thư, có một chuyện không biết tớ có nên nói cho cậu hay không”

“Người Trác Dịch thích là tớ”

Lâm Thư lập tức bối rối.

“Thật ra thì, cậu là bà mai mới đúng”

“Lúc cậu nói cho tớ biết, người cậu thầm thích là cậu ấy, tớ nghĩ cậu là bạn tốt nhất của tớ, tớ hi vọng cậu sẽ thật hạnh phúc, cho nên tớ đã thử nói chuyện với Trác Dịch, định giúp cậu tìm hiểu tính tình của cậu ấy”

“Cậu ấy biết tớ là bạn tốt của cậu, liền tán gẫu với tớ, chúng tớ phát hiện cả hai có nhiều điểm giống nhau”

“Lúc ấy tớ đã nghĩ, Trác Dịch là một người xuất sắc như vậy, nếu thật sự thích cậu, e rằng sau này cậu sẽ phải đối phó với sự dòm ngó của rất nhiều các cô gái khác. Nếu như Trác Dịch không phải là người chung tình, chắc chắn cậu sẽ bị thiệt thòi”

“Cho nên, tớ liền thổ lộ với cậu ấy, nếu như cậu ấy qua được cửa ải của tớ, vậy cậu có thể hoàn toàn yên tâm thích Trác Dịch rồi”

“Nhưng mà, không ngờ lúc tớ thổ lộ, Trác Dịch lại đồng ý, cậu ấy nói, thật ra người trong lòng cậu ấy là tớ”

“Tớ bị cậu ấy làm cảm động, vì thế đã đón nhận cậu ấy”

“Tiểu Thư, cậu là người bạn tốt nhất của chúng tớ, cho nên cậu sẽ chúc phúc cho chúng tớ chứ?”

“Cậu xem, đây là quà giáng sinh tớ mua tặng cậu ấy” Trang Hiểu Hàm nói.

Từ trong hộp lấy ra một cái khăn quàng cổ khá tinh xảo, chỉ cần nhìn nhãn mác bên ngoài, cũng biết giá trị xa xỉ đến mức nào.

Lâm Thư nắm chặt chiếc túi trong tay, có chiếc khăn quàng cổ nhàu nhĩ ở bên trong, vì thời gian gấp quá, nên ở góc có lộ ra mấy sợi len, chưa kịp xử lý. Đúng vậy, để cho Trác Dịch quàng loại khăn xấu xí này thật sự là không phù hợp với khí chất của cậu ấy.

Lâm Thư nhắm hai mắt lại trong mấy giây, sau đó ngẩng đầu lên, cười đến sáng lạn: “Không ngờ hai người lại thích nhau, nhưng mà, đúng là các cậu rất xứng đôi, chúc mừng hai người”

Nhưng mà, hai từ bạn tốt này, cô thật sự không gánh được.

Không thể trêu chọc tiện dân, nhưng chẳng lẽ bản thân không trốn thoát sao? Đúng thời điểm máu chốt lên lớp mười hai, Lâm Thư chuyển trường. Đối mặt với sự đưa tiễn tiếc nuối của Trang Hiểu Hàm, cô đưa ra lý do là Năm cuối cùng của cấp ba, cha mẹ tớ muốn tớ chuyển về học ở trường gần nhà, để tiện chăm sóc tớ.

Thật ra thì lý do này thật sự khó mà làm người ta tin, có nhà trường nào ở vào thời điểm máu chốt này sẽ dễ dàng đồng ý cho học sinh chuyển trường? Nếu không phải là cô kiên trì, hơn nữa nếu không nhận thấy tâm trạng của cô có gì đó bất thường, thì ông Lâm và bà Thi làm sao có thể đồng ý được?

Về sau, dần dần liên lạc giữa Lâm Thư và Trang Hiểu Hàm, Trác Dịch cũng thưa dần, mãi cho đến khi tốt nghiệp cấp ba, bọn họ đi Mỹ du học, mới “hoàn toàn” đem chuyện này ném ra khỏi đầu.

Nhưng ai ngờ, ba năm sau, bọn họ lại trở về.

Đây là vết thương lớn nhất trong lòng cô, Lâm Thư tự cho rằng đã khỏi hẳn, chẳng qua chỉ còn là vết sẹo, mỗi khi mở ra, chỉ còn là một vết máu mờ mờ, không cách nào đối diện.

Lâm Thư cầm đầu cầm cổ nói xong, gần như muốn chìm đắm trong không khí bi thương, nhưng dường như Tô Mặc không chịu được nhú nhú mày, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

“Tôi không có hứng thú tìm hiểu những chuyện đã qua của em và Trác Dịch, hơn nữa chuyện đó cũng không liên quan gì đến tôi”

Vậy anh muốn giải thích cái gì? Lâm Thư không hiểu nhìn Tô Mặc. Lại phát hiện cơn giận của anh càng lớn, nhấn chân ga một cái, Lâm Thư liếc nhìn đồng hồ vận tốc, trong lòng run lên, ở trong nội thành mà đi với tốc độ này hoàn toàn không nghi ngờ chính là đang “Đua xe”.

“Siêu thị, xảy ra chuyện gì?”

Lâm Thư lúc này mới nhớ ra, ánh mắt có chút không tự nhiên: “Cậu ấy nhận nhầm người”

“Lâm Thư...” Tô Mặc hừ một tiếng: “Đừng có giả vờ ở trước mặt tôi, không có tác dụng đâu. Tôi không dễ dàng bị em gạt như vậy”

“Em..... em...” Lâm Thư ấp úng, không biết nói gì cho đúng.

“Vậy tôi hỏi em trả lời” Tô Mặc cũng không cố ý làm khó.

“Hôm đó người Trác Dịch nhìn thấy đúng là em?”

“Ừm, là em”

“Là do em nhìn thấy cậu ta, nên mới quyết định thổ lộ với anh?”

“Ừm” Đúng là sau khi nhìn thấy cậu ta và Trang Hiểu Hàm cô mới hi vọng bản thân mình cũng có thể tìm được hạnh phúc.

“Lúc đó, em không coi chuyện tình yêu này là thật?”

“Ừm” Đúng vậy, đó chỉ là cảm hứng nhất thời của cô thôi, nhưng không ngờ anh lại đồng ý. Lùi hay tiến đều khó, không thể làm gì khác ngoài việc nhắm mắt chấp nhận cục diện.

Tô Mặc thở phào nhẹ nhõm, giống như đang đấu tranh, nhắm hai mắt lại, cuối cùng dùng giọng nói chậm chậm có chút dịu dàng hỏi một vấn đề cuối cùng: “Lâm Thư, em thật sự yêu tôi, hoặc là thích tôi chứ?”

Lâm Thư há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, nhưng lại nuốt xuống.

“Được rồi, em không cần nói gì nữa” Tô Mặc cực kỳ mệt mỗi phút phút tay, dừng xe ở vệ đường: “Em xuống xe đi, trò chơi này cũng nên kết thúc rồi”

Về mặt kia, giống như bình thường nhưng nụ cười lại mang theo một chút tà ác, một chút lạnh lùng, một chút đậm đặc, thậm chí có một chút kiêu căng, lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt như thế này của Tô Mặc.

Ngơ ngác ngồi tại chỗ không chút phản ứng, nhưng Tô Mặc giống như không thể cùng cô hít thở chung một bầu không khí, mở cửa xe, dùng sức “Đẩy” cô xuống xe. Một giây sau, chạy như bay không chút do dự.

Trong lòng Lâm Thư như bị đâm một nhát, nhìn chiếc xe dần biến mất, trống rỗng, không biết nên làm gì. Rõ ràng, câu hỏi cuối cùng cô vẫn chưa trả lời, tại sao Tô Mặc có thể cứ như vậy mà bỏ lại cô một mình? thật là, làm cho người ta không thỏa mái.

Trong lòng giống như bị nện đả vào, chày sạch đau rất. Lâm Thư nắm tay áo, lau sạch những giọt thủy châu không biết từ trên trời rơi xuống lúc nào.

Không cần tôi thì sao, Tô Mặc, anh có gì đặc biệt hơn người chứ! Không phải anh cũng giống như Bánh Bao đều là trêu chọc tôi sao? Đến bây giờ, anh cũng chưa từng nói một câu là anh thích tôi? Anh dựa vào cái gì mà muốn tôi nói trước? Căn bản anh cũng không có thích tôi, dựa vào cái gì mà anh nói tôi chứ?

Càng nghĩ càng uất ức, Lâm Thư cảm thấy không thể bỏ qua như vậy, gọi điện thoại cho Tiểu Đồng, hẹn ra ngoài ăn một bữa lẩu.

Ăn no rồi, chuyện gì cũng biết mất.

Đang nghĩ như vậy, tên của Tiểu Đồng lập tức hiện lên trên màn hình điện thoại di động.

“Chị Tiểu, chúng ta...” Lâm Thư đột nhiên nghe thấy một giọng nói có chút bất thường, không khỏi sửng sốt: “Chị Tiểu, chị làm sao vậy?”

“Tiểu Thư, tên khốn Ninh Nhị kia!”

Lâm Thư biết, việc này nghiêm trọng rồi.

Ninh Nhị là biệt danh mà mấy người trong ký túc xá bọn cô trêu Ninh Dật Viễn, sau mấy lần uy hiếp không có hiệu quả, Tiểu Đồng đối với lựa chọn không đồng ý của các cô ấy cũng không thêm để ý nữa, sử dụng chính sách không tham gia. Bản thân cô ấy chưa bao giờ gọi Ninh Dật Viễn như vậy, lúc nào cũng là A Dật, A Dật. Cho dù bình thường hai người cãi nhau thế nào đi nữa, cũng không thay đổi.

Nhưng mà lần này thậm chí đến nickname Tiểu Đồng cũng không thêm gọi, Lâm Thư dù gốc gác thế nào cũng biết, chuyện lần này không đơn giản chỉ là gây gỗ cãi nhau.

“Cậu đang ở đâu?” Lâm Thư mặc dù trong lòng cũng đang khổ sở, ngày thường Tiểu Đồng lúc nào cũng mạnh mẽ, không ngờ lúc này lại khóc lóc, cô càng lo lắng hơn.

“Tớ đang ở ký túc xá”

“Cậu ở đó chờ tớ, trăm ngàn lần đừng có đi đâu đó biết không?” Lâm Thư khẽ cắn răng, cúp điện thoại nhanh chóng bắt một chiếc tắc xi, đi về trường học, đúng lúc đó cũng nhận được điện thoại của Tiết Băng và Yên Nhiên gọi trở về.

Chuyện này là thế nào vậy? Chẳng lẽ gần đây mấy người ở trong ký túc xá đều gặp hạn sao? Lâm Thư xoa xoa mi tâm, rất phiền muộn. Nhưng đang vuốt giữa chừng, liền nhận ra, đây vốn dĩ là thói quen của Tô Mặc. Chán nản buông tay xuống. Lâm Thư à, cái gì cũng đừng suy nghĩ nữa.

22. Chương 22

Lúc Lâm Thư trở về ký túc xá, Tiết Băng và Yên Nhiên đang ngồi bên cạnh Tiểu Đồng, tất cả đều mặt chau mày ừ.

Thấy Lâm Thư trở về, Liễu Yên Nhiên vội vàng nháy mắt với cô một cái. Nhìn đôi mắt Tiểu Đồng đã sưng lên, hít sâu một hơi, Lâm Thư tươi cười: “Cái tên Ninh Nhị không bằng cầm thú kia, đã xóa mất mấy cái hình trai đẹp bảo bối trong máy tính của cậu đúng không?”

“Mấy bức ảnh đó rõ ràng là do cậu làm mất mà” Đây vết đau vĩnh viễn trong lòng Tiểu Đồng, lúc trước cho Lâm Thư mượn máy tính, kết quả Lâm Thư cắm một cái UBS chưa đầy virus vào máy tính, khiến cho tất cả các tài liệu trong máy tính đều biến mất.

Vẫn còn biết tức giận, Lâm Thư thở phào nhẹ nhõm: “Vậy Ninh Nhị đã làm gì? tớ giúp cậu xử lý cậu ta.”

“Anh ta thích người khác” Tiểu Đồng phần hận tố cáo

Làm sao có thể? rõ ràng mấy ngày trước hai người vẫn còn hạnh phúc mỹ mãn đi dạo phố, không khác gì những đôi tình yêu của những đôi tình nhân yêu đương cuồng nhiệt. Trong phút chốc Lâm Thư và hai người còn lại cảm thấy hoang mang nghi ngờ: “Tiểu Đồng, không phải cậu đang nói đùa đấy chứ?”

“Không.” sự đau lòng trong mắt Tiểu Đồng không hề giống như đang giả vờ: “Tớ nhìn thấy rõ ràng anh ta đi cùng một cô gái khác”

“Có lẽ là hiểu lầm thôi?” Cho dù nhìn thấy tận mắt, có đôi khi vẫn không phải là sự thật.

“Tớ điều tra rồi, đó là bạn gái cũ của anh ta. Một người dịu dàng, khéo hiểu lòng người, không hề giống như tớ, đã man không hiểu chuyện” Tiểu Đồng cười tự giễu, nhớ tới Ninh Dật Viễn, lại không tìm được đau khổ.

“Ôi trời? sức khỏe của Ninh Nhị không phải là M sao? Ngoại trừ loại S như cậu ra, thì còn ai có thể thu phục anh ta được?” Liễu Yên Nhiên khá đứng đắn nói ra câu này, nhưng tại sao nghe thế nào cũng không cảm thấy là vấn đề nghiêm túc.

Được an ủi một lúc lâu, bình thường từ trước tới giờ Tiểu Đồng đều tự nhận là mạnh mẽ có đánh cũng không chết, lúc này, tâm trạng cũng đã tốt hơn một chút, nghe Lâm Thư cười đều cũng có thể bật cười “Xì” một tiếng.

Lâm Thư nhìn nụ cười của Tiểu Đồng, mới yên tâm, lúc này điện thoại di động đột nhiên vang lên, vừa nhìn lại là Ninh Dật Viễn. Lâm Thư kìm nén cả một bụng tức giận, lặng lẽ ra khỏi ký túc xá, đổ ập xuống chính là một trận mắng trời: “Ninh Nhị, cậu là tên khốn không có lương tâm, mới khiến cho Tiểu Đồng phải khóc, còn không mau lặn ra đây dập đầu nhận tội cho tôi, nếu không, thế nào tôi cũng giải thoát oán khí để cho cậu xuống địa ngục thăm quan một chút”

Nhưng mà, đầu điện thoại bên kia hoàn toàn im lặng, sau đó, truyền đến giọng nói có chút khàn khàn của Ninh Nhị: “Cô ấy khóc?”

Haiz... thật sự là yêu nhau lắm thì cắn nhau đau, Lâm Thư bất đắc dĩ: “Đúng vậy, cô ấy khóc, cậu còn không mau tới chịu trận đi?”

Giọng nói của Ninh Nhị phát ra như thể đưa đám: “Nhưng mà, cô ấy không muốn gặp tôi, điện thoại không nghe, tin nhắn cũng không trả lời”

“Trước tiên cậu nói cho tôi biết, giữa cậu và bạn gái cũ của cậu xảy ra tình tiết ‘cẩu huyết’ nào trong tiểu thuyết khoa trương giả tạo?”

“Tôi và cô ta gặp nhau để bàn chuyện phát triển Club, đúng lúc Tiểu Đồng hùng hổ xông tới chất vấn, tôi đã nói mấy câu nặng lời...”

“Tại sao cậu không nghĩ từ xưa tới nay tính tình của Tiểu Đồng khá nóng nảy, chỉ ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần chịu khó giải thích với cô ấy mấy câu là xong, vốn dĩ chuyện lớn có thể hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có rồi, giờ thì xem xem, hỏng hết rồi.”

“Thôi được rồi, chuyện này giao cho bọn tôi, cậu chờ bên trong khu rừng nhỏ ở phía sau ký túc xá rồi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đi, chúng tôi sẽ dẫn cô ấy đến”

“Ừm, cảm ơn cô”

“Nếu sau này còn xảy ra những chuyện như này nữa, thì đừng có trách tôi ra tay độc ác” Lâm Thư bắt đắ dĩ cúp điện thoại, lúc trở về ký túc xá bảo Liễu Yên Nhiên ở phía rừng cây thủ thế. Liễu Yên Nhiên hiểu rõ mỉm cười.

“Ôi chào! Có ai đứng ở bên kia hồ kia? Tối lắm rồi mà vẫn còn ở đó run bần bật” Liễu Yên Nhiên nằm ở trên lan can ban công, đột nhiên cả kinh sợ hãi nói.

Lâm Thư liếc mắt nhìn: “Tại sao người đó nhìn quen vậy nhỉ?”

“Không phải đó là Ninh Nhị sao?” Tiết Băng liếc mắt một cái, kinh ngạc nói

“Không phải đâu, cậu ta bày ra cái điệu bộ đó để làm gì chứ? Nhìn thế nào cũng có chỗ nào đó không giống?”

Lâm Thư lén quét mắt một vòng qua Tiểu Đồng, hắc hắc, cắn câu rồi!

“Chẳng lẽ là do biết mình sai, chuẩn bị học theo người xưa dìm lông heo, chấm dứt cuộc sống?”

“Đáng đời” Tiết Băng lạnh lạnh mĩa mai một câu.

“Ai ôi, này này, không lẽ định nhảy thật à? Có nên gọi 120 không?” Liễu Yên Nhiên có lòng tốt hỏi ý kiến hai người bên cạnh, không đợi câu trả lời, cuối cùng Tiểu Đồng không nhịn được nữa chạy lại, chỉ thấy đen như mực không hề có một bóng người nào?”

Lúc này Tiểu Đồng mới biết mình bị lừa!

“Nhìn xem, rõ ràng vẫn còn quan tâm đến cậu ta vậy cơ mà” Lâm Thư lắc đầu.

“Tất cả các cậu, được lắm, lại đi giúp người ngoài” Tiểu Đồng tức giận xoay người nằm xuống giường.

Liễu Yên Nhiên cười híp mắt ngồi ở bên cạnh Tiểu Đồng: “Làm sao biết chứ? Đây không gọi là người ngoài, Ninh Nhị không phải là con rể của phòng ký túc chúng ta sao? Cái này chúng ta gọi là giải quyết vấn đề nội bộ”

“Hơn nữa, Tiểu Đồng, nếu cậu quan tâm cậu ta như vậy, có chuyện gì thì cũng nên đi giải quyết, chẳng lẽ cậu thật sự muốn một dao chém đứt với cậu ta sao” Lâm Thư nhìn đáng vẻ “Đại tỷ tri tâm” của Liễu Yên Nhiên, thật sự nhịn không được sinh lòng cảm khái.

“Nếu như bỏ lỡ thật, một ngày nào đó, khi cậu quay đầu lại nhìn, sẽ phát hiện luyến tiếc nhất chính là cậu ta, đến khi đó, chẳng phải là đã muộn rồi sao?”

Nghe những lời này, Lâm Thư không khỏi ngáy người, trong tích tắc đó, nhảy vào đầu lại là.... Tô Mặc

Tiểu Đồng hiển nhiên cũng bị tác động rồi, nói thầm: “Tớ mới không thêm tha thứ cho anh ta”

Chị Tiểu à, chị có thể đừng kiêu ngạo như vậy được không! Lâm Thư che mặt: “Cậu ta ở trong rừng cây nhỏ chờ cậu đó, nhanh lên, chúng tớ không mở tiệc chia tay giúp cậu đâu”

Nhưng Tiểu Đồng lại kéo vai Lâm Thư: “Cậu đi cùng với tớ”

“Ôi, ôi, ôi? Tớ đi làm gì chứ?” Lâm Thư bắt đắ dĩ đi theo sau Tiểu Đồng

Ra ngoài cửa ký túc xá, Tiểu Đồng buông Lâm Thư: “Cậu không đi tìm thầy Tô sao?”

“Tại sao cậu....” Chuyện này cô vẫn chưa nói mà?

“Ở cùng với cậu ba năm, ngay cả một chút tâm tư đó mà tớ không thể nhìn ra sao, mắt hờn mắt vía như vậy, nếu không phải vì thầy Tô, thì còn có thể là vì ai được chứ?” Tiểu Đồng bĩu môi.

Nhưng Lâm Thư lại cảnh giác lùi lại phía sau ba bước: “Chị Tiểu à, không phải là chị có ý với em đó chứ? Sao lại để ý em như vậy?”

Tiểu Đồng lười chấp Lâm Thư, xoay người liền chạy về phía rừng cây nhỏ.

“Chắc, chắc, còn mạnh miệng nữa, chạy nhanh như vậy cơ mà” Lâm Thư nhìn bóng lưng Tiểu Đồng, cười trộm.

Nhưng nụ cười này kéo dài không bao lâu, vẻ mặt Lâm Thư liền sụp đổ. Tiểu Đồng nói không sai, bây giờ trong lòng cô rất rối rắm, vẫn chỉ là chuyện liên quan đến Tô Mặc, cô sẽ hối hận sao? Lâm Thư như hỏi chính bản thân mình, nhưng cô phát hiện, hỏi ba lần, câu trả lời đều là đúng vậy, sẽ hối hận.

Làm một người đầu óc đơn giản, Lâm Thư không muốn suy nghĩ quá nhiều. Vốn dĩ, những chuyện giải thích ở trong mắt cô, sẽ luôn luôn tiêu hao rất nhiều năng lượng, không tốt cho việc bảo vệ môi trường cacbon thấp. Nhưng mà, bây giờ..... tiêu hao thì liền tiêu hao đi.

Lâm Thư nắm chặt tay, vung chân chạy về phía nhà Tô Mặc.

Cô muốn nói cho anh biết, cô đã không còn thích Trác Dịch nữa rồi.

Cô muốn nói cho anh biết, mặc dù cô chỉ thổ lộ trong lúc nhất thời, nhưng mà hiện tại cô suy nghĩ rất nghiêm túc.

Cô muốn nói cho anh biết, ngay từ lần đầu tiên cô đã cảm thấy anh là một tên thầy giáo cực kỳ quý súc, nhưng mà, về sau cô phát hiện anh cũng có chỗ dịu dàng.

Cô muốn nói cho anh biết, cô thích anh, không phải là thích trong nhất thời?

Lúc này Tô Mặc vừa gọi một cuộc điện thoại: “Hạ Tề, ra ngoài uống rượu với tôi”

“Chà, không phải gần đây cậu chơi đùa con nhà người ta rất vui sao? Sao đột nhiên lại có thời gian rảnh rồi tìm tôi uống rượu hả?” ở đầu bên kia Hạ Tề lạnh lạnh cười.

“Bớt nói nhảm đi, đi không?” Tô Mặc cau mày, đã có chút không kiên nhẫn

“Được, được, chỗ cũ, tôi tới ngay” Hạ Tề bắt đầu dĩ: “Hôm nay cậu bị làm sao vậy, tâm trạng không tốt?”

“Bộp....” Tô Mặc ấn thẳng phím Call. Ném điện thoại đi động lên trên bàn, Tô Mặc cầm áo khoác, đi ra ra quán bar.

Vì thế, lúc Hạ Tề đến, liền nhìn thấy Tô Mặc ngồi ở một góc sáng sủa của quán, trước mặt đã có bảy tám chai không.

“Vừa nãy làm gì mà tớ gọi điện thoại không thấy nói gì? Làm tớ tìm mãi” Hạ Tề tùy tiện ngồi xuống, đoạt lấy ly rượu trong tay Tô Mặc, uống một hơi cạn sạch.

“Điện thoại di động ném ở nhà rồi” Tô Mặc lạnh nhạt nói.

Hả? Nhưng mà cuối cùng có người bắt máy mà? Hạ Tề có chút không hiểu nhìn về phía Tô Mặc, chỉ thấy đôi mắt thâm trầm không thấy đáy không chút cảm xúc của anh khiến Hạ Tề lập tức có chút không trở tay không kịp, vốn định hỏi vấn đề kia nhưng không nói nên lời.

“Có chuyện gì? Nhìn qua không khác gì bộ dạng thất tình, không hề giống cậu nha.”

“Nói ít thôi, uống rượu đi”

“Được, tớ liều mình tiếp quân tử.” là anh em với Tô Mặc nhiều năm, Hạ Tề biết, lúc nào thì nên hỏi, lúc nào thì nên câm miệng.

Qua ba lần rượu, Tô Mặc đã hơi say, Hạ Tề biết thời cơ đã đến: “Không phải là liên quan đến cô bé Lâm Thư kia đó chứ?”

Tô Mặc yên lặng không nói.

“Tớ nói này....” Hạ Tề có chút cổ quái: “Không phải là cậu thật lòng đó chứ? Không phải nói là chỉ vui đùa một chút sao? Sao dáng vẻ của cậu bây giờ, sao lại giống như là thật lòng vậy”

Hạ Tề thở dài, đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Đừng bảo tớ không nhắc, Tô Mặc, cậu có biết là cậu đang là gì không? Đợi sau khi cậu trở về...”

“Dài dòng...” Tô Mặc không kiên nhẫn ngắt lời thao thao bất tuyệt của Hạ Tề

“Tớ có nói là tớ thích con bé đó sao? Chẳng qua chỉ là cảm thấy trò chơi kết thúc có chút nhàm chán thôi. Thảm mĩ của tôi bình thường có được không?” vẻ mặt Tô Mặc trầm xuống, mím môi, cực kỳ không vui: “Con bé chết tiệt đó chỉ biết gây ra rắc rối cho tôi, tôi còn đang mong thoát khỏi đây”

“Vậy là tốt rồi, vật thì cắt đứt với cô bé đó đi, tránh những việc rắc rối sau này, Cậu chơi đùa cũng đủ rồi đó, còn ở lại cái trường đại học rách đó”

Nói được một nửa, Hạ Tề như bị mắc kẹt ở cổ họng không nói thêm gì nữa, kinh ngạc nhìn chằm chằm phía sau Tô Mặc.

Tô Mặc cảm thấy có gì đó không đúng, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy vẻ mặt có chút ngây ngốc của Lâm Thư.

Trở lại khoảng hai mươi phút trước

Lúc cô chạy đến nhà Tô Mặc, gõ cửa rất lâu cũng không thấy ai trả lời. Không phải chứ? Không ở nhà? Lâm Thư lật cái thảm trước cửa cầm chìa khóa lên, không tệ, đối với thói quen của Tô Mặc cô rõ như lòng bàn tay.

Nhưng vừa mở cửa, chỉ có Bánh Bao vui mừng chạy đến, chạy về phía cô liều mạng vẫy vẫy cái đuôi, không biết Tô Mặc đi đâu, Lâm Thư có chút như đưa đám, đang định trở lại trường học, chợt tiếng chuông điện thoại vang lên, Lâm Thư nhìn, chiếc điện thoại ở trên bàn đang rung không biết mệt mỏi

Hạ Tề? cái tên này quen quen.

Lâm Thư suy nghĩ, nhưng đối phương kích động giống như nếu không nghe điện thoại thì sống chết không bỏ qua, sau khi ngừng mấy giây tiếng nhạc lại vang lên, Lâm Thư do dự, yếu ớt nhận điện thoại, “tôi không tò mò chuyện riêng tư” sau khi tự nói như vậy ba lần, nhấn phím call.

“Tô Mặc, tớ đến Âm Dạ rồi, cậu ở chỗ nào vậy?” Một giọng nói sang sảng truyền tới: “À, tớ nhìn thấy cậu rồi, ở trong góc à, cúp nha”

Sau đó liền cúp điện thoại, thì ra là ở quán bar, Lâm Thư nhớ lại, để lại điện thoại chạy ra bên ngoài, đi tìm Tô Mặc .

Nhưng nghĩ thế nào Lâm Thư cũng không nghĩ tới việc, đối diện với cô, lại là chân tướng như thế.

Hóa ra Tô Mặc chưa từng để ý đến cô, hóa ra chuyện này đối với anh ta chỉ là một trò chơi, cô đã nói rồi mà, tại sao lúc trước anh ta lại không chút do dự đồng ý với lời thổ lộ của cô, thì ra chỉ là do cuộc sống nhàm chán, lấy cô ra làm thú vui

Cuối cùng Lâm Thư cũng hiểu

Cuộc sống, con mẹ nó đúng là máu chó!

23. Chương 23

Có một số việc, cho đến bây giờ Lâm Thư ngốc nghếch cũng ngờ đến, ví dụ như: lần đầu tiên Tô Mặc nhìn thấy Lâm Thư, so với tưởng tượng của cô còn sớm hơn rất nhiều.

Suốt cả một buổi tối, cha mẹ không ngừng gọi điện thoại tới, muốn khuyên anh thay đổi ý định, thậm chí vận động tất cả bạn bè của anh, làm cho Tô Mặc phiền toái vô cùng, vuốt vuốt mi tâm ném điện thoại đi động xuống, mặc áo khoác vào, đi thẳng ra cửa. Suy nghĩ một chút, buổi sáng còn hai tiết học nữa, bắt tri bắt giác lại đến trường học

Thời tiết đã vào cuối thu, khí trời hơi lạnh, sáng sớm chắc chắn có sương mù. Sáu giờ, trong trường học vẫn còn rất yên tĩnh, thỉnh thoảng ở các góc ngách gặp mặt sinh viên chăm chỉ đang cầm sách tiếng anh lớn tiếng đọc.

Tô Mặc đi bộ trên đường mòn trong rừng của trường học, cảnh vật trước mắt mờ nhạt không nhìn rõ, không khỏi nhúu mày. Tìm một chiếc ghế đá, ngồi ở dưới gốc cây một cây cổ thụ, nhắm mắt dưỡng thần

“Chị Tiểu à, chị tha cho tiểu nhân đi! Thà phá họa mười ngôi miếu, còn hơn phá họa một mối nhân duyên, tại sao cậu lại nhẫn tâm chia rẽ tớ và cái chân cứng của tớ, sau này cậu sẽ gặp báo ứng”

“Cậu tự nhìn eo cậu xem có giống như đang gấn lớp dự phòng hay không, nếu cứ tiếp tục như thế, cậu có biết cậu sẽ biến thành cái gì không? Cậu cho rằng tớ muốn chạy bộ sáng sớm cùng cậu lắm sao? Cái tốc độ này của cậu.... ngay cả đến con kiến cũng bò nhanh hơn cậu đó” giọng nói hung dữ là “Chị Tiểu”

“Tóm lại sẽ không thay đổi thành hoa đâu, cậu cứ yên tâm, mắt thẩm mỹ của cậu, sẽ không vì một hạt bụi nhỏ bé như mình mà bị bóp méo đâu”

“Lâm Thư, cậu thật sự thật sự không có một chút tiền đồ nào hay sao? nhìn những người khác một chút xem, không phải là kẻ lông thì cũng là vẻ mặt, soi gương thoa nước hoa hồng? Đều là hi vọng bản thân có thể thu hút ánh mắt của giống đực. Còn mục tiêu của cậu là cái gì chứ?”

“Mục tiêu của tớ là không sâu răng”

Giọng nói giòn tan, khiến Tô Mặc không khỏi bật cười “Xì”, những phiền toái tích tụ trong lòng cứ như vậy biến mất không thấy. Cái người con gái tên Lâm Thư này, là kiểu người gì vậy? Tô Mặc đột nhiên có cảm giác kích động muốn rẽ sương mù.

“Cậu, cậu, cậu...” Người con gái con lại rõ ràng đã bị tức điên lên rồi: “Tớ phải tát bay cậu mới được”

Dường như vẫn chưa hả giận, lại nguyên rửa một đoạn khá “Ác độc”: “Lâm Tiểu Thư, Cậu là loại người không hiểu gì về phong cách, sau này cho dù là ông chú già cũng sẽ không thèm muốn cậu”

“Chị Tiểu, sao chỉ có thể nhẫn tâm như vậy? Biết rõ là ông chú của tớ là khổng mà...”

Tiếng bước chân dần dần trở nên gần hơn, ruột cuộc nhìn thấy hai cô bé. Bên phải là một cô gái mặc đồ thể thao, tinh thần sáng láng, ôm miệng cười, lại khề chau mày, dáng vẻ bất đắc dĩ, nhìn qua cảm giác hơi quen quen; còn bên trái là một cô gái hơi thấp một chút, tóc ngắn hoạt bát, nhưng ánh mắt lại có chút chậm chạp không tinh táo, nhìn một cái cũng biết là ngủ không đủ giấc, dáng vẻ chạy bộ cũng ngơ ngơ, thở hồng hộc, hình như là bị bắt chạu về phía trước. Nhìn cẩn thận lại lần nữa, trên chân cô rõ ràng là đôi dép lê in hình phim hoạt hình Đại Đầu.

Tô Mặc không nói gì bật cười, đây chắc là Lâm Thư rồi.

“Nhắc đến chú, không thể nào không nói đến Masaharu Fukuyama nha, thực sự giống như là mộng ảo...” trong nháy mắt đó khuôn mặt Lâm Thư nở rộ sáng chói, mặt mày cong cong, còn vui vẻ kéo kéo người con gái bên cạnh, lẩm nhẩm.

Hai cô bé dần dần chạy xa dần, rồi biến mất trong làn sương mù.

Lâm Thư phải không? Anh sẽ nhớ kỹ tên này, Tô Mặc có chút lưỡi biếng, có chút mơ hồ, nhớ lại vẻ mặt cô bé có đôi mắt đôi mày cong cong, lâu lắm rồi, anh mới nở ra nụ cười tươi cho dù cực kỳ nhỏ, nhưng có lẽ chính anh cũng không cảm nhận được.

Nhưng mà, ngày hôm sau, Tô Mặc cầm sổ điểm danh, cuối cùng biết vì sao anh cảm thấy Tiểu Đồng hơi quen quen rồi. Cô bé này đã chọn đúng môn tự chọn do anh dạy, đã được mấy tuần rồi, mỗi lần đều ngồi ở một vị trí cố định, về phần Lâm Thư.... rất tốt, xem ra anh đã bắt được một phạm nhân thích trốn học rồi đây

Tuần thứ bảy, Lâm Thư không lên lớp

Tuần thứ tám, Lâm Thư không lên lớp

Tuần thứ chín, Lâm Thư vẫn không lên lớp

.....

Tô Mặc tự nhận là bài giảng của mình không phải loại cứng nhắc nặng nề, vậy rồi cuộc vì sao cái người gọi là Lâm Thư này chưa bao giờ lên lớp. Một sự khó chịu được áp chế xuống đáy lòng, hay là, anh không có chút hấp dẫn nào sao?

Đến tuần thứ mười ba, đây là buổi học cuối cùng của môn học. Tô Mặc hoàn toàn không trông mong gì vào việc Lâm Thư sẽ đi học rồi. Thất vọng, hoàn toàn thất vọng. Tô Mặc giải thích sự thất vọng này là vì đối với tình trạng giáo dục đại học hiện nay.

Nhưng mà, Lâm Thư lại một lần nữa phá vỡ cái “tự cho là” của Tô Mặc.

Nghỉ ngơi mười phút, Tô Mặc vào văn phòng giáo viên nghỉ uống chén nước, lúc quay lại phòng học, đột nhiên nghe thấy một tiếng đập bàn nặng nề, rồi sau đó, là giọng nói giòn giã: “Cậu, cậu, cậu.....”

Cảm giác quen thuộc.

Tô Mặc đưa mắt nhìn qua, liền thấy được cái người đập bàn kia, mặt mày cau có, rất giống với cô bé bánh bao.

Lâm Thư rốt cuộc cô cũng đến rồi.

Vốn tự mình là một thầy giáo không thích trêu chọc học trò, nhưng không hiểu vì sao, thấy cái mặt bánh bao nhăn nhó của Lâm Thư, Tô Mặc không nỡ được khẽ nâng khóe miệng rất nhỏ. Biết chắc rằng cô trả lời được nhưng vẫn gọi cô đúng đây trả lời.

Quả nhiên, “Không thể giao hợp”? Tốt lắm, cũng có tác dụng thay đổi không khí của lớp học đó chứ, Tô Mặc bất đắc dĩ lắc đầu cười, đúng là kẻ dở hơi.

Nhưng mà, kẻ dở hơi này sau khi tan học lại dám len lén nói xấu anh

“Muôn đời tiểu thụ”? Tô Mặc nhướng mày, đứng ở phía sau Lâm Thư, cô cũng không phát hiện, ngược lại càng nói càng hăng.

Được lắm, Lâm Thư, tôi sẽ nhớ thật kĩ tên cô! Tô Mặc cảm thấy cuộc sống của anh lâu lắm rồi không thú vị như vậy.

Cái loại chuyện xem mắt này, thật sự không có chút giá trị gì, hai người như hai món hàng, đặt ở trên bàn cho người ta soi mói. Nhưng mà, mẫu thân đại nhân ở trong điện thoại đã nói những lời thâm thúy, Tô Mặc thật sự không có dũng khí từ chối chuyện này, đời này, chỉ có một số chuyện là anh có thể từ chối mà thôi.

Kết quả, lại nhìn thấy Lâm Thư, trong lúc đó Tô Mặc cũng giật mình nhớ lại, “Đó là con gái đồng nghiệp trước đây của cha con, họ Lâm”

Thật là trùng hợp.... khiến người ta rất vui vẻ nha!

Rất dễ nhận thấy, Lâm Thư hoàn toàn không nghĩ đến đối tượng hẹn hò sẽ là anh, vẫn sững sờ, có chút không phản ứng kịp. Tô Mặc cẩn thận nhìn những biểu tình sinh động của Lâm Thư, trong lòng có chút ngứa ngứa, không trêu chọc cô ấy một lúc, thì thật có lỗi với sự an bài của số phận!

Giống như một con mèo nhỏ ngơ ngác, bạn cho nó một cuộn len, nó sẽ tự mình chơi rất vui vẻ, bạn xem cũng vui vẻ, nhưng quan trọng hơn cả sự vui vẻ, đó là nhìn cảnh nó bị sợi len quấn lại, không thể nào thoát ra được, khi đó chỉ có thể nhìn về phía bạn bằng ánh mắt long lanh uất ức

Kể từ sau khi gặp Lâm Thư, Tô Mặc cảm giác có cái gì đó không đúng. Anh không biết cái cảm giác hưng phấn ở trong lòng này từ đâu mà đến. Sau lại nói cho Hạ Tề nghe, thì cậu ta vừa cười vừa giải thích, “Tô Mặc, căn bản cậu chính là con mãnh thú, nhìn thấy loại động vật ăn cỏ như tiểu bạch thỏ, đương nhiên không thể nào không kích thích mà nhào đến”

Khi đó, Tô Mặc liếc mắt khinh thường nhìn Hạ Tề, “Cậu cho là người nào cũng xấu xa như cậu sao?” thấy đàn bà con gái là muốn nhào tới.

Hạ Tề ở bên cạnh bất mãn nói: “Này, này, Tô Mặc, cậu không có tư cách nói tớ nha”

Tô Mặc cầm lấy ly Whiskey trên quầy bar, uống một hơi cạn sạch. Đúng vậy, anh cũng không phải loại người lương thiện gì, dựa vào cái gì mà chỉ trích người khác? Đối với những người như bọn họ mà nói, đàn bà, chẳng qua chỉ là gia vị trong cuộc sống mà thôi.

Từ trước đến giờ quán bar chính là nơi rong rã lẫn lộn, khi Tô Mặc lần thứ n đẩy những người phụ nữ định làm quen với anh ra, cuối cùng không nhận được, muốn ra ngoài hít thở chút không khí trong lành. Hạ Tề

đi theo bên cạnh, trêu chọc, “Ai, thật là đau lòng, rõ ràng là tớ cũng có dung mạo và tài năng, nhưng tại sao lần nào người đầu tiên phụ nữ nhìn thấy đều là cậu chứ?”

Nhìn cái nụ cười có thể được gọi là nụ cười bỉ ổi kia, khóe miệng Tô Mặc khẽ giật một chút, cũng không có đáp lời. Hạ Tề lại tiếp tục, “Tớ có cách để cho cậu thoát khỏi những người phụ nữ đeo bám kia...”

Tô Mặc tò mò nhìn Hạ Tề, chỉ thấy Hạ Tề khá “xinh đẹp” xích lại gần, “Cưng à” Tô Mặc đổ mồ hôi lạnh toàn thân, vội vàng đẩy Hạ Tề ra.

Trong nháy mắt đó, Tô Mặc cảm nhận được một ánh mắt nóng hừng hực phía sau, quay đầu lại nhìn, không ngờ lại là con bé nha đầu Lâm Thư.

“thầy Tô, em sai rồi, thầy là công”

Không ngờ tới cô lại nói ra như vậy, Tô Mặc đầu đầy vạch đen, nhìn nhìn đáng vẻ hưng phấn của cô, không khỏi cảm thấy có giải thích cũng bằng thừa, đang định trêu đùa cô một chút, nhưng cô đã bị làm cho sợ xoay người bỏ chạy.

“Nha đầu nhìn ngây ngô kia, thực thú vị” Hạ Tề nâng khóe miệng, dào dạt hứng thú.

Tô Mặc đột nhiên cảm thấy phiền não, đây là đồ chơi của anh, Hạ Tề đừng có mơ tưởng dòm ngó: “Học trò của tớ, không phải người có thể động vào đâu đấy”, Tô Mặc thốt lên.

“Ái chà, nương tay từ lúc nào thế? Có phải là để dành nuôi ập rồi mới ăn không?” Hạ Tề lên tiếng chế nhạo.

Những lời này nói nghe rất vừa lòng Tô Mặc, sau khi bắt được con mồi, nếu như một miếng ăn ngay, thì chẳng phải sẽ rất không thú vị sao? Chơi đùa cùng với cô một chút, nhưng thôi bỏ đi, nhìn qua một cái, cũng không phải là đáng vẻ tươi tốt ngon miệng, chỉ cảm thấy như một con thỏ con vụng về có thể chọc cười cho anh mà thôi.

Tô Mặc nghĩ như vậy. Vì vậy, liền ra tay nhặt con thỏ con say rượu kia về nhà.

Càng sống chung, càng cảm thấy, hình như việc trêu chọc Lâm Thư đã trở thành việc phải làm mỗi ngày rồi, giống như sau khi mở máy vi tính lên, có thói quen kiểm tra hòm thư vậy.

Vào kỳ nghỉ đông, tội nghiệp Lâm Thư nước mắt lương trong ôm lấy Bánh Bao làm cái cốc, mạnh mẽ tiến vào trong nhà Tô Mặc. Thật ra thì, đối với Tô Mặc, đây là chuyện đáng giá vui mừng biết bao.

Vốn anh còn đang lo, kỳ nghỉ đông sẽ vô cùng nhàm chán, nhưng bây giờ có người để giết thời gian, thật tốt.

Nhưng mà....

“Anh làm người của tôi, được không?”

Tô Mặc lão đảo một cái, thiếu chút nữa đem cái khăn đau cầm trong tay quăng đi, Lâm Thư đang thổ lộ sao?

Khóe miệng không khỏi nâng lên.

Những lời này vốn phải là do con trai nói chứ? Nhìn Lâm Thư cúi thấp đầu, gò má ửng hồng, trong nháy mắt đó, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà Tô Mặc lại đồng ý.

Hạ Tề gọi điện thoại tới, cười nhạo anh nhanh như vậy đã bắt đầu trò chơi rồi. Ở trong mắt Hạ Tề, đây chẳng qua chỉ là trò chơi “Thầy trò cầm luyên” của Tô Mặc trong lúc anh nhàn hạ mà thôi, “Thế nào, rất kích thích đúng không?”

Lúc bắt đầu Tô Mặc cũng cảm thấy như vậy, chẳng qua chỉ là tham gia một trò chơi, nếu như không phải là vì kích thích, vậy thì tại sao tìm anh lại đáp nhanh như thế?

Cho đến.... đêm ba mươi tết.

Từ trước đến giờ, Tô Mặc đều một mình đón giao thừa. Ngôi nhà kia, khiến Tô Mặc có một cảm giác tách rời, không phải do cha mẹ đối với anh không tốt, ngược lại quá tốt khiến cho anh áy náy. Những không phải

là những thứ thuộc về anh, sẽ khiến cho anh không thể nào yên tâm thoải mái tiếp nhận. Vì vậy, giao thừa hàng năm, anh đều một mình trải qua.

Từ lâu đã trở thành thói quen, nhưng Lâm Thư lại muốn phá vỡ thói quen này.

Rõ ràng là đã về nhà, vì sao lại lén lút chạy tới đây? Tại sao lại làm cho anh cảm thấy, giống như được trở về nhà mình?

Loại cảm giác hạnh phúc ngọt ngào nạt, thật sự khiến cho người ta cảm thấy không được thoải mái.

Chỉ là thử nghĩ, nếu sau này ở cùng người con gái này, không biết sẽ thế nào? Tô Mặc kinh ngạc phát hiện, hình như anh không hề ghét cách nghĩ này.

Chẳng lẽ, ở trong lòng anh, không hề xem đây như một trò chơi? Đột nhiên Tô Mặc cảm thấy như bị rơi vào vũng lầy, tiến lui đều không được.

Nếu biết có ngày hôm nay, lúc tóm được con thỏ con say rượu kia, sẽ không dài dòng mà đề xuồng ăn luôn, mặc dù hương vị không nhất định là ngon, nhưng so với bây giờ, vẫn tốt hơn đối với một con thỏ con nhớ mãi không quên.

Hết chương 23

24. Chương 24

Lâm Thư cẩn thận nhìn chằm chằm Tô Mặc , lùi lại phía sau từng bước một.

Trải qua một thời gian ở chung dài như vậy, cô cứ tưởng rằng, đối với Tô Mặc , cô đã dần dần bắt đầu hiểu. Mặc dù nhìn qua anh không hề để ý chút nào, nhưng trên thực tế anh là người đáng tin hơn so với bất kỳ ai; mặc dù nhìn qua có vẻ nham hiểm lưu manh, nhưng trên thực tế anh lại dịu dàng hơn so với bất kỳ ai.

Cô sẽ mừng rỡ vì bản thân có thể đến gần anh, vì có thể thích anh mà ngọt ngào, một người như anh thuộc về cô cũng làm cho cô trở nên kiêu ngạo; vì Tô Mặc, Lâm Thư cảm thấy mình có thể vượt bỏ những điều lo lắng, phóng tay một lần. Nhưng cô không nghĩ tới chính là, sau tất cả những thứ như vậy, cô mới phát hiện, cái gì là đáng tin, cái gì là dịu dàng, tất cả đều là phù du, Tô Mặc căn bản chính là một tên quỷ súc lần đầu tiên cô đã nhìn thấy.

“Lâm Thư...” Tô Mặc đứng lên, theo bản năng vươn tay ra, muốn xoa xoa tóc của cô, nhưng đưa tay ra được một nửa, đột nhiên nhớ tới cái cảnh ban ngày lúc gặp Trác Dịch, liền cứng ngắt , quay mặt đi, không muốn nhìn Lâm Thư, mặc dù anh biết, lúc này, trong ánh mắt của cô, mang theo một chút hoang mang, một chút bị thương.

Nhưng mà, những thứ Tô Mặc anh muốn, từ trước đến nay không bao giờ khiếm khuyết, kể cả lòng người.

Lâm Thư nhìn Tô Mặc đến nhìn cũng không buồn liếc cô một cái, lúc đầu còn ôm một chút hy vọng, còn ôm một chút dũng khí, nhưng lúc này rốt cuộc không nhìn được bắt đầu chua xót trong lòng.

Chẳng lẽ, sau khi chuyện bại lộ, liền đá cô ra thật xa sao?

Những luẩn quẩn trong lòng, dường như không chỉ đơn giản là cảm nhận sự chật vật khổ sở.

Năm đó khi biết Trác Dịch chọn ở cùng một chỗ với Trang Hiểu Hàm, cảm giác cả thế giới sụp đổ trong nháy mắt, nhưng cảm giác hôm nay không hoàn toàn giống với ngày đó, thay vì nói là tuyệt vọng, chi bằng nói là ... không cam lòng.

Không cam lòng bị ruồng bỏ như vậy

Nhưng không cam lòng thì sao? Trên thế giới này, không phải mình muốn gì là có thể thuận thuận lợi lợi đạt được. Đạo lý này, ba năm trước Lâm Thư đã hiểu sâu sắc. Hai chữ tranh thủ này, sau khi thất bại hai lần, Lâm Thư không muốn đụng vào nữa.

Thích là giả, tình cảm là giả, nói chúng tất cả đều là giả

Dịu dàng cái gì chứ, chẳng qua chỉ là người ta điều chỉnh không khí trò chơi một chút thôi mà? Nhưng cảm giác rõ ràng chân thật đó, nụ hôn đó, những cái ôm kia, chợt giống như những thước phim quay chậm hiện lên trong đầu Lâm Thư, từng chút từng chút một khiến cho không thể không thừa nhận rằng nó đã là quá khứ.

“Thầy Tô, em chỉ muốn nói với thầy một câu” Lâm Thư đột nhiên che dấu tất cả cảm xúc, Tô Mặc có chút không thể phản ứng kịp, thoáng ngây người nhìn Lâm Thư.

Chỉ nghe thấy Lâm Thư gần từng chữ, “Thầy, con người không hiền lành như thầy, cẩn thận cả đời bị người ta chèn ép, tạm biệt” Sau đó, không hề quay đầu bỏ đi.

Đây có thể là, những lời nguyên rửa quyết tâm ngoan độc cuối cùng của Lâm Thư.

“Xi” vốn đang đứng ở bên cạnh, vì cái người cứng miệng kia mà Hạ Tề tiến hành tự kiểm điểm, nhìn sắc mặt trở nên tối đen của Tô Mặc thầm nói: “Cô bé này, theo mắt nhìn tuyệt đối không phải là sinh vật trái đất đơn giản đâu?”

Đi dạo không có mục đích, đột nhiên Lâm Thư nhớ ra, cô từng xem qua một bộ phim hàn quốc có phong tục vô cùng buồn nôn. Trong đó sau khi nữ chính thất tình, lúc đêm khuya, một thân một mình ngồi xe buýt, đi vòng quanh thành phố. Mặc dù là có hành động có chút ngốc nghếch, nhưng quan trọng ở chỗ.... trên xe buýt vô cùng yên tĩnh, nữ chính nhìn thành phố ban đêm, trong giây phút đó lại có thể hiểu ra tất cả, vứt bỏ mọi gục mắc với nam chính

Phim ảnh, mãi mãi chỉ có thể noi theo thôi, nhưng không thể nào vượt qua. Vì thế Lâm Thư, tìm đến một trạm xe buýt....

Nhưng mà, phim truyền hình chỉ có thể trở thành phim truyền hình, hoàn toàn là vì không có tính thực tế trong hiện thực.

Lâm Thư nhìn cảnh sắc hoàn toàn xa lạ ở bên ngoài, sau đó, vô cùng trầm mặc.

Aaaaa..... Ai có thể nói cho cô biết, trong phim truyền hình nữ chính làm thế nào để ngồi chuyến xe cuối về nhà vậy? Trạm cuối không ngờ lại ở một nơi hoang tàn vắng vẻ, cho dù có tiền đi nữa, cũng không có cơ hội tiêu xài, hơn nữa, lúc đi vội vàng, trên người cô chỉ còn mấy đồng tiền xu hôm qua mua đồ ăn còn thừa.

Gọi điện thoại cầu cứu, kết quả nhìn thấy điện thoại sắp nguồn mất từ khi nào rồi, hết pin sao? Thực sự là họa đơn vô chí....Lâm Thư hối hận đập đầu, cô nên sớm biết, không phải ai cũng có thể giải bộ làm diễn viên.

Vù vù....

Từng cơn gió đêm thổi vù vù, trái tim rét buốt từng cơn.

Tất cả đều tại Tô Mặc, nếu không bị anh ta làm cho kích động, làm sao cô có thể rơi vào hoàn cảnh như này chứ? Lâm Thư cúi gầm mặt, trong lòng kêu gọi cái gọi là hối hận vô cùng. Người sai không phải là cô, nhưng bây giờ cô lại phải lê loi ngồi ở trước trạm xe buýt, để làm cái gì chứ? tội gì phải hành hạ bản thân cô như thế?

Việc đã đến nước này, nếu không thay đổi được, chỉ bằng ngoan ngoãn tiếp nhận

Trước khi Lâm Thư bước vào đại học từng có một chị khóa trên không biết mệt mỏi dạy bảo rằng, trong đại học có ba việc sau nhất định phải làm đó là trốn học, lưu ban, yêu đương. Cho tới bây giờ, Lâm Thư cảm thấy bản thân cô đã, tu thành chín quả rồi.

Không phải là thất tình thôi sao, có chuyện gì lớn đâu? Cùng lắm là sau này không tin tưởng vào tình yêu nữa là được thôi...

Nghĩ như vậy, đột nhiên Lâm Thư thoải mái hơn rất nhiều

Vì thế, sáng ngày hôm sau, khi Lâm Thư lão đảo đẩy cửa ký túc xá ra, đối mặt với ba người đang lo lắng trùng trùng kia, “Cậu đi đâu vậy hả?”, “Không phải hôm qua cậu đi ra ngoài cùng với Tiểu Đồng sao, tại sao lúc Tiểu Đồng trở về, lại không thấy cậu?”, “Không bị tên xấu xa nào đó lừa tình lừa tiền đó chứ?”

Lâm Thư tiêu sái cười, “Chị đây đã ngộ ra rồi, hiểu rõ những hư ảo của cuộc đời”

“Tớ đi Mclubblogging gia nhập vào hội pháp sư, lại có thêm một người ném mình vào phạt pháp rồi” đây chính là cái người bình tĩnh Liễu Yên Nhiên.

“Tiểu Thư, thế giới đặc sắc như vậy, tại sao cậu phải chịu khổ vườn không nhà trống?” đây là tiếng thở dài của Tiết Băng

Còn Tiểu Đồng, người “Nhân sĩ tri tâm” duy nhất, lại kinh hãi liếc mắt nhìn Lâm Thư một cái, “Cậu.... xảy ra chuyện gì rồi?”

Lâm Thư bĩu môi một cái, “Nhìn tớ vui vẻ thế này, thì có thể có chuyện gì chứ?”

Không có chuyện gì.... có quỷ mới tin!

Cậu lừa được trời lừa được đất, lừa thần gạt phạt, cũng không thể lừa được Tiểu Đồng tớ đâu! liếc mắt nhìn Lâm Thư đắm chìm trong cái thế giới vui mừng cô ấy tự tạo ra, Tiểu Đồng có chút không tin tưởng lắm.

Có cái gì đó không đúng, vô cùng không đúng.... Mặc dù Tiểu Đồng rất muốn biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nhưng đột nhiên nhất thời đối mặt với mối quan hệ thầy trò trở lại bình thường của Lâm Thư và Tô Mặc, Tiểu Đồng lại không biết phải mở miệng như thế nào.

“Thầy Tô, em có thể nói chuyện với thầy một chút không?” Hết giờ, Lâm Thư cầm quyển vở ghi chép bài lên, bước nhanh, chạy lên trên bục giảng.

“Có thể” Tô Mặc lại có thể mỉm cười, gạt đầu, nhìn về phía Lâm Thư với vẻ mặt giống như đối với tất cả những sinh viên khác.

Còn Lâm Thư hoàn toàn giống như “Chăm chỉ học tập tốt, ngày ngày hướng về phía trước”, “Những chỗ dịch này em có chút không hiểu...”

A, còn là loại sinh viên cung kính nữa chứ, cái tình huống lễ phép với giáo viên này rốt cuộc là thế nào? Không phải lúc trước Lâm Thư vẫn luôn quán triệt tôn chỉ, “Ở trường học người giáp năm quyền, ở nhà mặc sức đùa giỡn sao?”

Tiểu Đồng vò tóc, đầu đầy vạch đen. Đột nhiên cô hoài nghi, cái đêm cô cổ vũ Lâm Thư đi tìm Tô Mặc, có phải là một sai lầm lớn rồi không?

Cuối cùng....

Khi Lâm Thư lần thứ n ngày chọn ở trong ký túc xá đọc tiểu thuyết BL, mà không phải là đi đến nhà Tô Mặc ăn không uống không, tiểu vũ trụ Tiểu Đồng rốt cuộc bạo phát.

“Lâm Tiểu Thư, cậu có hai lựa chọn: Thứ nhất, thành thật khai báo, tớ sẽ giải quyết hòa bình; thứ hai cứ giải bộ ngực đi, tớ sẽ cho cậu một cước biết cậu từ CUP A thành CUP A-”

Lâm Thư nhìn Tiểu Đồng xiết chặt nắm đấm, vẻ mặt cười: “Bây giờ, coi trọng hòa bình thế giới, phải đối bạo lực”

Tiểu Đồng nhú nhú mày, “Phải không? trong thế giới của tớ chỉ có cua đồng, không có hòa bình. Thuận ta thì sống, chống ta thì chết. Lâm Thư, ngay cả điều ấy cậu cũng không nhớ sao?”

“Tớ...” Lâm Thư cùi đầu lại vùng đất bằng phẳng của mình, trong đầu suy nghĩ tình huống nếu như thực sự biến thành hai cái hồ thì..., “Vẫn là nên lựa chọn thành thật khai báo đi” không còn cách nào khác, gặp phải thế lực ác, một thiếu nữ trời gà không chặt như cô, chỉ có cách lựa chọn khuất phục thôi.

“Mẹ kiếp” Tiểu Đồng rơi vào trạng thái kinh sợ, trong lúc đó không thể lấy lại tinh thần, “cậu nói, thầy Tô chỉ là đùa giỡn một cô gái thanh thuần như cậu thôi sao?”

Lâm Thư gật đầu.

Tiểu Đồng quét mắt liếc Lâm Thư từ trên xuống dưới, “Đùa giỡn cậu thì có gì hay chứ? Chắc thầy Tô ăn no rửng mỡ, nên mới chọn nhầm đối tượng?”

Lâm Thư... Này, chị Tiểu, mặc dù tớ đã khuất phục thể lực ác, nhưng không có nghĩa là con thỏ nổi nóng sẽ không cắn người đâu?

“Vậy bây giờ cậu định một đao đứt đôi với thầy Tô?”

“Chẳng thể còn gì? Tớ vẫn còn chưa ngu đến mức chạy đến để cho người ta lừa đâu?” Lâm Thư buông tay, nhìn qua dáng vẻ không hề để ý chút nào?, “Tình yêu thôi mà, Bản thân nó vốn dĩ là phù vân rồi, cho dù có quảng đi, cũng không có chuyện gì đáng lo đâu, huống hồ, tớ là người bỏ rơi Tô Mặc cơ mà, bây giờ nhìn tớ xem, có phải là rất tốt không?” Dáng vẻ thật sự giống như là đã nghĩ thông suốt.

Ai, thôi cứ coi như vậy đi - biết người biết mặt không biết lòng, chẳng lẽ cô thật sự nhìn lầm thầy Tô sao? Tiểu Đồng thở dài, véo véo cái mặt bánh bao của Lâm Thư, “Đi thôi, trong lòng có bức xúc gì muốn trút ra hết đi, tớ đi cùng cậu, để ở trong lòng, không khéo sẽ bị suy nhược thần kinh đó”

“Tớ không thêm bức xúc đâu” Lâm Thư quay đầu, sống chết không thừa nhận

Tiểu Đồng kinh thường liếc mắt nhìn Lâm Thư một cái, “Thôi đi, cậu định lấy chút ít chí thông minh đó ra để đối phó với tớ à, giả không ngu có thể biến thành ngu thật, giả vui cũng không thể biến thành vui thật, giả không thích...”

“Tiểu Đồng” Lâm Thư vội vàng cắt ngang Tiểu Đồng, giống như Tiểu Đồng chuẩn bị nói ra bệnh dịch vậy, “Đi ăn lẩu với tớ đi”

“Được, tớ đi cùng cậu” Bạn tốt là cái gì, chính là vui buồn có thể chia sẻ với nhau, lúc này trong lòng Tiểu Đồng tràn đầy tình cảm cao thượng, nhưng mà, nửa tiếng sau....

Lâm Thư, cậu bỏ bao nhiêu ót vào đây vậy?

Thật ra căn bản là cậu muốn tớ bị cay chết đứng không, về sau sẽ để cho chút tâm tư nhỏ bé của cậu phủ đầy bụi?

Hết chương 24

25. Chương 25

Khi Tô Mặc theo thói quen đưa tay với lấy hộp ô mai, anh mới nhận ra, cái người thích ăn ô mai kia đã không còn ở trong nhà anh nữa rồi.

Lúc ngượng ngập muốn thu tay lại, đột nhiên một giọng nói truyền vào trong tai, “Hộp ô mai này tôi nhìn thấy trước, có thể cho tôi không?”

Mà mấy ngày sau, lúc Tô Mặc đang ở trong nhà, ngu ngơ nhìn cái gối ôm anh và cái người nào đó cùng đi mua, thì Tô Hoãn lại đột nhiên gọi điện thoại tới, “Anh trai, đi xem mắt đi”

Đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng bạn gái đang nói với Tô Hoãn, Tô Mặc không khỏi nở nụ cười, “Thật trùng hợp, lại là ô mai”

Duyên phận, thực sự là một điều kỳ diệu không thể tả được.

Vì thế, một tuần sau trong trường học, khắp nơi đều truyền đi....

“Cậu biết không? thầy Tô có bạn gái”

Đúng lúc Lâm Thư đang ăn điểm tâm trong nhà ăn, nghe thấy chuyện bát quái như vậy thì miếng cháo đang ngậm trong miệng thiếu chút nữa là phun ra. Tiểu Đồng ngồi ở bên cạnh, nghi ngờ nhìn qua. Lâm Thư buông tay tỏ ra hoàn toàn không liên quan tới mình

Hai người lặng lặng vểnh tai lắng nghe

“Đó là một đại mỹ nữ, tớ từng nhìn thấy một lần dù cách khá xa”

“Hả? Thật sao?”

“Gương mặt xinh đẹp, mái tóc uốn quăn, dáng người cực kỳ chuẩn, tóm lại, lúc ở khi ở cùng với thầy Tô, tuyệt đối là xứng đôi”

“Ôi! Vậy chẳng phải là chúng ta sẽ không được mơ mộng nữa sao?”

“Làm ơn đi, một cây đại thụ như thầy Tô, ai có thể dễ dàng bỏ qua chứ, không phải là thiên sứ gãy cánh mới là lạ đó”

“Cũng đúng... ai, cái gọi là mỹ nam, chỉ có thể đứng xa nhìn, không thể đụng vào nha...”

Hai kẻ bát quái thu dọn đồ ăn dần dần đi xa, Tiểu Đồng vuốt cằm suy nghĩ trong chốc lát: “Này, Tiểu Thư, ý mấy người đó là sau khi Tô Mặc chia tay cậu không đầy nửa tháng, đã có bạn gái mới còn là một đại mỹ nữ phải không?”

“Ừ...”

“Oa, không hổ là thầy Tô, thực sự là mạnh mẽ”

“A...”

“Tiểu Thư, cậu có nghe thấy không? Cậu không đau khổ chút nào sao?”

“Ài...”

Tiểu Đồng: Tiểu Thư, cậu lại đi vào cõi thần tiên nào rồi vậy?”

“Chị Tiểu, cậu nói... tớ thật sự là thiên sứ gãy cánh sao?”

Tiểu Đồng: tớ tát chết cậu bây giờ cậu không nghe thấy vấn đề trọng tâm sao?

Sau khi nghe bài học máu và nước mắt xong, Lâm Thư ngoan ngoãn gọi trạng thái thần kinh trở về bình thường, “Bây giờ Tô Mặc có bạn gái, cũng là chuyện rất bình thường thôi, tình yêu mà không phải có cái gọi là vừa gặp đã yêu đấy sao?”

“Nhưng mà, ngộ nhỡ.... Tô Mặc cũng chỉ chơi đùa?” Tiểu Đồng nhăn mày, nghĩ ra các giả định khác nhau.

“À, không đến mức đó đâu, Tô Mặc không cảm thú đến vậy?”

Nhưng mà, sự thật chứng minh, Tô Mặc không phải là cảm thú mà là không bằng cảm thú

Liếc mắt nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, Lâm Thư không khỏi cảm khái lần nữa, cái tên Tô Mặc xấu xa kia, có cần phải làm ra những chuyện cướp đoạt tình yêu hạ đẳng như thế không!

“Lâm Tiểu Thư, có một chuyện, tôi hi vọng cô có thể giúp tôi” Người đàn ông yên lặng nhìn Lâm Thư, khiến Lâm Thư không hiểu tại sao có một cảm giác thúc ép bức bách

Rõ ràng là một đôi mắt đào hoa bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra tia điện, hoàn toàn phù hợp với má lúm đồng tiền hơi nông kia, rõ ràng người này đã bị diện mạo của mình làm cho có cảm giác yếu ớt, nhưng mà khí thế này, lại liên tiếp phát ra hương vị của một cơn bão mạnh mẽ. Rất không đơn giản, không đơn giản!

Cũng giống y hệt cái cảm giác Tô Mặc cho cô trước đây. Lâm Thư biết, trước mặt là người không thể chọc vào. Huống chi, lúc chỗ cô tới quán cà phê rõ ràng anh ta lái một chiếc Porsche Speed-ster, người này không giàu cũng quý, Lâm Thư không khó khăn gì đưa ra một kết luận, nhưng mà, người như vậy thì muốn cô giúp cái gì?

Lâm Thư không hiểu

“Chắc là, lâm Tiểu Thư rất quen thuộc với Tô Mặc phải không?” người đàn ông không nhanh không chậm ở miệng

Không ngờ lại có liên quan tới Tô Mặc, Lâm Thư hơi kinh ngạc một chút, “Quen thuộc thì sao, không quen thuộc thì sao?”

“Nếu quen thuộc thì tôi hi vọng, lâm Tiểu Thư có thể giúp tôi đoạt lại bạn gái của tôi”

“Cái gì? Bạn gái của anh?” trong khoảng thời gian ngắn Lâm Thư có chút không tiêu hóa được, “Chuyện đó là thật sao?”

“Đúng vậy, Tô Mặc nhận lúc tôi ra nước ngoài, đầu độc bạn gái tôi mấy câu, làm cho tôi và cô ấy chia tay với tôi, không đếm xỉa gì đến tình cảm trong ba năm liền của chúng tôi”

Lợi dùng người ta lúc gặp khó khăn, tiểu tam chen chân vào, chuyện này thực sự khiến cho người thần cảm phẫn! Lâm Thư không nhịn được đồng cảm nhìn người đàn ông trước mặt. Cho dù nhìn thế nào đi nữa, anh ta cũng không hề thua kém Tô Mặc chút nào, thậm chí còn có chút khá hơn, nhưng mà, không ngờ lại bị Tô Mặc thừa cơ chen vào

Mặc dù đối với anh ta rất là đồng tình, nhưng mà...

“Tôi sợ rằng không giúp được anh”

“Tại sao?” người đàn ông không nghe được câu trả lời như trong suy nghĩ, có chút kinh ngạc.

“Đối với Tô Mặc mà nói, tôi chỉ là một học trò không hơn không kém mà thôi, thì làm sao có thể giúp anh chứ?” Lâm Thư lắc đầu một cái, chuẩn bị đứng lên rời đi.

“Chỉ là một học trò không hơn không kém sao?” người đàn ông khẽ nhíu mày, khẽ cười, “Lâm Tiểu Thư, cô đánh giá mình thấp quá đó, như vậy đi tôi và cô cùng diễn một vở kịch, xem ở trong lòng Tô Mặc, rốt cục cô có vị trí gì được không?”

Bước chân đi về phía trước của Lâm Thư cũng ngừng dừng lại, một lúc lâu, yên lặng xoay người, “Tôi chỉ là muốn giúp anh thôi, tuyệt đối không phải vì mục đích khác”

Người đàn ông gật đầu một cái “Cũng được”

“Tôi tên Hướng Khải, Lâm tiểu thư, cảm ơn sự giúp đỡ của cô” Hướng Khải vươn tay, “Hợp tác vui vẻ”

“Tôi không cho là việc làm này sẽ có tác dụng”

“Cho dù là không tin tôi, nhưng mà Lâm tiểu thư, cô cũng lên tin tưởng vào bản thân mình chứ?”

“Nhưng mà...”

“Vậy thì cô cứ chờ mà xem đi”

Mặc dù đã sớm biết chắc chắn cái người nữ chính tên Hàn Tuyết Dao kia là một người xinh đẹp tài giỏi, nhưng mà, lúc Lâm Thư chân chính gặp mặt, vẫn có chút không nhịn được mà cảm khái.

Mái tóc buông thả rủ xuống bờ vai, những lọn tóc xoắn vừa phải, càng tôn lên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, trắng hồng màu hoa anh đào, khóe mắt sáng màu bạc khẽ héch lên, rất quyến rũ. Thực sự là mỹ nhân, trong lòng Lâm Thư liền hiểu ra, cũng khó trách, Tô Mặc sẽ vì cô ta mà làm ra những loại chuyện như vậy.

“Chị đây làm này là vì duy trì chính nghĩa” Lâm Thư yên lặng tự nhủ ba lần, bỏ quên sự chua xót trong lòng, lúc này mới bước theo bước chân của Hướng Khải vào phòng ăn.

Bị Hướng Khải cố ý cầm tay có chút tê dại, không phải là cảm giác quen thuộc, theo bản năng muốn hất ra. Nhưng Lâm Thư lén lén liếc nhìn Tô Mặc, lúc này, anh đã đang chăm chú gấp thức ăn cho Hàn Tuyết Dao, dường như tất cả những chuyện xảy ra xung quanh đều không liên quan đến anh. Lâm Thư khẽ cắn răng, kiên trì đến cùng.

“Tiểu Thư, em thích ăn bít tết bò không?” ngồi vào vị trí, Hướng Khải không chút dấu vết nhích lại gần, vẻ mặt thân mật, ghé vào tai Lâm Thư nói

Lâm Thư cảm nhận được hơi thở ấm áp của Hướng Khải, “Xì” một tiếng bật cười, “Này này, anh ngồi dịch ra một chút, tôi sợ nhột”

Sau khi Hướng Khải liếc nhìn phía Tô Mặc và Hàn Tuyết Dao một cái, “Như vậy mới có hiệu quả”

“Được rồi...” Lâm Thư bĩu môi, không đẩy ra nữa

Nhưng dáng vẻ này ở trong mắt Tô Mặc, cảnh tượng hai người nói nói cười cười vui vẻ này, thật là.... làm cho người ta rất khó chịu

Trong lòng vô cùng tức giận, Tô Mặc gần như là đổ mắt nhìn Hướng Khải và Lâm Thư phía đối diện, được lắm, Hướng Khải, anh thật là biết ăn miếng trả miếng!

“Không đi giải quyết một chút sao?” Hàn Tuyết Dao mỉm cười.

Mọi chuyện sau đó, hình như đều vượt ngoài tầm kiểm soát.

Lâm Thư trở mắt nhìn Hướng Khải bị đâm một cái thật mạnh, mắt phải nhanh chóng biến thành gấu trúc, còn chưa có bất kỳ biểu hiện hoảng hốt nào, đã bị Tô Mặc kéo lấy cổ tay, cương quyết kéo về phía trước

“Tô Mặc, anh bỏ tay tôi ra”

“Này, Tô Mặc, anh định dẫn tôi đi đâu?”

Nhưng mà, dọc đường, Tô Mặc chỉ trầm mặt xuống, không nói câu nào, mãi đến khi đem Lâm Thư ném lên trên xe, khóa cửa lại.

“Lâm Thư, em định diễn trò gì vậy?” Tô Mặc xoa xoa mi tâm, mặt bất đắc dĩ, nhìn kỹ một chút, rõ ràng là rất mệt mỏi.

“Tôi...” Lâm Thư chống mắt nhìn lại ánh mắt Tô Mặc, vốn dĩ lúc đầu vẫn là đúng lý hợp tình, nhưng lúc này không khỏi có chút chột dạ, yếu ớt nói, “Tôi chỉ muốn giúp Hướng Khải thôi”

“Tại sao cô lại ở cùng với anh ta cấu kết thông đồng với nhau”

“Là anh ta tới tìm tôi”

Hướng Khải, coi như anh lợi hại! trong ánh mắt Tô Mặc đột nhiên hiện lên một tia sắc bén, “Sau này không được đi cùng với anh ta nữa”

“Tô Mặc, anh là cái gì của tôi, dựa vào cái gì mà quản tôi?” Lâm Thư hừ nhẹ một cái, lúc này mới như tới, rõ ràng là Hướng Khải và cô tới đây là để vạch trần “Hành vi phạm tội” của Tô Mặc, vì sao bây giờ cô lại bị anh ta dạy dỗ ngược lại chứ?”

“Dựa vào việc tôi là thầy của cô, được chưa?”

“Cái gọi là làm gương sáng cho người khác, anh làm được rồi sao? Chém giết bạn gái của Hướng Khải, loại chuyện này thực sự là phá hoại bình yên của xã hội mà” Lâm Thư nhớ lại dáng vẻ điệu dàng tri kỷ lúc ở trong phòng ăn của Tô Mặc đối với Hàn Tuyết Dao, thực sự là cảm thấy.... khó chịu.

“Hướng Khải nói cái gì, em cũng tin sao?” Tô Mặc lắc đầu, lộ ra nụ cười cứng chiều bất đắc dĩ, thậm chí ngay cả chính anh cũng không ý thức được điều này, không ngờ lại tự động giải thích, “Hàn Tuyết Dao là em gái bạn tốt của cô, em còn nhớ lần gặp qua ở tổng quán KFC không? theo tôi biết, hiện tại Hàn Tuyết Dao cũng không phải là bạn gái của Hướng Khải, thậm chí có thể nói, Tuyết Dao thân mật với tôi như vậy, chẳng qua chỉ là muốn thật giả lẫn lộn, trốn tránh Hướng Khải mà thôi.... Nhưng mà, vì em, kế hoạch bị phá sản rồi. Giữa bọn họ không phải là chuyện tình yêu rõ ràng như vậy, có liên quan đến những quan hệ lợi ích, những thứ này... em không hiểu đâu”

Mặc dù Tô Mặc nói cực kỳ phức tạp, nhưng Lâm Thư vẫn hiểu được hai điều.

“Hàn Tuyết Dao không phải là bạn gái của anh?”

“Không phải”

“Hàn Tuyết Dao cũng không phải là bạn gái của Hướng Khải?”

“Coi như là vậy”

Lâm Thư: Trong lòng cô tràn ngập cảm phần diễn trò đến nửa ngày trời, rốt cuộc là vì cái gì chứ? Lâm Thư trong nháy mắt trợn tròn mắt.

Trong xe nhất thời rơi vào tình trạng trầm tĩnh .

“Tiểu Thư, chuyện lần trước, anh...” Tô Mặc đột nhiên mở miệng.

“Được rồi” Lâm Thư vươn tay muốn ngăn Tô Mặc nói tiếp, “Tôi hiểu rồi, các người chỉ là đang đùa giỡn tôi thôi chứ gì! Về sau, tôi sẽ tránh xa các người một chút là được rồi” Bản thân mình diễn trò vụng về, chỉ sợ trong mắt những tên yêu nghiệt đạo hạnh cao thâm ngàn năm này như anh, cô chỉ là một con tôm tép nhãi nhép?

Có một số việc, một khi sự thật sáng tỏ, chỉ càng cảm thấy không chịu nổi. Đơn giản từ đầu đến cuối cô chỉ là công cụ, để tăng thêm chút lạc thú trong cuộc sống nhàm chán của bọn họ mà thôi, Lâm Thư tình nguyện làm tên đại cảm giác của chính mình.

Nhìn Lâm Thư như vậy, cuối cùng Tô Mặc cũng không nói gì nữa, yên lặng đưa Lâm Thư về trường học, Sau đó, ngây ngô ở trong xe nhìn cái ghế trống không kia....

Hết chương 25

26. Chương 26

Ngày cứ như vậy không nhanh không chậm trôi qua, Tiểu Đồng nhìn Lâm Thư nằm ở trên giường tay cầm quyển sách, không khỏi cảm khái, sau khi chịu đựng việc thất tình, cô có thể hóa đau thương thành động lực học tập, không ngờ lại tuân thủ một cách nghiêm chỉnh tổ huấn “Học tập thật tốt, ngày ngày hướng về phía trước”, một lòng nhào vào bài tập, đây là chuyện khiến người ta vui mừng biết bao.

“Tiểu Thư à” Tiểu Đồng về mặt dịu dàng gọi Lâm Thư trên giường

Lâm Thư vốn đang say sưa ngon lành nhìn đọc tiểu thuyết dài kỳ, nghe thấy tiếng Tiểu Đồng, tay run lên, tiện tay rút một quyển sách che chắn điện thoại, nhưng, “Bộp” bị nện một cái ở trên mặt.

Chuyện có kỳ quặc nha! Lâm Thư vừa băng bó cái mũi bị đập bể, ồm ồm lên tiếng hỏi han, “Chị Tiểu, có chuyện gì vậy?”

“Thứ bảy này, tớ và A Dật định đến quán cà phê Thiên Sứ gần đây để ôn bài”

Ài chà - thần tình yêu bắn cho Tiểu Đồng mũi tên tốt hơn nhiều so với cô, thật sự là một mối nhân duyên hạnh phúc mỹ mãn, Lâm Thư gạt đầu một cái, ánh mắt lấp lánh tình yêu nhìn lên Tiểu Đồng

“Cậu đi cùng tớ nha?”

“Vợ chồng son cậu hẹn họ, tớ đi theo làm gì? Chẳng lẽ, các cậu cảm thấy, có một con kỳ đã cắn mũi to đùng ở đó, sẽ lãng mạn hơn sao?”

Lâm Thư nằm trở về giường lần thứ hai, trở về chỗ ban đầu trong tiểu thuyết, tiểu công phúc hắc đem tiểu bạch thỏ trở thành tình nhân sâu đậm của anh ta, sau mấy lần OXXX, lại trở về ôm ấp vợ, để lại tiểu thụ đau buồn không thôi, không nhìn được cảm khái, hiện thực không lừa người ta, cái gì càng dễ đạt được, con người ta càng không biết quý trọng.

“Tiểu Thư, tớ và A Dật muốn giới thiệu cho cậu một người bạn trai cho cậu”

“Người con trai này tuyệt đối là trai đẹp, nhìn qua cũng được coi là một hotboy”

Lâm Thư gật gật đầu, đúng vậy, trước khi tiểu thụ gặp tiểu công, cũng được coi là một người người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở.

“Tính tình của cậu ta cũng rất tốt, dường như chưa từng thấy cậu ta tức giận lần nào”

Lâm Thư tiếp tục gật đầu, trước khi tiểu thụ bị tiểu công ức hiếp thành như vậy, cũng chưa từng thấy anh ta tức giận, chỉ yên lặng chịu đựng, thật sự khiến cho lòng người khó chịu.

“Cậu ấy không phải là người nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng mà lại làm cho người ta cảm thấy rất thực tế”

Lâm Thư càng liu lague gật đầu, meo meo, dường như vậy - mặc dù chuyện gì tiểu thụ cũng giấu ở trong lòng nhưng mà, tình yêu sâu sắc của tiểu công, khiến cho anh ta yên tâm dựa vào.

“Cho nên, Tiểu Thư, thứ bảy này cậu đi theo chúng tớ đi?”

“Hả? cái gì?” Lâm Thư đột nhiên giật mình, Tiểu Đồng và cô hình như không phải đang nghĩ cùng một chuyện, “Đi đâu?”

Thế Tiểu Đồng mới biết, từ nãy đến giờ Lâm Thư vẫn đang ở cõi thần tiên, khiến cô phí hết tâm tư khó khăn mở miệng, lại hoa hoa lệ lệ bị coi thường? Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, Tiểu Đồng hung dữ nói, “Đi gặp đàn ông”

“Hả?” Lâm Thư kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Đồng, “Tại sao?”

Không phải có một câu là, muốn hoàn toàn quên đi một người ở trong lòng, cách tốt nhất chính là tìm một người khác, đem tất cả những dấu vết này che kín lại? Tiểu Đồng thở dài, A Dật khó khăn lắm mới tìm được một người, bên cô cũng không thể không thành, cần phải làm cho Lâm Thư hoàn toàn vứt Tô Mặc ra khỏi đầu!

“Chẳng lẽ cậu nhẫn tâm để cho cuộc sống đại học của cậu trở nên u ám như này sao? Nên quen biết nhiều một chút, nói không chừng, duyên phận đang ở phía trước đó”

“Duyên phận? Cậu khẳng định không phải là viên phân chứ?” Lâm Thư biết Tiểu Đồng nghĩ điều gì, nhưng mà cũng không cần dẫn cô đi xem mắt như này chứ? Lâm Thư vô tình lắc đầu, “Chị Tiểu, chị đừng lo lắng cho em, em cảm thấy cuộc sống ồm ồm vi tính của trạch nữ vô cùng hoàn hảo”

Tiểu Đồng mới không thêm tin Lâm Thư “tự mình bày tỏ”, có lẽ, bây giờ Lâm Thư biểu hiện rất tự nhiên, nhưng mà trong mắt Tiểu Đồng, đây chẳng qua là vì phản xạ hình cung của Lâm Thư quá dài, đến bây giờ, nói không còn đau đến tê tâm phế liệt, chỉ là bởi vì cô thu mình ở trong vỏ ốc, không muốn nhìn thấy thế giới bên ngoài mà thôi.

Làm bạn tốt nhất của Lâm Thư, cô có nghĩa vụ giúp đỡ Lâm Thư thoát khỏi trạng thái “chán trường” này

“Lâm Thư, cậu thật sự không sao chứ? lần này là một anh chàng đẹp trai tuyệt đối là cực phẩm đó”

“Không đi không đi, đợi đến lúc tới hai tám tuổi rồi hãy nói đến chuyện đi xem mắt” Lâm Thư kiên trì, từ xưa đến nay trai đẹp chỉ có thể đứng từ xa nhìn thôi, chút đạo lý này cô vẫn còn hiểu được, vì vậy lùi dần vào góc giường tiếp tục đọc tiểu thuyết

Tiểu Đồng trầm mặc một lúc, cuối cùng giống như buông tha, không nói gì nữa.

Đến buổi tối, Tiểu Đồng hỏi, “Tiểu Thư, mấy vi tính có thể cho tớ mượn dùng một chút không? vợ bé nhà tớ hình như lại đình công rồi”

“Vợ bé nhà cậu cũng đến lúc hết hạn sử dụng rồi? Mấy năm nay nó cũng bị cậu dày vò nhiều lắm rồi”

Nếu nói Tiểu Đồng không có sở trường về cái gì, thì chỉ có là mấy vi tính. Trước đây, ngay sau khi cô ấy có máy tính, liền muốn tháo ra nghiên cứu kết quả lại quên không biết lắp ráp vào như thế nào.

Lâm Thư cười nhạo Tiểu Đồng hai tiếng, đưa mấy vi tính cho cô ấy, nhưng bản thân cô lại nhìn lại quyển tiểu thuyết mới nhất vừa mới cập nhật

Một lúc lâu sau, Lâm Thư đột nhiên thất Tiểu Đồng tâm trạng rất tốt, nói một câu “Tuyệt”

“Cậu dùng mấy vi tính xong rồi sao?” Lâm Thư nằm ở trên giường, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiểu Đồng.

Thật không nghĩ đến, chỉ thấy Tiểu Đồng tặc lưỡi cười, “Vợ bé của tớ thì vẫn rất tốt, nhưng mà...” Tiểu Đồng dương hả hê quơ quơ điện thoại di động trên tay, “Gần 4G tiểu thuyết của cậu đều ở đây, hơn nữa còn là, cắt, dán a”

Lâm Thư hoảng sợ trong nháy mắt, đây chính là những bộ tiểu thuyết kinh điển mà cô thu thập suốt trong ba năm, nếu là thật thì... tâm huyết của cô không phải bị đốt sạch rồi sao, Lâm Thư vội vàng vươn tay, về mặt cầu xin, “Chị Tiểu, chị có yêu cầu gì, chị cứ việc nói”

“Ngày mai đi cùng tớ tới quán Thiên Sứ, thế nào” Tiểu Đồng không nhanh không chậm treo ngược Lâm Thư, nhìn về mặt không thể làm gì ngoài việc khuất phục, tâm tình đột nhiên tốt.

“Được” Vì bảo bối, cô sẵn sàng trả bất cứ giá nào, Lâm Thư yên lặng xiết chặt tay.

Mặc Tiểu Đồng cưỡng chế cô mặc chiếc váy ngắn màu vàng nhạt, còn có đôi giày cao tám xăng ti mét, Lâm Thư bị Tiểu Đồng cưỡng chế áp tải đến quán cà phê gọi là “Thiên Sứ”

Lâm Thư đi vào, lập tức nhìn thấy Ninh Nhị đang vui sướng vẫy tay, bên cạnh cậu ta có một sinh vật rất đẹp trai.

Anh ta đang cúi đầu, mi mắt buống xuống, mái tóc che lấp cái trán bạch ngọc tinh khiết, lông mi dày đặc thỉnh thoảng chớp chớp, liền thấy được đôi mắt đen tuyền, sâu không thấy đáy.

Anh ta ngồi yên ở một chỗ gần cửa sổ, trầm lặng. Cái cảm giác khí chất trầm mặc sạch sẽ, khiến Lâm Thư đột nhiên nghĩ tới trong những ngày đông những bông tuyết bay lất phất đầy trời. Mặc dù cả trời đất đều rơi vào cảnh trắng xóa tuyết, một cảnh tượng hoành tráng vô cùng, nhưng nắm chặt bông tuyết, nó lại lặng im sau khi trải qua một khoảng thời gian với bạn, nó liền nhẹ nhẹ tan biến không thấy gì nữa.

Trong nháy mắt đó, Lâm Thư có chút thất thần.

Bốn người cũng có chút không quen đến ngồi cùng một chỗ uống trà nói chuyện phiếm, chia sẻ những vui vẻ bị thương với nhau. Ngồi một lát, Tiểu Đồng và Ninh Nhị liền tìm hai lý do, nói phải đi trước.

Lâm Thư nhìn người trước mặt, muốn mở miệng nói chuyện phiếm, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đậm mặc của anh ta, lại ngượng ngùng cúi đầu, không nói gì.

“Thẩm Thần Triệt”

Trai đẹp đối diện đột nhiên lên tiếng, Lâm Thư không khỏi cảm khái một câu giọng nói thật dễ nghe, mặc dù có chút hơn khàn khàn, nhưng nó rất thú vị. Vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ánh mắt tò mò nghiên cứu của Thẩm Thần Triệt, lúc này Lâm Thư mới ý thức được sự thật thần của mình, “Tôi tên Lâm Thư”

Thẩm Thần Triệt khẽ cong mày, lộ ra nụ cười mỉm “Ừ”

Bọn họ coi như là quen biết rồi sao? Lâm Thư có chút hốt hoảng nghĩ tới. Trong sự yên tĩnh của buổi trưa, hai người bọn họ cứ ngồi yên lặng như vậy. Thẩm Thần Triệt nâng cằm lên, dường như đang suy nghĩ cái gì đó, còn Lâm Thư thỉnh thoảng sử dụng ánh mắt len lén nhìn gò má tuần mỹ của anh ta, Haiz, thưởng thức mỹ nam, thực sự là một chuyện hạnh phúc nhất !

Rõ ràng chuyện gì cũng không có làm nhưng Lâm Thư lại ngoài ý muốn cảm thấy rất rất thoải mái. Có lẽ là mùi cà phê thơm nồng tỏa ra, có lẽ là do dung mạo của anh chàng bên cạnh, tất cả, đều có vẻ rất tốt.

Nhưng mà, có đôi khi, cuộc sống không phải lúc nào cũng theo ý muốn của con người.

Lâm Thư muốn hưởng thụ thời gian như vậy, nhưng lại có người muốn phá vỡ nó. Bối bối, thật sự không thể vì cái tình cờ này mà vui mừng được.

“Thầy Tô...” ngoài mặt Lâm Thư vẫn tỏ ra cung kính như trước, trong lòng lại hối hận muốn chết, rõ ràng cô biết Tô Mặc rất thích quán cà phê này, mà bản thân cô là điện diện chạy tới đâu, không không phải là tự chịu tội sao?

“Đây là...?” Tô Mặc chỉ vào người con trai bên cạnh Lâm Thư, vẻ mặt kỳ quái, dường như chau mày lại, có chút chán ghét khẽ mở rộng tầm mắt.

“Thẩm Thần Triệt, cậu ấy là.... ừm....” bọn họ vừa mới gặp mặt, có được cho là bạn tốt không?

Vào lúc Lâm Thư đang suy nghĩ, thì Tô Mặc lại nghĩ đến một chuyện hoàn toàn khác: Không biết giới thiệu “Bạn trai đương nhiệm” với bạn trai cũ thế nào sao?

Không ngờ, bên cạnh cô đã có người khác rồi.

Lúc này trong lòng Tô Mặc chưa xót không chịu nổi, chỉ vừa mới hơn nửa tháng mà thôi, nhưng mà anh lại nhớ cô vô cùng.

Ở trong nhà anh, hầu như ở đâu cũng nhìn thấy dấu vết Lâm Thư để lại, có đôi lúc, cho dù là nhìn Bánh Bao, cũng có thể nhớ tới dáng vẻ buồn cười của cô khi cô cố gắng cướp đồ ăn vặt, không biết từ khi nào, trong thói quen cuộc sống của anh đã hình xuất hiện một người như vậy, mang đến sự vui vẻ cho anh, mang lại những ngày tháng tốt đẹp cho anh. Không phải là không nghĩ tới việc kháng cự lại, cần phải không nhìn đến những dấu vết cô để lại, nhưng càng làm như vậy lại càng cảm thấy vắng vẻ, khổ sở, đau lòng.

Nhưng là.... cô lại không hề cho anh một cơ hội giải thích nào, dù chỉ là một chút, mà cứ như vậy biết mấy trong cuộc sống của anh.

Muốn vươn tay ra, bắt lấy cô ôm chặt vào trong lòng, để cho cô không còn bất kỳ cơ hội nào trốn thoát

Chẳng qua là anh làm sao có thể dễ dàng cho phép, phải biết rằng, không cho con mồi dễ dàng trốn thoát, chính là bản tính của sói!

Hết chương 26

27. Chương 27

Chủ nhật, Lâm Thư hấp tấp từ trường học chạy như điên trở về nhà

Vừa mở cửa ra, “Bộp” một cái, Lâm Thư ôm trán, trợn mắt nhìn chằm chằm “Ám khí” - rõ ràng là một cái thìa nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên, động tác ném hùng dũng kia của bà Thi vẫn còn chưa kịp thu lại

“Ôi, ngọn gió nào thổi con về nhà vậy?” bà Thi nhíu mày, nhẹ nhàng ngồi ở trên ghế sofa.

Lâm Thư cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên nghĩ ra, mấy tuần qua có nhiều chuyện xảy ra khiến cô rối tung cả lên, nên đã ba tuần không về nhà, mà bà Thi yêu cầu mỗi tuần phải về nhà một lần, không hơn không kém.

Vội vàng ngồi xuống bên cạnh bà Thi, Lâm Thư cười cười, “Mẹ, con rất nhớ nha, tất nhiên phải trở về nhà chứ ... nhưng mà, những nguyên nhân này đều không quan trọng, quan trọng là, con rất nhớ mẹ”

Bà Thi dường như đối với những lời này rất hài lòng, vẻ mặt tức giận cũng đã dịu xuống, nhưng mà ngoài miệng vẫn nhất quyết không tha, “Tôi lại nghĩ không phải là cô nhớ tôi đâu, mà là nhớ món thịt kho tàu của tôi thôi?”

“Sao mẹ biết?” Lâm Thư kinh hãi che miệng, chết rồi, nói lộ rồi.

Chỉ thấy mặt của bà Thi trầm xuống, một cơn gió lạnh thổi qua, Lâm Thư quyết định lui về khu vực an toàn, trước khi cơn bão của bà Thi nổi lên, nhanh như chớp chui vào trong thư phòng, thấy cha cô đang lật lật tìm tìm trong các ngăn kéo tủ.

“Tiểu Thư, con về rồi” Lâm tiên sinh cười tí mắt nhìn Lâm Thư một cái, sau đó lại dời ánh mắt trở lại bức hình trên tay.

Lâm Thư nghiêng chân lên nhìn, đây không phải là ảnh chụp lúc cô mười tuổi sao?, “Cha, sao cha lại xem cái này làm gì?”

“À, chỉ là cha đang nhớ lại dáng vẻ của con hồi đó thôi, tiện thể cảm khái một chút, tại sao con càng ngày càng xấu vậy, ngày trước rõ ràng là đáng yêu thế này cơ mà”

Lâm Thư:&*&#@

Cũng không muốn nói những lời ác độc với cha mình, nhưng mà, Lâm Thư lặng lẽ liếc nhìn khắp thư phòng, khắp nơi đều tràn ngập mùi thuốc súng, thôi, so với việc cô đã kích tâm hồn cha, thì mẹ già cô cũng đã đã kích tâm hồn và thể xác cha cô khủng bố lắm rồi.

Lâm tiên sinh vui vẻ lật ảnh không ngừng, không ngờ lại nhìn thấy bức ảnh mẹ cô hai mươi năm trước, Lâm Thư ngược mắt nhìn, không khỏi chấn động, đúng là...

“Thời gian là con dao giết heo mà” Lâm tiên sinh nói ra những lời Lâm Thư giấu kín trong lòng.

Lúc mẹ còn trẻ, có thể thấy là một thực nữ dịu dàng, mái tóc dài ngang eo, so với dáng vẻ bây giờ thực sự giống như là hai người khác nhau vậy.

Nghe được tiếng thở dài của Lâm tiên sinh, Lâm Thư đột nhiên mở miệng cười cười, “Cha, cha xin con đi, cầu xin con..., con sẽ đồng ý với cha, không nói ẹ biết”

Lâm tiên sinh sửng sốt một lúc, sau đó mới hiểu được, ông bị con gái tóm được điểm yếu rồi.

“Tiểu Thư à, cha biết con là một đứa con gái hiếu thuận mà, tuyệt đối sẽ không bán đứng cha của con đúng không?” Lâm tiên sinh nhìn Lâm Thư cười nịnh hót.

“Nếu là trước đây, con tuyệt đối không bao giờ nói ra, nhưng mà, vừa rồi cha đã dùng những lời như thế nào để hình dung con gái cha nhỉ? Càng ngày càng xấu?”

“Cha sai rồi” Lâm tiên sinh nhanh chóng tiến hành tự kiểm điểm sâu sắc, “Tiểu Thư, con yên tâm đi, về sau chắc chắn cha không nói như vậy nữa đâu”

Lâm Thư hài lòng gật gật đầu, lại nghe thấy cha cô nói tiếp, “Cha biết, thực tế thường rất tàn khốc, nếu như con không muốn đối mặt, cha sẽ không ép con”

Lâm Thư: Cha, bây giờ con sẽ đi nói ẹ ngay lập tức, cha có tin không?

Lâm tiên sinh vội vã vuốt ve bộ lông dựng đứng của Lâm Thư, chân thành nói, “Tiểu Thư à, con không cần lo lắng về sau không ai thêm lấy, cho dù không người nào có thể đào móc ra ưu điểm trên người con, thì cha đây cũng có cách”

Lâm Thư rưng rưng cắn ống tay áo....

Mặc dù cha là hiện thân của người anh trai mạnh mẽ, nhưng cha lại độc ác với cô trăm nghìn lần, cô đành đợi chờ tình yêu của cha trở về giống như lúc ban đầu. Lâm Thư vẫn lặng yên đứng bên cạnh cha cô, mãi đến lúc ăn cơm.

Trên bàn cơm, bà Thi lại một lần nữa đưa Lâm Thư vào trạng thái “đợi gả”, nhưng mà, lần này nằm ngoài dự đoán, Lâm Thư lại kiên trì từ chối chuyện đề nghị đi xem mắt. Bà Thi đảo mắt qua lại, ánh mắt hình dao phay soạt soạt chém lên người Lâm Thư, Lâm Thư khó khăn nuốt nước bọt, lại nghĩ tới hai lần xem mắt trước đây - một người trong đó là Tô Mặc, một người khác là ông chú già, nói gì thì nói cô cũng không muối trái qua cảnh ngộ thê thảm như vậy một lần nào nữa.

“Mẹ, con gái muốn tập trung học tập thật tốt, mẹ nghĩ xem, con cố gắng cố gắng học tập thật tốt, sau này tìm được một công việc tốt, kiếm được nhiều tiền một chút, như vậy thì về sau làm sao còn có chuyện không ai thêm lấy chứ” Lâm Thư yếu ớt khuyên nhủ mẹ cô.

Bà Thi nhướng mày, “Cho dù con nói con muốn học tập thật giỏi, nhưng mà... con thật sự làm được sao?”

Lâm Thư che mặt, một dòng lệ chua cay. Mẹ sao mẹ có thể không tin tưởng con như vậy? Con cũng có tự trọng

Nhưng mà, cũng may, bà Thi cũng không có tiếp tục cái chuyện đi xem mắt rồi rắm kia nữa, cuối cùng chỉ nhân nhặt liếc mắt nhìn Lâm Thư một cái, không nói gì nữa, xem ra đã tán thành với cái “chí hướng cao xa” của Lâm Thư rồi.

“Phù...” Lâm Thư thở phào nhẹ nhõm.

Cơm nước xong, Lâm Thư ở lại mè nheo một lát, mới lưu luyến không rời trở về trường học

Nhưng mà... vừa mới tới trạm xe buýt, Lâm Thư liền nhìn thấy một chiếc xe vô cùng quen thuộc dừng ở trước mặt mình.

“Trở về trường học à? tôi đưa em về” Tô Mặc kéo cửa kính xe xuống, nhìn về phía Lâm Thư, rõ ràng cô đang có chút chờ đợi.

“Sao anh biết tôi ở đây?”

“Gọi điện thoại cho Tiểu Đồng, cô ấy nói em về nhà, hỏi giáo viên hướng dẫn của em hỏi địa chỉ, liền biết em ở đâu”

Đây gọi là xâm phạm *** nha!

Lâm Thư nắm chặt tay, nhìn vẻ mặt đương nhiên của Tô Mặc, bĩu môi, không để ý tới sự quan tâm của Tô Mặc, đối với chuyện ta không động, địch không động, Tô Mặc khoan thai dừng xe trước mặt Lâm Thư, rồi nhìn chằm chằm Lâm Thư.

“Rất cộc là anh muốn thế nào?” Lâm Thư xoay người, giận dữ nói.

“Tôi chỉ muốn đưa em về trường học thôi” Tô Mặc bình thản nói.

Cô thật không hiểu nổi Tô Mặc, nhớ hôm đó, anh ta nói đối với anh chẳng qua chỉ là một trò chơi thôi sao; vậy mà hôm nay đây đưa không rõ ràng cũng là anh ta, rốt cuộc là muốn như thế nào? Cô không phải là người phong lưu nhàn rỗi, cũng không có sức lực để tiếp tục chơi cùng anh ta.

Nghĩ như vậy, Lâm Thư quyết định, mở cửa xe ngồi lên.

Trong xe lặng lẽ phát ra tiếng nhạc êm ái, chậm rãi, có thể làm cho người nghe cảm thấy bình yên, nhưng Lâm Thư lại không muốn nghe tiếp, trong một không gian nhỏ hẹp, dường như hơi thở của Tô Mặc dần dần bao trùm lên cả người cô, loại cảm giác quen thuộc này, giống như là Tô Mặc ôm cô vậy, trong phút chốc khiến cho Lâm Thư hốt hoảng.

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?” Khi xảy ra vấn đề, Lâm Thư luôn nhanh chóng giải quyết sạch sẽ gọn gàng, nhập nhằng quanh co kéo dài từ trước đến nay không phải là tác phong của cô.

Tô Mặc trầm ngâm một lúc cau mày, dường như đang tự hỏi phải diễn đạt như thế nào. Lâm Thư cũng không thúc giục anh, nghiêng đầu nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài cửa sổ.

“Tiểu Thư, Thẩm Thần Triệt đối với em tốt không?”

Ồi trời? Tại sao tự nhiên lại nhắc tới Thẩm Thần Triệt? liên quan gì đến cậu ta chứ? “Rất tốt”. Thẩm Thần Triệt là một người hơi lạnh lùng, nhưng mà đối với một người bạn như vậy cô cũng không có lời phàn nàn nào

“Thật không, cậu ta...” Tô Mặc cười nhẹ, cũng không biết vì sao, khi nghe thấy Lâm Thư nói thế, lại có chút bất đắc dĩ tự giấu.

“Tất nhiên, người anh em Thẩm Thần Triệt không hề giống như người khác, quý súc” Lâm Thư hừ một tiếng

Tô Mặc sững sốt, “Anh em?”

“Có vấn đề gì sao?” Lâm Thư không hiểu Tô Mặc bị làm sao nữa, buồn vui bất chợt như vậy.

“Không có vấn đề gì” Tô Mặc mặt mày lặng lẽ cong lên, nụ cười nở ra từng chút một, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên sinh động.

Lâm Thư tiếp tục xoay người, không nhìn Tô Mặc nữa, dáng vẻ kia của Tô Mặc là cái dáng vẻ cuốn hút cô nhất, trái tim nhỏ của cô thật sự không chịu nổi một chương đánh thẳng như vậy.

“Tiểu Thư, làm người của tôi, được không” Tô Mặc đột nhiên lên tiếng, đây rõ ràng là những lời lúc Lâm Thư thổ lộ.

Lâm Thư kinh hãi ngoảnh đầu lại, nhìn vẻ mặt Tô Mặc, không hề giống như là đáng vẻ đang đùa giỡn. Nhưng mà.... Cái gọi là ngựa tốt không ăn cỏ phía sau, một người giống như Tô Mặc, tại sao lại có thể quay đầu vì một cây cỏ khô héo giống như cô chứ.

Chẳng lẽ Tô Mặc chơi vẫn chưa đã sao, cho nên muốn chơi tiếp?

Một nụ hôn rơi xuống, nóng rực mà mềm mại, lại kèm theo một chút khiêu khích, Lâm Thư chợt ngẩn ra, mặc dù trước đây cũng từng bị Tô Mặc hôn qua, đều là hương vị dịu dàng, còn lần này, lại là mạnh mẽ và bá đạo cảm giác hoàn toàn lạ lẫm.

Mấy giây sau, cuối cùng Lâm Thư cũng nhớ ra là phải giãy giụa, nhưng vừa mới cử động cơ thể một chút, bàn tay Tô Mặc đã giữ chặt cầm cô, vòng tay ôm cô cũng tăng thêm lực, không chút do dự đè cô về phía sau.

Lâm Thư bị đè ở trên ghế, đừng nói đến việc cử động, mà ngay cả hô hấp dường như cũng sắp không thở nổi nữa, giống như bị vớt xuống dưới sông, cận kề cái chết, chỉ có thể mở miệng ra thở phò phò lấy chút ít không khí ít ỏi

Nhưng cô vừa mới mở miệng Tô Mặc liền nắm lấy cơ hội, đầu lưỡi lướt qua răng môi mềm mại của Lâm Thư, trong đầu Lâm Thư hoàn toàn trống rỗng, suy nghĩ như bị đóng đông lại không thể tiếp tục chuyển động.

Khi hô hấp của Lâm Thư trở lại bình thường, thì trên môi vẫn còn lưu lại nhiệt độ thiêu đốt mạnh mẽ của người kia, Tô Mặc mỉm cười nhìn Lâm Thư, lẳng lặng chờ câu trả lời của cô

Không ngờ, ánh mắt của Lâm Thư chẳng qua cũng chỉ mơ màng trong một giây đồng hồ, ngay sau đó lại trở nên thanh tỉnh quá mức, “Tô Mặc, tại sao, anh phải nói ra những lời như vậy? Thực sự trò chơi này chơi rất vui sao?”

“Hay là... anh cho rằng, Lâm Thư tôi nếu không có anh thì không chịu nổi?”

Tô Mặc khẽ biến sắc, “Tiểu Thư... không phải...”

Nhưng Lâm Thư lại cắt ngang lời anh, nói “Tô Mặc, bây giờ tôi muốn nói rõ ràng với anh, tôi không thể tiếp tục cùng anh chơi trò này nữa. Mặc dù trước đây đúng là tôi thích anh, nhưng cũng không có nghĩa là anh có thể tùy ý chà đạp tôi thế nào cũng được”

“Lâm Thư tôi sẽ không phạm phải cùng một sai lầm trên cùng một người đâu”

“Tô Mặc, tôi đã nói rõ ràng với anh rồi, cho nên đừng tới tìm tôi nữa”

Nói xong câu đó, vừa đúng lúc xe Tô Mặc dừng ở trước cửa trường học, Lâm Thư không chút do dự, mở cửa xe, đầu cũng không quay lại rời đi.

Còn Tô Mặc... lúc nghe được chữ “Thích” kia, khóe miệng cứng đờ mới thoáng mỉm cười, nhìn bóng lưng Lâm Thư, trầm mặc thật lâu

Thế giới này quả thực là không có thuốc hồi hận, nhưng có một thứ gọi là toàn lực ứng phó

Lâm Thư, em không thể cũng không sao, nhưng mà, tôi đã không còn đường quay về nữa rồi

Hết chương 27

28. Chương 28

Mặc dù lúc xuống xe, Lâm Thư bước đi rất tiêu sái, nhưng mà trên thực tế, cô vừa đi vừa hung hăng phỉ nhổ chính mình

Này, này, quả tim kia mà đập “thịch, thịch” mạnh như vậy làm gì, không phải chỉ là một nụ hôn thôi sao? Tên Tô Mặc kia là chính là một tên quý súc đó nha, chẳng lẽ mà còn muốn bị lừa lần nữa sao? Lâm Thư à, mà không thể tiếp tục thích anh ta đâu!

Nhưng mà, chỉ cần nhớ lại nụ hôn sâu kia, Lâm Thư liền không nhịn được mà đỏ mặt. May mà xuống xe sớm, nếu không chỉ sợ cô tuyệt đối không chống cự lại được lực công kích của Tô Mặc

Tại sao Tô Mặc lại hôn cô chứ? không phải anh ta đã nói rõ ràng, cô chẳng qua chỉ là một kẻ phiền phức, không phải muốn thoát khỏi càng sớm càng tốt sao? Anh ta nói muốn bắt đầu lại một lần nữa, là thật lòng sao?

Không đúng, không đúng!

Thế giới làm gì có chuyện tốt đẹp như vậy, sao mà lại ngu ngốc như vậy, như vậy không tốt, không tốt!

Còn rất nhiều cỏ non xanh tốt đẹp để đang chờ mà đào bới khai thác đó, tội gì phải luẩn quẩn quanh một gốc cây đại thụ làm gì? nó đã ăn sâu bén rễ rồi, muốn đào lên, thế nào cũng phải mất nửa cái mạng mất!

Lắc đầu mạnh mấy cái, Lâm Thư cố gắng thức tỉnh bản thân từ trong ảo mộng tốt đẹp.

Bị lừa vậy vẫn chưa đủ sao? một người như Tô Mặc, sẽ không thể nghiêm túc trong tình yêu đâu, không phải cái người Hạ Tề kia cũng đã nói anh ta phong lưu thành tính sao? Hơn nữa Tô Mặc tại sao lại phải thay đổi vì cô chứ?

Không phải tất cả phụ nữ trên thế giới này đều là cô bé lọ lem, có thể gặp một hoàng tử “biết nhận lỗi là tốt rồi” dắt tay đến già.

Lâm Thư không còn đủ tin tưởng vào dạng người vô pháp vô thiên như Tô Mặc nữa.

Quý trọng tính mạng, tránh xa súc quỷ!

Cuối cùng Lâm Thư hạ quyết tâm!

Gió đêm lạnh lẽo thổi lên từng trận, Ngọn lửa trong lòng Lâm Thư lúc này cũng dần dần được dập tắt.

Nếu nói, cứ kết thúc như vậy, thì thật ra cũng có chút đau khổ. Mặc dù lúc động cơ thổ lộ lúc đầu với Tô Mặc là không đơn thuần gì, nhưng mà, dù sao vẫn là thích anh. Cho dù Tô Mặc trăm nghìn lần không đúng, nhưng mà cảm giác sẽ không gạt người.

Nhưng đáng tiếc, ly trà này của Tô mặc thực sự là quá đắng khiến cô không thể nào nuốt xuống được.

Trong lúc mải mê suy nghĩ không ngờ Lâm Thư đã đi tới sân thể dục trong trường học. Lúc này đã vào đêm, trong sân thể dục hoàn toàn yên tĩnh, liếc mắt một cái, cũng không có người nào.

Nhớ có lần Tô Mặc từng nói với cô, trước kia lúc anh còn học trường ở nước Mỹ, áp lực cuộc sống rất lớn, mỗi khi gặp chuyện gì phiền lòng, rất thích đến sân thể dục trong trường học chạy bộ, cho tới khi tinh thần bình thường trở lại

Không ngờ, lại có thể nhớ tới những lời này....

Lúc đứng ở trong bóng đêm, Lâm Thư không thấy rõ nước mắt của mình, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng trống trải. Đắm đắm cái eo của mình, rồi lại bóp bóp cái bụng, Lâm Thư thở dài, chạy bộ đi, cho dù không làm cho tâm trạng trở lại bình thường thì cũng giảm được cơn mà.

Nhưng mà, Lâm Thư đã đánh giá quá cao thần kinh vận động của mình, xem ra chạy bộ là một chuyện rất rất tiêu hao thể lực.

Lúc này mới chạy được hai vòng, bộ dạng Lâm Thư liền giống như những ngày bị Bánh Bao rượt, ngồi phịch ở trên mặt đất chậm rãi “Thở hổn hển” bò về phía trước. Lâm Thư thở hổn hển, quyết định, đến điểm kết thúc cuối cùng trở về ngủ.

Hai mắt vừa nhắm lại, Lâm Thư toàn lực hướng mặt về phía trước

Kết quả

“Phù phù....”, “A...”, “À....?”

Ba tiếng kêu liên tiếp vang lên, khiến Lâm Thư ngã xuống đất, ôm cái trán, đau đến nước mắt trào ra ngoài, rốt cuộc là cái gì rơi từ trên trời xuống vậy? đau quá.

Lâm Thư ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng ma bao phủ ở phía trên mình, đen thùi lùi, trong cái không khí quỷ dị này đặc biệt.... khiến cho người ta hoảng sợ

Theo bản năng, Lâm Thư bò lùi về phía sau vài bước.

“Cậu không sao chứ?”

Giọng nói này.... sao nghe quen vậy?

Một bàn tay sạch sẽ nhẹ nhàng đưa ra, Lâm Thư vừa nhìn thấy, “Thẩm Thần Triệt, đêm khuya cậu ở đây làm gì?”

Thẩm Thần Triệt vẻ mặt nghi ngờ: “Cậu này đáng nhẽ tôi phải hỏi cậu mới đúng chứ? Một người con gái bình thường sẽ không vào lúc đêm hôm, ở trong này giả bộ tiết hạnh?”

Lâm Thư: tôi có nên cảm ơn cậu đã khen ngợi tôi không giống con gái bình thường không!

“Tâm trạng không tốt, cho nên tới sân thể dục giải sầu” Lâm Thư đi theo Thẩm Thần Triệt ngồi bên cạnh hàng lan can bằng thép của sân thể dục, nghĩ tới cảnh tri kỷ tâm sự dưới ánh trăng, chỉ tiếc thiếu việc nâng cốc nói cười.

Mặc dù quen biết Thẩm Thần Triệt một thời gian không lâu, nhưng trên người cậu ta có một loại khí chất trầm tĩnh khiến người ta không nhận được mà chiêm chọc.

“Ừ” Thẩm Thần Triệt bình tĩnh lấy từ trong túi ra một bình nhỏ đựng đầy sữa tươi, uống.

Lâm Thư trợn mắt há miệng nhìn đồ trên tay cậu ta....

Nhận ra ánh mắt của Lâm Thư, Thẩm Thần Triệt quay đầu lại, nhìn cô, “Cậu cũng muốn uống sao?” Nói xong, tay đã đưa vào túi, dường như sẽ lấy ra một chai nữa.

Lâm Thư vội vàng phát tay: “Thôi, thôi, cảm ơn...”

“Ừ, tôi cũng chỉ mang theo có một chai” Thẩm Thần Triệt gật đầu một cái, tiếp tục bình tĩnh quay đầu, ngắm trăng sáng.

Lâm Thư: Vậy vừa rồi anh còn nhiệt tình hỏi tôi như vậy làm gì?

“Vừa nãy chỉ là lời mời khách sao thôi, không cần để ý”. Đột nhiên Thẩm Thần Triệt lên tiếng.

Lâm Thư: tôi sai rồi, tôi không nên ngần ngại chiêm chọc anh.

Vì thế hai người tiếp tục ngồi ở trên sân thể dục ngắm trăng.

“Này, sao anh không hỏi tôi vì sao tâm trạng tôi không tốt?” Lâm Thư kìm nén một lúc, lại không nhận được kéo nhẹ tay áo Thẩm Thần Triệt

“Sao tâm trạng cô lại không tốt thế?” Thẩm Thần Triệt khá nghe lời.

Lâm Thư hài lòng gật đầu một cái: “Cậu nói xem, tình yêu, tại sao lại khiến người ta phải đau khổ vậy?”

“....”

“Thích một người thật sự rất vất vả. Cậu toàn tâm toàn ý moi tìm móc phổi, nhưng mà đến cuối cùng, lại không được gì hết”

“....”

“Nếu để cho cậu lựa chọn, cậu hi vọng được người ta yêu hay là người đi yêu?”

“....”

“Nếu như có một người yêu tôi thật là tốt, tại sao lần nào Tô cũng là người đi yêu chứ? Mệt quá....”

“....”

“Chẳng lẽ tôi vẫn chưa đủ tốt sao? Thẩm Thần Triệt, nếu như là cậu, cậu có thích một người như tôi không?”

“....”

“Tại sao không nói câu nào? Ngay cả cậu cũng ghét bỏ tôi sao?” Lâm Thư khó khăn lắm mới nói ra được những lời từ trong đáy lòng, nhưng lại hoàn toàn không được Thẩm Thần Triệt đáp lời, không khỏi tò mò quay đầu.

Ai ngờ.... Thẩm Thần Triệt đang yên lặng nhìn ngắm ánh trăng trên bầu trời.

Hoàn toàn không có nghe? “Cậu đang nghĩ đến cái gì đấy?” Lâm Thư giật nhẹ tay áo Thẩm Thần Triệt lần nữa, cuối cùng bắt cậu ta quay đầu lại

“Tôi đang tính xem mặt trăng và trái đất cách nhau bao xa, nếu như muốn dùng phi thuyền đưa cậu lên mặt trăng, thì mất bao nhiêu thời gian”

Lâm Thư:“Tại sao lại muốn đưa tôi ra khỏi trái đất?”

“Cảm giác cậu sống ở trái đất rất vất vả”

Lâm Thư yên lặng: Đây, chỗ đó có thể chữa hết được muộn phiền sao, rõ ràng là đả kích thì có?

“Tôi cũng không muốn thích cậu” Lâm Thư nhìn ánh trăng thờ dài. Mặc dù cô rất muốn bắt chước loài sói, hướng về phía ánh trăng gào thét, nhưng suy nghĩ đến việc ở đây có mấy người bảo vệ nổi tiếng, Lâm Thư lại nhịn xuống, chỉ cúi đầu ngáp ngừng

“Bản thân tình yêu vốn dĩ là một điều vô nghĩa” Thẩm Thần Triệt đột nhiên nói

Lâm Thư sửng sốt, “Vì sao?”

”Cái mà cô gọi là tình yêu đó, theo khoa học giải thích thì là - sau khi một người nam và một người nữ gặp nhau, vì thái độ cuộc sống của hai người cộng thêm tác dụng hóa học mà sinh ra loại hiện tượng đó. Một nam một nữ ở cùng một chỗ, bên trong cơ thể có một loại kích thích gốc a-min C sẽ gia tăng thêm bài tiết, khiến cảm xúc của người đó gia tăng trong nháy mắt, sinh ra một loại cảm giác vui sướng, khi đột dầy không ngừng gia tăng, loại trạng thái này liền có thể định nghĩa là tình yêu.

Thẩm Thần Triệt vân đạm phong kinh đưa ra kết luận, “Cho nên, khi cậu thích một người, đơn giản là do tác dụng của Hormone mà thôi”

Lâm Thư: không hổ là sinh viên khoa học tự nhiên...! Phương thức tư duy này, thực sự khiến cho người ta đắm đuối nha! Phải đạt tới trình độ nào mới có thể đem tình yêu của vô số nam nữ giải thích được như vậy, không phải người nào cũng có thể giải thích được nha

Kinh hãi nhìn Thẩm Thần Triệt, Lâm Thư hoàn toàn nói không ra lời

“Đi thôi” Thẩm Thần Triệt giơ tay nhìn đồng hồ một chút, từ trên lan can nhảy xuống.

Lâm Thư vội vàng đi theo phía sau cậu ta, nhìn hướng cậu ta đi không phải là trở về ký túc xá, không nhận được tò mò, “Đi đâu vậy?”

“Cậu có mang tiền xu không?” Thẩm Thần Triệt hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Có, hai...”

“Ừm, tốt”

Lâm Thư cảm giác tâm trạng của Thẩm Thần Triệt có vẻ như đột nhiên khá lên, không ngờ tới cậu ta lại tới một quán ăn nhỏ bên ngoài trường học, “Ông chủ, cho hai bát bánh trôi”

Sau đó xoay người hai híp mặt “Bánh trôi ở đây mùi vị rất là khá, tôi giới thiệu cho cậu một nhà hàng ngon, để báo đáp lại, cậu mới tôi ăn một bát bánh trôi thôi”

Nhìn Thẩm Thần Triệt mỉm cười, Lâm Thư không khỏi nghĩ, rốt cuộc tại sao lúc đầu Tiểu Đồng lại hình dung cậu ta là mỹ nam lạnh lùng? Mỹ nam thì không sai, nhưng mà đây rõ ràng là một mỹ nam háu ăn! Vì một bát bánh trôi thôi, là có thể cười hạnh phúc đến như vậy rồi

Nói cái gì mà giới thiệu một nhà hàng ngon chứ, chẳng qua là vì cậu không có mang tiền thôi, đúng không? vô lại

Mặc dù nói hương vị của bánh trông không tồi, nhưng mà Lâm Thư nhìn Thẩm Thần Triệt chỉ cảm thấy trong lòng có một oán niệm sâu xa.

Trên đường đưa Lâm Thư về ký túc xá, tâm trạng Thẩm Thần Triệt rất vui vẻ, cho dù Lâm Thư ghé vào lỗ tai cậu ta thì thậm chí không biết bao nhiêu lần, cậu ta cũng không nói ra câu “Muốn đưa cậu ra khỏi trái đất” chỉ trầm mặc nghe, thỉnh thoảng “Ừm” hoặc “A...” một câu, khiến cho tâm hồn yếu ớt của Lâm Thư cảm thấy được an ủi.

Đứng ở trước cửa ký túc xá, thật ra trong đáy lòng Lâm Thư rất cảm kích thẩm thần tiết, người này mà làm bạn trai quả thực là vô cùng có ích nha...

Xoay người vẫy tay chào, Lâm Thư đột nhiên nghe được một câu, “Lâm Thư, thật ra thì cậu không phải lo lắng không ai thích cậu, quan trọng nhất là gặp đúng nhân tài, những người khác cũng chỉ là người đi đường thôi”

Lâm Thư trong nháy mắt đó lệ rơi đầy mặt! Đây thực sự là câu nói an ủi lòng người biết bao, Thẩm Thần Triệt, cậu thật sự là người tốt...

Nhưng mà Thẩm Thần Triệt thấy Lâm Thư kích động về mặt kiềm chế, nhúu mày, “Nói sai rồi sao? tôi nhớ rõ là lời thoại trong phim truyền hình đúng như thế mà?”

Lâm Thư: ...Thẩm Thần Triệt, anh thắng!

Nhưng mà, ít nhiều Thẩm Thần Triệt đã khiến tâm trạng Lâm Thư thoải mái hơn nhiều.

Thế giới cũng sẽ không vì sự đau khổ của bạn mà thay đổi, vậy thì vì sao không vui vẻ mà sống, thật sự không cần thiết phải tự làm mình phiền não. Đây chính là suy nghĩ đơn giản của cô.

Hết chương 28

29. Chương 29

Lúc Lâm Thư trở về ký túc xá, trên đường đi vừa nhảy nhót vừa ca hát, nghênh đón vô số ánh mắt “nóng bỏng”

“Ái chà, buổi tối của mọi người vui vẻ cả chứ?” Nhìn ba người con gái trong phòng đang ngồi vây quanh giường Tiểu Đồng, Lâm Thư giơ tay lên vui vẻ chào một tiếng, rồi thở hắt hển ngồi xuống ghế, xoa xoa cái bụng vừa được bát bánh trôi kia lấp đầy, lại ngây ngốc mỉm cười một tiếng hạnh phúc.

Nhìn chăm chú, bây giờ ánh mắt càng nóng bỏng hơn nhiều so với vừa rồi.

“Ồ, các cậu đang làm gì đấy?” Lâm Thư hoang mang nhìn về phía ba người phụ nữ đang tiến dần về phía cô, không biết vì sao, phía sau lưng đột nhiên tê dại đi.

Tiểu Đồng cười híp mắt lại gần: “Tiểu Thư à, tớ hỏi cậu một câu, cậu phải thành thật trả lời tớ đó”

Vì sao trong lòng cô luôn có cảm giác nụ cười kia không tốt đẹp gì, nhưng nhìn thấy khí thế cường đại của Tiểu Đồng, Lâm Thư chỉ có thể làm “Con thỏ nhỏ” gật gật đầu.

Liễu Yên Nhiên và Tiết Băng một trái một phải kẹp lấy Lâm Thư, trên tay Tiết Băng còn đang cầm một bộ quần áo, vài giây sau, chậm rãi đập đập vào đó mấy cái, “Bộp, bộp” giống như đang đập thật mạnh vào trong lòng Lâm Thư.

Lâm Thư theo bản năng rụt cả người về phía sau.

“Vừa nãy ai đưa cậu về?” Tiểu Đồng bày ra nụ cười ác bá trêu chọc con gái nhà lành, Lâm Thư gần như có thể cảm nhận được những chiếc răng nanh “Nhọn hoắt” của Tiểu Đồng.

“Ừm, Chính là Thẩm Thần Triệt, không phải cậu cũng quen đó sao?” Lâm Thư có chút không hiểu cái vẻ mặt gian tà cùng với nụ cười bỉ ổi kia của Tiểu Đồng

Không ngờ, sau khi nghe cô trả lời, ánh mắt của cả ba người kia đều “Xôn xao” phát sáng, giống như chó con bị bỏ đói mấy ngày đột nhiên nhìn thấy một khúc xương ngon lành vậy, rõ ràng là cực kỳ hưng phấn

“Cậu và Thẩm Thần Triệt, hai người một nam một nữ ra ngoài làm gì?” Tiết Băng hí hóp mắt, tặc lưỡi ghé sát bên tai Lâm Thư, nhẹ nhàng hỏi.

Này, tại sao lại cảm thấy chuyện này giống như đang bắt kẻ gian dân vậy chứ? Lâm Thư đầu đầy vạch đen, “Chẳng qua chỉ là đúng lúc tớ và cậu ta gặp nhau trên sân trường, sau đó đột nhiên cùng nhau đi ăn khuya thôi mà”

“Thì ra là đúng lúc nha” Tiểu Đồng hàm ý thâm sâu gật gật đầu, kéo dài giọng, “Vừa nãy lúc Yên Nhiên đi xuống sân trường, đúng nhìn thấy cậu đúng lúc, ừm vậy chúng tớ cùng phải bị cậu đúng lúc giấu diếm đến bao giờ?”

Chị Tiểu nói đi, vì sao chị lại muốn xoắn xuýt em đúng lúc như vậy chứ? Hơn nữa có phải là các cậu hiểu lầm chuyện gì rồi không? Lâm Thư vừa định mở miệng giải thích quan hệ giữa cô và Thẩm Thần Triệt so với nước lọc còn trong lành thuần khiết hơn rất nhiều, liền nhìn thấy Tiểu Đồng kích động lấy điện thoại di động ra.

“A Dê à, em nói với anh chuyện này, chuyện mai mối của chúng ta thành công rồi! Lâm Thư cuối cùng cũng giác ngộ, thông suốt vấn đề rồi” Tiểu Đồng hăng giọng.

Lâm Thư: Này, hành vi tự tiện kết luận của các cậu thật sự là không tốt nha!

Nhưng mà, chị Tiểu à, chỉ cần nhìn qua cũng biết Ninh Nhị không phải loại người bát quái, cần gì phải dẫn cậu ta vào con đường lầm lỡ, Lâm Thư vô lực liếc Tiểu Đồng một cái, quyết định chờ cô ấy cúp điện thoại mới nói chuyện rõ ràng. Cô thì không sao cả, nhưng Thẩm Thần Triệt là một gốc cây xanh non tươi tốt, biết bao nhiêu người đang đợi để được cày xới cậu ta, cô thực sự không muốn nhúng chàm.

Nhưng mà.... Lâm Thư quên một điều, Tiểu Đồng là ai, người được cô ấy coi trọng, làm sao có thể là hạng người bình thường, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, cho dù bề ngoài Ninh Nhị là một thanh niên, nhưng trong lòng cậu ta thực ra là một ông chú bỉ ổi! Hơn nữa, còn là một ông chú đại bát quái.

Lâm Thư nghe thấy rõ được giọng nói đầy hưng phấn của Ninh Nhị truyền ra từ trong điện thoại, “Thật à? Tiểu Thẩm sao? Để anh đi thăm dò tình hình chút đã, lát nữa báo cáo lại với em sau”

Kinh hãi ngẩng đầu lên, lập tức nhảy từ trên ghế nhảy xuống, Lâm Thư cố gắng bắt cháp sự chênh lệch về chiều cao định cướp lấy điện thoại, nhưng Tiểu Đồng lại nhanh tay nhanh mắt trực tiếp cúp điện thoại. Trước khi Tiểu Đồng bấm nút call 1 giây, Lâm Thư nghe được một câu nói cuối cùng của Ninh Nhị xuyên qua điện thoại, “Thẩm Thần Triệt, tiểu tử này, hiệu suất không tồi nha”

Lâm Thư:..... @#%*&! Ninh Nhị, cậu là một tên khốn kiếp.

Sấm vang chớp giật đùng đùng, Lâm Thư cảm thấy thần kinh mình bị cháy rụi từng mảng từng mảng lớn, chỉ còn lại một vùng hoang vu trống trải, xong rồi...

Ngộ nhờ Thẩm Thần Triệt cho là cô thêm mắm dặm muối nói ra, khó khăn lắm cô mới tìm được một người bạn khác phái thuần khiết như vậy, không phải chứ....

Tốt nhất là nên tranh thủ thời gian gọi điện thoại giải thích một chút, Lâm Thư lấy điện thoại di động ra, kết quả, lại phát hiện.... Cô không có số điện thoại của Thẩm Thần Triệt.

Như thế này, thì Lâm Thư lệt rơi đầy mặt.....

Mang vể mặt máu và nước mắt nhìn ba người bạn Tiểu Đồng, nhưng mà, Tiểu Đồng vẫn vui mừng phấn khởi vỗ vỗ vai Lâm Thư: “Tiểu Thư à, đây là chuyện tốt mà không cần phải giấu chúng tôi”

Tiết Băng ở bên cạnh gạt đầu phụ họa, bày tỏ 1

Còn Liễu Yên Nhiên, sau khi trầm mặc mấy giây, đột nhiên ngộ đạo đánh ra một chưởng, “Tớ hiểu rồi”

“Tiểu Thư, cậu đúng là quá hẹp hòi rồi, không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao, chúng tớ cũng không nhớ dai như vậy đâu”

Từ trước đến giờ trong ký túc xá có một quy định bất thành văn, nếu như có người chị em nào “Gả ra ngoài”, như vậy thì phải mời tất cả mọi người ăn một bữa, thứ nhất là để gỡ từ kiếp sống độc thân; thứ hai là để dẫn bạn trai đến ọi người xét duyệt. Nhớ hồi đó, Tiểu Đồng hồ phải ôm ví tiền khóc ròng hơn nửa tháng.

Lâm Thư nghi ngờ nhìn về phía Liễu Yên Nhiên, ba người bạn họ từ trước đến giờ đều ở trong trạng thái thấy thức ăn ngon là bỏ nhào về phía trước, thật sự có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội làm thịt cô như vậy sao?

Liễu Yên Nhiên nghiêm trang gạt đầu một cái.

Nhưng mà....

Tiết Băng bước đến bên cạnh Tiểu Đồng ghé sát tai nói nhỏ, “Thật sự bỏ qua bữa cơm kia sao?”

Tiểu Đồng phát tay một cái, hạ thấp giọng, “Làm sao có thể, nhưng trước đó phải để cho cậu ấy thừa nhận đã?”

Lâm Thư: A, chị Tiểu, em nghe thấy rồi đó!

Lâm Thư che mặt bất đắc dĩ, há miệng muốn giải thích, nhưng mà, ba người kia vẫn duy trì trạng thái hưng phấn không ngừng, không hề để ý đến đôi mắt nhỏ ưu tư đau buồn của Lâm Thư

Lâm Thư không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ bò lên giường, một mình núp ở nơi hẻo lánh trông nấp, nhỏ lệ cắn cắn, Lâm Thư chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt của Thẩm Thần Triệt đang nghe cái tin “Sai lầm” này, thì lập tức có cảm giác kích động muốn lấy đầu đập vào tường, tất nhiên là lấy đầu của ba người bạn Tiểu Đồng rồi!

Thôi, ngày mai tìm Thẩm Thần Triệt giải thích vậy, Lâm Thư cam chịu nghĩ.

Ngày thứ hai, Lâm Thư chờ Ninh Nhị biết Thẩm Thần Triệt sáng sớm đã lên thư viện rồi. Vì vậy, cũng thở hốt hốt chạy lên thư viện

Tất nhiên, cô đã không thềm đếm xỉa gì đến nụ cười bỉ ổi của Ninh Nhị, ” Ôi trời ạ? Chẳng lẽ cậu không biết hành tung của Thẩm Thần Triệt, chuyện này làm sao có thể chứ?”

Thật sự là xứng đôi với Tiểu Đồng mà, Lâm Thư trợn mắt nghĩ.

Vừa vào thư viện, lập tức thấy Thẩm Thần Triệt đang ngồi ở bên cạnh cửa sổ, ánh mặt trời nhan nhợt hắt vào, chiếu sáng những đường cong. Trong giây phút đó, Lâm Thư lại nhớ tới dáng vẻ đau đớn thô tục thời niên thiếu của những nam chính diễn trên sân khấu tiểu thuyết.

“Năm đó tôi yêu em, không phải là vì cái gì khác, chẳng qua là vì đúng lúc ánh mặt chiếu lên một cái ô vuông màu trắng trên áo sơ mi mà em mặc”

Phụt... không biết vì sao, trong giây phút đó Lâm Thư đột nhiên nghĩ tới một câu nói như vậy, chỉ một giây sau, toàn thân lạnh đến buồn nôn, nổi hết cả da gà. Thôi, cái loại văn nghệ khuôn cách này, đúng là vẫn không thích hợp với mình mà.

Lâm Thư ngồi “Bịch” một cái xuống bên cạnh Thẩm Thần Triệt, lặng lẽ liếc mắt nhìn cuốn sách trên tay cậu ta một cái, <>..... Mục tiêu cao xa, quả nhiên không phải là người cùng tầng lớp với cô mà!

“Chuyện đó, Tôi sai rồi...” Lâm Thư yếu ớt mở miệng.

Nhưng một lúc lâu, Thẩm Thần Triệt vẫn không có phản ứng gì.

Đây là bị coi như không tồn tại sao... Lâm Thư dùng sức kéo tay áo Thẩm Thần Triệt, chỉ hận không thể kéo đứt luôn cái khuy áo kia, cuối cùng, Thẩm Thần Triệt keo kiệt quăng cho cô một cái nhìn nghi hoặc.

“Ngày hôm qua.... cậu...” Lâm Thư đang cân nhắc nên mở miệng như thế nào, không ngờ Thẩm Thần Triệt gật gật đầu, “Ngày hôm qua ăn bánh trôi ăn rất ngon, hôm nay cậu lại định mời tôi tiếp hả?”

Lâm Thư yên lặng...

“Hôm qua cậu không nghe thấy Ninh Dật Viễn nói gì sao?”

“Ừm...” Thẩm Thần Triệt cau mày, giống như thực sự đang suy nghĩ việc gì đó, cuối cùng, “Không nhớ rõ lắm”

Ôi Trời ơi!?

“Hình như là Ninh Dật Viễn tới tìm tôi, nhưng mà lúc ấy tôi đang đọc sách, không nghe thấy cậu ta nói gì hết” Thẩm Thần Triệt chống cằm, nhớ lại

Vậy là hôm nay cô đến tìm Thẩm Thần Triệt là không có ý nghĩa gì hết sao?

Nhưng mà, ngược lại đối với Thẩm Thần Triệt mà nói lại rất có ý nghĩa, bởi vì....“Cậu thật sự muốn mời tôi ăn bánh trôi sao?”

Ngồi ở trong quán nhỏ bán bánh trôi, Lâm Thư nhiệt tình đâm chém vật nhỏ mỹ vị trong bát, im lặng ngồi đối diện nhìn vẻ mặt vui mừng của Thẩm Thần Triệt, “À, tôi hỏi cậu này, bọn họ nói thành tích của cậu rất tốt, là thật à?”

“Ừm...” Thẩm Thần Triệt mồm miệng không rõ, “Cho là vậy đi....”

“Điểm tích của cậu bây giờ là bao nhiêu?”

“Hình như là 4.4 ”

Lâm Thư... này, tổng điểm tích mới là 4.5 mà, cậu không cảm thấy cậu học hành quá bá đạo à!

“Tôi quyết định rồi! Từ nay về sau, tôi sẽ học cùng với cậu” Lâm Thư cầm chặt thìa, hiên ngang lẫm liệt nói.

“Vì sao?” Thẩm Thần Triệt nhìn hành động đột nhiên bạo phát của Lâm Thư, có chút không hiểu

“Học tập thật tốt, ngày ngày hướng về phía trước, như vậy mới có thịt ăn”. Để sau này có thể một bước lên trời, bây giờ không thể cả ngày không có lý tưởng gì. Mà Thẩm Thần Triệt này, lại có thể chỉ có thể vì một bát bánh trôi nhỏ cũng có thể khiến cho tâm tư cậu ta sứt bầy, quả thực là.... quá dễ dàng “Một tay nắm giữ” rồi.

Lâm Thư tính toán toán ở trong lòng, thầm cười, không biết, cuộc sống bi thảm của cô giờ mới bắt đầu.

Thẩm Thần Triệt người này, nhìn bề ngoài xem ra vòng eo mềm mại dễ đẩy ngã, nhưng trên thực tế, cũng là một người không hiền lành gì; bề ngoài nhìn thì có vẻ là một kẻ gốc ham ăn, nhưng trên thực tế, lại là một tên phúc hắc bẩm sinh.

Cùng ở một chỗ với anh ta, căn bản chính là ngày ngày đấu trí đấu dũng với anh ta.

Chẳng hạn như lúc hai người ở trong thư viện quả thực là vô cùng nhàn rỗi nhàm chán, vì thế, Thẩm Thần Triệt lấy ra một bộ cờ junqi

([img02.taobaocdn /imgextra/i2/ ... 354085.jpg](http://img02.taobaocdn.com/extra/i2/.../354085.jpg)),

“Chúng ta chơi một ván thế nào?”

Lâm Thư nhăn nhó nhìn bộ cờ, “Tôi không chơi...”

Này! Thẩm Thần Triệt, cái ánh mắt khinh bỉ kia của anh là có ý gì chứ?

“Thôi được rồi, tôi dạy cho cậu cách chơi, cậu phải nhớ kỹ cách sắp xếp thứ tự lớn nhỏ....” Thẩm Thần Triệt vô cùng kiên nhẫn chậm rãi nói.

“Trung đội trưởng, liên trưởng, doanh trưởng, đội trưởng, lữ trưởng...” Lâm Thư nắm chặt lấy đầu ngón tay đếm từng quân một, đột nhiên Thẩm Thần Triệt chỉ vào ngón út của Lâm Thư, chen vào một câu, “Đây là cái gì?”

“Hả?” Lâm Thư sửng sốt một chút, sau đó dĩ nhiên trả lời “lữ trưởng”

Thẩm Thần Triệt hàm ý sâu xa gật đầu một cái nói, “Lữ trưởng, ừm, tay lừa...” (trong tiếng trung hai từ lữ trưởng và tay lừa này phát âm giống nhau)

Lâm Thư nhìn chăm chăm vào bàn tay mình mấy giây, khó khăn lắm mới phản ứng kịp, nhìn khuôn mặt tuấn tú không chút đổi sắc của Thẩm Thần Triệt, thực sự không nhận được mà xiết chặt tay đánh một quyền!

Lại ví dụ như hai người vừa đi ở trong trường học vừa thảo luận về đề tài chủ nghĩa nữ quyền trong một cuốn sách. Lâm Thư đang hưng phấn nói, thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi của Thẩm Thần Triệt, liền cảm thấy mất hứng, “Mặc dù tôi không đồng ý với cách nói của anh, nhưng tôi sẽ sống chết bảo vệ quyền lợi nói chuyện với anh”

“Những lời này là ai nói vậy?” Thẩm Thần Triệt đột nhiên đổi chủ đề

“Voltaire”

Thẩm Thần Triệt gật đầu một cái, mấy giây sau, lại hỏi tiếp, “Câu vừa nãy là do ai nói vậy?”

“Voltaire...”

Cho đến khi câu hỏi như vậy lặp lại đến lần thứ ba, cuối cùng Lâm Thư nổi giận, giành nói trước khi Thẩm Thần Triệt mở miệng, “là Voltaire, Voltaire”

Thẩm Thần Triệt bình tĩnh gật đầu, “Vừa rồi tôi chỉ muốn hỏi nhân vật cậu thích nhất trong <> là ai thôi”

“Thật không ngờ, cậu thích là Phúc Nhĩ Thái, thường thức rất độc đáo nha”

(Một chữ tiếng trung bẻ đôi cũng không biết, thế nên cái đoạn này không biết giết chết bao nhiêu neuron thần kinh của mình, anh thẩm này cũng chơi chữ ghê. Trong tiếng trung phát âm của từ Voltaire này và từ phúc nhĩ thái này là giống nhau, mãi mới hiểu)

Giọng nói của Thẩm Thần Triệt không lớn không nhỏ, vừa đủ để mấy người qua lại hai bên đường nghe thấy hết, liền nhìn Lâm Thư bằng ánh mắt quái dị không nói nên lời.

Lâm Thư: ... Nhìn trời thở dài.

Thật ra thì, ngày ngày có thể cùng Thẩm Thần Triệt nói cười trêu chọc thoải mái như thế này cũng không tệ. Lâm Thư gần như sắp quên sự tồn tại của Tô Mặc rồi.

Ngoại trừ một tuần bốn tiết học, dù sao cũng không nhìn thấy anh ta, cũng vui vẻ ung dung tự tại

Nhưng mà....

Lúc Lâm Thư từ thư viện trở về, đi vào ký túc xá liền nghe thấy rất nhiều tiếng kêu la, “thầy Tô, thầy đừng rời khỏi chúng em...”

Lâm Thư lập tức sững sờ ngay tại chỗ

Hết chương 29

30. Chương 30

Cái gì mà, “Thầy tồ, thầy đừng rời khỏi chúng em chứ?”

Trong tích tắc đó, Lâm Thư liền rơi vào trạng thái hoảng sợ, nghe tiếng khóc lóc của Tiết Băng, quả thực là vô cùng thảm thiết, rốt cuộc Tô Mặc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Thư yếu ớt đến gần mấy người trong ký túc xá hỏi, “Thầy Tô, anh ta....?”

Về mặt ba người con gái kia giống như cha chết mẹ chết khiến cho Lâm Thư cực kỳ lo lắng, gần như không chịu nổi khi nghe câu trả lời. Mặc dù nói cô hận không thể có một chiếc bánh có nhân từ trên trời rơi xuống đập chết Tô Mặc, nhưng nếu thực sự có chuyện gì xảy ra với Tô Mặc, trong giây phút này Lâm Thư lại phát hiện, đó cũng không phải là sự mong đợi của cô.

Chỉ nghe Tiểu Đồng thở dài nói: “Thầy Tô xin nghỉ bệnh, bây giờ đang nằm ở trong bệnh viện”

Bệnh viện? Tô Mặc, anh ta làm sao mà phải vào bệnh viện?

Chẳng lẽ.... tai nạn xe cộ? Bệnh ung thư? bệnh tim? bệnh Xida?

Tuy rằng trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng mà Lâm Thư lại không dám biểu lộ ra ngoài. Quan hệ trước kia của cô và Tô Mặc, dù sao cũng chỉ có Tiểu Đồng biết mà thôi.

Lâm Thư không ngừng nháy mắt với Tiểu Đồng, hi vọng cô ấy có thể mau nói ra tình trạng của Tô Mặc. Nhưng mà, không ngờ Tiểu Đồng lại giống như sói đuôi dài vậy, vừa nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Lâm Thư liền làm bộ như không thấy, sau đó chạy đến bên cạnh Tiết Băng cảm khái, bày ra dáng vẻ chỉ hận không thể móc tim móc phổi ra cho Tô Mặc, chứ nhất định không nói rõ.

Rõ ràng là... Lâm Thư cau mày, gấp đến độ bộ lông trên đầu cũng dựng đứng cả lên rồi.

Còn Liễu Yên Nhiên trầm mặc rất lâu, sau đó lại lộ ra vẻ mặt bi thương, “Bởi vì vậy, nên tạm thời thầy Tô không thể dạy lớp chúng ta nữa rồi”

“Nghiêm trọng lắm sao? rốt cuộc là bệnh gì vậy?”

Liễu Yên Nhiên lắc đầu, đem mấy phiếu màu phấn hồng nhét vào trong tay Lâm Thư, “Ài... Cái khác thì tớ cũng không nói, cậu đại diện cho lớp chúng ta đi thăm thầy Tô đi, cậu chính là sinh viên mà thầy ấy để ý nhất mua chút hoa quả đến tặng cho thầy Tô đi”

Lâm Thư bị dọa đến kinh sợ, nghe các cô ấy nói như vậy, giống như Tô Mặc không thể sống ở trên đời này được bao lâu nữa vậy? Không phải tục ngữ nói tai họa do trời sao? lấy đẳng cấp yêu nghiệp của Tô Mặc mà nói, làm sao có thể nghĩ đến việc cùng ở chung với bốn chữ “Trai trẻ mất sớm” được chứ?

“Này, cứ như vậy để cho Tiểu Thư đi à?” Tiết Băng nhìn Lâm Thư bước ra khỏi cửa có chút lo lắng.

“Nếu không, cậu đi sao?” Tiểu Đồng đưa tay vén tóc, phong tình vạn chủng

“Cái này....” Tiết Băng không nói gì nữa.

Liễu Yên Nhiên lại coi đó như chuyện phải làm, vẻ mặt chính nghĩa, “chúng ta cũng không có ép cậu ấy, những người khác ở trong lớp đều bị khí chất của Tô Mặc khiến cho chết rét, mặc dù vui vẻ đứng nhìn từ xa, nhưng cũng không nguyện ý tiếp cận. Tiểu Thư, cậu ấy là tự nguyện đi thăm thầy giáo, điều này đã thể hiện cậu ấy là người có tinh thần tập thể không biết sợ hãi”

Mãi cho đến lúc Lâm Thư lần thứ hai ý thức được việc này, thì cô đã đứng ở trước cửa phòng bệnh, ôm một bó hoa hoa cúc nhỏ (thực sự khâm phục Tiểu Thư, tặng cả hoa cúc cho người ốm)

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Lâm Thư lén lút ngó vào trong phòng bệnh một cái. Tô Mặc dường như đang ngủ ở trên giường bệnh, im lặng, thi thoảng có tiếng hít thở rất nhỏ.

Tô Mặc mặc bộ quần áo màu lam dành cho bệnh nhân, sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua song cửa sổ chiếu vào làn da của Tô Mặc, cảm giác có hơi trong suốt. Trên cằm râu ria không cạo mọc lởm chởm, tóc cũng thế, hoàn toàn không giống với dáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái ngày trước, mà có chút xộc xệch.

Trong nháy mắt đó, Lâm Thư không khỏi nhớ tới cuộc đời Mỹ Niên Thiếu. Sau khi gia môn gặp cảnh bất hạnh, đấu tranh trốn ra được, nhìn thấy cả phủ lớn bị lửa lớn thiêu trụi, kêu khóc ngã xuống đất ngất đi; đúng lúc tiểu công đi tới đó gặp phải tình cảnh như vậy, tiếp đó, chính là vừa gặp đã thương, hai thấy là nhót, ba thấy là XXOO....

Thế giới như vậy thật tốt đẹp biết bao nha, Lâm Thư gần như lau nước miếng, tâm hồn vẫn chưa trở lại từ trong thế giới YY bao la rộng lớn, đột nhiên cảm nhận được có người đang nhìn mình, vừa nghiêng đầu lại.... nguy rồi, Tô Mặc tỉnh!

Tô Mặc nhìn thấy cô, nở nụ cười quyến rũ hàm ý sâu xa, “Em đến đây làm gì?” Giọng nói rõ ràng là mang theo một chút vui vẻ, nhưng mà... liếc mắt nhìn một cái, lại thấy được bó hoa cúc trên tay Lâm Thư vẫn còn chưa kịp bỏ xuống, nụ cười mỉm kia liền cứng ngắt ở trên mặt, trong phòng đột nhiên nổi lên cơn gió lạnh buốt, Lâm Thư sửng sốt, ngẩng đầu nhìn điều hòa trên trần nhà, hình như không có mở mà?

Thấy Tô Mặc nhìn chằm chằm vào bó hoa cúc trên tay mình, lúc này Lâm Thư mới giật mình nhớ tới mục đích cô đến đây. Vốn dĩ trong lòng vẫn còn đang cân nhắc suy tính một chút nhưng đột nhiên lại hiểu ra, thay vào bằng vẻ mặt đau thương, “thầy Tô về chuyện của thầy, em cảm thấy thực đáng tiếc”

Tô Mặc: “Câu nói này của em là có ý gì?”

“Mặc dù sau này thầy không thể dậy lớp em nữa, nhưng mà, thầy vẫn sẽ sống mãi ở trong lòng em” Không sai chứ? Hình như trong các tang lễ đều nói như vậy.

“Sống ở trong lòng?” Sắc mặt Tô Mặc có chút cổ quái, nhìn về mặt thành khẩn của Lâm Thư, đột nhiên không biết nên nói gì cho phải.

“Chuyện này, thầy Tô à” Lâm Thư nhìn sắc mặt của anh mặc dù không tốt như bình thường, nhưng cũng không hề giống như mắc bệnh nan y, có chút nghi ngờ hỏi, “Rốt cuộc thầy mắc bệnh nan y gì vậy?”

“Người nào nói tôi mắc bệnh nan y?” Tô Mặc giận quá thành cười, giọng nói cũng dần dần bình thường trở lại, nhưng mà vẫn làm cho người ta có cảm giác tương đối bức bách.

Lâm Thư đồng tình nhìn Tô Mặc, “Thầy à, thầy không nên nổi giận, mặc dù trước đây em cực kỳ chán ghét thầy, nhưng mà thầy đã rơi vào tình trạng như này rồi, thôi thì mọi chuyện để nó cuốn theo gió đi, em vẫn sẽ ủng hộ thầy, cho đến khi hồi phục” lúc nói ra những lời này, Lâm Thư vung tay lên, rất có khí thế tiêu sái.

Tô Mặc: “Học trò Lâm Thư à, không phải là em hiểu lầm điều gì đó chứ?”

“Hả...?”

“Chẳng qua tôi chỉ bị mắc một bệnh nhẹ thôi, nghỉ ngơi ở trong bệnh viện vài ngày là khỏe, nhìn dáng vẻ này của em thật sự làm cho tôi lại thấy hình như bác sĩ che giấu bệnh tình thật của tôi thì phải”

Lâm Thư: “Con nha đầu lừa người Liễu Yên Nhiên kia”

Có câu tục ngữ gọi là trời sinh voi sinh cỏ.

Nhưng lúc này Lâm Thư lại càng đứng ngồi không yên. Ngây ngốc bị mắc lừa, ôm hoa chạy tới chỗ này, trái tim vốn đang lơ lửng, lập tức lại bị ném trở về chỗ cũ. Cái giảm giác này giống hệt như chơi trò Yun-night Speed, khiến cho Lâm Thư rất không thoải mái. Cái cảm giác, này, giống như... Cô thực sự vô cùng lo lắng cho Tô Mặc vậy, nhưng thật ra, anh ta lại không bị như vậy chứ?

Trong lòng thâm oán hận một lúc lâu, nhưng Tô Mặc không hề để ý đến vẻ mặt hối rã của Lâm Thư, không bảo cô đi, cũng không nói chuyện tán gẫu với cô, chỉ ngồi ở trên giường bệnh say sưa lật giở quyển tạp chí tài chính và kinh tế.

Lâm Thư ngẩng đầu nhìn trời, rõ ràng là một giáo viên dậy tiếng anh, lại đi đọc tạp chí kinh tài chính và kinh tế, thật sự là tục tũn! Nhưng về sau, Lâm Thư mới hối hận một nghìn lẻ một lần, lúc đó không phát huy tinh thần Bát Quái vĩ đại, tìm hiểu tới cùng.

Một phút, hai phút..... mười phút, hai mươi phút.....

Lâm Thư lắc lắc đầu mấy cái, đứng lúc hai mắt cô dường như sắp không mở ra được nữa thì, “Tôi đói”

Ừ, tôi cũng vậy, Lâm Thư ở trong lòng âm thầm đồng ý một tiếng, lần thứ hai từ từ “Dán” hai mắt lại, “Về nấu cơm giúp tôi, đói lấy điểm số trong kỳ thi cuối kỳ”

hai mắt Lâm Thư sáng lên, cái gì? Cô không nghe nhầm chứ?

Tô Mặc nhìn Lâm Thư, nhàn nhạt gật đầu, “Đúng vậy...”

Lâm Thư suy nghĩ trái phải một lúc, “Giao dịch này nghe cũng không tồi lắm”

Tất nhiên, mặc dù sau này chứng minh, thiên hạ không có bữa ăn nào là miễn phí cả, lúc ấy Tô Mặc tính toán điểm số của cô, một môn thi không được cho ai trong lớp học bị trượt, nhưng mà, lúc này Lâm Thư, vẫn chỉ là một kẻ ngu si dần dần cảm thấy bản thân đã chiếm được tiện nghi lớn, vui vẻ đi về nhà Tô Mặc

Bước vào căn nhà quen thuộc của Tô Mặc, Lâm Thư kinh ngạc phát hiện ngoại trừ việc vòng một của Bánh Bao béo hơn so với trước đây, thì hình như không có gì thay đổi hết. Thậm chí ngay cả cái gối dựa trước đây cô mặt dày mày dạn đưa cho Tô Mặc, cũng vẫn im lặng nằm ở trên sofa như trước.

Trong lòng Lâm Thư đột nhiên xuất hiện một chút do dự, có điều Bánh Bao rất nhanh chóng chạy ra cọ cọ vào chân cô, “Gâu, gâu...” Kêu lên vài tiếng, nhìn qua hình như là đói bụng, lúc này Lâm Thư mới nhớ tới ở trong bệnh viện cũng có một người mở miệng kêu đói như vậy.

Nấu cho Tô Mặc cái gì thì tốt, Lâm Thư suy nghĩ một lúc.

Dựa vào tay nghề nấu nướng của Tô Mặc, thì một chút tài nghệ của cô hoàn toàn là múa rìu qua mắt thợ. Vì không muốn bị mất mặt, Lâm Thư quyết định làm món đơn giản nhất - Mì sợi.

Từ trước đến nay Lâm Thư có một điều khác hẳn với những người bình thường khác, đó chính là, thích ăn dầm chua! Dầm chua ở đây, đương nhiên là chỉ gia vị nấu ăn thông thường - dầm chua! Hơn nữa từ xưa đến nay lúc ăn mì Lâm Thư đều không chút keo kiệt mà đổ cả nửa bình dầm chua vào trong bát mì. Nhớ hồi còn bé, Lâm Thư đặc biệt thích điểm tâm bằng món mì sợi Lan Châu ở nhà bên cạnh, cuối cùng..... ông chủ quán mì mỗi khi nhìn thấy cô phản ứng đầu tiên chính là đem tất cả các lọ dầm trong quán giấu đi!

Lúc nóng hầm hập bước vào phòng bệnh, Tô Mặc hí hí mắt hơi hơi cười. Lâm Thư đem bình thủy đặt xuống thật mạnh trước mặt anh

Tô Mặc mở bình thủy ra, bên trong lập tức bay ra một mùi chua....

“Đây là....” Tô Mặc cau mày, thoáng có chút sững sốt

“Nếu cảm thấy không thể ăn được, thì không cần miễn cưỡng”, cô trả lời có chút khó chịu.

Lắc đầu, Tô Mặc cười gắp mì sợi lên, “Không đâu, rất thơm”

Lúc Lâm Thư nhìn đúng lúc Tô Mặc đang há miệng ăn đút gắp mì thật lớn, tự nhiên xuất hiện một cảm giác kiêu ngạo, bác sỹ đứng giờ đến kiểm tra phòng, liếc mắt nhìn bát mì, vừa nhìn một cái, không chút do dự đập đôi đũa Tô Mặc đang cầm trên tay, “Cậu bị lóa dạ dày đó, không ngờ lại dám ăn nhiều dầm chua như vậy?”

Lâm Thư quay đầu nhìn Tô Mặc, nhưng anh ta vẫn cười nhàn nhạt như cũ, dáng vẻ không hề để ý gì.

Lúc bác sỹ rời đi liên tục dặn dò, phải ăn uống cẩn thận! Lâm Thư nhìn nhìn những ngón tay nhỏ, trầm mặc một lúc lâu, ngập ngừng nói, “Sao trước đó anh không nói cho tôi biết?”

Tô Mặc vẫy vẫy Lâm Thư, kéo cô ngồi xuống mép giường bên cạnh, đôi môi mờ ám vào tai cô nhẹ giọng nỉ non: “Em đang quan tâm tôi đó sao?”

Lâm Thư đỏ mặt, dùng sức muốn đẩy Tô Mặc ra, không ngờ....

Trong nháy mắt đó, đầu lưỡi của Tô Mặc chợt liếm qua viền tai Lâm Thư, Lâm Thư hóa đá.

Hết chương 30

P/S: Nếu có thời gian tối nay mình sẽ post thêm chương nữa.....

31. Chương 31

Lâm Thư liên tục lùi về phía sau mấy bước, bịt chặt tai, đỏ mặt: “Ôi Mặc.... anh, cái này, cảm thú”

Nhưng mà, Tô Mặc lại chỉ nhẹ nhàng nhướn mày, lộ ra đôi đồng tử đen tuyền không rõ cảm xúc, sau đó, trong nháy mắt nở ra một nụ cười tươi giết chết vô số phụ nữ, “Không lẽ bây giờ em mới biết sao?”

Lâm Thư chiết chặt tay, quả nhiên, thảo luận vấn đề khí tiết với một người như thế này đúng là không có bất kỳ giá trị gì. Bởi vì.... Khí tiết của anh ta đã sớm tan nát dưới đất rồi.

Tận mắt nhìn thấy Tô Mặc vẫn còn “mạnh như rồng như hổ”, tuy là vẫn nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt vẫn có chút trắng xanh, nếu như anh ta đã có thể gỡ trò lưu manh, vậy thì không còn vấn đề gì lớn nữa rồi. Lâm Thư nghĩ, hận không thể lập tức rời khỏi cái gian phòng tràn đầy hơi thở mập mờ không rõ này.

Khi Lâm Thư đang chuẩn bị đứng lên, Tô Mặc đột nhiên vươn tay giữ cô lại. Hơi dùng sức một chút, liền kéo cô ngã vào trong ngực.

Một tay giữ lấy eo Lâm Thư, một tay vòng qua bả vai, tạo thành một tư thế cực kỳ thân mật, ôm cô ở trong lòng.

“Thịch, thịch....” hai người cứ như thế dính sát vào nhau, lần đầu tiên Lâm Thư nghe thấy nhịp tim của Tô Mặc truyền đến từ sau lưng, bị ngăn cách bởi quần áo, nhưng cảm giác có thể nghe thấy rõ ràng từng nhịp đập một.

Trong nháy mắt đó, Lâm Thư giống như mất đi khả năng ngôn ngữ.

Con người là một loại sinh vật dễ dàng bị những ôn nhu dịu dàng làm cảm động nhất, Lâm Thư nhận không được nghĩ như vậy.

Đương nhiên, cái ôm này không thể duy trì được mấy phút, bởi vì có khách “không mời mà đến”

“A Mặc, nghe Hạ Tề nói con phải vào bệnh viện, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” một giọng nói mềm nhẹ nhưng không mất khí chất, từ cửa truyền vào. Lâm Thư vừa ngẩng đầu lên, lập tức bị lời đến thế giới bên kia đại tây dương.

Rõ ràng giọng nói nghe qua là một phụ nữ xinh đẹp dịu dàng, cho dù không phải là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, thì cũng phải là tiêu gia bích ngọc (con gái rượu, con gái cưng), khí chất tự nhiên khoan thai, nhưng mà.... Mặc dù đúng là khuôn mặt xinh đẹp như hoa, cả người lại mặc một chiếc váy đỏ rực thêu những bông hoa mẫu đơn thật lớn, kết hợp với một đôi khuyên tai vòng tròn khổng lồ trên tai, cùng với một chiếc khăn nhỏ quơ quơ trên tay, thực sự.... giống như một người phụ nữ bước ra từ trong hỗn loạn vậy.

Trong nhất thời Lâm Thư có một cảm giác ngổn ngang trong gió.

Chỉ thấy vị “Bác gái” xinh đẹp này bước nhanh, nhào đến bên cạnh giường bệnh Tô Mặc, “A Mặc, con không sao chứ? Nếu con cứ đi như vậy, mẹ làm sao có thể người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh chứ? Bình thường bảo con chú ý cơ thể, thì con không nghe, bây giờ thì tốt chứ?”

Những lời này nghe qua có vẻ quen quen? Tô Mặc đầu đầu vạch đen, đẩy ra cũng không đành, ôm vào cũng không được, cười khổ, “Mẹ, yên tâm đi, con không sao”

Mẹ? mẹ!

Lâm Thư quần, chẳng lẽ, cái người phụ nữ nhìn qua có vẻ không bình thường này là mẹ của Tô Mặc sao?

Theo bản năng chỉnh lại quần áo trên người, không biết vì cái gì, Lâm Thư đột nhiên nhớ tới câu, “Con dâu xấu vẫn phải gặp cha mẹ chồng” nhớ tới câu này, không tránh khỏi bắt đầu khẩn trương, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thấy chuyện này không hề có chút ý nghĩa nào, rốt cuộc cô đang lo lắng xoắn xuýt cái gì chứ?

“A Mặc, bác sỹ nói do con uống nhiều rượu nên mới dẫn đến việc loét dạ dày, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Mẹ Tô Mặc nhìn vẻ mặt trắng xanh của Tô Mặc, càng thêm đau lòng, cau mày hỏi.

“Hả?” uống nhiều rượu sao? tại sao Tô Mặc chưa từng nói với cô? Tô Mặc là một người khá lý trí, tại sao lại chạy đến quán rượu mua say chứ?

Lâm Thư kinh ngạc nhìn Tô Mặc. Nhưng Tô Mặc ngoảnh mặt đi không để lại chút dấy vết, không biết có phải là ảo giác hay không, Lâm Thư thấy hình như hai gò má Tô Mặc ửng đỏ.

Anh ta, đang xấu hổ sao?

Nghe thấy tiếng Lâm Thư, lúc này mẹ Tô Mặc mới ý thức được thì ra trong phòng còn một người nữa. Nhìn lại: “Chà, A Mặc, con dẫn con gái nhà ai tới đây vậy?”

“Mẹ, cô ấy tên Lâm Thư...” Tô Mặc xoa xoa mi tâm, nhìn thoáng qua Lâm Thư, định nói tiếp gì đó, trong lúc đó Lâm Thư gạt mình hiểu ra, vội vàng chen vào, “Cháu là sinh viên của thầy Tô, đại diện lớp đến thăm thầy ấy ạ”

Tốt nhất là nên giải thích rõ một chút, ngộ nhờ mẹ Tô Mặc hiểu lầm gì đó thì hỏng.

Nhưng không ngờ.... về mặt của Tô Mặc lại trở nên u ám. Lâm Thư có chút khó hiểu, không phải ý của Tô Mặc là muốn cô giải thích rõ ràng sao?

Sau khi mẹ Tô nghe Lâm Thư nói xong, lộ ra vẻ mặt đồng tình, “Chắc chắn A Mặc nhà ta đã làm khổ các cháu không ít phải không? Lúc nó làm thầy giáo, chắc chắn là lòng dạ độc ác....”

Tri âm....!!!

Lâm Thư lệ rơi đầy mặt, kích động nhìn về phía mẹ Tô, đây thực sự là đã nói ra toàn bộ những khổ tâm trong lòng cô!

Tô Mặc nhìn cảnh hai người tâm sự với nhau ở trước mặt, dĩ nhiên là yên lặng nhìn trời không nói gì.

Tất nhiên, mẹ Tô còn chưa muốn kết thúc những lời “oán trách, chỉ vào Tô Mặc, tố tội: ”A Mặc, con đếm thử đầu ngón tay xem, đã bao lâu rồi con chưa về nhà! Mẹ biết trong lòng con còn những vướng mắc, nhưng mà con thử đặt mình vào vị trí của mẹ và cha con thử suy nghĩ một chút xem?”

“Nuôi con nhiều năm như vậy, nhưng bây giờ con không để ý gì tới cha mẹ, còn chà đạp cơ thể của mình, mẹ còn hi vọng được gì nữa?” Rõ ràng là về mặt của một oán phụ mà!

Tô Mặc:.....

Lâm Thư bỗng nhiên có một cảm giác lạ.... bình thường mẹ và con trai sẽ nói chuyện đều là như vậy sao?

Đúng lúc Lâm Thư đang yên lặng châm chọc, trong phòng bỗng nhiên lại bước vào một người phụ nữ khác nữa. Mẹ Tô vừa nhìn thấy người ấy, lập tức thay đổi vẻ mặt “bi thương” lúc đầu, vui vẻ ra mặt, “Tiểu Lan, cuối cùng cháu cũng tới, giúp bác dạy dỗ A Mặc một chút đi”

Vừa ngẩng đầu lên nhìn, là một cô gái khá xinh đẹp. Có một số người thu hút người khác, không phải bởi vì khuôn mặt xinh đẹp, không phải là vì ăn mặc đẹp đẽ, không phải do dáng người nóng bỏng, mà là vì khí chất đặc biệt, tự nhiên thoải mái, trong nháy mắt liền có thể thu hút ánh mắt của người đối diện.

Một người con gái như vậy, mới có thể chân chính được coi là mỹ nữ.

“Diệp Lan, em về nước bao giờ thế?”

Người con gái này, hẳn là vô cùng quen thuộc với Tô Mặc. Khi Tô Mặc lần đầu đưa mắt nhìn cô ta, vẻ mặt không khỏi cứng lại, dù chỉ trong vòng một giây, Lâm Thư cũng tinh mắt nhìn thấy.

Quan hệ không bình thường, Lâm Thư âm thầm nghĩ ở trong lòng.

Trong giây lát, đã cảm thấy có chút mát mát rồi.

“Cái đó.... trong trường học còn có chút chuyện, em phải về trước ạ. Thầy Tô, thầy nghỉ ngơi tốt sức khỏe sớm hồi phục ạ” cho dù phản xạ của Lâm Thư chậm đến đâu, cũng biết bầu không khí này không thích hợp với việc cô ở lại, yếu ớt lùi lại, chuẩn bị bước ra khỏi phòng.

Tô Mặc vươn tay, dường như là muốn ngăn cản cô, nhưng mẹ Tô lại bắt lấy tay Tô Mặc, cười híp mắt nói với Diệp Lan, “Hai đứa đã lâu không gặp, trò chuyện một chút đi, bác đi tìm viện trưởng, hỏi ông ta một chút về tình hình của am mặc?”

Lâm Thư vừa đi ra ngoài, vừa khó hiểu nghĩ, rốt cuộc thân phận của Tô Mặc là gì, chỉ là loét dạ dày một chút, đã kinh động đến cả viện trưởng, không phải là quá yêu chiều chứ?

Lúc trở lại ký túc xá, liền thấy người đang đọc tiểu thuyết, người đang xem anime, người đang nghe nhạc, tất cả mọi người đều vô cùng thoải mái

Lâm Thư quăng ra một ánh mắt sắc bén, “Ái chà, các cậu thoải mái thật đấy”

Liều Yên Nhiên mỉm cười, “Về rồi à, thầy Tô thế nào rồi?”

“Rất khỏe! có thể vật được cả con trâu đó!” Lâm Thư giả giọng xem thường, nhìn ba người con gái đề tiện kia.

Tiểu Đồng gượng cười chạy lại gần, lặng lẽ hỏi Lâm Thư, “Sao rồi? Quan hệ với thầy Tô đã dịu đi chút nào chưa?”

Lâm Thư nghi ngờ liếc mắt nhìn Tiểu Đồng một cái, chỉ nghe thấy Tiểu Đồng nói, “Chuyện ngày không phải là vì nghĩ cho cậu, nên tớ mới để cho cậu đi thăm thầy Tô sao? Phải biết rằng, bệnh viện là chỗ phát sinh JQ tốt nhất đấy”

..... Lâm Thư yên lặng không nói gì

“Trước đây không phải là cậu rất ủng hộ Thẩm Thần Triệt sao?” mặc dù chỉ là chuyện hiểu lầm, nhưng mà Tiểu Đồng vẫn tin là thật

“NP là chuyện đáng để cho người ta hướng tới nha!” Tiểu Đồng chớp chớp mắt lấp lánh nói (NP là gì thì các nàng biết rồi đó)

NP là khẩu vị rất nặng, nhưng mà nếu như** vậy thì quá hoàn mỹ, quý súc công phối hợp với ngây ngô ham ăn, hình như là không tệ... Lâm Thư lại rơi vào trong thế giới YY rồi (Để 2 anh kia mà biết chị nghĩ thế này thì đảm bảo số phận chị cứ phải gọi là.....)

“Vấn vậy thôi....” Lâm Thư buông tay.

Tiểu Đồng trầm mặc một lúc, “Sau này.... thật sự muốn chia tay thầy Tô sao?”

Thật lâu Lâm Thư không nói gì

Có một số thứ, rất mơ hồ. Hơn nữa, cho dù cô có không muốn buông tay, thì cũng chắc gì Tô Mặc còn cần cô nữa.

Ba ngày sau đó, Tô Mặc trở lại trường học, nhìn qua thì đã bình phục

Lại là một đêm trăng sáng mị hoặc....

Lâm Thư trên đường từ thư viện về ký túc xá, yên lặng đón nhận ánh mắt lia tới, kéo Thẩm Thần Triệt bên cạnh, “Rốt cuộc là tôi đã chêu chọc gì mấy cô gái kia vậy, tại sao bọn họ đều nhìn tôi bằng ánh mắt giống như tôi là kẻ thù giết cha họ vậy?”

Thẩm Thần Triệt sờ sờ cằm, nghĩ một lúc nói, “Chẳng lẽ là vì các bọn họ hâm một ghen ghét với cô?”

“tôi thì có cái gì mà phải hâm mộ với ghen ghét chứ?” Chẳng lẽ vì tôi có vẻ đẹp như hoa sao?

“Bởi vì cậu đi ở bên cạnh tôi” Thẩm Thần Triệt mặt không chút thay đổi nói ra đáp án chính xác

Liếc mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của thẩm thần triệt, Lâm Thư không nói gì khuất phục hiện thực.

Rõ ràng.....người so với người, tức chết người! (Câu này không hiểu mình giữ nguyên)

Đưa đến cửa ký túc xá, Thẩm Thần Triệt chào một tiếng quay về, Lâm Thư xoay người muốn lên lầu, đột nhiên bị một lực kéo vào trong góc tối

Cái gì vậy? Ban ngày ban mặt, rốt cuộc là ai dám to gan lớn mật làm vậy?

Đúng lúc Lâm Thư đang kinh hãi chuẩn bị hét lên tiếng cầu cứu chói tai thì có một giọng nói lạnh lẽo vang lên, “Quan hệ giữa em và cậu ta là thế nào?”

Tô Mặc?

Lâm Thư kinh ngạc nhìn về mặt u ám của Tô Mặc, “Tại sao phải nói cho anh biết?”

Một cơn gió rét lạnh lẽo thổi qua.... Lâm Thư rung mình một cái, không phải là cô nói sai cái gì rồi đó chứ?

Tô Mặc đầy cả một bụng lửa giận như không biết trút vào đâu, nhìn về mặt “vô tội” của Lâm Thư, nhin không được hung hăng ngỗ, sớm biết như này, thì ngày trước đã ăn cô vào trong bụng rồi, bây giờ mới biểu được có nhiều người nhòm ngó cô đến vậy!

Hết chương 31

32. Chương 32

“Tại sao phải nói cho anh biết?” Tô Mặc âm âm u u lặp lại lời Lâm Thư một lần nữa, hừ lạnh một tiếng, vốn dĩ lúc đầu nhìn Lâm Thư bằng ánh mắt “Oán phu” giờ đã biến thành tóe ra tia lửa tức giận rồi.

Lâm Thư nhút nhát lui về phía sau một bước, trước đây cho dù Tô Mặc nổi giận, cũng vẫn duy trì nụ cười lưu manh kia, sẽ không hề lộ ra ánh mắt tức giận như vậy

Không đúng, một Tô Mặc như vậy có gì đó không đúng, Lâm Thư vừa đến gần, liền không nhin được nhãn mày lại, “thấy Tô, anh uống rượu?”

Tô Mặc dường như không thèm quan tâm chỉ hơi hơi quay đầu đi, “Cứ cho là uống rượu thì sao?”

Nhớ tới cảnh lần trước Tô Mặc nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, Lâm Thư giận dữ, “Rõ ràng là dạ dày không tốt, còn uống nhiều rượu như vậy, muốn nằm viện nữa phải không? Tôi, Tôi....”

Nghĩ một lúc lâu, Lâm Thư cũng không nói ra được câu nào ngoan độc, lại nghĩ tới cái người cho dù là dung mạo hay khí chất cũng không có gì để chê “Diệp Lan” kia, dậm chân, vội vàng muốn hắt cánh tay Tô Mặc kéo cô ra, nói, “Dù sao cũng có người chăm sóc cho anh, anh muốn uống bao nhiêu thì uống, Tôi muốn về ký túc xá”

Tô Mặc cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Lâm Thư không thả.

Lâm Thư thấy anh rõ ràng là gầy đi rất nhiều so với trước đây, khuôn mặt cũng trở nên góc cạnh hơn, không khỏi cảm thấy có chút chua chát, cắn chặt môi, không muốn để cho Tô Mặc nhìn ra chút xú uất ức kia.

Nhưng mà, sau mấy giây Tô Mặc nhìn chằm chằm Lâm Thư, chợt nhàn nhạt cười, “Tiểu Thư, em quan tâm anh, em ghen vì anh, em yêu anh!”

Không chút do dự liền tự tiện đưa ra ba kết luận, Lâm Thư nắm chặt tay, thừa dịp Tô Mặc có chút lảng lảng vì say rượu, dùng lực thoát khỏi cái ôm của anh, đang chuẩn bị chạy về phía ký túc xá, không ngờ Tô Mặc ở phía sau ôm Lâm Thư thật chặt.

Không thể thoát được, sức lực so với lúc ban đầu đã lớn hơn rất nhiều. Lâm Thư không thể làm gì khác hơn là đành phải ở chỗ ngày hít thở mùi vị quen thuộc trong ngực, lại đột nhiên nghe thấy tiếng nói của Tô Mặc có chút khỏ sở

“Tiểu Thư, thời gian này không có em ở bên cạnh, anh rất không quen”

“Tiểu Thư, Bánh Bao rất nhớ em, anh cũng vậy rất nhớ em”

“Tiểu Thư, anh thích em, đừng giận anh nữa, về nhà đi”

Tô Mặc cúi thấp đầu, tựa người vào người Lâm Thư, hơi thở thật nhẹ trộn lẫn một chút mùi rượu, chậm rãi phả vào cổ Lâm Thư, đột nhiên Lâm Thư cảm nhận được có một chút nước mát chảy xuống, chảy xuống cổ cô, ẩm ướt, ẩm ẩm.

Khóc... Tô Mặc, có phải là anh khóc không?.

Trong lúc đó Lâm Thư đột nhiên hiểu, tại sao trong phim thần tượng mấy cô gái ngu ngốc kia lại dễ dàng tha thứ cho người đàn ông đã làm họ tổn thương họ. Nếu một người đàn ông có thể vì cô ta mà khóc, như vậy nhất định là người đàn ông đó yêu cô ta, nguyện ý vì cô ta làm bất cứ chuyện gì, không cần nghi ngờ.

Trong lòng vừa mới xây nên một bức tường ngăn cách, lúc này lại giống như biến thành bột bét, mềm mại, cũng chỉ cần một giọt nước, thì cho dù cứng rắn đến đâu, thì cũng “Rầm” một tiếng, toàn bộ ầm ầm sụp đổ.

Đi Tô Mặc mất say lơ đãng lơ đãng, Lâm Thư tính toán xác suất gọi được taxi, liền dứt khoát nửa kéo nửa túm lôi Tô Mặc về phía trước, may mà Tô Mặc đỡ xe ở cách đó không xa. Lâm Thư khẽ cắn răng, mặc dù trong kỳ nghỉ hè năm ngoái cô đã thi lấy được bằng lái nhưng mà...

Nếu so với việc bị mấy người qua đường vây xem, không đơn giản là cô “Khó giữ được khí tiết”, thậm chí người thầy Tô Mặc này, chỉ sợ cũng mất hết cả mặt mũi.

Thôi thôi vậy, Lâm Thư hít thở sâu một cái, đem Tô Mặc nhét vào xe, còn mình, ngồi vào vị trí lái xe.

Nhớ lại kỳ nghỉ hè năm trước, huấn luyện viên còn ân cần dạy bảo cô. Lâm Thư run run rẩy rẩy sờ lên tai lái, từ từ đi với tốc độ 30 km/h, bên trái là phanh xe, bên phải là chân ga, trái phanh xe, phải chân ga.... Lâm Thư yên lặng lẩm bẩm ở trong lòng.

Chiếc xe bình an chuyển bánh, Lâm Thư thoáng nhẹ nhàng thở ra, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tô Mặc. Anh đang nghiêng đầu dựa vào cửa sổ, bóng đêm tối đen yên tĩnh tràn đầy trong xe. Tô Mặc vui người ở trong bóng đêm, Lâm Thư chỉ cảm thấy một lọ nước nhỏ trong lòng lúc đầu, đã bị khuấy đảo gợn sóng, dần dần tràn ra

Chỉ không để ý một giây, đến lúc Lâm Thư phản ứng lần thứ hai, chiếc xe đã tà tà chạy về phía một gốc cây đại thụ va vào. Không phải chứ.... Lâm Thư trợn mắt há há miệng, mau phanh xe! Trái phanh xe, phải phanh xe, không phải, bên trái phanh xe?

Xong rồi, cô quên mất rồi!

Thôi, đánh cuộc một lần, bên phải phanh xe..... chiếc xe tăng tốc lao về phía trước, Lâm Thư cố gắng nhìn xe đâm vào gốc cây đại thụ, vừa nắm chặt mắt lại, trong đầu trống rỗng, cái này gọi là may mắn sao?

Hủy dung? tàn phế? mất trí nhớ? Lâm Thư nhớ tới những tình tiết khoa trương giả tạo trong các phim thần tượng, vẫn còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên bị một lực đẩy ngã nhào trên ghế ngồi, sau đó túi khí liền đánh bật ra.

Vì xe chỉ chạy với vận tốc 30km/h, mặc dù đâm vào gốc cây cổ thụ, nhưng mà, cũng chỉ là chấn động rất nhỏ mà thôi, không có trở ngại gì, Lâm Thư hoa mắt chóng mặt một lúc, đợi cho dịu đi một chút, liền nhìn thấy Tô Mặc đang nằm ở trên người mình, ánh mắt liền tỉnh táo hẳn lại.

Ừm.... đáng vẽ này của Tô Mặc, là muốn “bảo vệ” cô sao?

Nhưng mà, không phải là anh ta uống say sao? Cái đáng vẽ này có chút nào giống với bộ dạng thần trí không rõ ràng đâu.

Được lắm, cô lại bị Tô Mặc lừa! Lâm Thư nghiêng rằng, phần hận nhìn Tô Mặc, nhưng lại nghĩ tới động tác gần như theo bản năng của Tô Mặc vừa nãy, lại cảm thấy anh cũng không đáng hận như vậy.

Ôi trời, không xong rồi, bị phát hiện rồi, Tô Mặc thầm nghĩ ở trong lòng, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, lộ ra đôi mắt đen nhánh ướt át sương mù. Lâm Thư liền bị cái dáng vẻ này của anh mê hoặc, không kịp phản ứng, trong nháy mắt đã bị Tô Mặc đoạt lại vị trí lái xe, còn bản thân cô lại ngồi ở chỗ ghế phụ, “Tốt nhất là em ngoan ngoãn ngồi ở đây đi, để anh lái xe cho”

Thực ra Lâm Thư muốn nói, “Nếu anh đã không say, vậy thì Tôi quay lại ký túc xá đây” nhưng mà, những lời này bị chặn lại nhiều lần ở ngay cổ họng, cố gắng vài lần, nhưng chung thủy không thể nói ra miệng được. Rốt cuộc tại sao cô phải do dự chứ?

Hay là cô đang chờ, chờ đợi giờ khắc này, Tô Mặc cầm tay cô trong ngực, Bánh Bao vây quanh hai người đi lòng vòng, cảm nhận Tô Mặc nhẹ nhàng nói ở bên tai cô một câu, “Tiểu Thư, hoan nghênh về nhà” Đường như vậy, cũng đã rất thỏa mãn

Kết quả, đợi đến khi hơi thở mát lạnh cùng với mùi rượu thoang thoang của người đàn ông kia nhào tới, trong lòng Lâm Thư lại đột nhiên hốt hoảng, giằng giằng muốn tránh vòng ôm của anh.

Thế nhưng anh lại không cho phép cô tránh, đôi tay nâng khuôn mặt cô lên, hết sức chăm chú nhìn ánh mắt của cô, bên trong mang theo sự mê hoặc sâu sắc, từ từ tiến lại gần, cuối cùng đặt bờ môi anh lên trên đôi môi mềm mại của cô, trong nháy mắt gắn bó với nhau như môi với răng, mi mắt che khuất đôi mắt đẹp, làn mi dài cong hết sức mê người.

Anh cũng không có tiến vào, chỉ ở bên ngoài nhẹ nhàng vuốt ve theo hình dáng đôi môi, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua cánh môi của cô, tiếp theo mới nhẹ nhàng ngậm cánh môi dưới của cô trong miệng, nhẹ nhàng cắn.

Khuôn mặt Lâm Thư lập tức trở nên nóng bừng, đây không phải là lần đầu tiên Tô Mặc hôn cô, nhưng mà những nụ hôn trước đây đều là dịu dàng ấm áp, một nụ hôn có sắc thái ám hiệu mãnh liệt giống như thế này là lần đầu tiên.

Trong nháy mắt, tay chân bắt đầu luống cuống.

Tô Mặc lại buông cô ra, hàng lông mi dài che lấp đôi mắt đen mở ra, “Tiểu Thư, ngoan, nhắm mắt lại”

Giống như bị mê hoặc, Lâm Thư theo bản năng nhắm hai mắt lại, còn Tô Mặc lại chậm rãi hôn nhẹ lên hai mắt cô.

Trong bóng tối, tất cả các giác quan đều được khuếch đại, Lâm Thư có thể cảm giác được, đôi môi Tô Mặc có chút mát lạnh theo ánh mắt chậm rãi trượt xuống chóp mũi, cuối cùng, lần thứ hai trở về chỗ cũ, dán chặt lên môi cô, lưu luyến không rời khoe môi cô.

Từ đầu đến cuối Tô Mặc đều không tách rời cơ thể của cô, Lâm Thư cảm giác, lúc này Tô Mặc giống như một một cái động tối thật lớn, sắp nuốt cắn nuốt cả người cô vào bụng rồi.

Vì vậy, Lâm Thư căn bản cũng không có phản ứng kịp, rốt cuộc khi cô bị mang từ phòng khách tới phòng ngủ, lúc này môi Tô Mặc đã chuyển qua vành tai của cô, đang nhẹ nhàng dùng răng cắn gặm, hơi thở cực nóng phả vào viên tai Lâm Thư, vốn dĩ suy nghĩ của Lâm Thư đang có chút mơ hồ, trong lúc bất chợt liền giật mình một cái, phản xạ có điều kiện muốn nghiêng đầu né tránh.

Nhưng cái tên Tô Mặc khôn kiếp kia, thấy Lâm Thư phản ứng, lại len lén nở nụ cười.

Thật là quá đáng, trong lòng Lâm Thư rất kích động, vì mình bị Tô Mặc coi thường mà cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, không biết ăn gan hùm gan báo ở đâu, lại đưa hai tay lên ôm lấy cổ Tô Mặc, ngẩng đầu, từ từ nhắm hai mắt, chỉ động hôn lên môi Tô Mặc.

Rõ ràng, cả người Tô Mặc cứng đờ lại, nhìn Lâm Thư bằng ánh mắt mang đủ mọi sắc thái gần như sắp rớt ra tới nơi rồi.

Thở hổn hển, Tô Mặc nhẹ nhàng đè ở trên người Lâm Thư khiến cô không thể động đậy được, Tô Mặc dùng lại khiến cho Lâm Thư có chút không hiểu, vừa mở mắt ra chỉ thấy trong ánh mắt của Tô Mặc hàm chứa sự nguy hiểm, tối đen như mực, bên trong đôi mắt đen đó chớp động ánh lửa.

Lâm Thư bị ánh mắt của Tô Mặc làm cho rối loạn, gương mặt vừa đỏ vừa nóng, nhỏ giọng nỉ non, “Tô Mặc, anh mau buông tay ra....”

Một nụ cười từ khoe miệng Tô Mặc dần dần lộ ra, giống như một con sói đuôi dài, “Tiểu Thư, muộn rồi”

Phía dưới bụng rõ ràng bị một vật gì đó thô cứng đâm vào bụng, cho dù Lâm Thư không hiểu rõ sự đời, nhưng dấu sao cô cũng xem qua vô số GV, tất nhiên biết đó là cái gì, bị Tô Mặc đè ở phía dưới, lập tức đem mắt dời đi chỗ khác, cũng không dám nhìn Tô Mặc nữa.

“Tiểu Thư, anh có thể không?” Tô Mặc vùi đầu ở cổ Lâm Thư, cố gắng kiềm chế những ham muốn trong lòng, giọng nói khàn khàn có chút mê loạn nhìn Lâm Thư.

Hết chương 32

33. Chương 33

Cái gì mà có thể hay không thể, đã đến nước này rồi còn gì, Lâm Thư mở đôi mắt ướt át, “Anh....?” Mở miệng nói, mới phát hiện ra giọng nói của mình dường như đang phát triển theo hướng mê hoặc quyến rũ. Vội vàng ngậm miệng cắn môi, nhìn anh không chớp mắt, giống như có chút uất ức, có chút lo lắng, cũng có chút không quan tâm.

Tô Mặc hết sức kinh ngạc, đưa tay vuốt ve lọn tóc mềm mại của Lâm Thư, nhẹ nhàng nói một câu, “Tiểu Thư, tại sao anh lại có thể yêu em nhiều đến vậy chứ”

Câu nói trầm thấp uyển chuyển kia truyền ra bên ngoài từ giữa môi và lưỡi anh, thiên hồi bách chuyển (trăm lần nghĩ ngợi), cực kỳ mê người, Tô Mặc vừa nói, vừa cúi xuống nhìn cô, trong đôi mắt đen nhánh khẽ chớp phát ra những tia sáng chói mắt, nhìn thẳng vào trong lòng Lâm Thư.

Có lẽ chính là câu nói này, đã khiến cho Lâm Thư cảm động, vươn tay ra, chậm rãi ôm lấy vòng eo gầy gò của Tô Mặc. Được cổ vũ, Tô Mặc không còn do dự, chống cánh tay sang hai bên của cơ thể Lâm Thư, cúi xuống, cơ thể anh từ từ hạ thấp xuống.

cua đồng thể giới

~ meo hu hu

~ thể giới của đồng

meo hu hu

~~ thể giới của đồng

~ meo hu hu

cua đồ thể giới của đồng

meo hu hu

lược bỏ mấy trăm chữ đằng sau

~~ thể giới của đồng

~~ meo hu hu

Xa cách lâu như vậy, cuối cùng thì ăn tươi luôn, trong nháy mắt đó Tô Mặc thực sự cảm nhận được một điều gọi là an tâm. Thực sự.... đã hoàn toàn bại dưới tay Lâm Thư rồi.

cua đồng thể giới

~ meo hu hu

~ thế giới của đồng

meo hu hu

~~ thế giới của đồng

~ meo hu hu

của đồ thế giới của đồng

meo hu hu

lược bỏ mấy trăm chữ đằng sau

~~ thế giới của đồng

~~ meo hu hu

Trước khi Lâm Thư ngủ, chỉ có một suy nghĩ, cái gọi là hiến thân, thực sự và một chuyện không dễ dàng, sau đó liền mê man rơi vào trong bóng tối

Còn Tô Mặc, lại nhẹ nhàng xuống giường, từ phòng tắm cầm ra một cái khăn bông sạch sẽ, chậm rãi, từng chút từng chút một giúp Lâm Thư lau chùi cơ thể. Trải qua nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên Tô Mặc làm được việc như vậy.

Bây giờ cả người Lâm Thư từ trên xuống dưới, chỉ thuộc về một mình anh, chỉ nghĩ như vậy thôi, cũng cảm thấy rất ngọt ngào. Rõ ràng là không thích nhất là đồ ngọt, nhưng mà, loại hương vị này, lại không hề làm cho Tô Mặc chán ghét chút nào.

Trước đây từng nghe Tô hoãn nói một câu như này, “thích một người, nên tác thành cho người đó, để cho người đó hạnh phúc” Khi đó, Tô hoãn bị tổn thương trong tình cảm, nhìn Cố Minh rời khỏi mình, lại không đưa tay ra giữ ở lại, để cho Cố Minh làm theo suy nghĩ của cô ấy thì cho rằng đó là kết cục tốt đẹp nhất. Tô Mặc luôn luôn không đồng ý với cách nghĩ này, theo cách nghĩ của anh, thì khi thực sự yêu thương một người, nhất định phải trói chặt người đó ở bên cạnh mình.

Bởi vì, trên thế giới này, trừ bản thân mình ra, sẽ không có ai có thể làm cho người mà mình yêu thương hạnh phúc hơn được nữa.

Cho nên, Tiểu Thư, hãy ở bên cạnh anh, vĩnh viễn đừng rời khỏi anh.

Tô Mặc chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt ngủ say của Lâm Thư, khẽ mỉm cười, sau khi dọn dẹp sạch sẽ, ôm eo Lâm Thư, ôm chặt cô vào trong ngực mình.

Tiểu Thư, anh yêu em, tình yêu này còn lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của em.

Sáng sớm, lúc tỉnh lại, Lâm Thư chỉ cảm thấy đau nhức mệt mỏi rồi khắp cả người, trên mặt còn mang theo hai cái mắt gấu trúc thật to 0_0, một đêm phong lưu, thực sự không phải là nói chơi nha!

Haiz, thở dài một cái, tối hôm qua rõ ràng vẫn còn là một người con gái, hôm nay đã hoàn toàn lột xác trở thành đàn bà rồi.

Thật sự là thật xin lỗi bản thân, thật xin lỗi cha mẹ, thật xin lỗi nhân dân, thật xin lỗi vũ trụ bao la.

Bị ăn sạch sẽ một cách đơn giản như vậy, thực sự là..... thật không có khí tiết mà!

Lâm Thư vẫn còn đang trong tâm trạng ai oán buồn bã, vừa quay đầu, liền nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Tô Mặc đang nhìn chăm chăm cô.

“A.....” Lâm Thư theo bản năng liền muốn lui về phía sau, dịch lùi dịch lùi, cô quên rằng mép giường không có lan can, ngã ra đằng sau, thiếu chút nữa đã ngã nhào xuống nền đất cứng rắn kia rồi. May mà Tô Mặc nhanh tay lẹ mắt, đưa tay tóm lấy cô trở lại.

Nhưng mà....

Nằm ở trên người Tô Mặc, Lâm Thư luống cuống chân tay, này Tô Mặc, rõ ràng..... rõ ràng..... hai cái trái đỏ hiện rõ ràng trên cơ thể, đây không phải là đang công khai quyến rũ sao?

Căn bản không biết nên nhìn đi đâu, chỉ nghe thấy Tô Mặc khê khê rên nỏ nủ cười, giọng nói giống như được truyền từ một nơi xa xôi truyền tới vậy, mang theo sức mạnh mê hoặc lòng người, “Tiểu Thư, em nhiệt tình như vậy, anh làm sao có thể chống đỡ được...”

Không phải, Lâm Thư liền sử dụng cả hai tay lẫn hai chân, giãy giụa muốn bò khỏi người Tô Mặc, nhưng bắt đắ dĩ hai chân mềm nhũn, một lần nữa ngã ở trên ngực Tô Mặc. Hơn nữa, trong nháy mắt Lâm Thư cảm nhận được, vật thể gì đó đã đứng thẳng lên.

Chẳng lẽ, đây chính là..... bình minh.... trong truyền thuyết sao.

Lâm Thư che mặt, thật sự không dám suy nghĩ nữa. Định lùi về phía sau, nhưng Tô Mặc không thể để cho cô được như ý, cứ như vậy ôm chặt cô ở trong lồng ngực mình, dăng về vui mừng mãn nguyện.

Thật ra, đó chính là cảm giác an tâm, trong chốc lát Lâm Thư cảm thấy không được tự nhiên, nhưng cũng ngoan ngoãn nằm trong ngực Tô Mặc, dần dần có chút buồn ngủ.

“Aaaaa” lại là ca khúc Doraemon quen thuộc, Lâm Thư mơ hồ nhận điện thoại di động, “Alo, ai vậy?”

“Lâm Thư.... Cái kẻ không biết suy nghĩ kia, lại dám đi cả đêm không về ngủ”

Giật mình một cái, hồng rỗi, Tiểu Đồng, cơn buồn ngủ của Lâm Thư vì sợ hãi mà biến mất không một gấu vết, bắt đầu run rẩy, cầm điện thoại di động lắp bắp, “Tớ.... tớ...”

“Cậu đừng nói với tớ là, cậu cũng quên mất hôm nay là thứ hai đấy nha”

Xong rồi... đúng là quên thật, Lâm Thư che mặt, vừa cầm điện thoại, vừa quay đầu muốn tìm quần áo đang rải rác lung tung dưới mặt đất

Không ngờ, Tô lặc lại dùng sức một chút, đặt Lâm Thư ở phía dưới anh. Hoàn toàn không để ý đến việc cô đã tắt điện thoại hay chưa, liền cúi đầu, cúi thấp đầu xuống.

Tô Mặc nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi chạm vào ngực Lâm Thư, đầu tiên một nụ hoa nở rộ, sau đó là một cặp hoa nở rộ, lấy tay bao phủ lên. Hô hấp của Lâm Thư lại trở nên hỗn hển, dần dần trở nên dồn dập trầm trọng.

Tiểu Đồng miễn cảm nhận ra Lâm Thư có gì đó không đúng, “Tớ nói này, Tiểu Thư à, cậu đang làm gì đó?”

“Tớ....” Lâm Thư cố gắng bắt lấy cánh tay đang làm càn của Tô Mặc, yếu ớt muốn ngăn cản sự tấn công của anh, nhưng mà, lại bị Tô Mặc tránh được, vuốt ve càng dùng thêm lực, “Tớ đang tập thể dục buổi sáng đó mà....” Lâm Thư bắt đắ dĩ, đành phải vội vã xua đuổi Tiểu Đồng.

Nhưng Tiểu Đồng là ai chứ, sự nhạy cảm của cô ấy giống như một con báo nhỏ vậy, chỉ cần nghe tiếng thở dốc không bình thường kia của Lâm Thư, cũng biết chuyện không đơn giản là tập thể dục buổi sáng như vậy, “Cậu đừng nói với tớ là, bây giờ cậu đang ở cùng với Tô Mặc đó nha?”

Lúc này, Tô Mặc đã liên tục chiến đấu ở chiến trường phía dưới. Ôm lấy eo Lâm Thư, Tô Mặc ngẩng đầu, nhìn Lâm Thư vô lực chống cự, tà tà cười một tiếng, mặc dù không nói lời nào, những ánh mắt rõ ràng rành rành kia, chỉ cần liếc qua cũng biết là có mưu mô bất lương

Quả thực, anh không chút do dự tiến vào....

cua đồng thể giới

~ meo hu hu

~ thể giới của đồng

meo hu hu

~~ thể giới của đồng

~ meo hu hu

cua đồ thể giới của đồng

meo hu hu

lược bỏ mấy trăm chữ đằng sau

~~ thế giới của đồng

~~ meo hu hu

“Ừm....” Lâm Thư không kịp được, phát ra tiếng rên, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của điện thoại di động

Tô Mặc ra vào vừa nhanh vừa mạnh, trong lòng Lâm Thư run lên, điện thoại di động lập tức rơi từ trên tay xuống, cuối cùng “Bộp” một tiếng rơi xuống sàn nhà, Tô Mặc vừa vắt vả cần cù cày cấy, vừa mò mẫm điện thoại di động, sau khi ấn phím tắt, cuối cùng điện thoại cũng yên tĩnh trở lại, rồi rơi vào trong bóng tối.

“Tô Mặc, hôm nay em còn phải đi học!” Lâm Thư do dự muốn đẩy Tô Mặc ra, hôm nay còn có môn chuyên ngành nữa chứ, cứ như này thì không kịp đi học mất, chỉ sợ có đi cũng không còn sức lực để học nữa.

“Không sao....” Tô Mặc khê thở gấp, “Anh xin nghỉ giúp em”

“Nhưng mà.... Anh không cần phải đến trường sao?” Lâm Thư vẫn cố gắng vùng vẫy giãy chết.

“Hôm nay anh không có lớp....”

Thấy Lâm Thư vẫn còn muốn nói tiếp, Tô Mặc cúi người xuống, đem tất cả những lời Lâm Thư nói nuốt hết xuống bụng, để cho người nào đó khỏi phân tâm nữa!

“Này..... Uh’m ~ ưm ~ không cần.” Lâm Thư cảm hận nghĩ, quả nhiên, ngay từ lần đầu tiên cô đã không nhìn lầm, Tô Mặc rõ ràng là sắc lang! Nhưng mà tại sao những người con gái khác lại không thể nhìn thấy rõ bản chất của anh chứ?

Tất nhiên, đây chỉ là suy nghĩ trong vòng một giây đồng hồ, Tô Mặc sẽ không để cho cô nghĩ quá nhiều như vậy.

Lúc tỉnh dậy, thì đã là giữa trưa, trái tim nhỏ bé của Lâm Thư khê run rẩy, nhìn Tô Mặc đã ăn mặc chỉnh tề, yếu ớt mở miệng, “Em muốn về trường học...”

“Đã xin nghỉ giúp em rồi, nghỉ ngơi một chút đi, anh sợ...” Tô Mặc dừng một lúc, cân nhắc cách dùng từ, “Còn đau”

Lâm Thư đỡ người

“Ừc, ừc....” Trong căn phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng động, có chút không hài hòa, Lâm Thư xoa xoa bụng mình một chút, cười cười.

Cũng đúng, từ tối hôm qua đến giờ đều làm “Vận động”. Căn bản không có thời gian ăn cơm.

Tô Mặc bật cười “Xì” một tiếng, từ trong phòng bếp bưng ra một bát cháo, “Nhân lúc còn nóng ăn đi”

Lâm Thư đón lấy bát cháo, hương vị này thực sự làm cho người ta nhớ nhung nha! Lại nhìn vẻ mặt dịu dàng của Tô Mặc ,không khỏi cảm khái, trước khi hiến thân và sau khi hiến thân thật sự là khác biệt lớn mà. Nhớ ngày trước, mỗi ngày cầu xin Tô Mặc, nhưng chưa chắc anh đã nấu cháo cho, nhưng còn bây giờ thì sao.... không ngờ còn tự mình hầu hạ cô, xem ra, muốn có được nhất định phải bỏ ra, những lời này tuyệt đối không phải là giả

Lúc Tô Mặc đưa Lâm Thư về ký túc xá đã là xế chiều.

Tiết Băng và Liễu Yên Nhiên không có trong phòng, Lâm Thư vừa vào ký túc xá, liền nhìn thấy Tiểu Đồng đang ngồi ở trên ghế nhìn cô bằng ánh mắt hung ác, đang chuẩn bị tiến hành “Nghiêm hình bức cung” đối với cô

“Nói! Tối ngày hôm qua có phải là đi tìm Tô Mặc rồi phải không hả?”

Lâm Thư yếu ớt gật đầu, nhìn trời không nói gì

“Có phải đã làm chuyện xấu gì rồi hay không?”

Ừm.... Như vậy coi là chuyện xấu sao? Lâm Thư trả lời có chút do dự

Tiểu Đồng liếc mắt một cái, liền thấy cổ Lâm Thư đầy những vết đốm nhỏ màu đỏ dâu tây, bất đắc dĩ phát phát tay, “Được rồi, vấn đề này cậu không cần phải trả lời nữa”

“Lâm Thư à Lâm Thư, không ngờ cậu bị ăn sạch vào bụng nhanh như vậy, thật là...” Tiểu Đồng nhìn Lâm Thư, dừng vài giây, thấy da đầu Lâm Thư run lên, mới không nhanh không chậm nói, “Làm tốt lắm”

Hết chương 33

34. Chương 34

Lâm Thư cảm giác, kể từ sau ngày cô si mê dần dần bị ăn sạch, thái độ của Tô Mặc đối với cô đã thay đổi vô cùng huyền diệu

Hơn nữa, còn thường xuyên đề cô ra diễn cảnh “yêu” giống như nam nữ trong phim. Ngay cả những điều nhỏ nhặt trong ngày cũng khiến người ta không nhận được suy nghĩ sâu xa. Nói ví dụ như...

Thỉnh thoảng Lâm Thư nằm ở trên ghế sofa không chút hình tượng nào la hét muốn ăn khuya, không ngờ Tô Mặc lại có thể mỉm cười bưng tới một bát vằn thắn nhỏ nóng hổi, chứ không giống như trước đây, lạnh lùng liếc cô một cái, sau đó đem hết sức mình đả kích, “Em nên giảm béo rồi”

Hai người đi siêu thị, Lâm Thư giương mắt nhìn những thứ đồ ăn vặt mà người kia không chịu đi, thế mà Tô Mặc cũng không mạnh mẽ lờ đi, thậm chí còn hăng hái mua lấy hai phần, một phần cho Bánh Bao, một phần cho Lâm Thư. Trong nhà có một ngăn kéo tủ nhỏ chuyên đựng đồ ăn vặt cho Bánh Bao, Tô Mặc lại có thể lấy cái ngăn kéo bên cạnh ngăn tủ đó dùng để đựng riêng đồ ăn vặt của Lâm Thư.

Có lúc, ăn cơm tối xong rồi, Lâm Thư chán không buồn chết, “Cẩn” cái gối tựa, đáng thương lăn lộn, Tô Mặc sẽ chỉ im lặng ôm lấy cô, để cho cô gối lên hai chân anh, nghe cô thao thao bất tuyệt đủ thứ chuyện bất quá, về mặt hết sức thỏa mãn.

Những chuyện như vậy, còn có rất nhiều rất nhiều...

Một câu nói tổng kết, thực sự là so với trước đây Tô Mặc đối xử với cô, tự dưng sinh ra quá nhiều cưng chiều

Nếu là người khác, có lẽ đã sớm vui mừng “hát vang bài ca nông nô vùng lên”, nhưng mà Lâm Thư đã quá quen với tính cách của Tô Mặc, càng dịu dàng, càng có bí mật không thể cho ai biết! Cho nên trái tim nhỏ bé của cô vẫn có chút run rẩy sợ hãi, Lâm Thư nghĩ không biết rốt cuộc Tô Mặc có ý đồ gì.

Cướp tiền hay là cướp sắc? Nói đùa chứ, sớm đã bị anh ăn sạch không còn chút gì, còn có thể có mục đích gì chứ?

Đại não nhỏ đến mức thương cảm của cô thực sự không thích hợp với việc nghiên cứu vấn đề sâu xa như vậy, Lâm Thư biết rõ nếu như trong lòng Tô Mặc thực sự tính toán điều gì đó, cho dù bây giờ cô có thể biết trước hiểu rõ, cũng tuyệt đối không có cách nào ngăn cản chuyện xảy ra, vì vậy, Lâm Thư cứ như vậy cam chịu.....

Đây rốt cuộc có được tính là cô tự hiểu biết bản thân không, hay là không có khí tiết?

Kết quả.... trong lúc vô tình, Lâm Thư càng lúc càng thoải mái sống trong nhà Tô Mặc.

Cùng lúc đó, một buổi tối khi Lâm Thư chậm chạp trở về ký túc xá, vừa mở cửa, liền nhìn thấy Liễu Yên Nhiên ưu sầu nhìn cô, “Tiểu Thư à, mấy người trong ký túc xá làm cho cậu ghét đến vậy sao?”

Cái tội danh này thật sự là quá lớn rồi! Lâm Thư không ngừng khoát tay

“Vậy sao gần đây cậu thường không ở trong ký túc xá, mà trở về càng ngày càng muộn hơn?” Hai hàng lông mày Liễu Yên Nhiên nhăn lại, sóng nước trong mắt lưu chuyển.

“Việc này..... tớ, tớ có việc bận” Lâm Thư thật sự không nhìn nổi cái dáng mỹ nữ chịu “uất ức” kia, lắp bắp không biết nói gì cho phải, cô vẫn chưa chuẩn bị việc công khai với mọi người về quan hệ giữa cô với Tô Mặc.

Chỉ còn biết hướng ánh mắt cầu cứu về một người biết rõ sự việc duy nhất kia -Tiểu Đồng, nhưng Tiểu Đồng vẫn lạnh nhạt nhìn bộ móng tay vừa mới vẽ xong, vẻ mặt hoàn toàn không đếm xỉa đến. Nhưng Lâm Thư tinh mắt phát hiện, rõ ràng khóe miệng Tiểu Đồng khẽ nhếch lên, rõ ràng là đang xem kịch hay mà!

“Theo điều tra thống kê, sinh viên đại học về muộn có hai nguyên nhân, một là lên thư viện, hai là ở cùng với bạn trai” Tiết Băng cố làm “mặt lạnh” nhìn Lâm Thư luồn cuống tay chân nói.

Thật là sắc bén....

Lâm Thư bị Tiết Băng và Yên Nhiên một người hất một người phụ họa, làm cho lùi về phía sau từng bước một. Không thể lui được nữa, dường như sẽ không tránh được việc nói ra sự thực, cuối cùng Tiểu Đồng cũng vươn tay ra cứu nguy, vừa lạnh lùng thổi móng tay, vừa bình tĩnh nói, “Này, không phải chỉ còn hai tuần nữa là đến kỳ thi cuối kỳ sao, nếu Tiểu Thư không cố gắng, chỉ sợ là chết không có chỗ chôn?”

Cái gì.... Kỳ thi cuối kỳ?

Mặc dù Liễu Yên Nhiên và Tiết Băng không có tiếp tục tra hỏi nữa, nhưng Lâm Thư vẫn vui mình trong kinh hãi, không thể tự kiểm chế được....

Học kỳ này đã kết thúc rồi sao, mà sao cô có thể quên việc thi cuối kỳ này được chứ!

Trước khi phân phân hợp hợp với Tô Mặc, khiến cho tâm trạng Lâm Thư cả ngày đều trì trệ, cũng không để ý đến đã trải qua mấy tháng; về sau, lúc ở cùng thắm thẩn triệt, mỗi ngày đều ăn uống, rồi ngồi trên thư viện, mấy tuần như vậy lại trôi đi; bây giờ, được Tô Mặc cưng chiều có chút không phân biệt được rõ Đông Tây Nam Bắc nữa rồi..... Tính ra, đúng là đến lúc thi cuối kỳ rồi.

Thắm rồi..... làm sao cô lại có thể ngây ngô đại dốt trải qua một học kỳ như vậy được chứ?

Mặc dù nói kỳ thi cuối kỳ của sinh viên năm ba chỉ có ba môn, hai môn khác không nói làm gì, nhưng trong đó có một môn chuyên ngành, thực sự là không dễ dàng.

Lâm Thư gấp đến độ xoay tròn, Tiểu Đồng không chịu được nữa, che mặt, hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hỏi han, “Tớ nói này, rốt cuộc là cậu lo lắng cái gì chứ, cậu quên là thầy giáo dạy môn chuyên ngành của chúng ta là ai rồi sao?”

Làm sao có thể quên, Tô Mặc mà..... ôi chao, là Tô Mặc!

Giống như một người bừng tỉnh trong giấc mộng, cái cảm giác thông suốt này thật sự làm cho người ta giống như ngộ đạo thành Phật vậy. Nhất thời ánh mắt Lâm Thư sáng ngời lên, ngây ngô cười “Hắc hắc he he”

Tiểu Đồng.....Cái đồ hai hàng này, sẽ không sử dụng tài nguyên chứ! ! ←_←

Nhưng mà, Lâm Thư vẫn có chút do dự, “Làm như vậy, cứ có cảm giác giống như gian dối, có phải là hành vi phạm pháp nhiều loạn kỷ cương không?”

“Cắt - phạm pháp nhiều loạn kỷ cương, cả ngày cậu trốn học, sao lúc đó không nghĩ như vậy đi?” Tiểu Đồng cực kỳ khinh thường, “Xã hội bây giờ, có mấy người thật sự tuân thủ những thứ gọi là quy định chế độ chứ”

Bị Tiểu Đồng “An ủi” như vậy, cuối cùng chút nghi ngờ này của Lâm Thư cũng biết mất không còn chút nào.

Về kế hoạch làm thế nào để thực hiện được vấn đề này, cân nhắc đến phản xạ hình cung thần kỳ của Lâm Thư (ý là phản xạ của Tiểu Thư rất chậm), Tiểu Đồng cảm thấy phải mình cần phải bàn bạc kế hoạch thực hiện vấn đề này với Lâm Thư, thành công là phải cùng hưởng chung.

“Cậu có biết khi nào thì người đàn ông mềm lòng nhất không?” Tiểu Đồng thần bí nói.

“Khi nào?”

“Trên, giường” Tiểu Đồng nói toạc ra thiên cơ, “Nếu không, thì làm gì có nhiều phụ nữ thổi gió bên gối như vậy?”

Lâm Thư quỷ dị liếc mắt nhìn Tiểu Đồng một cái, “Không phải là cậu đã tự mình trải qua rồi đó chứ?”

Tiểu Đồng đỏ mặt, một cái đánh lè người Lâm Thư, “Quản tở làm gì, trước mắt phải giải quyết thầy Tô nhà cậu đã, chờ anh ta cả người thoải mái, cậu mới nói đến chuyện bài thi”

Lâm Thư suy nghĩ một lúc, hiển thân hình như so với nợ môn càng dễ dàng hơn.

Vì vậy..... ngày hôm sau, nhân lúc buổi chiều không có lớp, Lâm Thư len lén chạy đến nhà Tô Mặc, không chút suy nghĩ, liền trực tiếp đẩy Tô Mặc ngã nhào lên trên ghế sofa, dĩ nhiên, bị phản công lại đó lại là một chuyện khác.

Ôm Lâm Thư, Tô Mặc đang âm thầm thỏa mãn, đột nhiên phát hiện cái người đáng lẽ đang phải ngáy o o ngủ, thì lúc này lại đang mở to hai mắt nhìn anh.

“Sao vậy?” Tô Mặc vuốt vuốt tóc Lâm Thư, hỏi.

“Tô Mặc, em sắp phải thi cuối kỳ” Lâm Thư ngoan ngoãn trả lời.

“Ừm”

“Môn chuyên ngành là anh dạy”

“Ừ”

“Anh có thể lấy được đề thi không?”

“Đề thi là anh ra”

Lâm Thư âm thầm vui mừng, “Vậy....”

“Đừng nghĩ nữa, anh sẽ không giúp em đâu” Tô Mặc không hề do dự, thẳng thừng từ chối.

“Tại sao?” Chẳng lẽ anh lại trở mặt nhìn người bạn gái thân yêu của anh bị đập chết ở trên bờ cát sao?

“Anh phải có đạo đức nghề nghiệp” Tô Mặc nhàn nhạt nói, Lâm Thư trợn mắt thật to ở trong lòng, nếu anh vẫn còn đạo đức, thì chẳng khác nào siêu nhân và quái vật cùng nhau ngày ngày trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc

Cái gọi là lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ để nói rõ, Lâm Thư lại một lần nữa được ném thử, nhỏ giọng làm nũng, “Tô Mặc, nếu em mà trượt môn này, thì kỳ nghỉ hè này em sẽ phải ở lại trường học lại đó? anh hẳn tâm vậy sao?” Vừa nói, còn cố gắng nặn ra mấy giọt nước mắt khô khốc.

Không ngờ, Tô Mặc lại bị tác động bởi dáng vẻ này, trở nên yên lặng, có hy vọng rồi! Trong lòng Lâm Thư rất vui vẻ, không ngừng cố gắng, “Anh nói xem, nghỉ hè rồi em sẽ có thời gian ở cùng với anh, nếu như bị bắt phải ở lại trường học lại, chẳng phải lúc đó anh sẽ rất buồn sao?”

Tô Mặc trầm ngâm gật đầu, dường như cực kỳ đồng tình với cách nói này của Lâm Thư, cuối cùng vẫn lui một bước, “Đề thi, anh không thể nói cho em biết được, nhưng mà, lúc chấm điểm, anh sẽ chăm chú cho em”

Như này..... có được coi như là thành công không? Lâm Thư ngây ngốc suy nghĩ, có phải là đã quá mức thuận lợi không?

Nhưng mà, Tô Mặc cũng không cho cô thêm thời gian để suy nghĩ, lại đẩy cô xuống, tiếp tục sự nghiệp vận động Pít - Tông.....

Lúc đem chiến quả về ký túc xá, Tiểu Đồng rất không hài lòng, “Như vậy không phải chỉ mang lại lợi ích ồi cậu không thôi à, thật không có lương tâm, thôi quên đi tở cũng không để ý”

Lâm Thư đắc ý lắc đầu, “Ai bảo Ninh Nhị nhà cậu yếu kém làm gì”

Tiểu Đồng: Chị đây uống một ngụm nước muối lớn phun chết cái kẻ vô tâm nhà người!

Đã có Tô Mặc đảm bảo, nhất thời Lâm Thư yên tâm rất nhiều, đồng thời cũng cũng tiếp tục lơ là.

Ba người còn lại trong ký túc xá cũng vì bài thi chuyên ngành mà loay hoay choáng váng đầu óc, chỉ có một mình Lâm Thư nhàn nhã, Tiểu Đồng thấy vậy liền bốc hỏa, nghiêng rằng nghiêng lợi, “Không phải là thầy Tô ở phía sau chống lưng sao?”

Nhưng đối với loại cổ tình đi cửa sau này, thật sự là bất lực.

Cuối cùng, lúc ra khỏi phòng thi, Lâm Thư không thể không lo lắng, ôn tập cũng không ôn tập tóm lại khác biệt một trời một vực, hoàn toàn không nhìn ra được đâu là đơn từ, trong lòng có chút lo lắng.

Nhưng mà, nghĩ đến lời hứa hẹn của Tô Mặc, Lâm Thư liền vứt cái chút lo lắng đó ra sau đầu.

Mãi cho đến khi có điểm.....

Lúc đó, vì lý do kiến tập, tất cả sinh viên vẫn còn ở lại trong trường, kỳ nghỉ hè vẫn chưa chính thức bắt đầu

Sau khi Lâm Thư biết đã có điểm, vui mừng rạo rức mở máy tính lên, đổ bộ vào hệ thống giáo vụ, đúng lúc đường làm quan đang mở rộng, thì thành linh, lại thấy một điểm số 59 đỏ tươi.

Đây là cái gì vậy..... Lâm Thư hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Nhìn thấy ghi chú lớp thầy giáo dạy - Tô Mặc, Lâm Thư lại một lần nữa căn vật áo, ngửa mặt lên trời một góc bốn lăm độ rơi lệ, lịch sử lặp lại ! Tô Mặc chẳng lẽ đây chính là cái châm chước của anh đó sao?

Hùng hổ chạy tới nhà Tô Mặc, túm lấy cổ áo sơ mi của anh, Lâm Thư phẫn nộ gầm thét, “Vì sao, rốt cuộc là vì sao?”

Tô Mặc châm dãi đẩy mắt hình trên sống mũi anh lên trê, “Cũng may mà em nhắc nhở anh, nếu như em phải học lại, thì em sẽ phải ở lại trường, vậy anh cũng sẽ không còn buồn tẻ nữa”

Lâm Thư:..... Đây chính là đào hố chôn mình sao?

Tô Mặc, anh có thể thể quỷ súc hơn được nữa không? Trời đánh, cái đồ không có lương tâm aaaaa!

Hết Chương 34

35. Chương 35

Ba người con gái trong ký túc xá đang rắc rắc rầm rầm thu dọn đồ đạc, còn Lâm Thư vẫn đang cầm quyển sách chuyên ngành thật dày trong tay, lệ rơi đầy mặt, YY đem Tô Mặc XXOO một nghìn lần lại một nghìn lần.

Tiểu Đồng có chút “bi thương” vỗ vỗ vai Lâm Thư, trong giọng nói tràn đầy “cảm thông”: “Tiểu Thư, học đại học mà không nợ môn một lần, cũng là một việc rất tiếc nuối, bây giờ, cuối cùng thầy Tô cũng để cho cậu cảm nhận được cuộc sống hạnh phúc ở đại học rồi!”

Có đúng vậy không? Lâm Thư hoài nghi nhìn Tiểu Đồng

Chỉ thấy Tiểu Đồng “nặng nề” gật đầu: “Yên tâm đi, tớ sẽ ủng hộ cậu về mặt tinh thần”

Lâm Thư vừa nghe xong, hai mắt lườm trong nhìn Tiểu Đồng, đang hi vọng cô ấy có thể an ủi mình nhiều hơn một chút, không ngờ, nhìn kỹ lại, khóe miệng Tiểu Đồng rõ ràng là đang nhếch lên cười cười....!

Nhìn trời im lặng....

Ánh mắt hai người chỉ < títt,=“” títt.....=“”> nhìn nhau trên không trung, đối thoại như sau:

“Cậu là cái đồ không có lương tâm, đồ vô lương khốn kiếp”

“Hừ, ai bảo lúc trước cậu bỏ rơi tớ, cái gì nào là Tô Mặc nhà tớ đồng ý giúp tớ vượt qua cửa ải khó khăn này”

“Đúng vậy mà, tớ không có lừa cậu....”

“Vậy sao cậu lại trượt”

“%#@&^.....”

Nghĩ tới việc này, Lâm Thư lại cắn răng cắn hận, còn không phải là tại Tô Mặc sao, quả thực là đồ cặn bã khiến người thần cảm phẫn, chỉ vì muốn cô ở lại trường cùng với anh ta, lại có thể làm ra chuyện “lạt thủ tồi hoa” này (ý là mạnh tay bẻ hoa; hoa ở đâu vậy Tiểu Thư)

Nhưng mà, nói cho cùng, Tô Mặc cũng chỉ vì muốn kỳ nghỉ hè này cô ở lại bên cạnh anh mà thôi. Nghĩ như vậy, Lâm Thư lại cảm thấy có chút ngọt ngào.....

Vì vậy, trong lòng Lâm Thư vừa hâm mộ ghen ghét lại vừa ôm ấp bí mật phức tạp, nhìn ba người con gái kia vui vẻ hải lòng xách theo túi lớn túi nhỏ về nhà ...

Mà cùng lúc đó, Tô Mặc lái xe tới đón Lâm Thư, lý do như sau: thứ nhất, trong những ngày hè chói chang, hoàn cảnh cuộc sống tốt, ôn tập sẽ có hiệu quả tốt hơn; thứ hai, là thầy giáo dạy môn chuyên ngành, tất nhiên anh sẽ hướng dẫn ôn tập cho Lâm Thư trong biển kiến thức và vẫn vui vẻ “rong chơi”; thứ ba, gần đây đồ ăn vặt mua cho bánh bao khá nhiều, cần Lâm Thư đến tiến hành “dọn dẹp”

Này, này, lý do thứ ba nghe sao có vẻ lộn xộn nha!

Lâm Thư đầu đầy vạch đen, nhưng mà nhìn ánh mắt bình tĩnh của Tô Mặc, rõ ràng cho thấy, không phải là anh đang nói đùa.

Một Tô Mặc quý súc, Lâm Thư thật sự đã quá quen thuộc rồi, cô sâu sắc hiểu rằng, nếu lúc này từ chối Tô Mặc, như vậy sau này muốn đổi mặt, tuyệt đối không chỉ là bị “mạnh mẽ” mang đi đơn giản như vậy, cho nên, chỉ bằng bây giờ liền ngoan ngoãn nghe lời Tô Mặc.

Dù sao việc dọn vào ở nhà Tô Mặc, dường như đã trở thành chuyện đương nhiên. Hơn nữa quan trọng nhất chính là, Lâm Thư cũng không bài xích loại “Chuyện phải làm” này.

Từng bước thích ứng, Lâm Thư rất nhanh chóng lún sâu vào vũng bùn, Giống như rơi vào đầm lầy vậy, bạn càng giẫy giụa, thì sẽ chìm xuống càng nhanh, nếu như bạn không giẫy giụa, thì sẽ chìm xuống từ từ.....

Bắt đầu từ mấy ngày trước, Lâm Thư thực sự nghiêm túc chăm chỉ vùi đầu vào học tập, chuẩn bị “Ngày ngày hướng về phía trước”, nhưng mà Tô Mặc hình như không đồng tình với cách làm này của Lâm Thư.

Mỗi khi Lâm Thư cầm sách, Tô Mặc liền lấy danh nghĩa “phụ đạo” lặng lẽ xuất hiện ở phía sau cô. Định lực của Lâm Thư từ trước tới giờ luôn rất kém, chỉ cần nhìn thấy Tô Mặc hoặc ngửi thấy mùi mê hoặc quen thuộc trên người anh, là không thể tập trung.

Tới bước này, Tô Mặc đã đạt được mục đích, “Hôm nay tâm trạng của em không tốt, không tích hợp với việc đọc sách, không bằng vận động một chút đi, sẽ giúp em tập trung tinh thần một chút đó”

Kết quả, Lâm Thư nhanh chóng bị đè xuống ghế sofa, bắt đầu lặp lại động tác vận động nam nữ, hơi thở hỗn hển, Lâm Thư hưởng thụ kỹ thuật hôn cao siêu của Tô Mặc, nhắm mắt, thoải mái vô cùng, tự nhiên cũng quên đi mục đích ban đầu.

Loại “Sung sướng” này kéo dài từ ngày này sang ngày khác, khiến Lâm Thư quên mất một chuyện khá quan trọng. Đó chính là - Bà Thi và Lâm tiên sinh ở nhà.

Mặc dù nói, từ trước đến giờ Lâm gia luôn áp dụng phương thức nuôi thả trong việc nuôi dạy con gái, nhưng mà, mỗi khi đến kỳ nghỉ hè và nghỉ đông, lúc đó bà Thi ở nhà rảnh rỗi đến bị khủng, sẽ nghĩ không biết lúc này con gái ở bên ngoài đang làm gì.

Cứ như vậy một cú điện thoại gọi tới.....

“Nha đầu kia, lại đi lẩn lộn ở chỗ nào rồi, còn không chuẩn bị về nhà mau lên?” Giọng nói mạnh mẽ của bà Thi truyền thẳng vào màng nhĩ, đây không phải là chuyện đùa nha. Lâm Thư không tự chủ được đưa điện thoại di động ra xa một chút, nhưng động tác này cũng khiến Tô Mặc đang ngồi ở trên sofa đọc tạp chí khẽ nghiêng đầu, tất nhiên là nghe được tiếng “Sư tử hà đông hồng” của bà Thi.

Lâm Thư xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, “Mẹ, con muốn nói ẹ biết một tin xấu”

“Mày bị người sao hỏa bắt cóc, sau đó tiến hành cải tạo sinh vật sao?”

“Hả..” Lâm Thư nuốt ngụm nước bọt, trong lúc đó cân nhắc tính nghiêm trọng của vấn đề, “So với việc đó còn xấu hơn, con bị nợ môn rồi..”

Những hời này là tương đối có học vấn, xem, là bị nợ môn, chứ không phải là nợ môn, có hàm ý biết bao nha - rất tiếc, bà Thi hoàn toàn không nghe ra được hàm ý sâu xa trong đó

“Mày nói cái gì?” Ngữ điệu nhất thời cao hơn rất nhiều. Bà Thi biết tính Lâm Thư khá lười, cho nên từ hồi bé, yêu cầu của bà đối với cô cũng rất đơn giản, không cần giỏi nhất, nhưng cũng không thể trở thành kém cỏi nhất, nhưng mà, bây giờ, cô, lại, đột, phá - nợ môn!

Lâm Thư bịt lỗ tai lại, yếu ớt mở miệng, “Me à, con đã gắng hành suy nghĩ sâu sắc, biết trời uốn giao trách nhiệm lớn lao cho con, cho nên, con quyết định, mùa hè này ở lại trường học khắc khổ đi học, tránh cho việc dơ bẩn gia thế trong sạch của nhà ta”

Mặc dù từ trong ra ngoài cái lý do này đều làm cho người ta nghi ngờ, như mà, có lẽ là lúc Lâm Thư nói chuyện loáng thoáng có tiếng đi lại, bà Thi lại tin tưởng không chú do dự “Vậy con hãy ngoan ngoan ở lại trường nỗ lực học tập”

Cúp điện thoại, Lâm Thư mới thở phào nhẹ nhõm một cái thật dài

Còn Tô Mặc vẫn yên lặng, lại nhẹ nhàng nhìn Lâm Thư, “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Thư cười cười khoát tay, “Không có chuyện gì, không cần để ý”

“Ừm...?” Tô Mặc hứng thú nhìn Lâm Thư một cái, sau đó lại buông ánh mắt xuống: “Vậy sao?” Giọng nói uyển chuyển vòng vo khiến tâm trạng Lâm Thư cũng uốn éo xoay vần theo đến bảy tám lần.

Cũng may, Tô Mặc cũng không hỏi nhiều về chuyện này, vì thế, Lâm Thư lại bình tĩnh nhìn vào quyển sách trên mạng

“Ha ha ha...” Lâm Thư ôm bụng cười lớn, tiếng cười lớn khiến hai con chim nhỏ đậu ở trên ban công cũng phải vỗ cánh phành phạch bay đi.

Tô Mặc xoa xoa mi tâm, “Em lại đọc cái gì đấy?” Một ngày gần đây, sau khi Lâm Thư liên tục đọc cho anh mười mấy câu truyện cười, Tô Mặc phát hiện sự hài hước của anh đã bị chà đạp giảm sút xuống mấy cấp độ liền.

“Vừa nãy ở trên một trang web đọc được một truyện không kìm nổi...”

“Có một người phụ nữ đã ba mươi tuổi rồi vẫn chưa lấy chồng, người trong nhà suốt ruột, đã nghĩ cách giúp người phụ nữ đó đi xem mắt”

“Lúc nhìn thấy đối tượng xem mắt, người phụ nữ kia nói một câu là, Tôi là một người phụ nữ đậm bạc, nên cũng muốn tìm một người đàn ông đậm bạc, cùng chung sống suốt cuộc đời”

Không ngờ, người đàn ông suy nghĩ trong chốc lát, sau đó về mặt rồi rầm chậm rãi mở miệng, thật sự xin lỗi, Tôi là người bình thường, thật sự không có cách nào thỏa mãn điều kiện của cô” (Theo nguyên văn nó là như vậy Đoạn này mình cũng không hiểu chính xác lắm, nhưng theo mình nghĩ hình như hai người này đang ông nói gà bà nói vịt)

Tô Mặc nhìn Lâm Thư cười yên lặng lại gần giúp cô tắt máy vi tính, “Về sau cái loại chuyện cười nội dung như này em đọc ít thôi, vốn dĩ ý tưởng đi xem mắt của người kia là....”

Lâm Thư bắt mồm, “Dựa vào cái gì mà anh nói em, không phải chính anh cũng xuống tay ngay cả với sinh viên của mình đó sao”

Vuốt vể mắt kính, Tô Mặc rất là bình tĩnh, “Nhưng anh đồng ý nhận em làm học trò sao”

“Đó là ý gì?” Lâm Thư nghiêng đầu, ngây ngốc hỏi

Tâm khê động một cái, Tô Mặc không biết làm thế nào, liền đem những lời anh đã che giấu nói ra, “Sau này em sẽ là mẹ của con anh”

Lâm Thư im lặng..... một lúc lâu, “Cái gì mà con cái chứ, ngay cả bóng dáng cũng còn chưa nhìn thấy đâu”

“Cái này không phải là em đang nhắc anh phải gieo nhiều giống hơn đó chứ?” Tô Mặc lại một lần nữa lộ ra nụ cười tiêu chuẩn hồ ly, “Yên tâm đi, việc này chúng ta làm càng nhiều một chút càng có ý nghĩa”

Bị hạ ngục trong vòng một giây, Lâm Thư vẫn như cũ âm thầm nói ở trong lòng, không phải vừa nãy cô nhìn lầm đó chứ, không ngờ Tô Mặc lại đồ mặt? nếu vậy chỉ bằng nói Tô Mặc là gián điệp mà người ngoài hành tinh phái tới, nhiệm vụ chính là hủy diệt trái đất.

Nếu như ngày nào cũng nhàn nhã như mấy ngày này thì, Lâm Thư thực sự rất là ung dung tự tại

Nhưng đúng lúc này, bà Thi lại phát ra tin kết thúc thời gian ung dung tự tại của cô.

“Mẹ đang ở ngay dưới ký túc xá của mày, mày đang ở đâu?” Lâm Thư “Bụp” một tiếng, ngã thẳng từ trên ghế sofa xuống đất. Mở màn ngày cá tháng tư sao?

Lập tức lăn một vòng thay thầy áo chuẩn bị đi gặp thái hậu nhà mình, ngay cả Tô Mặc ở phía sau nói câu gì đó cũng hoàn toàn không có nghe thấy, Lâm Thư liền chạy như điên trở về trường học

“Mày chạy đi đâu đấy?” bà Thi nghi ngờ nhìn Lâm Thư từ trên xuống dưới một cái, lúc đến chỗ cổ áo hơi hở ra, rõ ràng ánh mắt dừng lại một chút

“À con đi dạo phố đó mà” Lâm Thư cần mẫn xách lấy chiếc túi trên tay bà Thi, tươi cười nói

Trong ký túc xá vẫn còn duy trì nguyên cảnh tượng lúc Lâm Thư rời đi, không chừng tràn ngập rác, bụi bặm cũng phủ thành một lớp dày, chỉ cần bà Thi đi vào, lập tức phát hiện Lâm Thư nói dối.

Lâm Thư đang do dự, thì bà Thi vẫn lạnh lùng cười một tiếng, “Mau khai ra sự thật, tùy theo nặng nhẹ mà xử lý, nếu không, đừng trách mẹ con ra tay độc ác”

Không khỏi rùng mình một cái, Lâm Thư bước đi thông thả, lùi về phía sau, “Mẹ à, mẹ đang nói cái gì vậy?”

Bà Thi không chút khách khí chỉ chỉ lên làn da trắng nõn trên cổ Lâm Thư, Lâm Thư cúi đầu nhìn, nguy rồi, cái đám ô mai này xuất hiện từ lúc nào vậy?

Vừa nãy, hình như, có vẻ như, thật sự đã bị tấn công, nhưng mà, từ trước tới nay Tô Mặc luôn làm người tôn trọng khiêm tốn, không bao giờ ngang nhiên trắng trợn như vậy.... Lâm Thư chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ phía sau xông tới, khôn kiếp, đúng là đồ nham hiểm.

Nhìn vẻ mặt như sắp có mưa to gió lớn của bà Thi, Lâm Thư lo lắng cầu véo trong lòng bàn tay, đang suy nghĩ nên dùng lý do gì để biện minh, đột nhiên truyền đến một giọng nói, “Chào bác, bác có khỏe không, cháu là Tô Mặc, bạn trai của Lâm Thư”

Lâm Thư vừa ngoảnh đầu lại, lập tức thấy một người đàn ông tác phong nhanh nhẹ, tuấn tú phóng khoáng.

Bà Thi chậm rãi nở ra một nụ cười, cái gọi là bắt gian bắt được cả đôi, rất tốt

(Lời của tác giả: Không biết mọi người có hiểu hàm ý truyện truyện cười mà Lâm Thư đã đọc không, có thể coi như thế này, muốn tìm, một người đàn ông có < hai=“” viên=“” trứng=“”> bình thường ~~ che mặt ngượng ngùng bỏ chạy ~~)

Hết chương 35

36. Chương 36

Lâm Thư lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn Tô Mặc đang nhìn thẳng vào mắt bà Thi, trong lòng cực kỳ thấp thỏm không yên, dựa theo tình cách bà Thi, giờ tay chém xuống, không biết là liệu sẽ chém Tô Mặc trước, hay là chém cô trước.

Nhớ tới dáng vẻ nóng nảy mọi ngày của bà Thi, ruột gan Lâm Thư không khỏi run rẩy.

Mẹ à, con gái thật xin lỗi mẹ

Yên lặng nhìn Tô Mặc bên cạnh, vẫn bình tĩnh mỉm cười như cũ, Lâm Thư nuốt một ngụm nước bọt, tính toán tình hình lúc này.

Dựa theo lẽ thường mà nói, nếu cô giả bộ yếu đuối, giả bộ ngu ngốc, sống chết bày ra dáng vẻ người bị hại, bà Thi sẽ không ra tay độc ác với cô chứ?

Cố tạo ra một chút cảm xúc, đúng lúc Lâm Thư vừa mới nặn ra được hai giọt nước mắt, thì bà Thi đột nhiên nhếch môi cười một tiếng, “Tiểu Thư à, nhiều năm như vậy, cuối cùng khả năng thẩm mỹ của con cũng khá hơn một chút rồi”

Tô Mặc giống như thân sĩ khom lưng cúi chào, “Bác quá khen”

Lâm Thư nhìn tình thế thay đổi trong nháy mắt, không nhìn được âm thầm châm chọc, rõ ràng bản chất ngấm ngầm bên trong không hơn không kém “cầm thú”, nhưng nhìn cái vẻ bề ngoài kia, không ngờ lại giống dáng vẻ con người như vậy, Tô Mặc, anh cải trang thật giỏi nha!

Về mặt bà Thi cực kỳ hài lòng, ý cười dào dạt giữa hai lông mày, lại nhìn Tô Mặc từ trên xuống dưới, thỉnh thoảng gật gật đầu

“Làm thế nào mà cháu có thể để ý đến Tiểu Thư nhà chúng tôi?”

Này, này, mẹ già, mẹ nói vậy là có ý gì? Cho dù Tô Mặc rất xuất sắc.... nhưng mà, con gái mẹ cũng không đến nỗi bị người ta ghét bỏ đâu? Lâm Thư ai oán nhìn về phía bà Thi

Về phần Tô Mặc, chỉ yếu ớt cười, mở miệng, “Cái này coi như là duyên phận ạ, nói ra thì thật sự còn phải cảm ơn Bác à, không biết Bác còn nhớ lần xem mặt trước hay không?”

Bà Thi nghi ngờ gật đầu một cái, một phần trí nhớ trong đầu chợt bừng tỉnh, chính là vẻ mặt dương dương tự đắc của Lâm tiên sinh: “Bà cứ yên tâm đi, tiểu tử này hiện đang dạy học trong một trường học, hơn nữa, cha cậu ta trước đây là chiến hữu của tôi, nhân phẩm rất tốt không có chỗ nào để chê hết...”

Đúng rồi, hình như là họ Tô thì phải!

Nghĩ như vậy, Thiện cảm của bà Thi đối với Tô Mặc lại tăng lên thêm mấy phần, nhưng vẫn có chút loáng thoáng không hiểu: “Không phải là bây giờ cậu đang làm giáo viên sao, tại sao...”

“Mẹ, anh ấy chính là giáo viên dạy môn chuyên ngành của con” Lâm Thư không còn hơi sức “tiết lộ” chân tướng

Trong nháy mắt, bà Thi đột nhiên cảm thấy có lẽ thực ra trên thực tế con gái mình có một năng lực cực kỳ lớn.

Nhưng mà.... bà Thi nhanh chóng kéo Lâm Thư tới một góc xó xỉnh, ghé vào tai nói: “Mày có biết cái người tên là Tô Mặc này thực ra có lai lịch thế nào không?”

Lâm Thư đang nơm nớp lo sợ, chỉ sợ ngộ nhỡ đột nhiên bà Thi nghĩ, Tô Mặc thân làm một nhà giáo nhân dân vĩ đại, chẳng những không gánh vác trách nhiệm “Tưới nước cho hoa tươi của quên hương”, ngược lại lại nhiệt tình “Nhổ tận gốc” một đóa hoa. Trong lúc phần nộ, nhanh chóng ra tay lập tức đem Tô Mặc giải quyết ngay tại chỗ, nếu vậy thì sẽ gặp rất nhiều phiền phức. Nhưng mà, cô không ngờ tới việc, bà Thi lại đột nhiên nói ra một cây như vậy.

Tô Mặc có thể có lai lịch gì chứ? Lâm Thư giống như tên hòa thượng lùn với tay không sờ tới đầu (ý là Tiểu Thư không hiểu gì), vẻ mặt mờ mịt nhìn bà Thi.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Lâm Thư, cũng biết bình thường cô là một người không tin không phổi, một luồng khí nóng đang bốc lên trong người bà Thi, lúc đó muốn nói cho Lâm Thư nghe toàn bộ “Bí mật” giấu ở trong lòng, thì Tô Mặc không nhanh không chậm cắt ngang lời bà: “Bác à, cháu có thể nói chuyện riêng với bác một chút không ạ?”

Bà Thi há miệng, quăng cho Lâm Thư một ánh mắt với hàm ý sâu xa “Tự giải quyết cho tốt” liền cùng Tô Mặc đi về phía trước mấy bước, lại bắt đầu xì xào bàn tán. Còn Lâm Thư từ đầu đến cuối hoàn toàn không hiểu hàm ý sâu xa trong ánh mắt kia rốt cuộc là muốn nói cái gì.

Không biết rốt cuộc Tô Mặc và bà Thi nói chuyện gì với nhau, lúc bà Thi quay đầu đi lại chỗ Lâm Thư, thực sự có thể dùng bốn chữ “Gió xuân nhộn nhạo” để hình dung nụ cười rục rờ trên mặt bà.

Lâm Thư nhịn không được lùi về phía sau ba bước.

Bà Thi hết sức dịu dàng vuốt tóc Lâm Thư: “Đối với một tiểu nha đầu ngốc như con, mẹ còn có thể nói không sao?”

“Mẹ đừng nên nói quá như vậy” Lâm Thư yếu ớt phản đối, thật ra, rốt cuộc bà đang giấu cô chuyện gì?

Bà Thi biến sắc, muốn đưa tay thưởng cho Lâm Thư một chưởng, nhưng nghĩ đến việc Tô Mặc đang ở bên cạnh, lại nhịn. Haiz.... ai bảo người nào đó thường ngày đều khiến cho con gái không có hình tượng....

Đương nhiên, thời gian “Xuân buồn thu đau” này của Lâm Thư cũng không có kéo dài quá lâu, bởi vì, lúc mẹ già nhiệt tình mời, Tô Mặc lại đồng ý đến nhà “Bố mẹ vợ” ăn một bữa cơm.

Bà Thi không thể chờ được nữa, lập tức gọi điện thoại cho Lâm tiên sinh . ngang ngược nói: “Mau đi chuẩn bị cơm trưa, con gái ông dẫn theo bạn trai nó về...”

Lâm Thư trợn mắt há mồm nhìn mẹ mình, sự chấn động này vẫn chưa trở lại bình thường được. Lâm tiên sinh hùng hổ ôm lấy Lâm Thư kéo vào phòng bếp: “Con gái à, làm sao mà con có thể đem bản thân mình bán đi như vậy hả?”

Ngơ ngác nhìn vẻ mặt bi thương đầy nước mắt của cha mình, Lâm Thư chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu cô đang có ba con quạ đen “Quác, quắc” bay qua, không biết nên phản ứng thế nào

Cũng đâu phải con gái cha bị hút vào động tối, không bao giờ trở lại nữa đâu.

Đau khổ cay đắng nuôi con gái hai mươi mấy năm, nếu hôm nay bị người khác cướp mất, Lâm tiên sinh nghĩ thế nào cũng không nhịn được muốn ôm mặt ngăn dòng lệ chưa xót.

Nhưng mà, nhưng mà....

“Con cũng trưởng thành rồi, thật không dễ dàng gì mới có một người đầu óc nóng lên (ý là đầu óc không bình thường), muốn cưới con, Haiz, cha thật sự cũng không nỡ ngăn cản con”

Lâm Thư: Cha, vì cha đã bị mẹ đồng hóa mà con cảm thấy đau buồn sâu sắc nha.

Bữa cơm trưa này thực sự là mỗi người đuổi theo suy nghĩ riêng của mình.

Bà Thi vẫn giữ sự nhiệt tình, thỉnh thoảng cười khanh khách gắp cho Tô Mặc mấy món ngon, còn Lâm tiên sinh và Tô Mặc liêu mạng uống rượu.

Trước khi Lâm tiên sinh “Khóc lóc kể lể” với Lâm Thư, đã bị bà Thi xách vào phòng, hai người đã bí mật lên kế hoạch, để lại Lâm Thư và Tô Mặc trong tình trạng vô cùng lộn xộn. Vừa nhìn thấy nụ cười hồ ly của Tô Mặc, Lâm Thư liền có một cảm giác nham hiểm, quả nhiên....

Rõ ràng một giây trước vẫn còn than thở “Con gái đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi” nhưng một giây sau, Lâm tiên sinh đã có thể ôm “con rể” nhà mình bắt đầu trò chuyện thao thao bất tuyệt.

“Thì ra cậu chính là con trai của lão Tô, đúng là hổ phụ sinh hổ tử” Lâm tiên sinh chép miệng, giống như là đang nhớ lại những ngày trước kia, đột nhiên ánh mắt có chút khó hiểu, “Đạo này lão Tô có khỏe không?”

“Dạ, gần đây sức khỏe của cha cháu khá tốt, trước đây còn thường xuyên kể cho cháu nghe chuyện về bác”
Tô Mặc đối đáp trôi chảy

Lâm tiên sinh gật đầu, lại bắt đầu nhớ lại đầu đuôi việc sắp xếp cho Lâm Thư đi xem mắt lần trước, không khỏi cảm khái: “Lúc đó lão Tô gọi điện thoại nói chuyện phiếm với Tôi, nói đến chuyện con cái trong nhà, chúng Tôi càng nói càng hợp nhau, cho nên mới để cho hai đứa các cậu đi xem mắt, không ngờ vô tâm trông liễu, liễu thành rừng, lại thành thật chứ”

Vô tâm trông liễu.... Lâm Thư không nhận được nhớ lại dáng vẻ mạnh mẽ của mẹ già nhà cô khi cường bức cô đi xem mắt, Thi thoảng cô lại quăng ánh mắt khinh bỉ về phía cha mình. Không ngờ, rõ ràng Lâm tiên sinh nhận ra được ánh mắt của Lâm Thư, nhưng lại chỉ nhẹ nhàng xoay người, hoàn toàn coi thường, chỉ lo say sưa nói chuyện với Tô Mặc.

Trong một giây, không biết tại sao đột nhiên Lâm Thư có cảm giác bị người thân “Vứt bỏ”

Tô Mặc khó được mở miệng vàng răng quý tán dương nồi cháo gà này ngon cỡ nào, bức tranh chữ thảo (kiểu chữ Hán, có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh) đặt trong phòng khách có nét bút liên nhau cỡ nào, khiến Lâm tiên sinh và Thi nữ sĩ cười đến miệng không khép được. (Đoạn này mình không hiểu, nhờ bạn quỳnh dịch hộ rồi mà mình vẫn không hiểu, thứ cho tội ngu dốt của mình)

Thật sự là bầu không khí ấm áp tốt đẹp nha

Nhưng mà, Lâm Thư lại mơ hồ cảm thấy giống như cô bị bà Thi và Lâm tiên sinh liên thủ với nhau, bán cho Tô Mặc.

Lúc này, Lâm tiên sinh đột nhiên nhắc đến việc trong khoảng thời gian trước đây, có một vài người thân của một số thành viên cấp cao trong cục Công An đều nhận được thư tổng tiền. Tất nhiên, bà Thi cũng nhận được. Không ngờ, lại có kẻ to gan dám tải tất cả các bức ảnh hộ chiếu của bọn họ từ trên trang web chính thức của cục công an, rồi sau đó ghép với một bức ảnh mỹ nữ khỏa thân trong một tư thế P cực kỳ “***”(Lời tác giả: là gì thì ai cũng hiểu rồi)

Lâm tiên sinh bình tĩnh tiến hành một loạt phân tích: Những người đó thực sự là quá không chuyên nghiệp, đầu tiên là kiểu tóc không hề giống với Tôi, đầu Tôi làm gì có nhiều tóc như vậy!

Lâm Thư:

Lâm tiên sinh: Hơn nữa dáng người Tôi làm sao có thể kém như vậy, muốn có cơ ngực có cơ ngực, muốn có cơ bụng có cơ bụng, làn da trắng như vậy hơn nữa lại gầy, dáng vẻ không hề giống với cái tên béo đầu heo như trong ảnh!

Lâm Thư:.....

Lâm tiên sinh: Người phụ nữ trên bức ảnh kia lại quá xấu, bọn họ muốn làm thì cũng phải tìm người nào đó đẹp một chút chứ, dáng vẻ xấu như vậy có tặng không cho Tôi, Tôi cũng không cần!

Lâm Thư: Cha à, cha thật sự là lô - cốt rồi!

Còn bà Thi ngồi ở bên cạnh, nghe Lâm tiên sinh kể “Truyện cười” lại cười tít mắt, còn khen ngợi khả năng phân tích và suy luận logic vô địch của Lâm tiên sinh.

Nhất thời Lâm Thư cảm thấy cái người phụ nữ bị ghép ảnh P với cha già, so sánh với mẹ già thì thật sự là yếu bạo mà!

Sau khi cơm nước xong, bà Thi gọt hai quả táo, một quả đưa cho Tô Mặc, lúc Lâm Thư đang vui vẻ chuẩn bị vươn tay ra cầm quả còn lại, thì bà Thi ung dung cắn “Rắc” một cái. Lâm Thư yên lặng không nói gì nhìn chằm chằm bà Thi, cảm giận thầm châm chọc ở trong lòng: “Mẹ à, rốt cuộc là mẹ trọng nam khinh nữ đến mức nào vậy”

Bà Thi nhìn Lâm Thư một cái, Lâm Thư sợ hãi núp ở sau lưng Tô Mặc, chẳng lẽ mẹ đang theo dõi cho nên vừa mới trong nháy mắt đã phát hiện ra?

Cuối cùng bà Thi cũng không nói gì, bước chân thong thả đi vào phòng bếp, để Lâm Thư và Tô Mặc, hai người ở lại trên sofa trong phòng khách

Lâm Thư vùi đầu trong ngực Tô Mặc nhìn quả táo trên tay Tô Mặc, hai mắt phát sáng, Tô Mặc lắc đầu, cười cười bất đắc dĩ, liền đưa quả táo đang ăn lên chặn miệng Lâm Thư.

Hài lòng cắn quả táo, Lâm Thư đột nhiên nhớ đến chuyện cha cô nói lúc ăn cơm, hỏi: “Tô Mặc, ngộ nhờ về sau anh cũng giống như mấy người kia..... Anh cũng đến tay em, vậy anh nói xem, em có nên tin hay hay không?”

Vốn dĩ những lời này của Lâm Thư chỉ có ý thử thăm dò, nhưng Tô Mặc lại bình tĩnh, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Trên trang web của trường không có dán ảnh”

Lâm Thư im lặng.....

Tô Mặc vuốt vuốt tóc Lâm Thư, dáng vẻ cực kỳ giống như đang vuốt ve bộ lông mềm mại của Bánh Bao: “Yên tâm đi, cho dù thật sự có xảy ra chuyện như vậy, anh cũng sẽ lập tức giải quyết xong nó trước khi ở trên tay em”

Lâm Thư đột nhiên cảm thấy an tâm.

Hết chương 36

37. Chương 37

Thông qua sát hạch của Lâm tiên sinh và bà Thi, đáng lẽ ra Tô Mặc phải nên vui vẻ hài lòng, nâng cốc chúc mừng, nhưng mà, hiện tại Tô Mặc cực kỳ là u buồn

Vì sao ư? Dùng một câu để giải thích - Vì cuộc sống JQ bị cắt đứt. (=.)

Vốn lúc đầu Lâm Thư ở trong nhà Tô Mặc, lúc nào hai người cũng “Chàng chàng thiếp thiếp”, cùng lắm, thì cũng chỉ có duy nhất Bánh Bao làm kỳ đà cản mũi. Thỉnh thoảng hứng trí lên, bất cứ lúc nào cũng có thể lao vào nhau. Nhưng mà, bây giờ....

Lâm Thư trở về nhà cô, đừng nói đến chàng chàng thiếp thiếp, cho dù là gặp mặt một lần đều phải trải qua “Khảo nghiệm” gay gắt. Mặc dù đối với việc xin cơm của anh, bà Thi luôn có vẻ mặt hoan nghênh vô cùng, nhưng nếu quá thường xuyên, khó tránh khỏi việc làm cho hai vị nhị lão khinh bạc, có ấn tượng không tốt.

Cho nên, lúc ở nhà họ Lâm ăn cơm, cũng chỉ có thể duy trì khoảng cách mười phân với Lâm Thư, bất kỳ hành động nào quá mức thân mật, tất cả đều bị pass hết. Tô Mặc cũng không muốn hình tượng khó khăn lắm mới tạo dựng được lại bị sụp đổ trong lúc nhất thời xúc động.

Nếu như vậy thì, con đường đến nhà họ Lâm lập tức bị bịt kín, như thế thì chỉ có thể dẫn Lâm Thư ra bên ngoài.

Nhưng mà, từ trước đến nay nhà họ Lâm có một quy định bất thành văn, nhất thiết trước mười hai giờ phải có mặt ở trong nhà, nếu không, liền bị coi như đi đêm không về, cứ theo quy định mà xử lý, hơn nữa đây còn là tội lớn

Cho nên, cho dù Tô Mặc có thể đưa Lâm Thư ra ngoài ăn một “Bữa tối dưới ánh nến” thì cũng chỉ có thể dừng ở đây mà thôi. Bước kế tiếp chỉ có thể hung hăng nuốt vào trong lòng, tự mình mơ mộng.

Tục ngữ gọi, cái này là “Con vịt đã nấu chín, đến miệng, lại bay”

Vì vậy, Tô Mặc rơi vào cảnh đau thương sâu sắc.

Trong buổi tối một ngày, sau khi Tô Mặc mở miệng khen ngợi tài nghệ nấu ăn điêu luyện của bà Thi, lại ngồi một chỗ với Lâm Thư xem ti vi, đến độ chán không buồn chết.

Thỉnh thoảng lộn tóc Lâm Thư quệt qua, thoang thoang mùi chanh thơm mát, khiến trong lòng Tô Mặc ngứa ngứa. Nhưng Lâm Thư lại không hề tự giác, cười đến không tim không phổi

Trên tivi đang chiếu bộ phim truyền hình gần đây khá ăn khách chính là <>, lúc này, đúng lúc thời khắc máu chốt của kết cục.

Sau khi nam chính trải qua tai nạn xe cộ, cuối cùng cũng sắp sửa tỉnh lại, trong lúc đó đột nhiên nam chính lại hóa thân thành bạch liên hoa, vì muốn tác thành cho nữ chính và nam phụ, nên đã rời ra quê hương. Phát hiện thì ra người mà bản thân mình yêu vốn là nam chính, nữ chính lại biết được, thì ra hồi nhỏ đã từng gặp nam chính, thật ra hai người là thanh mai trúc mã.... Vì thế, một lần nữa dòng lệ nóng lại dâng trào, thế sẽ đợi nam chính trở về....

Lâm Thư nhìn nữ chính khóc lóc mất hết hình tượng, khóe miệng giật giật, phim thần tượng bây giờ, tại sao càng ngày càng phát triển theo hướng thần tượng kinh khủng như vậy nhỉ?

“Anh xem, cái này là mất đi rồi mới hiểu được sự quý trọng của nó, thật sự là cút sắt mà”

Nhưng mà, Tô Mặc nghe xong, vẻ mặt liền biết sắc.

Cổ lẽ Lâm Thư chỉ là vô tâm nói thôi, nhưng Tô Mặc nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đây, trong cổ họng giống như là có một cái gai, nhổ ra không được, nuốt vào cũng không xong, trong lòng ngọt ngào hốt hoảng

“Tiểu Thư, anh xin lỗi”

Lâm Thư sửng sốt, không nghĩ tới việc Tô Mặc lại đột nhiên nói một câu như vậy, có chút không hiểu, mà Tô Mặc lại nhìn về mặt ngu si đần độn của Lâm Thư, cưng chiều nhéo mặt cô, đúng lúc đang định nói cái gì đó thì....

“Tiểu Thư, nhớ rửa bát giúp mẹ”

“A....” Đúng lúc cảm xúc đang nổi lên, liền bị cắt đứt, Lâm Thư sợ tới mức thiếu chút nữa ngã từ trên ghế sofa xuống đất, may mà có Tô Mặc nhanh tay lẹ mắt, kéo cô trở lại.

Vừa vỗ vỗ ngực, vừa nén giận, “Mẹ à, mẹ đi đường nào vậy, sao một chút tiếng động cũng không có?”

Bà Thi khinh thường liếc cô một cái: “Cho dù tôi có phát ra tiếng động, thì chắc gì cô đã nghe thấy sao?”

Lâm Thư im lặng, đỏ bừng mặt. Thở hổn hển chạy đi rửa bát, còn bà Thi quay người lại liếc mắt nhìn Tô Mặc bằng một ánh mắt hàm ý sâu xa, Tô Mặc mặt không đổi sắc, ngồi nghiêm chỉnh

Ở lại tới chín giờ ba mươi phút, Tô Mặc thật sự không còn lý do gì có thể ở lại nữa, không nói hai lời, kéo Lâm Thư đi, vẫn không quên để lại một câu: “Tiểu Thư, em muốn tiền anh sao?”

Nghe tiếng, Lâm tiên sinh và bà Thi vội vàng từ trong phòng đi ra: “Tiểu Tô, ở lại chơi lúc nữa đã?”

“Không được ạ, đã muốn lắm rồi, quấy rầy hai bác nữa thì thật là xấu hổ” Tô Mặc nghiêm trang nói, Lâm Thư nhìn mà không nhận được âm thầm oán thán, cứ như vậy cô liền “Bị” Tô Mặc dẫn đi

Xuống đến dưới lầu, Lâm Thư giãy giụa tay chân, đang định quay về, lại bị Tô Mặc kéo lại.

“Tiểu Thư, chúng ta tâm sự một chút đi....” Tô Mặc nhíu mày, khuôn mặt vốn xinh đẹp, lúc này dưới ánh trăng, càng phát ra vẻ anh khí bức người, khóe miệng nở ra nụ cười nhàn nhạt (Tiểu Thư lại bị trúng mỹ nam kế rồi)

Vào mùa hè, ban đêm nhiệt độ vẫn rất cao, nên Lâm Thư vẫn nhớ nhưng căn phòng mát lạnh trên lầu, hoàn toàn không hiểu phong tình, giùng giàng muốn quay về: “Có chuyện gì sao?”

“Em không nhớ anh chút xíu nào sao?” Tô Mặc mắt híp rồi.

“Cái gì mà nhớ mới nhưng chứ? Không phải cứ hai ba ngày lại có thể gặp một lần đó sao?” sau lưng Lâm Thư đã thấm chút mồ hôi rồi, cau mày đáng thương nói.

Cả mặt Tô Mặc đột nhiên đen lại.

Cho dù Lâm Thư có ngu ngốc hơn đi nữa, cũng ý thức được lúc này tâm trạng của Tô Mặc không thoải mái cho lắm, nhẹ nhàng kéo góc áo Tô Mặc: “Này, không phải là em nói sai câu gì đó chứ?”

Mỉm cười, đáy mắt Tô Mặc dần dần tràn ra sự dịu dàng: “Tiểu Thư, em thật sự là đồ ngốc mà”

Em không ngốc!

Lâm Thư âm ỨC xoay người, không vừa ý với câu nói của Tô Mặc.

Nhưng Tô Mặc hoàn toàn không buông tay, ngược lại khê dùng sức, ôm chặt cái người ngu đần nào đó trong ngực, cúi người xuống, chặn ngang cái miệng khiến người ta “Chán ghét” kia.

Lại là một nụ hôn có tính chất trừng phạt, dùng sức cắn nuốt, Lâm Thư cảm giác hơi đau, phát ra tiếng ưm, nhưng Tô Mặc không chỉ không dừng lại, mà càng thêm hăng hái cạy mở hàm răng cô, đầu lưỡi lập tức luồn vào trong, cùng nhau triền miên.

Lâm Thư theo bản năng nhắm hai mắt lại

Nụ hôn của Tô Mặc càng ngày càng sâu, bàn tay đặt trên eo cô cũng càng lúc càng xiết chặt, nhiệt độ nóng bỏng trên cơ thể có thể cho thấy trái tim Lâm Thư cũng không không chế được mà rung động hô hấp cũng rối loạn

Không biết bao lâu sau, cuối cùng Tô Mặc mới buông tay ra, lúc Lâm Thư mở mắt ra, ánh mắt có chút rời rạc, nhưng vừa ngẩng đầu, vẫn như trước có thể thấy đôi mắt của Tô Mặc, hàng lông mi thật dài che ở phía dưới, tất cả đều là u ám mờ mịt thích thú

Ánh trăng không say người, nhưng người tự say.

Lâm Thư cũng không nói gì thêm, để mặc Tô Mặc nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Thực tế, có lẽ thật sự cô cũng có một chút xiu, muốn cùng với anh, hai người chung sống.

Ban đêm nơi này thật yên tĩnh, Lâm Thư cảm thấy khá thoải mái

“Khụ khụ....” Nếu như không phải là đột nhiên xuất hiện âm thanh này.

Lâm Thư vừa quay đầu nhìn, thiếu chút nữa thì sợ tới mức chân muốn nhũn ra: Mẹ, rốt cuộc là mẹ muốn thế nào, người nào đem quần áo tàng hình bán ẹ vậy?

“Ôi, Tiểu Tô, vẫn chưa đi sao?” bà Thi nhìn Lâm Thư nháy mắt, nụ cười quả thực không khác gì vừa trốn được cục đường của một đứa bé.

Cho dù nội tâm Lâm Thư có mạnh mẽ đến mức nào đi nữa, nhưng khi bị mẹ nhìn thấy dáng vẻ này, mặt cũng khê đỏ lên

Tô Mặc buông Lâm Thư ra, lùi về phía sau, “Vâng, cháu về ạ”

Sau đó, bước đi ba bước liền quay đầu lại, lúc này mới lưu luyến không nỡ đi

“Con phải suy nghĩ cho kỹ, để cho con đến ở nhà Tô Mặc cũng được, dù sao, tâm cong còn cũng không ở trong nhà, không nhất thiết phải làm khó dễ hai đứa”

Lúc bà Thi dẫn Lâm Thư lên lầu, ngoài dự đoán đột nhiên nói một câu như vậy.

Lâm Thư kinh hãi nhìn bà Thi, mẹ, cái người này cũng..... cởi mở quá rồi, con gái như con vẫn chưa chuẩn bị tâm lý đâu.

“Đi tới đi lui sinh thành thù, đúng là sinh con gái thật phiền phức” bà Thi liếc nhìn Lâm Thư: “Đứa nhỏ Tô Mặc này cũng không tồi, sẽ không bạc đãi con đâu”

“Nhưng mà....” Giọng bà Thi đột nhiên trở nên nghiêm túc, trong lòng Lâm Thư thoáng lo lắng: “Nhớ kỹ phải áp dụng các biện pháp an toàn, nếu con mang thai, mẹ và cha con sẽ rất nhức đầu đó” Nói xong, lại nháy mắt với Lâm Thư vẩy cái, dáng vẻ “Yên tâm đi, mẹ biết mà”

Lâm Thư:@#%*\$! Mẹ à, rốt cuộc trong đầu mẹ nghĩ cái gì vậy?

Trầm mặc một lúc, giường như là Thi muốn tìm lại vẻ mặt đứng đắn: “Một người, cả đời, quan trọng nhất chính là nhìn rõ được tâm mình. Yêu, thì phải nắm thật chặt, trăm ngàn lần cũng không được buông tay; không yêu, cũng không nhất thiết phải dây dưa, tiêu tiêu sái sái”

“Vâng”

Lâm Thư bị ánh đèn dịu dàng của bà Thi làm cho choáng váng, trong lòng dần dần xuất hiện sự lo lắng. Từ trước đến nay, hai mẹ con cô, luôn luôn là chèn ép và bị chèn ép, chàm chọc và bị chàm chọc, dường như lúc nào cũng đùa vui âm ỉ không chút rảnh rỗi. Nhưng, đây chính là ràng buộc sao?

(Dĩ nhiên Lâm Thư không biết là, mười phút trước đã xảy ra chuyện....)

Bà Thi và Lâm tiên sinh hai người “Bỉ ổi” nằm ở trước cửa sổ, “Này, này, liệu Tiểu Tô có nhất thời xúc động không?”

Bởi vì không chiếm được chỗ quan sát tốt, Lâm tiên sinh vội vàng hỏi bà Thi, Còn bà Thi lại cười xấu xa: “Không tồi, không tồi, cứ theo tình hình này mà phát triển, thì chắc chắn không phải lo việc không gả được con gái đi”

Nhưng tâm trạng Lâm tiên sinh lại rất phức tạp: “Này, hai đứa vẫn còn chưa có kết hôn đâu, như này, không phải Tiểu Thư đã chịu thiệt lớn rồi sao?”

“Ông thì biết cái gì”, đối với sự bảo thủ của Lâm tiên sinh, hiển nhiên bà Thi rất khinh thường: “Tốt xấu gì tôi cũng có lòng tin với Tiểu Tô, Tôi nghĩ đứa nhỏ này không phải là người có thể dễ dàng đồng ý”

“Nói cũng đúng.... nhưng mà, bà nói xem, Nhà họ Tô có thể đón nhận Tiểu Thư không? Dù sao....”

Bà Thi trừng mắt: “Tiểu Thư nhà ta thì làm sao, cho dù là nhà họ Tô, thì thế nào?”

Lâm tiên sinh cũng gật gật đầu: “Nhưng mà, liệu có phải hai đứa chúng nó đã bị ảnh hưởng bởi những điều không tốt của xã hội bây giờ rồi không? Đúng là xã hội của đồng” Chỉ chỉ hai người dưới lầu đang triển miên, Lâm tiên sinh đầu đầy vạch đen.

“Đúng là có chút....” Bà Thi đưa mắt nhìn xa: “Thôi, để tôi đi giải quyết”

Nói xong, liền xách một túi rác đi đổ, đi xuống dưới lầu, một lần làm kẻ ác ”Gậy đánh uyên ương)

Vì thế, cứ như vậy, lần thứ hai Lâm Thư trở lại nhà Tô Mặc....

Cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua rất thoải mái, nếu như không phải lại nhận được một cuộc điện thoại không ngờ.

“Tiểu Thư....” Ngườ đầu dây bên kia cười duyên một tiếng, khiến Lâm Thư không nhận được rung mình một cái: “Lâu rồi, cậu không liên lạc gì với tớ hết”

“À..... cũng không có chuyện gì” trong lòng Lâm Thư nhất thời âm u tính toán bắt đầu hoa chân múa tay.

“Không có việc gì thì cậu sẽ không để ý đến tớ sao?” Giọng nói ai oán, nếu là những người khác nghe xong, nhất định sẽ mềm lòng

“Thứ bảy này, họp lớp cấp ba đó, cậu không thể vắng mặt đâu.... tớ đã hứa với những người khác, là nhất định sẽ đưa được cậu tới ”

Trang Hiểu Hàm, cô ta luôn luôn như vậy “tốt bụng” giúp người khác đưa ra quyết định

Lâm Thư cười cười: “Ừ, tớ sẽ tới”

Hết chương 37

38. Chương 38

Mặc dù rất dửng dưng gật đầu, nhưng mà, vừa nghĩ tới cái tình yêu như con thiêu thân hồi cấp ba kia, Lâm Thư liền đau đầu vô cùng. Trang Hiểu Hàm và Trác Dịch, hai người này chắc chắn là “Kiếp nạn” của cuộc đời của cô.

Nhưng mà, nếu bây giờ mà lui bước, chỉ sợ rằng cô sẽ vĩnh viễn không thoát được sự lo lắng trong lòng, nếu như vậy, chi bằng cứ đâm đầu xông lên, giải quyết dứt khoát thì tốt hơn.

Trước đây, vì trong lòng không bỏ được Trác Dịch, cho nên đối với cậu ta luôn có chút sợ hãi, sợ nhớ lại những hành động ngây thơ hồi cấp ba kia. Nhưng mà, bây giờ nghĩ đến Trác Dịch, cuối cùng trong lòng cũng không còn chút đau nhói nào. Người ta nói “Thất năm chi dương”. Biết Trác Dịch chỉ mới sáu năm, nhưng mà, lại có thể thấy rõ. Lâm Thư đột nhiên cảm giác, có lẽ Trác Dịch đối với cô đã trở nên mờ nhạt rồi.

Tất nhiên, chuyện đi tham gia họp lớp lần này không dám nói cho Tô Mặc biết.

Thật trùng hợp, hôm nay Tô Mặc nói là có việc muốn giải quyết, cho nên đã ra khỏi nhà từ sớm.

Không biết vì sao, Lâm Thư lại thở phào nhẹ nhõm, có lẽ là trong tiềm thức, thật sự không muốn Tô Mặc biết, Lý do là gì? Lâm Thư cũng không muốn suy nghĩ.

“Tiểu Thư, cuối cùng cậu cũng tới”. Nhìn từ xa đã thấy Trang Hiểu Hàm đang đứng ở cửa khách sạn, khoa trương vẫy vẫy tay về phía cô, Lâm Thư che giấu tất cả mọi tâm trạng trong ánh mắt, nở nụ cười nhàn nhạt không rõ ý tứ, lên tiếng chào hỏi: “Hiểu Hàm, cậu đang chờ mong tớ tới sao?”

“Tất nhiên, tớ và A Dịch đều muốn gặp lại cậu một lần, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội...” Trang Hiểu Hàm chớp chớp mắt, nói giọng đương nhiên: “Nghe nói, hình như trước đây hình như cậu từ chối tất cả những buổi họp lớp cấp ba, lần này bọn họ mới để cho tớ gọi điện thoại cho cậu, ai bảo chúng ta là bạn tốt nhất chứ”

“Ừm, tớ nghĩ việc họp lớp, căn bản chính là một đám người tụm lại một chỗ, nhớ lại cuộc sống thời cấp ba tốt đẹp trong quá khứ” Lâm Thư chu mỏ: “Tớ à, thật sự không có chuyện gì tốt đẹp có thể chia sẻ, tất nhiên là không có lý do gì để tới hết”

Hình như là không nghĩ tới việc Lâm Thư lại có thể cởi bỏ mặt nạ, Trang Hiểu Hàm có chút sững sờ, mấy giây qua đi, mới phản ứng được, vẫn cười như cũ nói: “Vậy à, dù sao lúc học cấp ba, cậu bây giờ so với lúc đó đã tự nhiên mạnh dạn lên không ít, còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau, giọng nói của cậu bé nhẹ giống như tiếng muỗi vo ve vậy, lúc ấy tớ còn nghĩ, một đứa bé gái như này, nhất định là rất dễ gần”

Khóe miệng Lâm Thư mấp máy: “Con người ta rồi sẽ từ từ lớn lên”

Có lẽ cuối cùng Trang Hiểu Hàm cảm thấy không mấy thú vị, không nói nữa, dẫn Lâm Thư vào bên trong. Lâm Thư cẩn thận từng li từng tí, duy trì với cô ta một khoảng cách an toàn 15 cm

Loại cảm giác này.... cũng không phải là sợ, mà là, đề phòng theo bản năng của con người

Những tình cảm hồi học cấp ba, trải qua thời gian ba năm xa cách, thật ra đến bây giờ, gần như dùng từ “Mỏng” để hình dung cũng là không đủ, nếu không phải là cố ý dựa vào họp lớp để liên lạc, chỉ sợ đã sớm vứt nhau ra sau đầu rồi.

Lúc vào phòng, nhìn qua một cái, có người quen, cũng có người không có chút ấn tượng gì, nhưng mà gần như tất cả đều ăn mặc xinh đẹp chau chuốt, khá tỉ mỉ.

“Tiểu Thư, cuối cùng thì cậu cũng đã tới”

“Ha ha, đã lâu không gặp...”

Biết, không biết, đều dùng “Bạn tốt, đã lâu không gặp” gần như không ai sẽ chủ động hỏi: “Cậu còn nhớ Tôi sao?” Làm như vậy, rõ ràng là “Tự tìm đường chết”

Nhìn Trang Hiểu Hàm lách đến bên cạnh Trác Dịch, Lâm Thư cũng không có đi tới, mà chỉ tìm chỗ ngồi ỉn ở trên ghế sofa, yên lặng ngồi xuống uống trà.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, cho dù Lâm Thư có muốn làm người khiêm tốn, thì Trang Hiểu Hàm cũng không chịu an phận, kéo tay Trác Dịch, hai người đó đi tới trước mặt Lâm Thư: “Tiểu Thư, ba người chúng ta hàn huyên một chút đi”

Liếc mắt một cái nhìn mười đầu ngón tay đang lồng vào nhau, Lâm Thư lại cúi đầu nhìn qua ly trà có những lá trà đang nổi lơ lửng ở bên trong, lúc ngẩng đầu, liền nở nụ cười: “Hàn huyền cái gì chứ? bề ngoài tớ đã làm một cái cây leo rồi, sớm đã không phải là Lâm Thư mà hai người quen, đã là cảnh còn người mất rồi”

Đột nhiên, Trang Hiểu Hàm cao giọng, không hề quá lớn, nhưng lại đủ để cho những người xung quanh nghe thấy: “Tiểu Thư, thật ra căn bản là cậu không tha thứ cho sai lầm của chúng tớ?”

Năm đó, Trác Dịch và Trang Hiểu Hàm cũng coi như là nhân vật phong vân ở trường cấp ba, kim đồng ngọc nữ, cùng ở một chỗ, tự nhiên sẽ thu hút không ít ánh mắt liếc nhìn. Cho dù không biết chuyện cũ giữa Lâm Thư và hai người bạn họ, nhưng chỉ cần nhìn dáng vẻ ngày hôm nay, chỉ cần thông minh một chút, tự nhiên có thể đoán được 7, 8 phần

Từ xưa đến nay bát quái hoạt động đều rất nhanh, Trang Hiểu Hàm vừa mới nói như vậy, những người xung quanh đã nhao nhao mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn lại.

Trang Hiểu Hàm không phải là người có trái tim pha lê trong suốt, nhưng lúc này nhìn qua, lại có thể có chút nước mắt, thật sự đáng vẻ này khiến cho người ta yêu thương, rõ ràng là bi kịch tình yêu của nữ chính

Nguyên tắc lớn nhất trên thế giới này là cá lớn nuốt cá bé, nhưng mà, từ trước đến giờ nguyên tắc này không thích hợp với những mỹ nữ. Bởi vì, cho dù là lúc nào đi nữa, mỹ nữ cũng luôn thắng được sự đồng tình của mọi người, mà những mỹ nữ thông minh sẽ dùng chút đồng tình này biến thành một đại dư luận cường đại trong quần chúng.

Ví dụ như bây giờ...

“Cậu nói xem, chẳng lẽ Lâm Thư lại dính dáng đến chuyện tình giữa Trác Dịch và Trang Hiểu Hàm sao?”

“Không đâu, Trang Hiểu Hàm là ai chứ...”

“Tớ nhớ rõ ràng trước đây đúng là Lâm Thư và Trác Dịch có quan hệ không tồi...”

“Đây tính là gì? Cuộc tình tay ba?”

Bàn luận xôn xao, hoàn toàn có thể nghe được hết nha!

Lâm Thư đè nén những hờ hết trong lòng xuống, nhưng ở ngoài mặt vẫn bình tĩnh như cũ: “Sự việc đã qua lâu như vậy rồi, cậu không nên nhắc lại nữa, e rằng tớ cũng đã quên rồi”

“Thật không, vậy cậu nói như vậy nhưng xem thái độ bây giờ của cậu là gì?” Trang Hiểu Hàm nhíu mày một chút, ở trước mặt mọi người, không để giữ thể diện cho Lâm Thư, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, cho dù là Trác Dịch, cũng cảm nhận thấy.

“Hiểu hàm, em...” đưa mắt nhìn trang hiểu hàm bằng ánh mắt không đồng tình, Trác Dịch lắc đầu, nhìn Lâm Thư mấy lần muốn nói lại thôi, nhưng cái gì cũng chưa kịp nói, giống như lần trước, bị Trang Hiểu Hàm giữ chặt, Lâm Thư lại hoàn toàn xem nhẹ ám chỉ của Trác Dịch

Vì thế, Trác Dịch xoay đầu nhìn Lâm Thư, lại là ánh mắt bất đắc dĩ cùng với thật xin lỗi.

Nhưng mà, cái cảm xúc áy náy này thì có thể làm được cái gì chứ? Lâm Thư nhìn sang chỗ khác, không nhìn Trác Dịch, mà là đón nhận ánh nhìn của Trang Hiểu Hàm, đúng lúc đang muốn nói gì đó, thì một giọng nói trầm thấp vang lên, trầm thấp đến mê người: “Tiểu Thư, không phải là em nói ở nhà chờ anh sao, tại sao em lại một mình tới đây trước vậy?”

Trong phòng im lặng

Đúng là đáng vẻ Trác Dịch rất tuần tú, nhưng suy cho cùng thì cũng chỉ là một chàng trai vừa mới 20 tuổi, trên người khó tránh khỏi những khí chất ngây ngô của chàng trai mới lớn.

Còn Tô Mặc, trải qua năm tháng rèn luyện, tự nhiên sẽ khi ra khí chất có phần khác biệt, giữa một đám sinh viên đại học, lại càng xuất chúng nổi bật.

Có khá nhiều phụ nữ đang ngồi ở trên ghế dài, lúc này đều nghiêng người ngo ngác nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện này.

Đôi mắt đen nhánh thâm thúy, đuôi mắt hẹp dài quyến rũ, mái tóc mây bồng bênh, trên mặt nở nụ cười rất hời hợt, nhưng lại rất có sức hấp dẫn, dường như nhìn thế nào cũng không đủ.

Tại sao lại có người đẹp trai như vậy ở đây chứ? Có một số phụ nữ không nhìn được ngời, nhưng vừa mới nhìn lại, thì rõ ràng tất cả ánh mắt của người đàn ông này chỉ đặt trên người một người, lại không khỏi hâm mộ ghen ghét.

Trước đây, Trác Dịch và Trang Hiểu Hàm đã từng gặp qua Tô Mặc. Nhưng lúc đó, biết Tô Mặc thật ra là thầy giáo của Lâm Thư, hơn nữa thái độ của Tô Mặc đối với Lâm Thư khi đó rất lạnh nhạt, trong lòng Trang Hiểu Hàm thầm đoán, hai người sẽ không được bao lâu, chắc chắn không thoát khỏi số phận chia tay. Nhưng mà, bây giờ nhìn xem.... tại sao tình cảm lại càng ngày càng thâm thiết vậy chứ?

Bất luận như thế nào đi nữa Trang Hiểu Hàm cũng sẽ không thừa nhận, cô đang ghen tỵ với Lâm Thư, cực kỳ ghen tỵ.

Năm đó, nếu không phải Trang Hiểu Hàm ra tay trước, thì làm sao bây giờ Trác Dịch có thể ở bên cạnh cô được chứ.

Đơn giản mà nói, năm đó người Trác Dịch thích thật ra là Lâm Thư mới đúng.

Với tính cách dịu dàng và kiểu ăn mặc hoàn hảo của mình, rõ ràng cô mới là người thu hút được sự chú ý của toàn bộ người trong trường mới đúng chứ, Nhưng lại không có người nào nhìn cô, ngược lại bọn họ lại có hứng thú với cái cây làm nền bên cạnh cô, cô làm sao có thể cam tâm tình nguyện chịu thua được?

Lưỡng tình tương duyệt (Hai bên đều yêu nhau), thì sợ nhất cái gì?

Đó chính là hai người đều nhất gan không dám đi bước đi đầu tiên. Một khi đã như vậy, thì hãy để cho cô thay thế Lâm Thư đi. Trác Dịch gật đầu, Lâm Thư hết kỳ vọng, tất cả đều ở trong tầm khống chế.

Thận trọng, nhất định sẽ có được thứ mà mình muốn.

Thật sự là như vậy sao?

Nhưng vì sao, rõ ràng đã đoạt được Trác Dịch, tự cho là hoàn hảo, nhưng vẫn không bằng một ánh mắt của Lâm Thư? Trác Dịch giấu giếm, ở cùng với anh ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ Trang Hiểu Hàm thực sự không nhìn ra sao?

Không cam lòng

Dựa vào cái gì?

Một người nhỏ bé như vậy, tại sao lại có thể hạnh phúc hơn cô được? Trang Hiểu Hàm nghĩ thế nào cũng không ra.

Thật ra, nói cho cùng, chẳng qua cũng chỉ là hai từ đơn giản, thấy đủ.

Nếu thuộc về bạn, thì sẽ không đột nhiên biến mất; Nếu không thuộc về bạn, thì giành thế nào cũng không giành được. Vui vẻ thỏa mãn, là một tín hiệu trong cuộc sống của Lâm Thư.

“Xin lỗi, tôi và Tiểu Thư phải đi trước” Tô Mặc không muốn ở lại chỗ này lâu hơn nữa, giống như khi trong vườn thí bị người ta quan sát vậy, những ánh mắt ở đây thật sự khiến cho con người ta không thoải mái

“Sao anh lại tới đây?” lúc Lâm Thư bị Tô Mặc kéo về nhà, vẫn chưa kịp có phản ứng. Nhớ tới vẻ mặt ruồi bọ của Trang Hiểu Hàm, lại kim lòng không được bật cười.

“Gọi điện thoại, cảm thấy em không có ở nhà, hơn nữa, còn ném điện thoại di động ở trên tủ giày, cho nên đến nhà em...”

Lâm Thư giật mình nhớ lại, trước lúc đi họp lớp, bà Thi gọi điện thoại bảo cô về nhà ăn cơm, lúc đó cô đang bận ra cửa, vội vã khai báo đôi ba câu về việc đi họp lớp, lúc đi ra cửa, thì điện thoại cũng quên mang.

Trở lại nhà Tô Mặc,

Lâm Thư xoa xoa cái mặt bị đông cứng của mình, nhào tới cái lưng dày ảm của Bánh Bao, ai oán: “Đúng là, không phải ai cũng có thể giả bộ thanh cao được, một chết đi được....”

“Vậy sao em còn đi họp lớp làm gì?” Tô Mặc lạnh lùng ném ra một câu.

Ai ôi, tức giận sao?

Lâm Thư cười híp mắt nhào vào đôi má Tô Mặc, bị Tô Mặc nhanh chóng tránh khỏi, ánh mắt rầm rầm quét qua, Lâm Thư đột nhiên nghĩ đến “Vừa tức vừa giận”, liền rùng mình một cái.

“Không phải là em có ý nghĩ dẫu là ngổ ý vẫn vương tơ lòng đâu” Lâm Thư yếu ớt giải thích.

Tô Mặc đánh giá cô trên dưới vài giây: “Chỉ với năng lực chiến đấu này của em, còn không bị lấn qua lộn lại sao?”

“Không phải là anh đã đến rồi đó sao?” Lâm Thư cười cười lấy lòng cọ xát vào Tô Mặc

“Hừ” Tô Mặc lườm đôi co với cô, giọng nói bắt đầu chua chua: “Không phải là vì Trác Dịch sao?”

“Cũng có một chút liên quan đến cậu ta....” Lâm Thư gật đầu, rất dũng cảm nói, không hề để ý tới ánh mắt u ám của Tô Mặc.

“Lần trước khi thấy cậu ta, thì loáng thoáng cảm thấy có chút lạnh nhạt, muốn kiểm chứng lại một lần, có phải em đã sắp quên cậu ấy rồi hay không”

Nghe “lời nói thật” của Lâm Thư xong, vẻ mặt tái nhợt của Tô Mặc dần dần trở lại bình thường, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn: “Có anh ở đây, tất nhiên em sẽ quên được cậu ta”

Thật đúng là da mặt dày, em đại diện toàn bộ nhân loại khinh bỉ anh. trên đầu Lâm Thư đầu đầy vạch đen.

Hết chương 38

39. Chương 39

Đối với Lâm Thư mà nói, Trang Hiểu Hàm này cũng thật choáng nha, mặc dù khiến cho trong lòng cô có một chút khó chịu, nhưng cũng không còn ảnh hưởng lớn nữa; về phần Trác Dịch, bây giờ nghĩ lại, cảm giác cổ chấp khi đó đã sớm không còn nữa rồi. Nói trắng ra là, chuyện cũ như khói, gió thổi liền bay.

Thật ra thì, nguyên nhân chủ yếu là vì tên Tô Mặc cầm thú kia ngày nào cũng đều dính lấy bên cạnh.

Tô Mặc lấy nguyên tắc “Phải làm ọi dấu vết của Trác Dịch đều biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của Lâm Thư”, động một tí liền kéo Lâm Thư mặc sức tưởng tượng về tương lai tốt đẹp, tốt nghiệp kết hôn, ba năm sinh con, năm năm hai đứa, Lâm Thư nghe thấy như vậy trong lòng run rẩy từng hồi.

Nói đùa gì chứ, cô chỉ mới hai mươi hai tuổi thôi, nhưng Tô Mặc đã sắp xếp xong xuôi cho cô cuộc sống của một “Thiếu phụ luống tuổi có chồng”, nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Nhưng mà, đáng về Tô Mặc hoàn toàn không giống như là nói đùa, ngược lại anh lại có vẻ như đang dốc sức suy tính cho tương lai.

Vì vậy, cho dù Lâm Thư thực sự có can đảm nhớ Trác Dịch đi nữa, thì giờ phút này các tế bào não của cô cũng không còn rảnh rỗi để nhớ nhung nữa rồi.

Tô Mặc dốc sức như vậy kết quả là..... một ngày nào đó, Tô Mặc đang vui mừng, đưa tay vuốt ve cái má trắng mịn như bột mì kia, cảm giác khá tốt, đang chuẩn bị một hơi ăn xuống bụng, kết quả, mở ngăn kéo ra, vừa thấy.....

Cái đồ vật quan trọng kia, dùng hết rồi.

Đối với việc này Tô Mặc giải thích là, hai người trẻ tuổi nhiệt huyết, khó tránh khỏi quá sung sức, tự nhiên, việc kia cũng làm nhiều hơn một chút.

Còn câu trả lời của Lâm Thư đối với việc này lại là, tên cầm thú kia! Sắc lang! Nói xong, chống cái eo dài nhúc, nước mắt đầy mặt.

Đồ kia dùng hết rồi, phải đi mua.

Trước đó mấy ngày, loại chuyện này thực sự là mất hết cả mặt mũi, luôn luôn là Tô Mặc đi làm. Nhưng lúc này Tô Mặc lại sống chết không chịu đi một mình, mà cường bạo kéo Lâm Thư ra cửa, hoa mỹ nói: Một hồi sinh, nhị hồi thực (ý là lần đầu chưa quen, lần hai sẽ quen)

Vốn dĩ Tô Mặc tính sau khi xuống siêu thị Gia Nhạc Phúc ở dưới lầu mua xong trở về tiếp tục hoàn thành chuyện vừa bị cắt ngang, nhưng mà, dưới yêu cầu mãnh của Lâm Thư, Tô Mặc không thể không đi tới một siêu thị khác cách xa chỗ hai người.

Nếu không phải Tô Mặc cương quyết kéo đi, Lâm Thư chỉ hận không thể cách xa anh 3, 4 mét, bỏ tay cô ra cầm lấy Durex lên (một hãng sản xuất bao cao su nổi tiếng), lựa chọn kiểu dáng, lại còn mỉm cười bỉ ổi hỏi cô: “Thích vị ô mai hay là vị chocolate?”

Nhưng cái người quỷ súc Tô Mặc kia, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà đang xấu hổ của Lâm Thư, trong lòng vô cùng vui vẻ, càng không thể nào dễ dàng buông tay, thậm chí còn cúi đầu, buồn cười: “Em nhất định phải chọn, nếu không em sẽ phải trả tiền”

Nói đùa sao! Ngày thường ngay cả lúc mua cánh nhỏ (BVS đó mọi người) cô cũng phải giấu giếm giếm, chứ đừng nói đến việc chọn lựa bao cao su.

Xiết chặt nắm tay, Lâm Thư nhắm mắt, tiện tay cầm bừa một hộp siêu mỏng đưa cho Tô Mặc: “Đi nhanh đi”

Không ngờ, Tô Mặc cười càng vui vẻ hơn: “Tiểu Thư, lâu như vậy rồi mà em vẫn không biết cỡ của anh, anh thực sự rất đau lòng, xem ra, anh vẫn phải cố gắng thêm mới được”

Lâm Thư càng ngượng ngùng hơn, Tô Mặc, cho dù anh có muốn trêu đùa, thì cũng nên tùy từng trường hợp tùy từng lúc chứ?

Ánh mắt lấp lánh của một nhân viên tiếp thị Durex đang nhìn về phía này rồi!

Lâm Thư che mặt, đơn giản cầm lấy cái hộp cỡ lớn nhất đưa cho Tô Mặc, khốn kiếp

Tô Mặc cười cười xoa đầu Lâm Thư: “Anh biết trong lòng em suy nghĩ cái gì, nhưng mà, không phải người một nhà, không vào cùng một cửa”

Vì sao cô luôn luôn gặp cảnh ngộ bất hạnh như vậy chứ?

Khó khăn lắm mới cầm được một hộp Durex khiến cho Tô Mặc hài lòng, Lâm Thư lệ rơi đầy mặt xoay người đang chuẩn bị chạy trốn, không ngờ, ngẩng đầu lên.....

Gặp được người quen!

Chính là Thẩm Thần Triệt đang ngậm túi sữa chua, sững sờ nhìn Lâm Thư và Tô Mặc, dường như có chút phản ứng không kịp

Thật sự trong lòng Lâm Thư có cảm giác muốn đâm đầu vào tường! Cái gì gọi là thông minh bị thông minh hại, xem như lần này cô đã thấu hiểu sâu sắc. Sớm biết như thế nào, tội gì phải đi đường xa chạy tới cái siêu thị này.

“Ừm.....” Thẩm Thần Triệt trêu ghẹo mãi thành thói quen, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tô Mặc, giống như bừng tỉnh đại ngộ: “Tôi nhớ rồi, Tiểu Thư, thì ra bạn trai cậu là.....”

Lâm Thư nhào lên, che miệng Thẩm Thần Triệt lại

Đi theo lẫn lộn cùng Thẩm Thần Triệt một thời gian, làm sao Lâm Thư có thể không hiểu cái bản tính hiểm độc bẩm sinh của cậu ta? Không chừng đã nói ra một câu ghen ghét người! Hơn nữa, trước mặt quần chúng nhân dân, cô cũng không muốn gây ra sự tình bất ngờ gì

Tô Mặc nhìn một chút, trong lúc đó khoảng cách giữa hai người phách đã ít hơn hai thước (1 thước = 0,33m), càng thêm tiếp xúc da thịt. Không nói hai lời, liền kéo Lâm Thư lại bên cạnh

Lâm Thư oán hận liếc nhìn Tô Mặc, côi lòng lại đây mong chờ nhìn Thẩm Thần Triệt, trong ánh mắt tràn đầy: “Tiểu Thẩm à, giữa chúng ta cũng có giao tình, cậu trăm nghìn lần đừng nói ra bên ngoài”

Thẩm Thần Triệt ngơ ngác hút mất hơi sữa chua, lắc lắc, phát hiện đã hết rồi, nhìn về phía Lâm Thư

“Được, tôi biết rồi” Lâm Thư nhìn trời.

Chạy đến chỗ khu thực phẩm cầm nguyên một hộp sữa chua thả vào trong giỏ mua đồ. Lúc này Thẩm Thần Triệt mới hài lòng gật đầu một cái

Đợi đến lúc Tô Mặc và Lâm Thư tính tiền xong. Thẩm Thần Triệt ôm sữa chua đến, ghé sát bên tai Lâm Thư nhẹ nhàng nói một câu: “Hôm nay, cái gì tôi cũng không có nhìn thấy” sau đó thở hổn hển chạy....

Lâm Thư nhìn bóng lưng Thẩm Thần Triệt, thở dài một cái, Tiểu Thẩm à, sau này lúc theo đuổi con gái nhà người ta trăm nghìn lần cậu phải duy trì vẻ mặt lạnh lùng đó, đừng có bộc lộ bản chất thật ra ngoài! Nếu không, thật sự không biết đến khi nào thì mới có thể “Gả” cậu ra ngoài.

Còn Tô Mặc, vốn dĩ lúc đầu vẫn phòng bị Thẩm Thần Triệt, lúc này tất cả những lời nói độc ác nham hiểm đều rơi vào trạng thái vô lực.

Trên thế giới này, luôn luôn có những sinh vật khiến cho người ta không thể nào giải thích nổi

Sau khi mấy ngày nghỉ hè cuối cùng kết thúc, rốt cuộc những ngày tháng tốt đẹp của Lâm Thư cũng chấm dứt.

Trong một ngày nào đó, trời trong nắng ấm, Lâm Thư nằm ở trên chiếc giường thật lớn cùng với chiếc điều hòa không khí mát lạnh, vô cùng thanh thoi, đột nhiên điện thoại di động kêu một tiếng “Tít”, một tin nhắn đến, Lâm Thư cầm điện thoại lên, là Liễu Yên Nhiên: “Em gái à, nếu như lúc này em còn đang nằm ở trên giường, làm ruồi nuôi dưỡng, vậy thì chị đây thông báo với em một tin, hi vọng sẽ không làm cho em rơi xuống giường. Cưng à, em có nhớ ngoài trừ việc thi lại ra thì vẫn còn phải làm luận văn không?”

“Bụp, bụp....”

Tô Mặc nghe thấy tiếng động, liền chạy ra, chỉ nhìn thấy máy vi tính đang mở đặt ở trên giường, còn Lâm Thư thì....

Mặt xám mày tro leo từ dưới đất leo lên, ánh mắt rực lửa, gắt gao nhìn chăm chăm Tô Mặc: “Khốn kiếp! Tất cả đều tại anh!”

Mặc dù Tô Mặc ra sức kéo lâm thư lên, nhưng Lâm Thư cũng không thể nào hài lòng với phản ứng của anh. Chỉ cần nghĩ tới cuộc sống bi kịch này của cô là do một tay anh tạo nên, Lâm Thư liền nổi giận, hận không thể ném anh bay đến sao hỏa.

Lâm Thư đứng cầm đưa ra bước đầu tiên - Quay trở về nhà.

Không phải là Tô Mặc không ngăn cản qua: “Ôn thi lại và làm luận văn, anh đều có thể giúp em mà, nếu không dựa vào trình độ của em, ngộ nhớ lại....”

Không để Tô Mặc nói xong, Lâm Thư hung hăng trợn trừng mắt, càng kiên quyết về nhà.

“Nếu em ở lại đây, buổi tối anh có thể để cho em tập trung học hành được không?”

Tô Mặc: do dự lại do dự, nhìn thấy mà không ăn được so với việc thấy vật nhớ người, thì quả thực không biết tàn nhẫn hơn gấp bao nhiêu lần.

Cuối cùng, Tô cầm thú vẫn bị bắt ép, bắt đắc dĩ thả người.

Những ngày trở về nhà, cuộc sống vẫn khá thoải mái. Mặc dù tài nấu ăn của bà Thi và Lâm tiên sinh không thể so được với Tô Mặc, thật ra là kém xa.... Tất nhiên, so với đồ ăn trong căn tin thì thức ăn trong nhà thật sự có thể nói là mỹ vị nhân gian.

Cứ như vậy trôi qua, cho dù là ôn thi hay là làm luận văn, tất cả đều tiến triển không tồi lắm, Lâm Thư nghĩ như vậy, tâm trạng tự nhiên cũng trở nên nhẹ nhàng.

Vừa sáng sớm, Lâm Thư gục xuống bàn, ăn dưa chuột bao tử, húp món cháo nóng hổi, thực sự là rất thoải mái.

Nhưng mà Bà Thi lại bưng một bát ngạch cua, đưa cho Lâm tiên sinh.

Liếc mắt nhìn bát ngạch cua một cái, Lâm tiên sinh tương đối lễ độ nhún nhường: “Bà ăn đi, tôi không ăn”

Bà Thi không nghe theo: “Tôi mà ăn ngạch cua, thì sẽ không ăn được cháo nữa”

Lâm Thư bình tĩnh giả bộ làm người trong suốt, không phải là không thể ăn cái món ngạch cua này, mà cho dù là ai đi nữa thì nếu một ngày cả ba bữa sáng trưa tối đều ăn cái món ngạch cua này, thì cũng sẽ không muốn lại phải ăn cái món này nữa!

Lâm tiên sinh thở dài: “Bà cứ ăn món ngạch cua này trước đi, không ăn được cháo nữa thì để lại cho tôi” Nói xong, liền bưng bữa sáng ra phòng khách.

Một lúc sau, Lâm tiên sinh quay trở lại, đúng lúc Bà Thi cũng ăn sáng xong. Lâm tiên sinh nhìn vị trí của mình một cái, hết ý kiến: “Bà thật sự chỉ để lại cho tôi nửa bát cháo thôi sao?”

Bà Thi bình tĩnh rút giấy lau ra, chùi miệng, mới chậm rãi nói: “Nhìn cái vẻ mặt thăm dò bí ố kia của ông, tôi còn tưởng rằng ông đặc biệt muốn ăn cháo, nên có lòng tốt để lại cho ông nửa bát cháo, cảm động rồi sao”

Lâm tiên sinh: “.... Tôi cảm ơn bà” Ánh mắt kia rõ ràng là đang lén lút liếc nhìn cái bát ít nhiều cũng còn chút cháo, ánh mắt lại có chút hả hê!

Nhìn Lâm tiên sinh và Bà Thi cãi vã. Lâm Thư khá là happy mức cháo trong bát, ngồi làm ngư ông đắc lợi. Cười cười, Lâm Thư lại không nhị được bắt đầu suy nghĩ một vấn đề tương đối sâu sắc.

Say này, ngộ nhờ gả cho Tô Mặc thật, thì có thể có cuộc sống cũng giống như thế này không? Nhưng mà suy nghĩ này rất nhanh đã bị Lâm Thư gạt bỏ. Nguyên nhân sao.... Giữa cha và mẹ, năng lực chiến đấu của hai người là kẻ tám lạng người nửa cân, còn Lâm Thư với Tô Mặc.... Nghĩ như vậy, Lâm Thư dứt khoát gạt bỏ suy nghĩ này.

Một cuộc sống mà Lâm Thư mong muốn, không phải là một cuộc sống quá giàu sang hay địa vị cao quý, mà chỉ cần một cuộc sống bình thường có thể tận hưởng những hạnh phúc bình thường.

Có lẽ, ở cùng một chỗ với Tô Mặc, đã ở trong dự định. Lúc này Lâm Thư đối với việc này, tin tưởng vững chắc không nghi ngờ.

Nhưng mà, các cụ đã có một câu nói, mà Lâm Thư lại quên mất: Trời có mây gió bất ngờ.

Hết chương 39

40. Chương 40

Sau kỳ nghỉ hè cuối cùng của thời đại học, rốt cuộc trạng thái nhàn rỗi của Lâm Thư cũng kết thúc.

Kỳ thi lại vì không có Tô Mặc “Ác ý ngăn cản”, nên thuận thuận lợi lợi thi qua, còn luận văn cũng không gặp rắc rối gì, nói chung tâm trạng của Lâm Thư bây giờ coi như không tệ.

Nhưng mà, lúc thấy những tân sinh viên xách túi lớn túi bé đến ký túc xá, Lâm Thư vẫn có một chút đa cảm, lúc này mới thấy, bọn cô đã già rồi, thật đúng là thời gian trôi qua cực nhanh, năm tháng như thoi đưa....

Tiểu Đồng bình tĩnh cắt đứt những than thở của Lâm Thư: “Em gái kia làm sao có ai hơn được mấy đàn chị như chúng ta ~ vừa đáng yêu, vừa biết giả ngốc, còn có thể giả trang Loli, giả trang nữ vương, làm được nữ văn nghệ, còn có thể nuốt được khẩu vị nặng”

Lâm Thư yên lặng nhìn Tiểu Đồng “khí phách vênh mặt” tự nhiên sinh ra một loại cảm giác, Các sư muội à, trăm ngàn lần phải cẩn thận với đàn chị V5

Còn Liễu Yên Nhiên lại rất bình tĩnh, đối với những đàn em đến ký túc xá hoàn toàn không áp lực: “Sau năm thứ ba đại học mấy em gái này cũng đều phải ra đi thôi, huống chi chúng ta? Yên tâm làm Đấu Chiến Thắng Phật đi”

“Làm ơn có chút chí khí đi có được hay không?” Về mặt Tiểu Đồng dần dần biến thành lo lắng sâu sắc: “Như thế này, ngộ nhỡ sau này không ai thèm lấy chúng ta thật, thì phải làm sao bây giờ”

Tiết Băng.... =||| “Nếu muốn lo lắng thì cũng chỉ là ba người bọn tớ lo lắng, cậu trông chừng Ninh Nhị đi, ở đây xem nào nhiệt gì?”

Tiểu Đồng nói thầm: “Tớ phải ở trong nhóm ba người mới đúng chứ, Tiểu Thư đã sớm vứt bỏ chúng ta, chạy về phía cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn từ lâu rồi”

Mặc dù chỉ là một câu nói châm chọc, mặc dù nói rất nhỏ.... nhưng mà, vẫn khiến cho lỗ tai nhọn của Tiết Băng nghe thấy.

Nghi ngờ liếc nhìn Lâm Thư, lại liếc mắt nhìn Tiểu Đồng: “Cậu nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ, Tiểu Thư đã có bạn trai rồi hả?”

“Hong loan tinh động (Tình duyên đến...)?” Liễu Yên Nhiên cũng lại gần nói.

“Hả....” cuối cùng Tiểu Đồng cũng ý thức được mình đã thuận miệng nói ra, điều Lâm Thư trăm phương nghìn kế tính toán giấu giếm “Chân tướng”, ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm của Liễu Yên Nhiên và Tiết Băng, cùng với ngọn lửa tức giận của Lâm Thư, Tiểu Đồng chỉ cảm thấy cả người chịu rất nhiều rét lạnh, yếu ớt mở miệng: “Việc đó, tớ cái gì cũng không biết” Tiếp đó, đưa mắt nhìn xa xăm.

Khốn kiếp, gây họa còn giả bộ nữa sao!

Nhìn Tiết Băng và Liễu Yên Nhiên mài dao xoàn xoạt, Lâm Thư cười mỉa: “Cái này, lúc trước tớ quên....”

“Quên sao? Tớ thấy cậu rõ ràng là thấy sắc bội nghĩa thì có?” lý do thứ nhất bị bác bỏ.

“Làm người phải khiêm tốn, khiêm tốn thôi mà”

“Bạn trai cậu là người lăm tiền nhiều của lăm sao, hay tướng mạo so được với Phan An, so được với Tử Kiến sao, hay là quyền thế ngập trời?” lý do thứ hai bị bác bỏ.

“Cái này....” Lâm Thư suy nghĩ, hình như Tô Mặc đúng là có được tất cả những điều này: “Không phải, là tớ ** sao”

“Cắt, bình thường cậu bát quát thế nào, cũng không quan tâm đến những người khác ** nha!” lý do thứ ba bị bác bỏ.

Thế tấn công của kẻ địch quá mạnh, Lâm Thư lau lau mồ hôi lạnh trên trán, đang định nhìn về phía Tiểu Đồng cầu cứu, nhưng thân hình Liễu Yên Nhiên chộp lóe lên, trực tiếp chắn ở trước mặt Lâm Thư, cười vô cùng yêu nghiệt: “Đừng có nhìn, tớ đang hỏi cậu, làm sao Tiểu Đồng lại trả lời, lại định lừa chúng tớ sao?”

Hồng rồi, đường rút lui cuối cùng cũng bị bịt kín.

Lâm Thư che mặt....

“Tớ nói, là được chứ gì.....” yếu ớt xiết chặt tay, Tô Mặc, em thực sự xin lỗi lão nhân gia, xin lỗi đã tiết lộ về anh.

“Người đó..... Các cậu đều quen anh ấy” Lâm Thư thở thở nói, Tiết Băng đứng ở bên cạnh không chịu được, tò mò hỏi: “Thẩm Thần Triệt?”

Lâm Thư nghi hoặc: “Có liên quan gì đến Tiểu Thẩm?”

Tiết Băng buông tay: “Không phải cậu nói tất cả chúng ta đều quen sao? Nhìn xem, người có chút xíu khả năng này tính ra cũng chỉ có cậu ta thôi?”

“Không phải cậu ta....” Lâm Thư lau mồ hôi lạnh trên trán

“Vậy là ai?” Tiết Băng nghĩ nghĩ một chút nhớ lại những người này thường Lâm Thư hay giao tiếp, không khỏi lộ ra vẻ mặt hoảng sợ: “Không lẽ đột nhiên có kẻ thiếu năng nào đó bị điện giật biến thành bạch mã hoàn tử đưa cậu ra khỏi thế giới này?”

Tiết Băng, cậu có thể khôi hài hơn chút nữa được không?

“Được rồi, được rồi, tớ nói, là Tô Mặc.....” Lâm Thư thỏa hiệp.

“Sao?” Tiết Băng nhất thời không kịp phản ứng, có chút sững sờ nhìn Lâm Thư.

“Cậu chắc chắn cái người Tô Mặc cậu đang nói đến là Tô Mặc mà chúng tớ quen đó chứ?” Ngay cả vẻ mặt bình tĩnh của Liễu Yên Nhiên cũng trở nên có chút nhăn nhó, không thể tin nhìn lại Lâm Thư một cái, lại chuyển ta nhìn tiểu đồng, xác định lại.

Sau khi nhìn cái gật đầu cùng vẻ mặt phức tạp của Tiểu Đồng, Liễu Yên Nhiên xoa xoa mi tâm, đối với tin tức này thực sự là khó có thể tiêu hóa.

“Có phải gần đây thầy Tô mắc bệnh về mắt không, phải đến bệnh viện khám một chút?”

Này này, Liễu Yên Nhiên, cậu nói như vậy là có ý gì hả? Lâm Thư hai mắt phóng hỏa.

Liễu Yên Nhiên buông tay: “Xúc động là ma quỷ, tớ hi vọng không phải là thầy Tô lấy đại sự cả đời ra nói giỡn như vậy?”

“Hơn nữa, nếu thầy ấy muốn chơi đùa, thì đảm bảo chỉ cần ngoắc một ngón tay, sẽ có một đồng mỹ nữ chạy đến, tội gì chơi đùa với một học trò như cậu?”

Nhìn Liễu Yên Nhiên cau mày nhăn trán, cuối cùng Lâm Thư cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Yên Nhiên, bỗng nhiên cảm giác ấm áp dân lên trong lòng: “Yên tâm đi, anh ấy không chơi đùa đâu, lúc nghỉ hè đã gặp qua cha mẹ tớ rồi”

Liễu Yên Nhiên chợt nhíu mày: “Tớ đâu có lo lắng cái gì” nhưng giọng nói rõ ràng so với trước đã thoải mái hơn không ít.

Rõ ràng là một cô gái thâm trầm, Lâm Thư che miệng cười.

Nhưng mà, Tiểu Đồng không để ý điều này chút nào, mà lại cười gian: “Ôi, đã gặp cha mẹ rồi cơ à, với tốc độ này, không phải là vừa tốt nghiệp xong sẽ sống chết kết hôn ngay đó chứ?”

Đúng là bị nói trúng tim đen rồi!

Lâm Thư nghĩ lại trước đây mấy ngày Tô Mặc vẫn nhắc tới kế hoạch tương lai, liền rung mình một cái

Quác, Quác, Quác, trên trời có ba con quạ đen bay qua!

“Không phải chứ, thật sự bị tớ đoán trúng rồi sao? Như vậy là thầy Tô đang rốc sức bồi dưỡng cậu thành thiếu phụ luống tuổi có chồng” Tiểu Đồng khoa trương cười ha hả, ở trong mắt Lâm Thư, lại không khác gì vu bà, còn Liễu Yên Nhiên còn phụ họa gật đầu, nhìn qua vô cùng hưng phấn

Các cậu, chú ý hình tượng chút đi!

Lâm Thư lười nói chuyện với hai người, đang định kéo Tiết Băng cùng khinh bỉ hai người con gái bát quái kia, nhưng vừa quay đầu lại, liền phát hiện Tiết Băng vẫn duy trì vẻ mặt ngu ngơ vừa nãy.

“Tiết Băng, cậu sao vậy?” Lâm Thư đi đến trước mặt Tiết Băng, tò mò hỏi han.

Giống như bị tiếng động lớn làm hoảng sợ, Tiết Băng không tự chủ được lùi về phía sau mấy bước, cánh tay vô thức đẩy Lâm Thư ra.

Lâm Thư có chút kinh ngạc nhìn về phía Tiết Băng.

Nhưng mà chỉ trong vòng vài giây, Tiết Băng đã phải ứng lại, rút cánh tay về cười với Lâm Thư nói: “Tớ đang nghĩ xem, không biết sẽ có bao nhiêu ánh mắt tức giận xuyên qua người cậu”

“Một người từ trên trời rơi xuống, tất cả đều là hoa si Tô Mặc. Nhưng mà xem ra cậu là khá nhất, đánh thẳng vào nội bộ, trong khi những người khác hoàn toàn không hay biết gì cả, đã thu phục giang sơn, thống nhất trung nguyên rồi”

Lâm Thư nhúc nhủ, ngây ngô cười: “Tớ cũng muốn khiêm tốn với mọi người, cho nên, mới không nói cho các cậu thôi?”

“Đúng rồi, cậu cần phải tiến hành xây dựng hàng rào bảo vệ cho Tô Mặc, cẩn thận lại bị thọc gậy bánh xe” Tiết Băng mỉm cười: “Ôi trời, tớ quên mất, tớ còn phải lên thư viện mượn mấy quyển sách nữa” nói xong, liền xoay người dọn dẹp đồ.

“Không thành vấn đề” Tiểu Đồng, và Liễu Yên Nhiên cùng giơ tay tạo thế OK, còn Tiết Băng lại đưa lưng về phía Lâm Thư, trầm mặc gặt đầu một cái.

Nói ra điều nặng nề nhất trong lòng, cuối cùng Lâm Thư cảm thấy mỹ mãn rồi.

Cho nên, khi bắt gặp ánh mắt Tiểu Đồng thoáng liếc qua Tiết Băng, vẻ mặt khi đó không hề giống như bình thường, nhưng Lâm Thư vẫn như cũ hoàn toàn không biết gì cả.

Kỳ thực tập năm thứ tư bắt đầu, cuối cùng bốn người con gái trong kỳ túc xá cũng ý thức được, thời gian ở đại học đã không còn bao lâu nữa, trong không khí không khỏi cảm khái

Trong một thời gian dài ở chung, ngày ngày vui đùa chêu chọc, nói lời ác độc với nhau, bây giờ, lại loáng thoáng ngửi được mùi vị của chia tay, làm cho người ta không khỏi cảm thấy đau buồn.

Nghĩ như vậy, bốn người lại chung một dòng kích thích, quyết định đi KTV, trước khi đi thực tập, chuẩn bị ngẩng cao đầu hướng về phía trước.

Tuy giọng Lâm Thư không được hay cho lắm, nhưng cũng có thể cầm mic hát ba bốn bài, bình thường mỗi một lần hát, mọi người trong ký túc xá nhị không được ném gối dựa về phía cô: “Nghe đau tai quá, hát nhanh lên, đưa mic cho tớ”

Nhưng lúc này đây khi cô hát, không ngờ ba người con gái kia lại phá lệ không hề châm chọc, mà tất cả lại yên tĩnh lắng nghe

Phạm Vĩ Kỳ < một=“” người=“” như=“” mùa=“” hè=“” một=“” người=“” như=“” mùa=“” thu=“”>>

(mp3.zing.vn/bai-hat/Mot-Nguoi-Nh ... y/ZWZDUIUO)

”Lân đầu tiên gặp mặt nhìn bạn rất không thuận mắt,

Ai ngờ sau này lại quan hệ thân thiết như vậy

Chúng ta một người giống mùa hè một người giống mùa thu

Cuối cùng có thể đem mùa đông biến thành mùa xuân.

Bạn kéo tôi rời khỏi một cuộc tình phong tuyết.

Tôi công bạn chạy khỏi giấc mộng tan vỡ.

Gặp một người sau đó thay đổi toàn bộ cuộc đời.

Thì ra không chỉ có tình yêu mới có cốt truyện

Nếu không phải là bạn thì chắc Tôi không tin tưởng,
Bạn thân so với tình nhân vẫn quyết một lòng.
Cho dù Tôi vội vàng yêu.
Đem bạn ướt lạnh kết băng.
Bạn cũng sẽ không hận Tôi,
Chỉ là mắng Tôi vài câu
Nếu không phải bạn, Tôi chắc sẽ không khẳng định
Bạn thân so với người yêu càng biết lắng nghe.
Tôi ý tại ngôn ngoại
Tôi ác miệng không ác tâm
Tôi không thể rời khỏi Dar—ling càng không thể rời khỏi bạn
.....”

Hát hát, Lâm Thư lại phát giác khóe mắt ẩm ướt, lau đi, không biết “Chất lỏng không rõ” này chảy ra từ khi nào. Lại nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, thì thấy tất cả đều đang rơi lệ

Nhất là Tiết Băng, thần sắc trên mặt rất phức tạp, làm cho Lâm Thư gần như không phân biệt rõ.

Có thể, lúc chung sống cùng mọi người, không phải là lúc nào cũng cười, nhưng mà lúc bạn buồn khổ, nhất định mọi người sẽ ở bên cạnh bạn, an ủi bạn.

Có thể, chúng ta từng có cãi vã, bất mãn với nhau, nhưng mà, lúc gặp phải người khác coi thường, bạn vẫn luôn là người đầu tiên đứng ra.

Có thể, bạn không phải là người quan trọng nhất trong cuộc đời của Tôi, nhưng, nhưng mà bạn cũng là người không thể thiếu.

Đây, chính là tình bạn thân thiết.

Lúc Tô Mặc gọi điện thoại tới, Tiểu Đồng đang khàn giọng gào thét

> hận không thể đứng ở trên bàn nhảy múa.

Lâm Thư đứng ở trên hàng lang, vẫn có thể nghe thấy tiếng cười điên cuồng truyền ra từ trong phòng.

Tô Mặc ở đầu bên kia điện thoại hiển nhiên là nghe thấy, cười hỏi: “Bọn em đang ở KTV?”

“Vâng” Lâm Thư vẫn đang chìm đắm trong sự xúc động, không biết vì sao khi nghe thấy giọng Tô Mặc, chỉ cảm thấy cuộc sống an ổn, năm tháng yên tĩnh, hoàn mỹ khiến cho người ta cảm giác có dũng khí say

“Chơi vui vẻ, về nhà cẩn thận” Tô Mặc dặn

Có lẽ là trong phút chốc đầu não nóng lên, Lâm Thư thốt lên: “Nếu không, anh tới đón em đi?” Nếu họ đã biết đến sự tồn tại của Tô Mặc, thì không việc gì phải giấu giếm trốn tránh nữa.

“Được” Tô Mặc sung sướng đồng ý

Lúc Tô Mặc đột nhiên xuất hiện trong phòng KTV thì không khí đột nhiên trầm mặc một giây đồng hồ. Sau đó.....

Liễu Yên Nhiên và Tiểu Đồng nhanh như chớp thoáng qua: “thầy Tô...” khiến Lâm Thư rung mình một cái.

Trò chuyện với nhau thật vui. Bỏ qua thân phận thầy giáo của Tô Mặc, ba người bọn họ đều là những kẻ phúc hắc bẩm sinh, không hề có cảm giác xa lạ. Lâm Thư lặng lẽ ngồi ở trên sofa, một nghìn lẻ một lần hồi hận để ấy người này tụ họp cùng một chỗ.

Nhìn Tiết Băng lạnh nhạt, Lâm Thư cầm tay Tiết Băng lên nói: “tiêu băng à, chỉ còn lại mỗi hai chúng ta sống nương tựa lẫn nhau thôi”

Trong giây lát đó Tiết Băng thu hồi ánh mắt đang đặt trên người Tô Mặc lại, nhìn chăm chăm Lâm Thư một lúc, sau đó, chậm rãi nói: “ừm”

Cuối cùng, đương nhiên là Lâm Thư bị Tô cầm thú đón về nhà. Còn ba người kia, vừa hâm mộ ghen ghét nhìn chăm chăm Lâm Thư, vừa không thể làm gì khác hơn là trở về ký túc xá.

Cuộc sống tốt đẹp như vậy - Lâm Thư không khỏi lại cảm khái.

Cho nên, ngày hôm sau, khi Lâm Thư nhận được điện thoại của Tiểu Đồng, trong đầu trống rỗng.

Tìm được Tô Mặc đang nấu bữa sáng trong phòng bếp, Lâm Thư gần như là vô thức nói ra: “Tô Mặc, chúng ta chia tay đi”

Hết chương 40

41. Chương 41

“Em nói cái gì?” Tô Mặc nghe thấy Lâm Thư nói như vậy, ánh mắt sáng long lanh lúc đầu trong nháy mắt trở nên u ám, nghiêng rằng nghiêng lợi có chút mùi vị rồi.

Từ trước đến giờ một Lâm Thư không hề có khí chất, lúc này lại đang nhìn thẳng Tô Mặc không hề có ý định lùi bước.

Tô Mặc nhăn mày, đôi mắt hẹp dài đào hoa nhíu lại, tức dận dần dần lộ ra: “Nói rõ ràng cho anh” Rõ ràng hơn mười phút trước còn rất tốt đẹp, tại sao đột nhiên liền lật lọng trở mặt?

Được rồi, mặc dù anh không biết Lâm Thư gặp phải chấn động bất ngờ gì, nhưng mà, cô cũng không nên lấy chuyện “chia tay” này ra nói đùa chứ, trừ phi là thật sự đã xảy ra chuyện gì

Lâm Thư đưa điện thoại di động cho Tô Mặc, vẻ mặt cổ quái, Tô Mặc định thần nhìn lại, là trang web diễn đàn của trường học, mà bị đưa lên đầu là một Topic đã có hàng nghìn hồi âm, xem ra vô cùng nóng hổi, nhưng mà tiêu đề là

Trong lòng cả kinh, nhưng Tô Mặc mặt vẫn không biết sắc, kéo Lâm Thư vào trong thư phòng, bật máy tính lên, nhìn kỹ cái topic đó.

Thực ra, chuyện tình yêu giữa giáo viên và sinh viên trong trường đại học không quá mức cấm đoán, dù sao mọi người đều là người lớn, nhưng mà những lời nói của cái người LZ này tương đối sắc bén, hơn nữa vai nam chính lại là Tô Mặc một nhân vật phong vân, luôn luôn thu hút những ánh mắt long lanh của đám “Hoa si” trong trường học. Cho nên, cái topic này nghiễm nhiên trở thành đề tài của năm.

Ở trong thiệp, LZ nói rõ, có bằng chứng chứng minh Tô Mặc và Lâm Thư qua lại với nhau.

Vốn dĩ, Lâm Thư không thi qua môn học tự chọn, vậy mà, sau khi cô đi đến nhà Tô Mặc một chuyến, điểm số liền được chữa lại. đây là bằng chứng thứ nhất.

Trong kỳ nghỉ đông năm thứ 3 đại học, có người từng nhìn thấy Lâm Thư và Tô Mặc cùng nhau bước ra khỏi một căn nhà trọ, đây là bằng chứng thứ hai

Lúc khoa tiếng anh đi chơi xuân, có người trong lúc vô tình chụp đúng đã chụp được dáng vẻ thân mật của Tô Mặc và Lâm Thư, đây là chứng cứ thứ ba.

Trong cuộc thi giữa kỳ năm thứ ba đại học, Lâm Thư dưới sự giúp đỡ của Tô Mặc, đã qua cuộc thi lại, đây là chứng cứ thứ tư.

Trong một buổi tối mập mờ không rõ, có người chụp ảnh Lâm Thư ngồi trên xe Tô Mặc, đây là bằng chứng thứ năm.

Bên dưới còn có ảnh kèm theo, Lâm Thư nhìn kỹ hai tâm hình, quả thực là khóc không ra nước mắt. Mặc dù cả hai bức ảnh chỉ chụp được nửa mặt, nhưng mà, chỉ cần người hơi quen thuộc với bọn họ một chút lập tức có thể nhận ra được.

Huống chi, phần lớn những lời của người LZ này đều là sự thật, cho dù muốn phản bác cũng là không có lời nào để nói.

Có lẽ bởi vì trong trường học hiếm khi xuất hiện một tin bất quáĩ kinh bạo như thế này, nên có khá nhiều người qua đường vẩy lại xem, càng lúc càng thêm ác ý.

Lúc Tiểu Đồng gọi điện thoại tới, phần nộ không thể khống chế: “Những kẻ đó chính là thứ người không ăn được nho nói nho xanh, dòm ngó dò xét Tô Mặc lâu như vậy, bây giờ biết anh ta đã bị cậu thu phục, một đám ghen tị, mới không biết phân biệt nặng nhẹ như vậy!”

Quả thật, rõ ràng là không biết phân biệt nặng nhẹ!

Lấy đạo đức, lương tri, quy tắc ngầm, YD, loại từ ngữ dùng ít cần suy nghĩ, loại cảm giác đó, giống như là bị nước lạnh dội từ đầu xuống chân, càng xem, trong lòng càng cảm thấy hốt hoảng.

Lâm Thư chưa bao giờ biết, thì ra, lời đồn đại, có thể khiến người ta sợ hãi như vậy

Tuy rằng cũng có người có thái độ ủng hộ, nói các câu nói “Chân thành” nhưng mà, lại nhanh chóng bị chìm ngậm trong hàng loạt những lời chửi mắng.

Việc này đối với người trẻ tuổi mà nói, cuộc sống đã trở nên buồn tẻ chán nản, dựa vào một thứ chính nghĩa tự cho là đúng, đối với những chuyện tình không phù hợp với lẽ thường của xã hội như này sẽ lấy phê phán và trào phúng để đáp trả.

Có lẽ cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là muốn tiến thân làm một “Người bình thường” mà thôi.

Những người khiến người ta không thích sống chung thường thường sẽ nhận kết thúc bị kịch, mà Lâm Thư lúc này, chính là người “Không thích sống chung”

Nếu như chỉ là như vậy, Lâm Thư cũng sẽ không dễ dàng nói chia tay, lời đồn đại chỉ dừng ở đồn đại mà thôi, cuối cùng cũng sẽ có một ngày những thứ này sẽ từ từ biết mất, nhưng mà....

Lâm Thư thấy người nào đó viết trên thiệp, Tô Mặc lợi dụng chức quyền tiến hành hành vi quy tắc ngầm, đứng trên phương diện trường học chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, đoán rằng, bãi miễn chỉ là sớm muộn?

Đây mới là nguyên nhân chính khiến cho Lâm Thư lui bước. Nếu Tô Mặc bị xa thải vì lý do như vậy, thì sẽ không còn có trường học nào đồng ý tuyển dụng anh?

Nếu như nói, mối tình này cản lấy tương lai của Tô Mặc làm cái giá phải trả, phải chăng quá mức thê thảm.

Tô Mặc nhìn vẻ mặt rối rắm của Lâm Thư, gần như khổ sở đến sắp khóc lên rồi.

Cái cô bé ngốc nghếch này, một chút tâm tư đó, Tô Mặc làm sao có thể không hiểu. Thật sự là làm cho người ta vừa yêu vừa hận. Lâm Thư không suy nghĩ gì nhiều, chỉ là do lo lắng ch anh, điều này khiến cho anh cảm thấy vui mừng, nhưng mà cô đối với mối tình của hai người không kiên định như vậy, lại khiến đầy mắt Tô Mặc âm u lạnh lẽo như băng.

Thở dài một tiếng. Không đợi Lâm Thư phản ứng kịp, Tô Mặc kéo cô vào trong lòng, dùng lực giữ cầm cô, hung hăng che lên môi Lâm Thư.

Hơi thở của Lâm Thư dần dần rối loạn, một lúc lâu sau, Tô Mặc mới lưu luyến không rời buông cô ra. Sau đó, còn chưa đủ liếm liếm khóe miệng của cô, con người đen nhánh giống như một loại vẩy mực thâm thúy (Vẩy mực là một cách vẽ tranh thủy mặc) bên trong tràn đầy tình ý.

Trong lúc đó Lâm Thư giật mình, cảm thấy giữa hai hàng lông mày của Tô Mặc như có yêu khí chuyển động.

“Yên tâm đi, giao cho anh” Tô Mặc xoa xoa đầu Lâm Thư, lời nói đặc biệt dịu dàng. Không biết vì sao, giọng nói của Tô Mặc có thể khiến trong lòng Lâm Thư trở nên yên bình.

Sự thấp thỏm lúc đầu của Lâm Thư cứ như vậy bị chặn lại từng chút xíu một.

Nế như, có thể không phải rời khỏi Tô Mặc, thì thật tốt biết bao.

Mặc dù ở trong điện thoại Tiểu Đồng khuyên cô, thời gian này nên tránh đi một chút, tội gì phải “Ngược dòng mà lên”, hơn nữa, bây giờ rất nhiều sinh viên năm thứ tư đang bận rộn tìm chỗ thực tập không ở trong trường học, về tình cũng có thể tha thứ thôi! Chi bằng, nhân cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Nhưng mà, Lâm Thư thật sự rất là bất an, nói thế nào cũng muốn trở về trường học xem tình hình một chút. Tô Mặc mỗi ngày về nhà luôn luôn mang theo dáng vẻ nhàn tản tươi cười, làm Lâm Thư nhìn không ra, lo lắng đề phòng, sợ có một ngày anh mang tin dữ về nhà.

Đội cái mũ vào, lại đeo thêm một cái kính mắt, Lâm Thư cẩn thận trở về ký túc xá.

Liễu Yên Nhiên và Tiểu Đồng ngồi đối diện máy vi tính nhỏ giọng nói thầm, bỗng nhiên trong không gian yên lặng không một tiếng động, bị sự xuất hiện của Lâm Thư làm hoảng sợ.

“Cậu trang bị đầy đủ như vậy, ai không biết còn tưởng rằng cậu muốn tham gia hoạt động khủng bố gì cũng nên” Tiểu Đồng liếc Lâm Thư một cái

Lâm Thư bỏ mũ ra khẽ gắt: “Tớ đây như vậy là đề phòng bị ném trứng chim đó?”

“Tình hình bây giờ thế nào rồi?” Lâm Thư lại gần máy vi tính, nhìn cái thiệp lại nhiều hơn so với trước hai trang, trong lòng không khỏi bi ai.

Liễu Yên Nhiên liền vuốt tay: “Thế nào được nữa, tốt nhất cậu nên cẩn thận một chút mới tốt, ngộ nhỡ bị tấn công tập thể”

@.@ Lâm Thư bầu tỏ ưu thương sâu sắc.

“Ồ, Tiểu Băng đâu?” nhìn bốn phía xung quanh, Lâm Thư nghi ngờ hỏi han

“Cô ấy ra ngoài tìm chỗ thực tập rồi....” Tiểu Đồng do dự một lúc, kéo Lâm Thư sang một bên: “Tớ hỏi cậu đây, có bao nhiêu người biết chuyện cậu và thầy Tô?”

Trải qua thời gian phân tích của Tiểu Đồng và Liễu Yên Nhiên, cuối cùng có kết luận, người đăng topic này chắc chắn có quan hệ thân thiết với Lâm Thư, nếu không, thì làm sao có khả năng biết tường tận sự việc như vậy.

“Ngoại trừ các cậu ra, lần trước không cẩn thận bị Tiểu Thẩm bắt gặp....” Lâm Thư tự nhận là bí mật này luôn được giấu rất tốt.

“Không phải chứ, tiểu thẩm làm sao có thể thông minh không khéo đến mức đó?” Tiểu Đồng rơi vào trầm mặc. (Tiểu Thẩm căn bản bao nghi ngờ nghi: Tại sao Tôi cảm giác những lời này không giống như đang khen Tôi vậy?)

Nói đến đây, thì cái người LZ kia sau khi đăng topic liền biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại những lời lảm nhảm của người qua đường Giáp Ất Bính Đinh. Tra theo địa chỉ IP, đều là mạng trong trường học, cũng không tra được gì.

Thật sự có thể nói là giọt nước không lọt

“Bình thường tớ cũng không đắc tội với người nào, tại sao lại rơi vào thảm cảnh bị người ta đào bới như này?” Lâm Thư suy nghĩ, có phải là do ngày trước cô trộm mất pho mát của người nào đó, bây giờ đến để trả thù.

Tiểu Đồng khinh thường: “Tớ nghĩ, Tô Mặc chính là miếng pho mát kia, chắc là người phụ nữ kia không chiếm được liền hủy diệt, còn ghen tỵ với cậu”

Lúc nói đến đây, Tiểu Đồng giật mình sửng sốt một chút, đáng tiếc Lâm Thư không thể nhìn ra.

Vào ký túc xá ngồi còn chưa ấm chỗ, Lâm Thư nhận được một cú điện thoại, nhìn điện thoại, không phải là thầy chỉ đạo Tiểu Bàn ca sao! Nếu tới trốn cũng không được, Lâm Thư đoán chắc không có gì tốt đẹp, rơi lệ chia tay Tiểu Đồng và Liễu Yên Nhiên

“Cái đó, Lâm Thư, em ngồi đi” Tiểu Bàn ca xoa xoa tay, dáng vẻ rất khó khăn, so sánh với dáng vẻ “Hiên ngang lẫm liệt, khảng khái chịu chết” của tiêu thư, làm cho người ta cảm thấy người phạm phải sai lầm trong chuyện này là anh ta thì mới đúng.

“Về việc gần đây trên diễn đàn của trường học có một topic, Tôi nghĩ em cũng nhìn thấy rồi?” Tiểu Bàn ca vừa nói, vừa khéo léo quan sát ánh mắt Lâm Thư, sợ cô kích động.....

Không ngờ lâm thư chỉ bình tĩnh gật đầu: “Em nhìn thấy rồi”

“Trong trường học vẫn rất coi trọng chuyện này, dù sao cũng liên quan đến vấn đề danh dự của trường học, cho nên, anh muốn hỏi em một chút, việc viết trong topic kia, có phải là sự thật không?”

“Ngoại trừ mấy chi tiết nhỏ, về cơ bản thì đều không sai” Lâm Thư nhìn vẻ mặt vô cùng đau đớn của Tiểu Bàn ca, trong nháy mắt nhìn trời không nói gì.

Căn nhắc một lúc, Tiểu Bàn ca cũng không nói bất cứ điều gì về sự việc, cuối cùng, mới hiện vẻ mặt đồng tình nhìn Lâm Thư: “Em lên lầu 4 đi, thầy chủ nhiệm muốn nói chuyện với em một chút”

“Tiểu Bàn ca, thầy nói xem em có bị đuổi học không?”

“Vẫn chưa biết, nhưng mà, chắc khó có khả năng cả em và thầy Tô đều được ở lại?” lúc này Tiểu Bàn ca cũng không quản vấn đề xưng hô, an ủi Lâm Thư: “Không sau đâu, sau này con đường của em vẫn còn dài mà”

“Nhưng mà, em thật sự thích Tô Mặc” Lâm Thư nghiêng đầu, nhìn Tiểu Bàn ca bằng ánh mắt kiên định

“Này.....” thật lâu Tiểu Bàn ca không nói gì nữa

Đi lên lầu 4, Lâm Thư cảm thấy trong lòng không hiểu sao có một tia rét lạnh, toàn thân nổi da gà.

Lúc mở cửa bước nào, tiếng động náo nhiệt bên trong phút chốc im bật, mấy người thầy giáo vẻ mặt phức tạp nhìn Lâm Thư

Lâm Thư ngẩng đầu lên, không ngờ lại thấy Tô Mặc bình tĩnh ngồi ở bên trong, cười híp mắt uống trà.

Nhất thời, Lâm Thư có cảm giác rối loạn..

Hết chương 41

42. Chương 42

Vẫn dĩ cô cho là ở bên cạnh Tô Mặc, trải qua cuộc sống bình bình đạm đạm, thỉnh thoảng xen kẽ một chút hài hước, nhưng mà bây giờ xem ra, hình như tất cả những suy nghĩ đó chẳng qua là suy nghĩ của một mình cô mà thôi.

Cuộc sống của Tô Mặc, có lẽ vượt ngoài sức tưởng tượng của cô rất rất nhiều.

Chỉ thấy Tô Mặc nhẹ nhàng thổi thổi chén trà nóng, làn khói nhẹ khẽ bay lên, chậm rãi nâng hàng mi lên, sau đó..... liếc mắt nhìn thầy chủ nhiệm một cái, cười nhạt: “Thầy chủ nhiệm, nghe thầy nói những lời này, thật làm cho tôi thụ sủng nhược kinh”

“Đâu có, đâu có?” Thầy chủ nhiệm lau lau mồ hôi lạnh trên trán: “Trước đây hoàn toàn không ngờ, thầy Tô lại là.....”

“Nhưng mà” Tô Mặc cắt ngang lời thầy chủ nhiệm định nói: “Không biết cái chuyện topic kia đã được giải quyết chưa?”

“À à.....” thầy chủ nhiệm liền mở trang web diễn đàn của trường học ra: “Cái đó, đã bị gỡ bỏ rồi”

Lâm Thư liếc nhìn về phía máy vi tính, không ngờ cái topic kia vốn dĩ đã sớm bị đưa lên đầu, lại có thể biến mất không chút dấu vết, nếu không phải cô ở chỗ này nghe thấy rõ ràng, thì vẫn còn cho là đang nằm mơ.

Tô Mặc hài lòng gật đầu: “Làm phiền thầy chủ nhiệm rồi”

“Không dám, không dám” thầy chủ nhiệm cười đến các nếp nhăn trên trán cũng đều tỉnh dậy, nhìn sắc mặt Tô Mặc có vẻ lạnh nhạt, liền quay người về phía Lâm Thư: “Học trò Lâm Thư, ngay từ lúc đầu tôi đã biết em rồi, một người nhân phẩm hay học vấn đều ưu tú, đúng là niềm tự hào của trường chúng ta”

Lâm Thư yên lặng nhìn thoáng qua thầy chủ nhiệm, một lần nữa nhớ lại cuộc sống chán trường của mình trong ba năm qua, khẽ chột dạ, không ngờ lại là niềm tự hào, không trở thành ô danh hổ thẹn đã là may mắn vô cùng, nay thầy chủ nhiệm nói chuyện này thật sự là càng nói càng thấy vớ vẩn.....

Khóe miệng khẽ giật giật, Lâm Thư thật sự không biết có nên nhìn về phía thầy chủ nhiệm nở một nụ cười bỉ ổi hay không, rồi nói: “Đó là niềm vinh hạnh của em”. Nhưng mà, thoáng nhìn sắc mặt Tô Mặc, Lâm Thư liền đem tất cả lời nói nuốt xuống. Chỉ là kín đáo nhìn thầy chủ nhiệm gật đầu một cái, đón nhận những lời tán dương “dối trá” kia.

Lúc này thấy cả hai phe đều không thể công chiếm, thầy chủ nhiệm rầu rĩ, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lại tiến đến bên cạnh Tô Mặc: “Thầy Tô à, thầy xem, chuyện này cũng không phải là chuyện gì lớn, gây đây trường học cũng đang cầu hiện nhược khát (Ý như cầu nhân tài giống như nắng hạn mong mưa), nếu không thầy có thể ở lại đây được không?”

Ồ lại? Lâm Thư kinh ngạc nhìn về phía Tô Mặc.

Thầy chủ nhiệm nói như vậy, không phải là Tô Mặc định từ chức đó chứ? Muốn tạm ngừng nhiệm vụ phá hoại nhân tài trẻ tuổi tổ quốc của anh sao?

Chỉ là, nếu như Tô Mặc thật sự không ở đây nữa, có phải sẽ cảm thấy rất vắng lặng không?

Hàng lông mi của Tô Mặc khẽ nhú lại: “Ồ lại chẳng phải sẽ ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của trường học sao?”

“Yên tâm đi, tất cả những lời đồn đại sẽ bị bóp chết ngay từ trong trứng nước” thầy chủ nhiệm xiết chặt tay lại, đồng dạng nói.

Lâm Thư bị lời nói hùng hồn của thầy chủ nhiệm làm trong lòng khẽ run lên.

“Tạm thời không nhắc đến chuyện này nữa” Tô Mặc cười cười, chuyển đề tài.

Thấy thái độ này của Tô Mặc, cuối cùng thầy chủ nhiệm không thể nói gì thêm, đành nịnh hót gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa.

Về phần Lâm Thư, bị làm cho không hiểu ra sao, nghĩ thế nào cũng không hiểu được, vốn dĩ bản thân cô tới là để chịu “Trừng phạt”, nhưng bây giờ xem ra lại giống như là đến để nhận khen ngợi vậy. Đãi ngộ này, thật đúng là khác nhau một trời một vực.

Tô Mặc không ở lại nói chuyện với thầy chủ nhiệm nữa, tạm biệt xong liền kéo Lâm Thư đi.

Mà thầy chủ nhiệm nhìn Tô Mặc đi xa, thở dài một hơi, nhớ lại buổi sáng hôm nay lúc hiệu trưởng gọi điện tới, vẫn chột dạ vô cùng, thiếu chút nữa bản thân đã đuổi Tô Mặc rồi, may mà..... Nếu không thì đã đắc tội

lớn với nhà họ Tô rồi, nếu thật sự đắc tội với nhà họ Tô thì chỉ sợ vị trí chủ nhiệm này cũng không thể giữ được nữa.

Nhưng mà..... thực sự cũng không nghĩ ra. Không phải hoạt động chính của nhà họ Tô là buôn bán sao, về phương diện này không có ai có thể vượt qua họ, tại sao lại có thể có một người khác biệt như Tô Mặc, không làm quý công tử ngày ngày hưởng thụ, lại chạy đến trường làm giáo viên dạy học? Không lẽ trải qua những ngày quá phú quý, muốn tìm một vài việc để làm?

Vì vậy tìm sinh viên nữ Lâm Thư sao? Ánh mắt của Tô Mặc cũng thực là có chút quái lạ....

Nói đi nói lại, đều do bài viết đăng trên topic kia, thật sự là cái kẻ không có việc gì kiếm chuyện ra làm chơi, nếu không phải là Tô Mặc lên tiếng, thì cô ta đã bị đuổi học rồi, nhưng mà, tại sao Tô Mặc lại xin tha cho người này? hơn nữa lại còn muốn giấu giếm không công khai chứ? Theo lý thì hạng người như thế cậu ta phải ra sức hành hạ chứ.

Haiz....., đúng là tâm tư của phụ nữ không dễ đoán, chẳng lẽ đàn ông thì dễ dàng sao?

Thầy chủ nhiệm thở dài buồn rầu....

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Thư im lặng đi theo sau Tô Mặc, cuối cùng vẫn không nhin được, lên tiếng hỏi

“Hả?”

“Anh biết ai là người đăng topic đó rồi đúng không?” Lâm Thư yếu ớt hỏi

“Anh vẫn chưa điều tra được” Tô Mặc trả lời mặt không đổi sắc tâm không loạn

“Vậy anh..... rốt cuộc là ai?”

Nhưng dáng vẻ Tô Mặc lúc này lại hoàn toàn không giống dáng vẻ lạnh nhạt lúc ở trước mặt thầy chủ nhiệm, cười đến giảo hoạt: “Cái gì là ai? Anh không phải là người như em vẫn thấy đó sao?”

Nhưng lúc này đây, Lâm Thư sẽ không ngoan ngoãn cho qua, trên trời rơi xuống chiếc bánh có nhân là không sai, nhưng mà, nếu như cái bánh có nhân này có thể đè chết người, thì nghĩ thế nào cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì!

“Ngoài thân phận là thầy giáo ra, anh còn có thân phận gì nữa?” Nếu như lại để những lời xảo quyết kia của anh đánh lừa, thì cô chính là một kẻ ngốc đại ngốc! Lâm Thư bước nhanh, đi đến trước mặt Tô Mặc, trừng mắt nhìn anh, loại người như anh rất không thành thật khai báo, ngày hôm nay ở đây cô nhất định phải hỏi cho ra.

Tô Mặc nhìn đôi mắt đen trong đang mở trừng trừng của Lâm Thư, nhin không được đã liên tưởng đến ánh mắt đen sẫm, utor sùng của Bánh Bao, suy nghĩ một lúc tình hình hiện tại, cũng không giấu nổi nữa, vậy chỉ bằng ngả bài nói thẳng.

“Em còn nhớ lần trước ở quán KFC, em nhìn thấy người đi cùng anh không?”

Lâm Thư gật đầu, là em gái Tô Mặc và con trai của cô ấy, nhớ ngày đó cô còn tưởng rằng đứa bé ấy là con riêng của Tô Mặc!

“Em gái anh tên là Tô Hoãn, mà cha Tô Hoãn tên là Tô Kiến Bang” những lời này thực sự là uyển chuyển quanh co, nhưng đầu óc Lâm Thư cũng không quanh co lắm, thoáng suy nghĩ, liền hiểu ra quan hệ trong đó.

Nói đến Tô Hoãn, có thể có người không biết, nhưng mà, là một người ủng hộ tạp chí bát quái trong một thời gian dài, cái tên Tô Hoãn này cô đã nhìn thấy trên tạp chí giải trí một lần.

Đó đã là chuyện mấy năm trước rồi, Thiên kim nhà họ Tô gả cho con trai độc nhất nhà họ Cố, nói như thế nào nhỉ, đây là một tin tức không thể khiến cho người ta xem nhẹ, bọn họ lại sợ toàn bộ thế giới không biết đã tiến hành tổ chức một hôn lễ cấp thế kỷ!

Mà Tô Mặc nói, Tô Hoàn là em gái anh....

Chẳng phải là..... Đây là đang nói truyện cười sao? Lâm Thư hoàn toàn không thể tiêu hóa tin tức này, ngơ ngác nhìn Tô Mặc, không biết nên phản ứng thế nào.

Lúc này, đứng ở bên cạnh cô, không phải là một thầy giáo bình thường, mà là một người cao quý giàu có đẹp trai!

Đây không phải là vấn đề từ trên trời rơi xuống cái bánh có nhân nữa, mà căn bản là rơi xuống cái đĩa sắt? Hơn nữa, rõ ràng cô cách sự giàu có rất rất xa, cùng lắm chỉ coi là.....

Trong đầu Lâm Thư đột nhiên xuất hiện một chút lo lắng, cùng với một chút do dự....

Cái gọi là tám lạng nửa cân, xứng với nửa cân nhất phải là tám lạng! Trong lúc giật mình nhớ tại những thứ trong tiểu thuyết vì gia cảnh gia đình khác xa nhau nên đã lần lượt xuất hiện các cặp đôi oan hận, Lâm Thư không nhận được, bị thương liền chảy thành sông.....

Cái gì mà Khổng Tước đông nam bay, cái gì mà Romeo và Juliet, Hứa Tiên và Bạch Nương Tử..... từng câu truyện xưa thoáng qua trong đầu Lâm Thư, vì vậy Lâm Thư hoảng loạn.

Tô Mặc nhìn Lâm Thư vốn chỉ cho rằng cô vì thân phận của anh bị làm cho chấn động, cũng không đi quấy rầy suy nghĩ của cô, chỉ nhìn cô nhàn nhạt cười, một lát sau, anh đang muốn vươn tay vuốt lên tóc Lâm Thư một chút, không ngờ, Lâm Thư lại giống như thỏ con, lui về phía sau mấy bước, bình tĩnh nhìn anh mấy giây, sau đó.....

Chạy trốn!!!

Tô Mặc vô cùng tức giận.

Hết chương 42

P/S:

Thứ nhất: ở chương trước do trình độ edit hạn chế nên mình đã edit nhầm ở chỗ Tô Hoàn là em trai Tô Mặc, nhưng thực ra là em gái Tô Mặc mới đúng, xin lỗi các bạn nha.

Thứ hai: Lần trước mình có nói là sẽ đảm bảo post truyện theo đúng lịch, nhưng do tuần vừa rồi mình gặp một số truyện ngoài ý muốn, nên không post truyện theo đúng lịch được. Các bạn thông cảm, và tình trạng này sẽ tiếp tục đến hết 20/6 mình thông báo cho các bạn đang đọc bộ truyện này biết. Cảm ơn các bạn nhiều.....

43. Chương 43

“Tiểu ~~ Đồng ~~” Lâm Thư vẫn còn cách cửa chính của ký túc xá 500m, liền mở miệng gọi to, cũng không quản chuyện bị vô số ánh mắt sáng như tuyết nhìn chằm chằm hay không

Vừa mới đi đến cửa, đã bị “Soạt” một tiếng bị Tiểu Đồng và Liễu Yên Nhiên hợp lực kéo vào trong ký túc xá: “Kêu gì mà kêu, cậu vẫn sợ cậu chưa đủ nổi tiếng hay sao?”

Tiểu Đồng khinh bỉ nói.

“Khụ Khụ, tớ muốn nói cho các cậu một sự kiện trọng đại....” Lâm Thư phiến muộn nói.

“Cắt” ai ngờ Tiểu Đồng và Liễu Yên Nhiên đều quăng ánh mắt thờ ơ cho cô, cùng nhau xoay người, trở về với màn hình máy vi tính trước mặt

“Các cậu đang nhìn cái gì đấy?” Lâm Thư cũng bước về phía trước.

Ngón trỏ Tiểu Đồng hung hăng đâm về phía huyết thái dương của Lâm Thư, chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Chúng tớ ở đây lo lắng cho cậu, kết quả thì sao, nhìn đáng vẻ kia của cậu, không hề lo lắng chút nào”

“Hả....” Đó là bởi vì tớ vừa mới bị kinh sợ, Lâm Thư ở trong lòng yên lặng châm chọc, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Đồng và Liễu Yên Nhiên là thật không phải giả, sinh lòng cảm động, trong nháy mắt liền quên mất rốt cuộc những gì bản thân cô vừa định nói.

Liễu Yên Nhiên nâng cằm: “Theo tình huống này, thì chắc là bị thầy quản sinh cho qua rồi, nhưng nguyên nhân là gì?” Nghĩ mãi vẫn không ra.

“Coi như là may mắn đi, không còn cái topic này, bọn họ cũng không còn khả năng gây sóng gió nữa”

“Nhưng nếu tiếp tục mở một topic khác, tiếp tục thâm độc cũng không phải là không thể?”

Hai người nhú chặt lông mày, nhìn chằm chằm diễn đàn, suy nghĩ làm gì để ngăn ngừa lũ thiêu thân này.... trong lúc đó Lâm Thư đột nhiên mở miệng: “Tớ nghĩ là tớ biết nguyên nhân”

Hai ánh mắt hung dữ đồng loạt quăng tới: “Nói”

“Là....” Lâm Thư bị khí thế này làm cho trấn kinh lùi về phía sau ba bước: “Hôm nay tớ bị gọi lên phòng giáo vụ, không ngờ gặp được Tô Mặc ở đó”

“Anh ấy tạo áp lực với thầy chủ nhiệm, đã topic kia thủ tiêu rồi” Lâm Thư tận lực để mắt không đổi sắc nói ra những lời này, nói xong rồi, ngẩng đầu nhìn lên, nhưng mà vẻ mặt Tiểu Đồng và Liễu Yên Nhiên cũng đã kinh hãi.

“Tô Mặc tạo áp lực với thầy chủ nhiệm?” rốt cuộc thế giới này làm sao vậy....

Nhưng Lâm Thư nghiêm trang gạt đầu một cái, không hề nhìn ra bất kỳ dấu vết nào của đùa giỡn.

Tiểu Đồng xoa xoa mi tâm, còn Liễu Yên Nhiên nhanh chóng tra xét tin bất quái trên vỏ của chính mình, lúc này trong lòng hai người nhanh chóng phân công như sau “Đây là cái thế giới gì vậy, một ngọn cỏ đuôi chó như Lâm Thư, không ngờ lại hấp dẫn được một gốc cây hoa hồng?!” “Tin tức này của Tô Mặc mình vẫn còn chưa ghi vào hồ sơ, mau mau, là tin tức mới nhất”

Dường như trong nháy mắt bản thân mình đã bị bỏ quên, Lâm Thư không nhận được cảm khái: “Tớ thực đậm đậm đau buồn mà...”

Tiểu Đồng liếc nửa người dưới của Lâm Thư một cái: “Cậu không có tròn tròn”

(Mọi người còn nhớ truyện cười lần trước Lâm Thư đọc không, câu này cũng rơi vào tình trạng đó đó, đồng âm khác nghĩa, nên thành ông nói gà bà nói vịt)

Lâm Thư càng bị thương.

“Tại sao không có ai suy nghĩ lo lắng tới tâm trạng bị thương của tớ một chút vậy?” lệ rơi đầy mặt

Tiểu Đồng vô cùng khinh bỉ cùng với khinh thường: “Bi thương? Cậu đang nói đùa sao? Bây giờ lời đồn đại trên diễn đàn đã giải quyết xong, cậu lại có thể cùng với thầy Tô thương thân tương ái rồi, rốt cuộc cậu còn bắt mắt cái gì?”

“Tớ....” Lâm Thư há to miệng, cuối cùng cái gì cũng không nói.

Thật ra thì, cảm thấy một chút xịu, chỉ là một chút xịu tự ti mà thôi.

Mấy ngày sau, rốt cuộc Tô Mặc cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì, Tiểu Thư nhà anh..... rõ ràng đang trốn anh!

Mặc dù Tiểu Thư không có làm ra hành động gì dứt khoát, nhưng so sánh với cuộc sống “Tính phúc” mấy ngày trước mà nói thì rõ ràng Tiểu Thư đang xa lánh anh.

Mặc dù số lượng điện thoại, tin nhắn so với trước kia chỉ có tăng không giảm, nhưng mà, Lâm Thư dường như tự đắc nói năng lưu loát lúc đầu biến thành mấy chữ: “Ừm, à, hử,..... được” Rõ ràng những từ này có tính chất qua loa đại khái, đây chính là thay đổi theo lượng từ mà.

Suy nghĩ một lúc lâu, Tô Mặc suy nghĩ rốt cuộc có chỗ nào đắc tội với Lâm Thư, nghĩ tới nghĩ lui, rồi dừng ở lần gặp mặt cuối cùng của hai người....

Bởi vì thân phận của anh? Nhưng mà, cái này hoàn toàn không phải là chuyện lớn gì!

Nói đi nói lại, cũng chính là thầy chủ nhiệm xen vào việc của người khác, lúc ấy tội gì muốn gọi Lâm Thư tới, vốn dĩ anh định lên giải quyết, nhưng bây giờ thì ngược lại khiến cho Lâm Thư có khoảng cách với anh....

Tô Mặc thở dài một cái, vẫn là nên để cho Lâm Thư thời gian mấy ngày để cho tâm trạng cô hồi phục.

Mà giờ phút này Lâm Thư.... chính là đang ở trong ký túc xá ôm vợ nhỏ (chỉ máy vi tính), xem GV cực kỳ vui sướng. Sự thật chứng minh, thầy Tô, hoàn toàn là quá lo lắng rồi

Tất nhiên, có lẽ cũng chính là do oán niệm của thầy Tô quá mạnh mẽ, dẫn đến, đúng lúc Lâm Thư thấy nồng nhiệt ôm vợ nhỏ lại đột nhiên “tạch” một tiếng, sau đó, hoa lệ bãi công!

Ngơ ngác nhìn vợ nhỏ hi sinh vì nhiệm vụ, Lâm Thư sững sốt vài giây: “A.....” một tiếng cực kỳ bi thương, tiếng kêu thảm thiết vọng khắp ký túc xá, hù dọa vô số “Uyên ương”

Cô vẫn nhìn màn hình máy vi tính đen xì không hề có chút dấu hiệu hồi phục, Lâm Thư che ngực, làm dáng vẻ đau thương đến không muốn sống: “Chị Tiểu... Cứu Cứu máy vi tính, chị muốn cái gì em đều cho chị”

“Bộp....” một tiếng, một cái gối ôm bay tới, Tiểu Đồng nhìn cũng không thèm nhìn Lâm Thư một cái, ném một câu nói: “Có vấn đề, tìm Baidu”

Được rồi, Lâm Thư lặng lẽ bỏ đi, bỏ được một nửa, lại đột nhiên nghĩ ra một vấn đề: “Máy vi tính nhà tớ đã hy sinh, đi đâu tìm Baidu chứ?” Nhìn trái một chút, lại ngẩng ngẩng, máy vi tính của Tiểu Đồng và máy vi tính của Liễu Yên Nhiên đều đang bị họ ôm ở trong tay rồi còn đâu nữa, nhìn lên, máy vi tính của Tiết Băng đang đặt đường hoàng trên mặt bàn.

Ha ha, trong lúc này chị em ta không khách sáo nha, Lâm Thư mở máy vi tính của Tiết Băng lên, mặt khẩu của cả bốn máy vi tính trong ký túc xá đều là 123321, cho nên Lâm Thư không uống sức liền háng háng đăng nhập.

Đột nhiên nhớ mấy ngày trước Tiết Băng có nói đến tiểu thuyết đề cử, Lâm Thư liền thuận tay mở ổ D ra, nhưng không ngờ tới, nhìn thấy một tài liệu giáp được đặt tên là “ảnh chụp”. Tiết Băng trở nên văn nghệ từ bây giờ vậy, Lâm Thư “Chắc, chắc” hai tiếng, vốn không định “Rình coi” nhưng không biết vì cái gì, ma xui quỷ khiến “tiện” tay mở ra.

Lâm Thư trầm mặc....

Bên trong đều là các ảnh chụp, hơn nữa, tất cả đều là cùng một người - Tô Mặc

Lúc dậy học khoe miệng thoáng mỉm cười, trong trường học vô tình bắt gặp được nụ cười nhàn nhạt, rõ ràng đều là những cử chỉ rất nhỏ, nhưng đều được Tiết Băng chụp lại tất cả. Nhìn lại cẩn thận, bước ảnh trong chơi xuân và bức ảnh đêm hôm đó Tô Mặc đón cô đứng trên diễn đàn đều lặng lẽ đặt ở đây

Trong lòng Lâm Thư run lên, tay run run, đóng máy vi tính lại

Dường như không cần nói đáp án cũng biết. Chỉ là, Lâm Thư thà lựa chọn vĩnh viễn không biết sự thật.

“Thế nào, tìm được cách giải quyết chưa?” thấy sắc mặt biến hóa của Lâm Thư, Tiểu Đồng có chút nghi ngờ.

Một lúc lâu sau, Lâm Thư mới tìm được giọng nói của mình: “Ừ, không có việc gì rồi”

Thật sự, chuyện gì cũng không có

Trên thế giới này có nhiều người thà rằng sống ở trong giả dối, cũng không muốn đối mặt với sự thật, có lẽ là bởi vì những sự thật đó quá mức tàn khốc, quá mức đậm đà máu tươi.

Có đôi khi, cần gì phải sống tỉnh táo?

Lâm Thư ngơ ngác ngồi nhìn, nhìn vị trí của Tiết Băng, một lúc lâu không nói gì. Bây giờ nghĩ lại, tất cả đều có thể hiểu rõ ràng.

Tô Mặc không nói cho cô biết rốt cuộc là người nào tạo ra topic kia ở trên diễn đàn, không phải là vì anh không tra ra được, mà vì anh không muốn nói cho cô biết đáp án.

Thật ra thì, đáng lẽ phải phát hiện ra từ lâu mới đúng. Lần đầu Tiết Băng nhìn thấy Tô Mặc, chính là dáng vẻ “Hoa si”, hơn nữa dáng vẻ “Hoa si” đó không hề giống với những lần trước đây, đó là sùng bái, phức tạp hơn so với thích..... chính là yêu

Tiểu Đồng nhiều lần nhắc nhở cô không nên đem chuyện Tô Mặc là bạn trai của cô nói ra, không phải là sợ người khác đồn đại, chỉ là sợ Tiết Băng biết.

Lúc đi chơi xuân, Tiết Băng vô tình cố ý thăm dò, cũng không phải là bắt quái, mà là vì cô ấy muốn biết, rốt cuộc Tô Mặc có phải là hoa đã có chủ hay không.

Lúc đi hát Karaoke, ánh mắt phức tạp kia của Tiết Băng, không phải là hoài niệm tình bạn tốt đẹp của bốn người, mà là đang do dự lần cuối, có muốn được ăn cả ngã về không hay không, tạo ra cái topic kia trên diễn đàn của trường học.

Sau topic đó, LZ không xuất hiện nữa, không phải là vì trốn ở một chỗ chế giễu, mà là vì.... Tiết Băng cảm thấy áy náy.

Thì ra là thế

Lâm Thư hung hăng véo vào lòng bàn tay mình, đem cảm giác chua xót nuốt xuống, từ khóe mắt chảy ra chất lỏng, theo lông mi run rẩy, toàn bộ biến mất.

Những người xung quanh một mực bảo vệ cô, cho dù là Tô Mặc hay là Tiểu Đồng, như vậy cô làm sao có thể để cho bọn họ biết.

Có một số việc, bản thân nhất định phải đối mặt mới được.

Từ chối đi tới căn tin cùng Tiểu Đồng và Liễu Yên Nhiên, Lâm Thư gọi điện thoại cho Tiết Băng.

Buổi sáng lúc ngủ dậy, Tiết Băng đã ra ngoài, lúc đi ngủ rồi Tiết Băng mới chậm chạp trở về. Thỉnh thoảng gặp mặt một lần, cô ấy chỉ mỉm cười nói đang bận chuyện tìm nơi thực tập

Nhưng mà, chỉ vì chuyện đó mà bận đến mức như vậy sao? Chỉ có thể là đang trốn tránh mà thôi

“Này?” Giọng nói của Tiết Băng hình như có chút mất tự nhiên

“Tiểu Băng, bây giờ có bận không?”

Tiết Băng lập tức có chút ấp úng: “Tớ...”

“Cho dù cậu có bận đi nữa, tớ vẫn muốn gặp cậu một chút, có được không?” Lâm Thư cắt đứt do dự của Tiết Băng, dứt khoát nói

“Được”

Bất kể là đầu bên này điện thoại hay đầu bên kia, hai người đều thở dài, cho dù là tình cảm bốn năm thân thiết, cũng đã không còn đường sống vẹn toàn rồi.

Từ lúc cái topic kia được tạo nên, có một số việc đã không thể vãn hồi rồi. Tiết Băng không phải là không biết điều này.

Hết chương 43

44. Chương 44

Sắc trời đã dần dần tối, ban đêm màu thu vẫn có chút lạnh lẽo, Lâm Thư mặc áo khoác đi về phía sân thể dục của trường học

Trên đường lớn của trường, hai hàng cây hương nhân lúc này đã mơ hồ chuyển màu, bị gió đêm thổi sột soạt, khiến cho người nghe cảm giác hoang vu. Lâm Thư kéo cổ áo khoác cao lên

Từ xa Lâm Thư đã nhìn thấy Tiết Băng đang ngồi trên bậc thang của bãi tập, ánh trăng nhẹ hắt vào, mang theo một chút dịu dàng

Lâm Thư chạy đến ngồi đối diện với cô ấy: “Tiểu băng”

Tiết Băng giương mắt nhìn về phía Lâm Thư, Lâm Thư sưng sốt, đó là một đôi mắt lạnh lùng

Ở trong mắt Lâm Thư, Tiết Băng không giống như Tiểu Đồng thỉnh thoảng ngang ngược thô bạo, nói lời độc ác; cũng không giống như Liễu Yên Nhiên, một người trên thông thiên văn dưới thạo địa lý, không gì không làm được, tất nhiên đầu óc cũng không vận vẹo giống như cô. Có thể nói, ở trong ký túc xá Tiết Băng là một người bình thường nhất (Chứng tỏ phòng tiểu thư toàn người bất bình thường hử)

Nếu không phải là chứng cứ xác thực, thì làm thế nào Lâm Thư cũng không tin, Tiết Băng đâm cô một dao sau lưng

Hai người ngồi trầm mặc một lúc, Lâm Thư chậm rãi hỏi: “Tại sao phải làm những việc như vậy?”

“À” Tiết Băng đột nhiên bật cười: “Tiểu Thư, cậu không hiểu thật hay là giả bộ không hiểu? tớ thích Tô Mặc, không, tớ yêu Tô Mặc, tớ ghen tỵ với cậu”

“Có cần thiết phải làm như vậy không” Lâm Thư liếc nhìn Tiết Băng.

Tiết Băng cũng không trả lời, mà lại ngoặt lại, hỏi Lâm Thư một vấn đề khác: “Chắc cậu đã biết thân phận của Tô Mặc rồi?”

Lâm Thư gật đầu một cái, nhưng lại có chút kinh ngạc nhìn về phía Tiết Băng, thân phận của Tô Mặc, cũng không có nhiều người biết, nhìn dáng vẻ của thầy chủ nhiệm, chắc là cũng vừa mới biết không lâu, nhưng mà, Tiết Băng làm thế nào lại...

“Cậu muốn hỏi tớ rằng làm sao tớ biết Tô Mặc và nhà họ Tô” Tiết Băng nhìn dáng vẻ có chút ngu ngơ của Lâm Thư, hé miệng cười.

“Lần đầu tiên tớ nhìn thấy Tô Mặc, là chuyện năm năm trước”

“Mặc dù Tô Mặc là con trai độc nhất của nhà họ Tô, nhưng không hề phô trương, không xuất hiện trước mặt giới truyền thông, nhưng mà, có một lần tớ cùng cha mình đến nhà họ Tô tham gia một bữa tiệc, lúc ấy tớ đã gặp được anh ấy”

“Mặc dù chỉ là vừa gặp, nhưng lúc ấy tớ nghĩ, một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, phải là người như thế nào mới có thể xứng đôi?”

“Có lẽ đó chính là chấp niệm, tớ muốn cố gắng để mình trở nên ưu tú hơn một chút, cho dù ghét nhất là đi học, tớ vẫn tự an ủi mình, chỉ thoáng đến gần anh ấy cũng được”

“Nhưng mà, khiến cho tớ kinh ngạc nhất chính là không ngờ gặp được Tô Mặc trong trường đại học.... tớ vốn cho rằng anh ấy sẽ thừa kế sự nghiệp của nhà họ Tô, không ngờ, Tô Mặc vĩnh viễn đều nằm ngoài dự đoán của mọi người, không có nằm ở trong sự không chắc”

“Tớ càng tin rằng đây là duyên phận. Cho dù chỉ là đứng từ xa nhìn anh ấy, tớ cũng thầm cảm thấy vui vẻ”

“Các cậu nói tớ là hoa si, tớ một chút cũng sẽ không phản đối, bởi vì, Tô Mặc đối với tớ mà nói, là một người đặc biệt nhất”

“Nhưng mà.... tớ không ngờ, Tô Mặc lại chọn cậu”

“So với cậu tớ gặp anh ấy trước, so với cậu tớ yêu anh ấy hơn. Vì để đứng ở bên cạnh anh ấy, tớ luôn luôn cố gắng, còn cậu đã làm được cái gì? Trừ bỏ nói trêu chọc nói đùa mấy câu, rốt cuộc cậu dựa vào cái gì mà có thể sống vai cùng anh ấy?”

Tiết Băng kính động nhìn về phía Lâm Thư trong ánh mắt mang vẻ đau đớn không thể làm gì. Lâm Thư chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện như vậy, trong nhất thời sửng sốt, không biết nên nói những gì. Nhìn Lâm Thư, Tiết Băng lộ ra một nụ cười tự giễu, tiếp tục nói:

“Thời gian năm năm, lại bị cậu hoàn toàn đánh tan trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, cái này bảo tớ làm sao có thể cam tâm?”

“Rõ ràng là cậu không biết gì về Tô Mặc hết....”

“Trước đây Tô Mặc không muốn trở về nhà họ Tô tiếp nhận công ty, cũng quyết không dùng đến thế lực nhà họ Tô để giải quyết vấn đề, nhưng mà, lần này.... anh ấy lại vì cậu, tạo áp lực với thầy chủ nhiệm, chắc hẳn sẽ phải trả ra một cái giá, chính là từ chức trở về tiếp quản công ty rồi?”

“Rốt cuộc là cậu có chỗ nào để thu hút Tô Mặc, khiến cho anh ấy trở nên như vậy?” Tiết Băng thở dài một tiếng

“Có lẽ là trời sinh tớ đã là bỏ đi rồi”

Căn bản không nghĩ Lâm Thư sẽ trả lời như thế, Tiết Băng nghe xong trở mắt nhìn Lâm Thư khê nâng khóe miệng

“Cậu phải nói là trời sinh cậu đã không có chí tiến thủ?”

Tiết Băng cười “Xì”, vốn còn đang đắm chìm trong hồi ức đau thương, nghĩ tới một câu nói hoa mỹ khuôn cách: “Nếu nói là vô duyên, tại sao kiếp này còn phải gặp anh”, bỗng dưng bị Lâm Thư quấy nhiễu như vậy, ngược lại không biết trả lời như thế nào.

Thấy Tiết Băng nhìn cười không được, khóe miệng Lâm Thư mỉm cười mở rộng chút xíu: “Tiết Băng, so với năm năm của cậu, có lẽ thực sự tớ không đáng được nhắc tới, nhưng mà.... vận mệnh, thực sự là một điều rất huyền ảo”

“Đúng là Tô Mặc còn giấu tớ rất nhiều chuyện, nhưng mà tớ cũng không phải là không biết gì cả. Tớ biết rõ anh ấy thích ngồi ở ghế mây, cầm một quyển sách, phơi ánh nắng mặt trời; tớ biết rõ bình thường anh ấy cũng không thích đeo mắt kính, một đôi mắt phóng điện ma mị khắp nơi; tớ biết anh ấy ghét nhất đồ ngọt, thói quen lúc sáng sớm tỉnh dậy là uống một ly sữa tươi...”

“Trên thế giới này, không phải tất cả chuyện gì chờ đợi, trả giá, thì chắc chắn sẽ có thu hoạch, đặc biệt là trong tình yêu”

“Tiểu băng, có lẽ cậu gặp được Tô Mặc trước, nhưng mà cậu không nắm bắt được, cho dù không thể cùng anh ấy sống vai thì sao? Cái chúng ta học được không phải là sự dần trưởng thành sao?”

“Tình cảm ba năm giữa chúng ta, chẳng lẽ thật sự kém hơn so với chấp niệm của cậu đối với Tô Mặc sao?”.

Rất lâu sau, Tiết Băng cũng không có có chuyện.

Cái gì là vô văn cứ, cái gì là chân thật?

Tình yêu đối với Tô Mặc, cuối cùng cũng chỉ là tự mình diễn một vai kịch, quay đầu lại, trắng trong nước, hoa trong kính. Còn tình bạn với Lâm Thư, lại ở bên cạnh mình có thể chân thật chạm tới, chỉ tiếc, bị cô dứt khoát cắt đứt. Từ đây không trở về được như ban đầu nữa rồi.

Lâm Thư tiến tới bên cạnh Tiết Băng, lặng lẽ ôm Tiết Băng vào lòng: “Tiểu băng, cậu sẽ gặp được một người yêu cậu, người quý trọng cậu, chỉ là, thật xin lỗi...”

Xin lỗi, thật sự không thể tha thứ, cho dù cậu có nỗi niềm khó nói, nhưng mà cảm giác bị phản bội, Lâm Thư không bao giờ muốn nếm thử. Cô không phải là hoa liên đăng, không thể dùng sự khoan dung tha thứ để đối đãi với tất cả ác ý.

Dĩ nhiên Tiết Băng hiểu ý của cô, đưa đôi tay ra, ôm thật chặt

Một lần cuối cùng.

Gương vỡ lại lành? Nhưng cái khe hở kia làm thế nào cũng không thể khép lại được, thay vì sau này phải ôm sự hoài nghi xa cách hư tình giả ý, thận trọng, thì chỉ bằng kết thúc vào lúc này.

Cảm ơn cậu, đã từng đem đến cho tớ sự vui vẻ, cảm ơn cậu, đã từng trải qua những ngày tháng rực rỡ nhất cùng tớ.

“Tiểu Thư, tớ muốn mình sẽ hạnh phúc hơn so với cậu”

“Ừ”

Lâm Thư nhắm mắt lại, mở mắt ra thì trong lòng trống không, Tiết Băng đã rời đi.

Trong lúc giật mình nói tới đêm hôm đó đi hát KTV < một=“” người=“” như=“” mùa=“” hạ,=“” một=“” người=“” như=“” mùa=“” thu=“”>>, Không khỏi khẽ rên lên

”Bạn kéo tôi ra khỏi một mối tình phong tuyết

Tôi công bạn chạy ra khỏi giấy mơ tan vỡ”

Chẳng qua, lần này, chúng ta chưa thoát được.

Lúc này Lâm Thư vẫn đang rất đau buồn, đột nhiên nghe thấy một giọng nói bi thương: “Cậu hát làm người tay bỏ chạy rồi....”

“A....” Lâm Thư kinh sợ, đêm khuya như này rồi, là người nào chứ? Ngẩng đầu, không ngờ lại nhìn thấy Thẩm Thần Triệt.

“Một mình cậu ở trong này làm gì?” Lâm Thư cau mày, chán ghét liếc nhìn Thẩm Thần Triệt một cái, không bắt ngờ chút nào khi nhìn thấy trên tay cậu ta đang cầm một túi nhỏ đựng bánh bao.

“Hù dọa cậu” Thẩm Thần Triệt cực kỳ thành thật, Lâm Thư.... cực kỳ phẫn nộ.

“Muốn ăn không?” Thẩm Thần Triệt đột nhiên đưa chiếc túi nhỏ đựng bánh bao trên tay cho Lâm Thư.

Lâm Thư không hiểu: “Làm gì?” tự nhiên có lòng tốt như vậy, rất kỳ lạ.

Thẩm Thần Triệt nghiêng đầu, suy nghĩ trong chốc lát, chậm rãi nói: “Tâm trạng không vui, ăn chút gì đó, sẽ rất tốt.”

Lâm Thư: Thật ra thì Tiểu Thẩm, cậu cũng có một mặt lương thiện đó chứ. Nghĩ như vậy, cầm một cái bánh bao, ném vào trong miệng: “Tại sao cái bánh bao này có mùi vị lạ vậy?”

“Tôi rắc hạt tiêu”

Thẩm Thần Triệt, cậu #@%&.....

Tâm trạng Lâm Thư không tốt, Thẩm Thần Triệt cũng chẳng muốn chủ động mở miệng, vì thế, hai người cứ ngồi ở bậc thềm như vậy, tắm ánh trăng.

“Tiểu Thẩm này, cậu nói xem, nếu thật lòng yêu một người, cậu sẽ làm gì?”

“Tôi không phải là chị Chi Tâm....”

“Cậu không thể an ủi tôi một chút sao”

Thẩm Thần Triệt:

“Tôi sẽ đặt ở trong lòng hấp, hấp lên, rồi lấy ra, sau đó, ăn hết”

Lâm Thư im lặng.

“Tiểu Thẩm à, tôi đang nói là người cậu yêu, chứ không phải bánh bao cậu thích nhất.”

Thẩm Thần Triệt cực kỳ vô tội, cậu thích chính là bánh bao mà, mềm mai, cầm trên tay cảm giác rất tuyệt, cắn cũng rất ngọt, ăn thật ngon....bánh bao.

Vô tội nhìn Lâm Thư, Lâm Thư không nhịn được bịt kín hai mắt: “Cậu đừng có giả bộ làm thỏ con vô tội, hợp kim titanium chọc mù mắt tôi rồi” Bề ngoài giống như thỏ con vô tội, nhưng chỉ cần lắc mình một cái liền trở về với bản chất đen tối.

“Ôi, tại sao số tôi lại khổ như vậy chứ....” Lâm Thư than thở.

Thẩm Thần Triệt không hiểu: “Số khổ?”

Lâm Thư phẩy tay một cái, vẻ mặt chán ghét: “Nhóc con, tránh ra một bên đi, đừng có ngồi đó đoán mò tâm tư của phụ nữ”

“Tôi không đoán mò tâm tư của phụ nữ, lần nào cũng đều là do chính cậu chủ động nói cho tôi biết”

Hình như thật sự là như vậy thì phải, Lâm Thư lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Cảm thấy yêu một người rất mệt mỏi” Mặc dù ở trước mặt Tiết Băng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nhưng trong lòng Lâm Thư lại lo lắng bất an, Tô Mặc biến thành một người hoàn toàn xa lạ như vậy, cô phải đối mặt với anh như thế nào đây? Giữa hai người tại sao lại có khoảng cách lớn vậy chứ?

Những vấn đề này, mấy ngày nay Lâm Thư nghĩ cũng không dám nghĩ tới, nên mới trốn tránh Tô Mặc.

“Vì sao lại mệt? Theo như suy nghĩ của người bình thường, không phải tình yêu tràn ngập ngọt ngào sao?”

“Người bình thường.... Cậu nói cứ như cậu là người ngoài trái đất vậy”

“Thật ra thân phận thực sự của tôi là người sao hỏa, vì tấn công trái đất, nên tới đây để làm gián điệp, thám thính tin tức”

“Bốp....” Lâm Thư đập vào đầu Thẩm Thần Triệt một cái: “Vì bảo vệ hòa bình của trái đất, tôi quyết định tiêu diệt cái tên yêu nghiệt là cậu”

Mặc dù chơi đùa châm chọc với Thẩm Thần Triệt, đúng là không có câu trả lời gì, nhưng mà tâm trạng Lâm Thư cũng khá lên không ít.

Cùng lắm thì nước đến đất ngăn, binh đến tướng chặn.

Hết chương 44

45. Chương 45

46. Chương 46

“Tô Mặc không phải là con trai ruột của bác” mẹ Tô dừng động tác gõ ly thủy tinh lại, nhìn Lâm Thư, chậm rãi nói

Lâm Thư sửng sốt, tròn to cặp mắt nhìn mẹ Tô, không biết nên phản ứng như thế nào

Chuyện này thực ra cũng không phải là chuyện ngày xưa phức tạp gì.

Trong một đêm mưa ba mươi năm trước, một đôi vợ chồng trẻ tuổi lén lút chạy vào ngôi biệt thự mà ngày thường tuyệt không dám đặt chân vào, đem đứa bé vừa mới sinh, cẩn thận từng li từng tí đặt ở dưới mái hiên một gia đình

Đối với cặp vợ chồng này mà nói, nuôi sống chính mình đã là một chuyện không dễ dàng gì, huống chi lại thêm một người? Bọn họ không có khả năng mua cho đứa bé sữa bột, cho đứa bé đi học. Thay vì để cho đứa bé đi theo bọn họ chịu cực khổ, chi bằng đưa cho gia đình tốt bụng.

Người phụ nữ miễn cưỡng dựa vào lòng người chồng, nhìn đứa bé mắt nhắm chặt tay ngủ say sưa, lo âu hỏi: “Ngộ nhỡ, bọn họ đưa con vào cô nhi viện thì làm thế nào?”

Dù sao cũng là một đứa con đứt ruột sinh ra, tóm lại là có chút không nỡ.

Người chồng thở dài một cái, nếu không thật sự cùng đường thì....

“Yên tâm đi, mấy ngày trước, đọc qua một bài phỏng vấn, đây chính là nhà họ Tô, mặc dù đại phú đại quý, nhưng vẫn chưa có con. Nghe nói bọn họ cũng khá tốt bụng, không đến mức ngược đãi con chúng ta đâu”

Ngồi xổm xuống cầm bàn tay nhỏ bé của cục cưng, một giọt nước mắt của người phụ nữ rơi xuống: “Thực xin lỗi”

Nói xong, bấm chuông cửa, cùng người chồng trốn mở một góc, nhìn quản gia mở cửa, kinh ngạc ôm lấy cục cưng.

Ngoài cửa, hai người bước đi được ba nước liền quay đầu lại, lưu luyến không rời đi.

Trong nhà, cục cưng dường như ý thức được điều gì đó, mở hai mắt ra, nhìn thấy vợ chồng nhà họ Tô hoàn toàn xa lạ, sau đó nhếch môi, ngậy ngốc nở nụ cười

Ngày hôm sau, nhà họ Tô liền có thêm một miệng ăn.

Nhà họ Tô đối với đứa con trai duy nhất Tô Mặc này có thể nói là rất cưng chiều

Ngoại trừ mấy người lớn, thì không có ai khác biết thân phận thực sự của Tô Mặc

Mà quyền thế nhà họ Tô, nhất định khiến cho Tô Mặc từ nhỏ trở thành thiên chi kiêu tử.

Khi đó, ở trong khu có hai tiểu bá vương, một người là Cố Minh, người còn lại chính là Tô Mặc. Từ trước tới nay Tô Mặc đều không thích Cố Minh, rõ ràng Tô Hoãn là em gái của anh, nhưng mà, lúc nào cũng ở bên cạnh Cố Minh, vui vẻ gọi: “Anh cố, anh cố...”

Còn khi nhìn thấy anh, lại là: “Mặc Mặc, Mặc Mặc...” Giọng điệu hoàn toàn không coi trọng anh.

Tô Mặc khó chịu, liền muốn bắt nạt Tô Hoãn, kéo tóc buộc đuôi ngựa của cô, làm bẩn váy của cô, thấy cô khóc sụt sùi oán giận đi tìm Cố Minh, mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Mặc dù, càng về sau, đối diện với Cố Minh càng chém giết thâm hiểm.... Tất nhiên, Tô Mặc nhỏ hơn một tuổi dĩ nhiên không thể đánh lại Cố Minh, thường bị đánh đến chảy máu. Trở về nhà, ngay cả ba mẹ Tô cũng không nhận ra con trai

Cứ như thế, Tô Mặc cố gắng nghiêng lợi, quan sát Cố Minh một thời gian dài. Cuối cùng tìm được một cơ hội, nhân lúc Cố Minh ngủ ở trong sân, lặng lẽ giữ chặt anh ta. Đợi đến lúc Cố Minh ý thức được không thể chịu được đã tỉnh lại, liền nhìn thấy vẻ mặt dương dương tự đắc của Tô Mặc.

Khinh thường mất kinh châu mà, lần đầu tiên, Cố Minh bị Tô Mặc đánh cho thâm.

Cái đuôi nhỏ của Cố Minh - Tô Hoãn, nhìn thấy Cố Minh mặt mũi bầm dập đáng vẻ quần bách, biết được kẻ đầu sỏ gây ra là “lão ca” nhà mình, vô cùng oán giận, kêu la lập tức muốn đi tìm Tô Mặc trả thù

Tô Mặc tự cho là làm được một chuyện cực kỳ tốt, đang chờ Tô Hoãn dùng ánh mắt kính nể nhìn mình, thật không nghĩ đến, Tô Hoãn vừa về tới nhà, không nói hai lời, liền cầm cái gối, hung hăng đánh anh.

“Đau quá, Tiểu Hoãn, em làm gì thế...”

“Khốn kiếp, dám đánh lén anh Cố, thật không có nhân phẩm”

“Này, này, Tiểu Hoãn, em đừng có mới nởi cũ, anh mới là anh của em đấy?”

“Ai có loại anh như anh!” Tô Hoãn nhớ tới thương tổn của Cố Minh, giận ghê gớm, xuống tay càng độc ác.

“Anh chính là anh em, cho dù em có đánh lại với Cố Minh đi nữa, thì anh em vẫn là anh” Tô Mặc cũng tức giận, trầm giọng nói.

Tô Hoãn gào lên: “anh mới không phải anh trai tôi, anh căn bản không phải con trai bác cả”

Sắc mặt Tô Mặc biến đổi: “Em nói cái gì?”

Lúc này mới ý thức được bản thân đã nói ra chuyện không nên nói, Tô Hoãn dừng động tác trên tay, che miệng lại, cực kỳ ảo não.

“Nói cho anh biết” Tô Mặc khó che giấu được vẻ mặt tiểu bá vương không ai bì kịp, nghiêm túc nhìn Tô Hoãn.

Dường như cảm nhận được khí thế của Tô Mặc, Tô Hoãn chậm rãi nỉ non: ” Là lần trước tôi nghe thấy ba mẹ nói chuyện, tôi không biết...”

Tô Mặc trầm mặc

Vì vậy, mùa hè năm mười lăm tuổi ấy, Tô Mặc tìm được tờ giấy chứng nhận nhận nuôi, tìm được cha mẹ ruột từng ném anh đi. Nhưng, khi nhìn thấy người em trai đi bên cạnh cha mẹ ruột, Tô Mặc không có tiến lên nữa.

Đối với bọn họ mà nói, lúc trước có thể nhẫn tâm vứt bỏ đứa con của chính mình, không hề chỉ là vì bọn họ không nỡ để con trai đi theo bọn họ sống những ngày nghèo khổ, có lẽ, bọn họ biết, khi bọn họ có khả năng nuôi nấng con cái, bọn họ hoàn toàn có thể sinh được một đứa con khác.

Khi trở lại nhà họ Tô, Trong cái phút chốc Tô Mặc đột nhiên cảm thấy thế sự biến đổi.

Vốn dĩ, bản thân vẫn là người được cưng chiều vô cùng, nhưng tỉnh lại, lại phát hiện, anh chẳng qua chỉ là kết quả của sự cảm thông của nhà họ Tô mà thôi.

Tô Mặc không có bất kỳ lý do gì đi oán giận vợ chồng nhà họ Tô, ngược lại, lại hiếu kính với bọn họ tăng lên mấy phần. Nếu không phải là bọn họ, rất có thể anh đã bị vứt bỏ ở trong cô nhi viện rồi. Trong thời gian dài từ trước tới nay, nhà họ Tô đã mang lại cho anh rất nhiều ấm áp tuyệt vời

Anh yêu mỗi người trong nhà họ Tô, vì bọn họ lương thiện, nhưng mà, anh làm thế nào cũng không thể vô lại tùy hứng đối với vợ chồng Tô gia như trước được. Anh không dám, anh sợ có một ngày, cuối cùng vợ chồng Tô gia sẽ ghét bỏ anh, ghét bỏ anh không đủ trưởng thành, không đủ xuất sắc. Có phải sau khi mất đi, mới biết thế nào là xót xa.

Tất cả mọi người nói, con trai độc nhất của Tô gia, hình như đột nhiên trưởng thành

Nhưng mà, chỉ có người trong Tô gia mới biết được nguyên nhân thực sự trong đó.

Mười tám tuổi, Tô Mặc xách hành lý, đi đến nước Mỹ. Từ đó về sau, đi làm, đi học, đều dựa vào chính mình, từng bước từng bước đi qua.

Vợ chồng Tô gia lo lắng anh không thể chịu đựng được, rất nhiều lần muốn kéo anh về, nhưng mà, Tô Mặc chỉ nhàn nhạt cười: “Ba mẹ, con không thể vĩnh viễn sống dưới sự che chở của ba mẹ”

Thời gian tám năm, cứ đến cuối tuần Tô Mặc đúng hẹn gọi điện thoại về nhà, nhưng không về nước lần nào.

Tô Hoãn dần dần lớn lên, ý thức được rốt cuộc lúc trước cô làm sai chuyện gì, cố gắng nói lời xin lỗi với Tô Mặc, nhưng Tô Mặc ở trên màn hình máy vi tính, cách một biển thái bình dương, nói: “Không sao”

Từ ông cụ của Tô gia, cho tới Tô Hoãn, cũng không biết, nói sự thật cho Tô Mặc, rốt cuộc có phải là chính xác hay không. Nếu như, ngày đó không có xảy ra chuyện này, có thể là Tô Mặc bây giờ vẫn như cũ không buồn không lo, hoặc là biến thành một công tử nhà giàu ăn chơi trác táng, nếu như vậy, bọn họ làm sao có thể sẵn lòng quan tâm đến anh như bây giờ?

Sự ràng buộc của tình thân, cũng không nhất định phải hình thành trên cơ sở huyết thống, không phải sao?

Tô gia chỉ có hai đứa bé, một là Tô Mặc, một là Tô Hoãn

Sản nghiệp khổng lồ của Tô gia, cũng chỉ có hai người đó có thể thừa kế. Nhưng mà, Tô Hoãn sống thực sự quá mức nhàn nhã thoải mái, thà rằng làm một nhà báo bình thường, cũng không muốn lợi vững nước đục này, sau khi gả cho Cố Minh, càng ngày càng thoải mái. Cho nên, toàn bộ áp lực liên đặt trên vai Tô Mặc.

Nhưng mà, từ nước Mỹ trở về, lại lựa chọn làm giảng viên trường đại học B, dứt khoát từ chối mấy lần dụ dỗ lẫn cưỡng ép của ông cụ Tô gia.

“Cháu không có tư cách”

Vĩnh viễn đều là một câu như thế. Ông cụ Tô vì vậy cực kỳ nhứt đầu. Tô Mặc rõ ràng cố chấp không muốn làm người thừa kế của Tô gia.

Đứa cháu trai này như thế nào, ông cụ Tô làm sao lại không biết? Vậy mà, Tô Mặc lại cứ cứng mềm đều không chịu ăn. Một mình ở bên ngoài thuê nhà trọ, cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua, xem ra giống như đường làm quan rộng mở.

Nếu Tô Mặc dựa vào quyền thế Tô gia làm một việc gì đó, như vậy ông cụ Tô sẽ có đầy đủ lý do ép Tô Mặc trở về, nhưng mà, hai năm, Tô Mặc hoàn toàn dựa vào chính bản thân, từng bước từng bước một bước đi.

Ông cụ Tô gần như đã muốn buông tha rồi

Ai ngờ đâu, Tô Mặc lại về nhà, cầu xin ông giúp đỡ một người con gái, không sai, một người con gái! Ông cụ Tô bị sợ đến cảm thiếu chút nữa rơi xuống

Sau khi xảy ra chuyện năm mươi tám tuổi, Tô Mặc đối với tình yêu đã chán nản, hầu như không có một cô gái nào có thể lọt vào mắt anh. Mặc dù không ít bạn gái, nhưng để thật lòng thì, lại giống như đám rỗng hang hổ. Cho nên đã ba mươi tuổi rồi mà vẫn là người cô đơn. Nhưng mà, lần này lại vì một cô gái, cam tâm trở lại

Cơ hội như này, không được uống phí, ông cụ Tô nhân cơ hội đưa ra điều kiện tiếp quản công ty, Tô Mặc không muốn đồng ý, nhưng cũng không có cách nào khác, đành phải đồng ý.

Còn sự tồn tại của Lâm Thư, ở trong mắt người của Tô gia, tự nhiên trở nên không tầm thường.

Đó là vì sao, hôm nay mẹ Tô lại xuất hiện ở đây.

Tất cả mọi người trong nhà họ Tô, đều đang chờ đợi, Tô Mặc có thể buông bỏ hết những vướng mắc trong lòng.

Lúc mẹ Tô nói xong, vẻ mặt ảm đạm, rõ ràng là đối với hành động của Tô Mặc trong những năm tháng gần đây, cực kỳ khổ sở.

Lâm Thư đột nhiên nhớ lại đêm giao thừa - đêm ba mươi, vì sao lúc Tô Mặc nhắc tới nhà lại có tâm trạng phức tạp như vậy, cũng không phải là chán ghét, mà là mong muốn.

Rõ ràng là muốn ở bên cạnh người thân, nhưng mà, trước sau đều cảm thấy bản thân mình hoàn toàn xa lạ, cho nên, mới vùng vẫy không thôi như vậy?

Buồn cười tự xem nhẹ mình, rồi lại khiến cho người ta cảm thấy thật thảm thương

Lâm Thư cố gắng tiêu hóa những tin tức này, chỉ cảm thấy cuộc sống quá muôn màu muôn vẻ. Vốn dĩ cô chỉ muốn làm một người khiêm tốn, bình bình phàm phàm trải qua những ngày tháng yên ổn, nhưng mà.... vì sao, từ sau khi quen biết Tô Mặc, tất cả mọi chuyện đều phát triển ngược lại chứ?

Nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của mẹ Tô, Lâm Thư nhất thời nghẹn lời, muốn từ chối lại phát hiện căn bản không từ chối được.

Chỉ cần dính dáng đến Tô Mặc, Lâm Thư sẽ hốt hoảng, mà một khi hốt hoảng, sẽ làm ra chuyện không thể cứu vãn được

Lâm Thư nắm chặt tờ giấy mẹ Tô đưa cho cô, đứng ở trước cửa chính chỗ Tô Mặc, do dự không đi lên. Thật sự là khờ ghê gớm, tại sao lại nhất thời xúc động đồng ý vậy chứ?

Hết chương 46

47. Chương 47

“Hối hận” hai chữ này, trong cuộc đời cho dù bạn cẩn thận như thế nào đi nữa, cũng khó tránh khỏi việc ba bốn lần xuất hiện hai từ này

Đối với Tô Mặc mà nói, lần đầu tiên là cái ngày năm anh mười lăm tuổi, lần thứ hai là một ngày mùa đông năm anh mười tám tuổi. Lần thứ ba là bây giờ...

Cay đắng uống cạn một ly rượu, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng nhức nhối đau xót.

Lúc trước, sau khi biết mình và Tô gia không có quan hệ huyết thống, mặc dù rất chán nản, nhưng mà sau khi trải qua một đêm cũng hiểu ra, sự ràng buộc của tình thân không nhất thiết phải dùng huyết thống để gắn bó.

Trước đây, sau khi bỏ rơi không chút thương tiếc, mặc dù đau lòng, nhưng mà cũng chỉ là buồn bã đau thương trong ba ngày sau đó, trong lòng cũng hiểu được, tình yêu cũng có lúc không chống lại được sự tấn công mạnh mẽ của tiền tài và quyền thế.

Mẹ Tô từng nói với Tô Mặc một câu như này: Người bạc tình, nếu như lại thật lòng, sẽ là chuyện cực kỳ đau khổ

Dường như trong lúc này Tô Mặc mới giật mình hiểu được ý của mẹ Tô, bởi vì tâm trạng lúc này của anh, thật sự là - cực kỳ đau lòng

Lần lượt nghĩ lại những hành động của mình, cuối cùng Tô Mặc đưa ra một kết luận: Chết tiệt, không ngờ anh đối với Tiểu Bạch Thỏ gốc ghêch kia, lại thật lòng quan tâm.

Có câu nói: Con người luôn luôn sau khi mất đi mới hiểu được ý nghĩa của việc “Quý trọng”.

Nhưng mà, Tô Mặc lại cảm thấy, tình hình bây giờ của anh, sau khi hiểu được ý nghĩa của việc “Quý trọng”, thì lại mất đi người anh trân quý nhất

Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, thì cho dù có làm gì anh đi nữa, anh cũng sẽ không bao giờ mà nói ra những lời như vậy với Hạ Tề trong lúc tức giận, làm cho Tiểu Bạch Thỏ hiểu lầm; không, phải là trước đó nữa, anh tuyệt đối không ra khỏi nhà mượn rượu giải sầu, nói không chừng, có thể đợi đến lúc Tiểu Bạch Thỏ đến nhà tìm anh, sẽ lập tức giải quyết Tiểu Bạch Thỏ theo hình thức OOX, đỡ cho việc anh phải giống như con thiêu thân; đợi đã, tốt nhất là nên tìm đến nguyên nhân trước trước đó nữa, con mẹ nó anh không nên ngu ngốc đồng ý với Tiểu Bạch Thỏ cùng cô đến khu vui chơi, như vậy sẽ không gặp phải cái tên phiền toái Trác Dịch kia rồi

Không sai, Trác Dịch chính là tên phiền phức lớn

Đối với việc xuất hiện của Trang Hiểu Hàm, Tô Mặc nhìn ra được, Tiểu Bạch Thỏ cũng không vui vẻ, miễn cưỡng cười vui, lý do chỉ sợ chính là cái tên sinh viên Trác Dịch mà thôi. Chỉ cần vừa nghĩ tới, là có thể đoán ra ngọn nguồn sự việc.

Bởi vì, chỉ cần nhìn qua, cũng nhìn ra Tiểu Bạch Thỏ rất để ý tên Trác Dịch này.

Hồng hạnh vượt tường, nhất định phải dứt khoát cắt đứt cái suy nghĩ này!

Mạnh tay bẻ hoa? Không, không, cái này gọi là đánh dấu chủ quyền lãnh thổ.

Tô Mặc lạnh lùng miễn cưỡng cười một cái liếc mắt nhìn Trang Hiểu Hàm trò chuyện với Tiểu Bạch Thỏ, nghiêng đầu, hơi giương mắt lại nhìn thấy nụ cười mỉm thoáng qua của Trác Dịch, càng cảm thấy khó chịu, ánh mắt tên Trác Dịch này không phải là đang nhìn bạn gái của mình, mà chính là đang nhìn trộm Tiểu Bạch Thỏ nhà anh, loại hành vi này, tuyệt đối không thể chịu đựng được!

Dường như cảm nhận được điều gì đó, Trác Dịch cũng ngẩng đầu lên, nhìn lại Tô Mặc, Theo bản năng, Tô Mặc xiết chặt bàn tay đang cầm tay Tiểu Bạch Thỏ

Khi Sói Xám lớn đi săn, đối với những đồng loại xung quanh luôn có phản ứng rất nhạy cảm, bởi vì, sự xuất hiện của bọn họ chính là sự uy hiếp của bản thân nó. mà Tô Mặc, lúc này đã bị cảm giác uy hiếp này bao vây mạnh mẽ.

Xem ra, khi trở về phải trừng phạt Tiểu Bạch Thỏ thật tốt một chút, nếu không thì, cô sẽ không biết muốn trên hoa gheo nguyệt là như thế nào!

Mặc dù trong lòng Tô Mặc âm thầm tính toán, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng mà, lúc nhìn thấy Tiểu Bạch Thỏ ngồi ở trong xe, hai mắt đỏ hồng, vô cùng tội nghiệp đáng thương kể lại mấy cái chuyện tình trong quá khứ, trong lúc đó Tô Mặc lại phát hiện, một chút ghen tuông kia đã biến mất thay vào đó là sự đồng cảm sâu sắc với nỗi buồn thương của Tiểu Bạch Thỏ. Giống như muốn ôm lấy cô, xoa xoa bộ lông của cô, không muốn để cho cô đau lòng như vậy. Nhưng mà....

Nghĩ tới động cơ lúc đầu cái con người ngu ngốc này thổ lộ với anh không hề lương thiện gì. Tô Mặc lại nói với chính mình, nhất định phải hạ quyết tâm.

Anh có thể dễ dàng tha thứ việc một con Sói Xám lớn khác từng đi qua con thỏ trắng - vợ của anh, nhưng mà, nếu như con thỏ trắng vợ của anh đã trốn thoát, như vậy, sau này nên toàn tâm toàn ý nghĩ tới việc làm thế nào để vô béo chính mình, để cho anh ăn vào bụng, chứ không phải là suy nghĩ đến việc ngồi trên núi xem sói đấu nhau, để xem anh đánh bại một con sói khác!

Phải có một hình phạt nho nhỏ, Tô Mặc nghiêm mặt, bảo Lâm Thư xuống xe

Nếu như cô có thể đuổi theo, nhận ra được sai lầm của mình, như vậy anh sẽ lập tức tha thứ cho cô! Tô Mặc nghĩ như vậy, không ngờ.... đợi cả một buổi chiều, cũng không có thấy bóng dáng của Tiểu Bạch Thỏ

Là con thỏ trắng nhỏ không muốn tới xin lỗi? Hay là, anh ở trong lòng cô, không có quan trọng đến mức đó? Hay là, Trác Dịch trở lại, cho nên không có tâm trạng nào để nghĩ tới anh?

Tô Mặc càng nghĩ, càng cảm thấy khó chịu

Quá không bình thường, như thế này đâu giống với Tô Mặc ngày xưa người tự xưng là người nhìn thấu được tình yêu? Rõ ràng là anh đã lún sâu vào vũng bùn rồi!

Thở dài, bỏ đi, nếu hôm nay Tiểu Bạch Thỏ không tới tìm anh, cùng lắm thì, ngày mai anh tiếp tục nhìn chăm chăm Tiểu Bạch Thỏ vậy, Tô Mặc cười chua xót.

Vì một người mà nóng ruột nóng gan, còn người đó lại giống như không hề để ý tới mình, như vậy không tốt, rất không tốt, nhưng mà còn cách nào khác nữa đâu?

Đợi đến chín giờ, Tiểu Bạch Thỏ vẫn không xuất hiện, Tô Mặc lắc đầu một cái, gọi điện thoại, kéo Hạ Tề ra ngoài mượn rượu giải sầu

Nói thật, cái người tên Hạ Tề này, đúng là người “bạn xấu” sáng ngời ngời! Từ trước đến nay nơi nào có thiêu thân, liền lập tức bổ nhào về chỗ đó.

Tô Mặc một chút cũng không thấy hài lòng, Hạ Tề vừa nhìn thấy anh liền bắt đầu dùng sức đâm vào chỗ đau trong lòng anh

Bình thường anh luôn hành hạ với người khác, lần này, không ngờ lại đến phiên anh bị người hành hạ, Tô Mặc thật sự cảm thấy.... Trăm ngàn tư vị

Hạ Tề nói người của Tô gia có chịu tiếp nhận Tiểu Bạch Thỏ hay không, thật ra thì Tô Mặc không hề lo lắng chuyện đó chút nào, dù sao người nhà cũng là “Hoa tuyết thể” (ý anh ý là người nhà thực sự của anh là hiếm có mà cũng là khó kiếm), anh hiểu rõ hơn so với bất kỳ ai, điều anh lo lắng chính là.... ngộ nhỡ, căn bản Tiểu Bạch Thỏ không muốn đi cùng anh, nếu thật sự là như vậy thì phải làm thế nào?

Cảm giác ngọt ngào khó chịu không ngừng dâng lên.

Hạ Tề không hiểu tâm trạng Tô Mặc, tự cho là tìm được đề tài, bắt đầu mạo hiểm liều lĩnh lú lú rú rú, Tô Mặc không kiên nhẫn, những cũng không muốn lên tiếng cắt ngang, chỉ buồn bực uống rượu, coi Hạ Tề như không khí

Nhưng mà, cái cảm giác ngọt ngào khó chịu kia hoàn toàn biến mất sau khi nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của Tiểu Bạch Thỏ, thay vào đó là hối hận, tràn đầy trời đất kéo tới

Muốn đuổi theo, giải thích rõ, nhưng lại ý thức được, lẽ mà lẽ mờ như vậy, nói không chừng, còn đối lấy sự phản kháng của thỏ trắng nhỏ, con thỏ nóng nảy này là một nhân vật rất quan trọng, anh không muốn xảy ra xung đột chính diện

Vậy tốt nhất nên nhịn!

Nhưng mà, bao giờ Tiểu Bạch Thỏ mới có thể trở lại đây? Tô Mặc nhìn chăm chăm chất lỏng trong chiếc ly màu vàng nhạt, trong căn phòng trống trải ngoại trừ Bánh Bao đang nhìn chăm chăm lên ngăn tủ đựng đồ ăn vặt, thỉnh thoảng “Gâu gâu” một tiếng, hoàn toàn yên tĩnh

Xem ra ngay cả Bánh Bao cũng nhớ tới người bạn Tiểu Bạch Thỏ.

Kìm nén tâm tư, đem Tiểu Bạch Thỏ thả ra một thời gian, có hai nguyên nhân: Một là trí nhớ Tiểu Bạch Thỏ không tốt lắm; hai là bị Tô Hoàn khổ sở cầu xin giúp đỡ một chuyện.

Tô Mặc trầm nghĩ, Hàn Tuyết Dao là một người con gái quá mức kiên cường, làm cho người ta đau lòng, nên đã đồng giúp đỡ, nhưng lại quá mệt mỏi, sợ rằng chỉ có nhân tài như Hướng Khải mới có thể đối phó được, ôm Tiểu Bạch Thỏ nhà mình vẫn là tốt nhất, khi đói bụng có thể ăn thịt được luôn, khi lạnh ôm trong vòng tay thì rất ấm

Thế nhưng khi giúp đỡ Hàn Tuyết Dao Tô Mặc vẫn vui vẻ làm. Phía sau người Hàn Tuyết Dao, dường như nhìn thấy bóng dáng người mà bản thân anh vẫn luôn nhớ nhưng

Không ngờ tới, việc này hình như làm cho Tiểu Bạch Thỏ hiểu lầm rồi

Nhìn thấy Tiểu Bạch Thỏ ngồi ăn cơm cùng với Hướng Khải, lúc đó ra vẻ thân mật, bề ngoài Tô Mặc tỏ vẻ tức giận, nhưng thực ra bên trong đang mừng thầm, kỳ thực, anh có thể lý giải như này, Tiểu Bạch Thỏ vẫn còn rất dễ ý tới anh?

Ai hiểu được, chứ Tiểu Bạch Thỏ không tự hiểu được, lấy cái cơ cấu vớt “tâm hồn thiếu nữ”, Tô Mặc thật sự là không phản bác được.

Càng không ngờ tới ở phía sau trong quá trình nuôi thả, Tiểu Bạch Thỏ lại gặp được một tên Hồ Ly nhỏ, rất dễ có xu hướng cùng con Hồ Ly này sống qua những ngày tháng vui vẻ

Cuối cùng Tô Mặc nhận thức được nguy hiểm

Vì vậy, mới bắt đầu xuất hiện cảnh tượng mua say, lòng đau như cắt, mượn rượu giải bày tâm sự? quả thực không sai. Nhưng quan trọng hơn là, Tiểu Bạch Thỏ nhà anh là một con Tiểu Bạch Thỏ có tâm địa lương thiện

Đúng như dự đoán, lúc Tô Mặc ở trong bệnh viện nhìn thấy Tiểu Bạch Thỏ liền len lén nhếch miệng cười. Tự đưa tới cửa, có lý gì lại không ăn? Hơn nữa, đã đói bụng nhiều ngày như vậy rồi

Nhưng mà, vì sao sự vui sướng khi gặp lại này lại bị cắt ngang thế này? Nhìn mẹ mình âm âm ỉ ỉ, Tô Mặc chỉ muốn day trán thở dài.

Mà điều làm cho anh càng không ngờ tới chính là, mẹ lại có thể dẫn theo Diệp Lan tới.

Tô Mặc coi như xong rồi, đúng là cái gọi là sứt đầu mẻ trán. Rõ ràng Diệp Lan đang thuận buồn xuôi gió sống ở Châu Âu, tại sao lại chọn đúng lúc này để trở lại, quan trọng hơn là, vì sao mẹ lại đi cùng với cô ấy?

Mẹ biết rất rõ là.....

Đúng lúc tâm trạng Tô Mặc còn đang rơi vào trạng trắng rối rắm, vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện, con thỏ trắng nhỏ kia, đáng hận, lại trốn thoát rồi!

Ngoại trừ việc chạy trốn, em còn có thể làm gì được nữa không? Cuối cùng, Tô Mặc cũng nổi giận với Tiểu Bạch Thỏ nhà mình

Quả thật, có một ngày tâm tình của Tiểu Bạch Thỏ cũng thức tỉnh, cuối cùng Tô Mặc không có bất kỳ chút do dự nào, bắt Tiểu Bạch Thỏ đem về nhà, bắt đầu vui vẻ lấp đầy bụng, còn Tiểu Bạch Thỏ.....

Cảnh ngộ của cô, xin mời tự tưởng tượng

Kịch bản nhỏ:

Một ngày, Tiểu Bạch Thỏ phát hiện trên đầu giường có một cây củ cải rất lớn. Cô vô cùng vui mừng, liền ôm cây củ cải đến gặp Hồ Ly

“Tiểu Hôi, Tiểu Hôi, anh xem cây củ cải này này, ăn nhất định rất ngon”

Hồ Ly bị gọi là Tiểu Hôi có chút miêng cưỡng ngẩng đầu lên, chán ghét liếc mắt nhìn cây củ cải một cái: “Anh không thích củ cải, Bánh Bao thịt ăn rất ngon”

Vì thế, Tiểu Bạch Thỏ xoắn xuýt trở về nhà

Về đến nhà, Sói Xám lớn nhìn Tiểu Bạch Thỏ đến thương tâm, xoa xoa đầu cô: “Sao vậy, không vui hả?”

Tiểu Bạch Thỏ liền đem sự tình kể cho Sói Xám lớn nghe.

Sói Xám lớn cười tít mắt nói: “Nếu Tiểu Hôi không thích, thì em tự mình ăn đi, không phải em thích nhất sao?”

Cũng đúng, Tiểu Bạch Thỏ thở hổn hển gặm củ cải

Còn Sói Xám lớn lại giấu giếm vẻ mặt: “Hồ Ly chết tiệt, lại dám ghét bỏ củ cải vợ ta đưa” Đồng thời, lại hài lòng nhìn một chút! Tiểu Bạch Thỏ, ăn no, thì có thể để cho anh ăn....

Hết chương 47

48. Chương 48

Gõ cửa, hay không gõ cửa, đây là một sự lựa chọn khó khăn

Lâm Thư ru rú ở trước cửa nhà Tô Mặc, hận không thể nào bắt chước nữ chính trong phim truyền hình, cầm bông hoa hồng lên rất từng cánh hoa, gõ, không gõ.... Ông trời sẽ nói cho bạn đáp án.

Dĩ nhiên, đầu tiên, nơi này không có hoa hồng; thứ hai, điều này cũng không phù hợp với khí chất của cô.

Mặc cho cõi lòng suy tính giãy giụa

Nếu như gõ cửa, đồng nghĩa với thỏa hiệp với hành vi giấu giếm của Tô Mặc, việc cúi đầu trước thế lực ác, Lâm Thư làm sao có thể đồng ý, rõ ràng là không tin tưởng vào cô, nếu tạo thành thói quen, thì sẽ rất nguy hiểm?

Nhưng nếu không gõ cửa.... Lâm Thư lại nghĩ tới dáng vẻ thờ dài của mẹ Tô: “Cũng không biết đến khi nào tâm tư Mặc Mặc mới có thể trở lại như lúc đầu?”

Nghĩ lại dáng vẻ Tô Mặc trong buổi tối giao thừa đã lơ đãng để lộ ra sự thương cảm, Lâm Thư lại cảm thấy, một người có tâm địa lương thiện hồn nhiên tốt đẹp như cô, phải có nghĩa vụ cứu vớt những thanh niên sa ngã. (Tiểu Thư trẻ người non dạ, xin mọi người đừng dùng cà chua ném cô ấy, tổn thương đến tâm hồn bé nhỏ của cô)

Haiz, làm thế nào mới tốt đây?

Reng, ôi trời? Lâm Thư vừa ngẩng đầu lên, kính hải phát hiện không biết mình đã bấm chuông cửa từ lúc nào rồi.

Chết rồi.... ngay cả cơ hội do dự cũng không còn rồi.

Khi cánh cửa chậm rãi được mở ra thì hai người đều chấn động

Tô Mặc khiếp sợ, bởi vì anh không ngờ tới cái người khiến anh nhớ nhung suốt cả thời gian dài, lúc này đột nhiên đứng trước mặt anh.

Còn Lâm Thư khiếp sợ, là vì, Tô Mặc đang mặc quần áo ở nhà, mà trước cửa rõ ràng đang để một đôi giày cao gót, sau đó, cô nghe thấy giọng nói truyền ra từ phòng tắm: “Tô Mặc, anh lấy bộ quần áo nữ này ở đâu ra vậy?” Đây, là, giọng, nói, của, con, gái!

Trong nháy mắt nước mắt Lâm Thư liền ào ào chảy ra.

Tên khốn kiếp Tô Mặc này, cô lại vẫn đang nghĩ làm thế nào để an ủi anh ta, làm thế nào để khuyên bảo anh ta, nhưng mà, anh ta...anh ta, không ngờ lại ở đây lén lút vụng trộm?

Vốn dĩ Tô Mặc vẫn đang vô cùng vui sướng, nhìn thấy Lâm Thư nước mắt đầy mặt, nhất thời cả kinh không biết làm thế nào.

“Tiểu Thư, em sao vậy?”

Nói xong, đang muốn lại gần nâng mặt Lâm Thư lên nhìn. Lâm Thư làm sao có thể đồng ý, ra sức trốn tránh

Hai người đang găng co, thì một cánh cửa đột nhiên mở ra, một mỹ nữ tóc dài chân dài đang thoải mái đứng ở trước mặt bọn họ

Lâm Thư nước mắt lưng trong ngược nhìn người phụ nữ kia, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn một cái, khóc càng to hơn, trên người phụ nữ kia đang mặc một bộ đồ bó sát, vừa nhìn đã thấy, bộ quần áo của người phụ nữ này rất đẹp, tự nhiên cô cúi xuống nhìn mình, nói cách khác, Tô Mặc đã dụ dỗ một người phụ nữ bất kể là quần áo bên ngoài, hay là cơ thể bên trong quần áo, so với cô đều đẹp hơn!

Nếu như Tô Mặc vẫn không hiểu, thì thật là uổng phí với bản tính quỷ súc của anh, lập tức ôm Lâm Thư, quay về phía người phụ nữ kia lớn tiếng, nói: “Diệp Lan, em thay quần áo xong rồi, có thể về rồi đó?”

Không đợi Lâm Thư suy nghĩ, đã nghe thấy Diệp Lan phát ra hai tiếng: “Chắc, chắc”: “Tô Mặc, anh thật là lạnh lùng”

Tô Mặc cay màu, lạnh lùng nói: “Diệp Lan, em không nên được đăng chân lên đăng đầu”

Diệp Lan cũng không để ý tới Tô Mặc, lập tức đi tới trước mặt Lâm Thư: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, Tôi là Diệp Lan”

Tại sao lại nói ngưỡng mộ đã lâu? Lâm Thư không hiểu. Nhưng tư thế này, tại sao có cảm giác giống như đang tuyên chiến, lúc này có làm sao có thể im hơi lặng tiếng? Lau nước mắt, Lâm Thư có chút ghen ngào, đang chuẩn bị phản kích, lại bị Tô Mặc ôm thật chặt ở trong ngực: “Diệp Lan”

Lâm Thư nghe được trong giọng nói của Tô Mặc tràn đầy sự khó chịu

Chỉ thấy Diệp Lan khẽ nhún nhún vai, liếc Lâm Thư một cái, cười đi giày vào chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi cô ta rời đi, Lâm Thư rõ ràng nghe được năm chữ: “Sau này còn gặp lại”

Này, người phụ nữ này....

Cửa ả Diệp Lan qua đi, Tô Mặc vội vàng ôm Tiểu Bạch Thỏ vào trong ngực nói: “Tiểu Thư, anh với cô ta là trong sạch! Chỉ là vừa rồi mắc mưa, anh mới dẫn cô ta vào trong nhà thay quần áo”

Đúng là vừa rồi bên ngoài có mưa, nhưng.... “Cô ta là ai?”

Tô Mặc trầm ngâm một lát: “Cô ta là thư ký của anh, đi họp cùng anh, trên đường xe lại bị chết máy, hai người bọn anh đều bị mắc mưa, sợ cảm, cho nên mới dẫn cô ta về”

Đầy đủ lý do, dường như không có chút nghi ngờ nào, nhưng Lâm Thư lại cảm thấy không yên tâm, cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, nghi ngờ nhìn Tô Mặc

Tô Mặc không cho cô cơ hội suy nghĩ lung tung, bắt được môi của cô liền tiếng quân thần tốc. Gần như là si mê cắn mút cánh môi màu tường vi của cô, quăn quýt khuấy đảo, tận tình khiêu khích, chơi đùa với răng môi cô, mỗi chỗ đều đánh vào nơi mẫn cảm nhất.

Lâm Thư làm sao có thể là đối thủ của Tô Mặc, trải qua mấy lần như vậy, ý thức Lâm Thư đã sớm bị làm mờ, chỉ có thừa nhận mà thôi.

Tô Mặc nhẫn nại ham muốn chạy đi tìm Lâm Thư trong thời gian dài như vậy, chỉ vì muốn để cho tâm trạng của cô trở lại bình thường, nhưng vào lúc này, cô lại chủ động đưa tới cửa, Tô Mặc làm sao có thể không hưng phấn

Nhào người lên, Lâm Thư vẫn còn muốn giãy giụa, nhưng Tô Mặc cắn một cái lên vành tai nhạy cảm của cô, một chút khí nóng thổi vào tai Tô, mang theo tê dại, dịu dàng lại mang theo ám hiệu: “Tiểu Thư, lâu như vậy không gặp, có nhớ anh không, Ừm~” một tiếng

Một âm cuối phát ra, nghe qua vô cùng yêu nghiệt, chút sức lực còn lại của Lâm Thư đều bị anh rút đi sạch, yếu ớt dựa vào trong ngực anh, dựa vào sức lực chống đỡ của cánh tay rắn chắc đang ôm hông cô của anh, xấu hổ đỏ mặt, gật đầu một cái

Sự tức giận vừa rồi đã sớm biến mất không còn chút nào

Tâm tình Tô Mặc rất tốt nhìn vành tai phần hồng của Lâm Thư, hung hăng mút mạnh một cái, Lâm Thư không nhịn được nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng

Anh ôm Lâm Thư đi vào phòng khách, từng bước từng bước, mỗi khi Lâm Thư bước một bước, anh liền nghiêng đầu, cắn gặm cổ cô, giống như không ăn nuốt cô vào bụng tuyệt đối không bỏ qua

Cuối cùng, Lâm Thư bị đặt trên sofa bằng da, mang theo cảm giác mát lạnh, mà quần áo của Lâm Thư không biết đã bị ngón tay linh hoạt của Tô Mặc cởi ra từ lúc nào, trần trụi, da thịt vừa mới chạm vào sofa một cái liền nổi da gà.

Tô Mặc nhẹ nhàng kêu rên, nở một nụ cười, đôi môi nóng bỏng di chuyển bên gáy cô lưu luyến không rời. Vì chuyện vừa rồi, ánh mắt Lâm Thư hồng hồng, giống như con thỏ con, trên khuôn mặt còn có một chút nước, Tô Mặc đau lòng hôn nhẹ lên đôi mắt Lâm Thư: “Tiểu Thư, em nên tin tưởng anh mới đúng, trừ em ra, anh sẽ không thích bất kỳ ai nữa”

Lâm Thư bị câu nói bất chợt giống như thỏ lộ này làm cho trong lòng có cảm giác ngứa ngứa, không biết làm thế nào, liền lớn mật kẹp eo Tô Mặc

Tô Mặc khó nhịn mà thở gấp, từ trước tới giờ Tiểu Thư chưa từng chủ động như vậy, lúc này anh hận không thể trực tiếp xuyên qua cô, nhưng mà, lại lo làm cô bị đau, đành phải cắn răng cứng rắn kiên trì, chỉ là đôi môi hướng xuống phía dưới cô tiếp tục công thành đoạt đất

“Không cần..... chỗ đó....” Lâm Thư đẩy Tô Mặc ra, tên cầm thú này, sắc lang, biến thái, khôn kiếp....

Nhưng mà, Tô Mặc không để ý tới cô, cắn vào nơi mềm mại của cô, ngón tay thon dài lại thâm nhập càng sâu hơn, xoay một chút, nhẹ nhàng mà trần trọc, Lâm Thư không nhịn được, bị một cảm giác vui vẻ sung sướng làm ẹt mỗi cả người mềm nhũn, bụng dưới nóng lên, bắt đầu co rút chặt chẽ

“Ừm” một tiếng kêu khàn khàn ám muội của Tô Mặc, nhìn vẻ mặt mông lung của Lâm Thư, lắc đầu: “Thật là một đứa trẻ hư”

Nhưng động tác của ngón tay không chậm lại chút nào, lại bắt đầu vân vê. Một Lâm Thư không chút kinh nghiệm làm sao có thể chống lại một Tô Mặc lão luyện, lập tức đã bị làm cho nức nở lên tiếng cầu xin tha thứ

”Tô, Tô Mặc, anh, đừng như vậy

~(>_<>

~ ” Lâm Thư bị chính nói không ra lời, khó khăn lắm mới mở được đôi mắt mù sương, khẩn cầu Tô Mặc

“Đừng thế nào? Nói cho anh nghe?”. Cái tên vô lại Tô Mặc này vẫn trêu đùa Lâm Thư, không buông tay, cũng không cho cô, cứ giằng co như vậy, muốn Lâm Thư nhất định phải ngoan ngoãn nói ra những lời này.

Nhưng da mặt Lâm Thư rất mỏng, làm sao dễ dàng nói ra những từ làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh như vậy được chứ, chỉ là sát vào Tô Mặc, từ từ liếm anh

Lúc này Tô Mặc cũng không chịu nổi, nắm thật chặt eo nhỏ của Lâm Thư: “Gọi anh là ca ca....”

Lúc này Lâm Thư đã bị Tô Mặc dây dưa đến tức giận, nghe Tô Mặc trêu chọc như vậy, càng tức giận hơn, nhìn anh, kêu to một tiếng: “Chú”

“Hả....”

Tô Mặc một chút cũng không nường tay: “Cô nhóc hư này, gọi anh là gì?” Không sai, anh so với cô có già hơn một chút, nhưng nha đầu này không nên cố ý làm anh buồn phiền chứ?

~(>_<~

~ ” hu hu hu, em sai rồi, cứu mạng

Lâm Thư bị người phát điên khùng nào đó đổ thẳng vào sofa ngã xuống, bất chợt như vậy, dĩ nhiên hai mắt nhìn thấy toàn sao kim, nhưng người phía trên vẫn chưa hết giận, lập tức tăng sức nặng

“Ca ca....” Cuối cùng, cô vẫn bị khuất phục, ngoan ngoãn hai mắt rưng rưng, ầm ỨC lên tiếng, nhưng mà, đã muộn rồi”

Khi Tiểu Bạch Thỏ gặp Sói Xám lớn, nếu như không bị ăn sạch, thì chẳng phải sẽ đồng nghĩa với việc răng của Sói Xám lớn cùn rồi? Nhưng quá đáng tiếc, chính là răng miệng Tô Mặc luôn luôn vô cùng sắc bén.

Ngày hôm nay Lâm Thư đã cảm nhận được sâu sắc điều này

Làm một Tiểu Bạch Thỏ thông minh, thì không nên chủ động đi trêu chọc Sói Xám lớn, mà là nên.... chờ Sói Xám lớn tới ăn.

Tiểu Bạch Thỏ cuối cùng bị ép đến một chút hơi sức cũng không còn, Sói Xám lớn lúc này hài lòng quẹt quẹt miệng, dùng khăn tắm lớn màu trắng, xách Tiểu Bạch Thỏ lên, đi vào phòng tắm.

Khi giúp Tiểu Thư tắm rửa, động tác của Tô Mặc đặc biệt dịu dàng khác thường, che chở Tiểu Thư giống như búp bê

Cả người Lâm Thư phấn hồng, yếu ớt dựa trong lòng ngực Tô Mặc, ý thức được độc tác mềm nhẹ của anh làm cho có chút mơ mơ hồ hồ, đột nhiên nghe thấy Tô Mặc hỏi: “Tiểu Thư, làm sao mà em biết anh ở đây?”

Lúc này mới giật mình ý thức được, nguy rồi, mục đích ban đầu đến đây bị làm cho quên sạch sẽ không còn một mống!

Hết chương 48

49. Chương 49

Lâm Thư cẩn thận từng li từng tý nhìn vẻ mặt Tô Mặc, thử thăm dò nói: ” Cái này, mẹ Tô tới tìm em....”

Không ngờ mặt Tô Mặc lại biến sắc, vẻ mặt vẻ mặt khao khát mong mỗi lúc đầu lập tức biến mất, thậm chí còn mang theo một chút phòng bị: “Mẹ anh đã nói gì?”

“Nên nói..... Bác ấy đều nói cho em biết rồi”

“Anh....” Tô Mặc nghẹn lời, nhìn chằm chằm Lâm Thư, nhưng một câu cũng không nói ra được

“Tô Mặc, tại sao anh không tin tưởng vào em chút nào hết? chuyện Tô gia cũng thế, mà chuyện thân thể của anh cũng vậy, rốt cuộc anh đề phòng em cái gì?” Lâm Thư chính nghĩa trách cứ Tô Mặc

Tô Mặc không trả lời, chỉ cúi đầu, lẳng lẳng, như là đang tự hỏi, hoặc như là đang sám hối.

Lâm Thư vì hiếm khi bản thân giành được thắng lợi có chút đắc chí, châm chước, đang chuẩn bị dùng thêm những lời lẽ sắc bén để làm cho cái người Tô Mặc lầm đường này nhận ra được sai lầm của mình, nhào vào ôm chặt lấy “mẫu thân” vào trong ngực (Hồ Ly: Tiểu Thư à, có phải cô nhầm lẫn gì đó không? Tiểu Thư: Tôi đang rất vui mừng, nên lúc này chị đừng xuất hiện)

Không nghĩ tới, đột nhiên nghe thấy Tô Mặc mở miệng: “Tiểu Thư, không nói cho em biết, chỉ vì anh sợ”

Sợ? Lâm Thư há to miệng kinh ngạc không thôi. Từ trước tới giờ Tô Mặc làm gì cũng giống hệt như siêu nhân, không ngờ cũng có lúc anh nói ra từ này

Tô Mặc lại không biết suy nghĩ trong đầu Lâm Thư, rất thành thực chia sẻ những bí mật trong lòng anh bị thời gian chôn vùi rất lâu rồi: “Tiểu Thư, so với em anh lớn hơn tám tuổi, tám năm này, những chuyện anh trải qua so với trong tưởng tượng của em nhiều hơn rất nhiều. Đạo lý đối nhân xử thế, những lời đồn đại”

”Nhưng mà, anh lại cảm thấy, thời gian tám năm này, đối với anh mà nói là vô cùng quý giá. Anh hiểu được thế nào là sự là lòng tốt là chân thành hoặc thế nào là dối trá nịnh hót.

“Cho nên, khi gặp được em, Tiểu Thư, anh cảm thấy thật sự là một chuyện may mắn”

“Anh không muốn để cho em thấy những thứ đen tối kia, chỉ hi vọng em sẽ luôn giữ được sự ngây thơ tốt đẹp nhất”

“Anh không muốn giấu em, ở trước khi gặp em, anh cũng từng yêu người khác, từng tự cho là đúng cố chấp trong tình yêu, nhưng kết quả, lại phát hiện, người con gái anh yêu, chẳng qua cũng chỉ vì Tô gia phía sau anh mà thôi. Đúng là buồn cười, nhưng anh lại không thuộc về Tô gia”

“Thân phận của anh khiến cho cô ta cực kỳ thất vọng, hành vi của cô ta làm sao khiến cho anh không khỏi cảm thấy rét lạnh?”

“Từ đó trở đi, anh chỉ muốn, người anh yêu, nhất định sẽ không có bất kỳ liên quan gì với Tô gia”

“Tiểu Thư, có lẽ em cảm thấy những lời này của anh rất tùy hứng, kiểu cách nhưng mà, em có thể hiểu không? Cảm nhận của anh?” Giọng nói trầm thấp của Tô Mặc mang theo chút từ tính, Lâm Thư lẳng lẳng nghe, tổng lòng có vui có buồn

Tô Mặc đem thật lòng đem tất cả những suy nghĩ trong lòng lột bỏ từng chút xíu một, cho cô nhìn, nhưng cô nhìn cũng không đành lòng để anh lột ra nữa

Lâm Thư ôm chặt lấy cổ Tô Mặc, lấy dáng vẻ một người bảo vệ, ôm lấy anh

“Tô Mặc, em biết là anh muốn tốt cho em”

“Nhưng mà anh đã từng nghĩ chưa? em không thể nào vĩnh viễn ở dưới sự che chở của anh, một ngày nào đó, em cũng muốn đối mặt với những điều âm u đối trá”

“Nếu như không gặp được anh, em vẫn sẽ phải tự mình học lớn lên”

“Em không phải là người mà anh đã từng thích trước đây, Tô Mặc, anh không cần đem những lo lắng đó đặt trên người em”

“Nếu trước đây vì những hư vinh gì đó mà cô ta rời khỏi anh, đó là tổn thất lớn nhất của cô ta. Em Lâm Thư thích anh vì chính con người anh, chứ không phải là Tô gia. Cho dù anh chỉ là một thầy giáo dạy học không quyền không thế, thì đã làm sao?”

“Đối với em mà nói, anh chỉ là Tô Mặc thôi”

Nói đến đây, đáng mắt Lâm Thư mơ hồ phát ra ánh sáng lung linh, Tô Mặc hí mắt nhìn. Đây là người con gái ngọc ngà của anh, không có dung mạo xinh đẹp khuynh thành, không có tài trí thanh khiết, nhưng mà, lại giống như căn phòng thủy tinh nhỏ ấm áp trong mùa đông giá rét.

Cho dù bên ngoài có gió rét hiu quạnh đến đâu, nhưng mà, bên trong vẫn ấm áp như mùa xuân

Cảm giác của Tô Mặc lúc này chính là như vậy. Trong lúc giật mình, có cảm giác viên mãn

Hai người, ở nơi này trong đêm khuya, thẳng thắn chân thành với nhau, không có giấu giếm, không có nghi kỵ, tất cả đều tốt đẹp như vậy

Thật lâu về sau, khi Lâm Thư một thân một mình, ở nơi đất khách quê người nhớ lại đêm nay, cũng cảm thấy đây là một kỷ niệm hoàn mỹ trong trí nhớ vĩnh viễn không thể nào quên

Tô Mặc mờ mờ ảo ảo cảm thấy, có lẽ, Lâm Thư không hề giống như con người ngốc nghếch như anh thường thấy? Khi cô dùng sự cứng rắn đó để trưởng thành thì anh còn có thể nắm cô trong tay được nữa không?

Ừm, cảm xúc mềm mại trong ngực, thật sự là rất thoải mái. Trước mắt không cần nghĩ tới những việc này.

“Cái đó...”

Tô Mặc đang cảm thấy thích thú vô cùng, Lâm Thư lại đột nhiên kéo góc áo của anh, yếu ớt nói một câu: “Tô Mặc, em sắp mềm nhũn rồi”

Nguy rồi, lúc này Tô Mặc mới ý thức được Lâm Thư vẫn còn đang ngâm mình trong bồn tắm, liền nhanh chóng bế cô lên

Chân Lâm Thư đã mềm nhũn rồi, bất ngờ Tô Mặc lại đột nhiên dùng đến chiêu này, không có phản ứng, liền lập tức ngã nhào về phía trước, cú ngã nhào này vừa vặn ngã lên trên người Tô Mặc

Tô Mặc cũng không nghĩ tới Lâm Thư như vậy, bị cô đè một cái, cứng rắn lùi về phía sau mấy bước, chống lên vách tường, rên lên một tiếng

Hồng rồi.....cả người Lâm Thư ướt sũng trơn bóng, không mặc bất cứ thứ gì.

Oan ức ngẩng đầu nhìn Tô Mặc, cả phòng tắm tràn đầy hơi nước, vừa mới tắm rửa cong đôi mắt đen nhánh sáng bóng kia của Lâm Thư, giống như ánh sao lấp ló trên bầu trời, có sự quật cường, có sự ấm áp

Tô Mặc không nhịn được cúi đầu hôn lên đôi mắt Lâm Thư

Lâm Thư kêu lên muốn đẩy Tô Mặc ra, nhưng Tô Mặc lại lưu luyến đưa lưỡi ra chậm rãi liếm, gọi một tiếng “Tiểu Thư” rất hạnh phúc

Cầm thú! Lâm Thư không nhịn được hung hăng khinh bỉ nhìn Tô Mặc một lần nữa, đang định mặc quần áo vào, rồi lại quên mất đôi chân mềm nhũn của mình, tránh khỏi cánh tay Tô Mặc liền bị lão đảo. May mà Tô Mặc nhanh tay nhanh mắt, giữ chặt lấy cô, nhưng.... trong lúc vô tình đỡ, chính là nơi mềm mại của Lâm Thư

Lâm Thư đỏ mặt, chết tiệt, có tránh cũng không thoát nữa rồi

Tô Mặc nheo đôi mắt đào hoa hẹp dài, sắc tâm lại nổi lên, vừa mới làm mà đã giống như rất lâu rồi không làm, hai tay liền nắm lấy hông Lâm Thư, ép cô vào trong góc phòng tắm, bắt đầu giở trò

“Tô Mặc, anh là đồ khốn kiếp, em sẽ không để ý tới anh nữa” bé gái Lâm Thư lúc này đang lắc đầu qua lắc đầu lại, thất lực vẫn còn đau lắm, làm sao chịu được Tô Mặc lấn qua lấn lại như vậy?

Nhưng Tô Mặc nhìn làn da ẩm ướt của Lâm Thư, đầu ngón tay đã sẫm vệt ở trên lưng Lâm Thư, dời xuống một chút một, thỉnh thoảng ám muội vẽ thành vòng nhỏ, giọng nói cọt nhả, nhưng không chen vào được: “Em trốn cho anh xem xem?”

Nói xong, liền ngậm chặt môi Lâm Thư, một tay nắm chặt hai cổ tay cô, một tay hướng về phía bụng dưới của cô, tư thế này không nhanh không chậm, cố định cô lại.

Sau đó, liền.....

Lâm Thư rên rỉ.... kế tiếp dĩ nhân là thiên lôi địa hỏa, cũng không thể cứu vãn

Lâm Thư hồn bay phách tán, chỉ cảm thấy ý thức mê man, giống như đang đi ở trên mây, trước mắt hơi nước tụ lại thành từng đám, cái gì cũng không nhìn rõ, chỉ nghe thấy Tô Mặc thỉnh thoảng ghé vào bên tai cô, nói những lời bi ối nào đó, nhưng Lâm Thư, ngay cả hơi sức giơ tay lên đánh anh cũng không có

Thỉnh thoảng Sói Xám lớn đói bụng, thì Tiểu Bạch Thỏ sẽ phải trả một cái giá lớn vô cùng đau đớn thể xác

Sau đó, đừng nói là chân Lâm Thư mềm nhũn, toàn thân không còn một chỗ nào còn hơi sức.

Không thể làm gì khác hơn là thở hổn hển, mềm nhũn để mặc cho Tô Mặc dùng khăn tắm lớn sạch sẽ bọc lấy cô, nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường lớn.

Có lẽ thật sự là quá mệt mỏi, trong chốc lát Lâm Thư đã ngủ ở trong lồng ngực Tô Mặc, thỉnh thoảng chép chép miệng, như đứa bé không an phận, xoay người, đá chân

Tô Mặc nở nụ cười, nhìn tất cả những hành động này

Lúc này bên ngoài có rất nhiều sao trời, rèm cửa sổ phòng ngủ cũng không có kéo xuống, thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ êm ái thổi vào. So với lúc đầu căn biệt thự thực sự đã thoải mái hơn rất nhiều

Nếu như trước đây, nhất định còn có thể nghe thấy được tiếng ồn ào ở góc đường, tiếng chó sủa trong chung cư, tiếng nhạc trên lầu. Nhưng mà, ở trong này, ngoại trừ tiếng gió thổi ra, không còn gì khác.

Như vậy rất tốt, đôi mắt đen nhánh thâm sâu của Tô Mặc nhìn Lâm Thư, không hề cảm thấy cô đơn lạnh lẽo

Ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn trên tường, ôn hòa mà mềm mại, chiếu lên gò má xinh đẹp của Lâm Thư, tâm tình trong lòng Tô Mặc nhất thời cảm giác giống như là được nhúng nước vậy

Thật tốt, trong cuộc đời, tìm được một người đáng giá mình bảo vệ, đồng ý mọi sự trả giá. Có thể hàng đêm đầu dựa vào đầu ngủ yên, có thể mỗi ngày vừa tỉnh dậy là thấy gò má của nhau, có thể nắm tay, cười đi tới hết cuộc đời.

Cho dù chỉ là tưởng tượng, Tô Mặc cũng cảm thấy đặc biệt hạnh phúc

Đây là lần đầu tiên Tô Mặc, có ý nghĩ đầy văn nghệ như vậy, nhưng anh lại không ghét

Chỉ cần là Lâm Thư, dường như thế nào đều có thể chịu được

Cúi đầu, Tô Mặc nhẹ nhàng chỉ vào trán Lâm Thư một cái: “Tiểu Thư à, em phải hạnh phúc, như vậy, anh mới có thể yên tâm”

Lúc này Tô Mặc cũng không biết, vì những lời này, về sau lớn hơn nữa là không cam lòng, lớn hơn nữa là không nỡ, anh cũng chỉ có thể nuốt vào, nhìn Lâm Thư xoay người đi

Dĩ nhiên, cuộc sống đơn giản và tốt đẹp lúc này, cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy

Tựa như....

Sáng sớm Lâm Thư tỉnh lại, tiếng chuông mãnh liệt, không nhận được xoay người, vùi vào trong ngực Tô Mặc, Tô Mặc cười “Xì” một tiếng, nhận điện thoại, lại nghe thấy tiếng sư tử hà đông rống truyền ra từ trong điện thoại

”Lâm Thư chết tiệt kia, không phải là cậu quên mất rồi đấy chứ! Ngày hôm nay đơn vị thực tập phỏng vấn đó!

“Này”

“(o)..... Tô, thầy Tô? Em..... em là Tiểu Đồng”

“Tìm Lâm Thư à? Cô ấy đang ngủ”

“Vậy làm phiền thầy nhắc cô ấy chuyện phỏng vấn, có được không ạ?”

“Tiểu Thư phỏng vấn ở đâu?”

“Hoa Vinh....”

“Được rồi. Cảm ơn em đã chăm sóc vợ con Tôi”

“Không sao ạ”

Tô Mặc cúp điện thoại, nhìn người nào đó đang ngủ say, Hoa Vinh à.....

Con Tiểu Đồng vẫn đang vô cùng kinh sợ, không ngờ là Tô Mặc, Tiểu Thư kia chẳng phải là.....!!!A!!!

Hết chương 49

50. Chương 50

:

“A...”

Đây là tiếng tiếng hét chói tai thứ ba vọng ra từ Tô gia trong tuần này. Đúng rồi, nhân tiện nói một chút, hôm nay là thứ tư

Tại sao nói như vậy sao? Vì buổi phỏng vấn nói đến lần đó là vào hôm thứ hai

Hôm ấy, Lâm Thư tỉnh lại vào lúc giữa trưa, dưới ánh mắt chăm chú mỉm cười của Tô Mặc: “Rời giường, gió xuân bình thường, tín hiệu đo cự ly xa bình thường, đồng hồ báo thức điện thoại bình thường, áo lót mặc bình thường, áo khoác mặt bình thường, vén chăn lên bình thường... chủ thể và ván giường chia lìa, lau lau, thất bại rồi”

Lần đầu tiên, Tô Mặc nở nụ cười thật tươi, lần thứ hai, Tô Mặc bắt đầu dĩ cương chiều; lần thứ ba, Tô Mặc muốn nói lại thôi; lần thứ tư, Tô Mặc khẽ nhún mày, lần thứ N....

“Tiểu Thư, Tiểu Đồng nhờ anh nhắc em hôm nay em có buổi phỏng vấn”

“A.... em quên”

Khốn kiếp, tại sao không nói sớm? Lâm Thư trợn to hai mắt, căm tức nhìn Tô Mặc, đôi mắt nhỏ mãnh liệt tiến hành khiển trách anh trên tinh thần, đương nhiên, bây giờ cuối cùng chủ thể và ván giường đã chia lìa thành công

Tô Mặc buông tay: “Anh thấy em mỗi lần đều giống như muốn rời giường, nhưng đâu ai biết mỗi lần em đều thất bại đâu?” trong giọng nói đó tuyệt đối hàm ý cười nhạo

Nhưng vào lúc này Lâm Thư cũng không có tâm tư cùng anh đấu võ mồm, dù vui cái gì chứ, lần phỏng vấn này là cơ hội cô phải tranh thủ sau vô số lần thất bại mới có được. Cô không hề học hành tài giỏi gì, tích điểm cũng không vượt qua được người bình thường; Cũng không tinh thông mạnh vì gạo, bạo vì tiền, có người tiền cứ. Muốn trở hết tài năng, thu hút các đơn vị cần người, quả thật giống như đâm rỗng hang hổ vậy

Khó khăn lắm mới tóm được một đơn vị, ít nhất cũng vào được danh sách thực tập !

Mà lại bỏ mặc cơ hội này bị hủy hoại chỉ vì tội ngủ nướng, Lâm Thư thực sự khóc không ra nước mắt

Trái lại Tô Mặc, lại có dáng vẻ nhẹ nhàng nhàn nhã, đến mức Lâm Thư nghiêng răng nghiêng lợi

“Có thời gian nhìn anh với đôi mắt hình viên đạn đó, thì chi bằng nhanh lên” Tô Mặc chỉ chỉ vào giữa đồng hồ đeo trên tay

Lời này có lý

Lâm Thư ngậm cái Bánh Bao liền xông ra ngoài, bị Tô Mặc giữ lại, dở khóc dở cười: “Em cảm thấy em đi đường số mười một với anh đi số bốn nhanh hơn sao?”

Vì thế, dưới sự rối loạn, Lâm Thư ngồi trên xe Tô Mặc

Cái gì gọi là trời có mưa gió bất thường? Đại khái là nói đúng tình huống này chứ? Mặc dù theo bình thường đúng là đường số bốn nhanh hơn rất nhiều đường số mười một, nhưng Lâm Thư quên mất rằng, tình hình giao thông ở thành phố B là rất khó đoán.

Cuối cùng khi xe chậm chạp bò tới Hoa Vinh, Lâm Thư chỉ có thể ngàn lẹ rơi....

Lâm Thư hung hăng mở cửa xe, ánh mắt hung ác nhìn về phía Tô Mặc “Tôi hận anh”, vung chân ra liền chạy về phía tòa cao ốc, lại không thấy, Tô Mặc ngồi ở trong xe sau đó cũng xuống xe, khoe miệng cong lên cực kỳ cảm thú

Hoa Vinh - tên công ty nghe qua có thể khá tầm thường, nhưng trên thực tế tên của nó, được rất nhiều các tạp chí, tờ báo trang web nhắc tới. Đơn giản nhất mà nói, từ tin tức học thuật, cho tới giới giải trí bất quải, từ những tờ báo nổi tiếng, cho đến các tiết mục cây nhà lá vườn, tất cả đều được nó lấy làm mục tiêu chú ý

Công ty nằm ở tầng ba, chiếm trọn vẹn một tầng. Mặc dù quy mô của Hoa Vinh không quá lớn, nhưng trong giới làm ăn cũng coi như có chút danh tiếng

Lâm Thư biết bản thân đã muộn, mất đi cơ hội, trong lòng suy nghĩ bao biện rất nhiều lý do, nhưng tổng kết lại không thể không thành thật trả lời rằng: “Vì tối qua OOXX quá độ, nên mãi đến trưa hôm nay mới dậy”

Quả nhiên, lúc Lâm Thư đẩy cửa đi vào. Lúc cô gái lễ tân ở đại sảnh nghe cô nói đến phỏng vấn, trên mặt liền lộ vẻ khinh thường: “Cuộc phỏng vấn hôm nay đã kết thúc

Thật sự là bi kịch cuộc sống!

Lâm Thư làm mặt như đưa đám, vô cùng ưu sầu. Đang chuẩn bị xoay người rời đi, không ngờ, sau khi người lễ tân nhận được cuộc điện thoại, liền biến sắc, lớn tiếng gọi Lâm Thư lại: “Xin hỏi, cô là Lâm Thư Tiểu Thư sao?”

Do dự xoay người, Lâm Thư chợt phát hiện gương mặt cô gái lễ tân đã có lúm đồng tiền xinh như hoa....

“Tổng giám đốc nói mời cô vào phỏng vấn?”

“Không phải nói phỏng vấn đã kết thúc rồi sao?” Lâm Thư mặc dù mừng rỡ nhưng đối với loại tình hình đột nhiên thay đổi này có chút nghi ngờ

“Công ty chúng Tôi sẽ không để vuột mất bất kỳ nhân tài ưu tú nào”

Giọng nói rất nghiêm trang, so với ánh mắt khinh bỉ vừa rồi, Lâm Thư cảm thấy có lẽ là do mình đó bụng nên chắc là hoa mắt

Tổng giám đốc của Hoa Vinh là một phụ nữ trên dưới bốn mươi tuổi, có một dáng vẻ của nữ vương, nhìn qua rất mạnh mẽ kiên cường. Lúc Lâm Thư đẩy cửa ra, trong văn phòng đã tràn ngập khí thế làm cho chấn động.

Màu sắc chủ đạo hoàn toàn lấy màu đen làm chủ, bàn làm việc màu đen, tủ sách màu đen, ghế salon màu đen, rèm cửa sổ màu đen! trên tủ sách màu đen đặt hình một con mèo nho nhỏ.

Vô cùng hoa lệ nha! Lâm Thư hoàn toàn bị kinh hãi, quên mất cả việc cô tới là để phỏng vấn, vậy mà thốt ra hỏi: “Tổng giám đốc, ngài lấy chồng rồi sao?”

Không sai, một “Nữ vương” kỳ tài lại xinh đẹp như vậy, Lâm Thư thật sự muốn biết rốt cuộc người như thế nào mới có thể trở thành bề Tôi dưới váy của người phụ nữ này. Sự tìm tòi nghiên cứu này quá mức mãnh liệt, thế nên đã phạm phải tội bất kính!

Tinh - Kính mắt của Tổng giám đốc khẽ thoáng xuất hiện một tia sát khí, Lâm Thư hận không thể quăng vào má miệng mình một cái tát, ày chừa cái tội nhanh mồn nhanh mẹn

Vội vàng muốn đính chính lại, vì vậy cười cười nói: “Cái đó? mặc dù nói đàn ông tuổi bốn mốt như nhánh hoa, nhưng mà phụ nữ tuổi bốn mươi cũng rất thú vị hấp dẫn, đúng không, Tổng giám đốc?”

Xem xem, Tổng giám đốc không tiếp tục giữ vẻ mặt trầm mặc, mà là lạnh lùng liếc Lâm Thư một cái: “Tôi năm nay ba mươi tám.”

Lâm Thư im lặng:.....

Nhận được câu nói không giống như quá trình phỏng vấn bình thường, mặc dù sắc mặt Tổng giám đốc không tốt, nhưng cũng không có tức giận, chỉ là ngậm chịu đựng, hỏi mấy câu hỏi thông thường

Lâm Thư cố gắng nhớ lại câu trả lời trong quyển “Năm mươi câu hỏi phỏng vấn”, nói xong sưng sốt một chút, hiện giờ là “Bình thường không nỗ lực, khi phỏng vấn bị thương”! Lâm Thư nhìn gân xanh trên trán Tổng giám đốc, trong lòng thấp thỏm không yên, chỉ sợ vị Tổng giám đốc này nổi giận, trực tiếp để cô rút ra khỏi công ty

Nhưng sau câu hỏi cuối cùng, Lâm Thư cũng không có “Bị” rút ra khỏi công ty

Chẳng lẽ mình trả lời rất tốt sao?

“Tổng giám đốc, Tôi....” Lâm Thư ấp a ấp úng, không biết kết quả này

“Gọi Tôi là chị Lee, kết quả phỏng vấn buổi tối sẽ thông báo, về trước đi” Tổng giám đốc vung tay lên, không hề ngẩng đầu, rõ ràng đáng về ý nói “Đi thông thả không tiền”

Lâm Thư từng nghe qua kinh nghiệm của những người đi trước nói rằng, trong buổi phỏng vấn mà nhận được câu nói này vậy thì đồng nghĩa với đó là xác suất thành công rất thấp

Cúi đầu, Lâm Thư chậm rãi đi ra ngoài phòng làm việc

Sau khi bóng dáng cô biến mất hoàn toàn, chị Lee cau mày lại, gọi một cuộc điện thoại

Lúc xuống lầu, Tô Mặc vẫn ngồi trong xe đợi cô. Nhìn bộ mặt như đưa đám của cô, vuốt vuốt tóc cô: “Sao rồi?”

Lâm Thư đem tất cả từ đầu đến cuối kể cho Tô Mặc nghe: “Anh nói xem, em có nên chuẩn bị thêm mấy bộ hồ sơ nữa không?”

“Trước mắt cứ đợi đến lúc thông báo kết quả đi đã, chuyện này không thể nói trước” Tô Mặc mỉm cười.

Lâm Thư thở dài: “Anh đừng an ủi em nữa”

Nhưng mà.... Lâm Thư không ngờ, buổi tối đúng là nhận được điện thoại của chị Lee: “Mai tới đi làm, tám giờ ba mươi, đừng tới muộn”

Lúc để điện thoại xuống, Lâm Thư vẫn chưa có phản ứng, ngơ ngác nhìn điện thoại, cứ như vậy cũng được sao?

Ngay sau đó véo Tô Mặc đang ngồi bên cạnh một cái: “Đau không?”

Tô Mặc nhúu chặt lông mày: “Tiểu Thư, buổi tối em ăn cơm nhiều quá à, sao dùng lực mạnh vậy?”

“Đúng là thật, nhưng mà....”

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, làm việc tốt là được” Tô Mặc thay đổi chủ đề không để lại dấu vết, thuận tay ôm chầm Lâm Thư: “Em xem, cũng không còn sớm nữa....”

“Cho nên, chúng ta đi ngủ đi, ngày mai còn dậy sớm” Lâm Thư cười hì hì, nhanh chóng tránh xa năm bước có dư: “Ngày hôm qua cũng đều là do anh, em mới tới muộn, ngày mai là ngày đầu tiên em đi làm, em không muốn bị anh làm hại đâu”

Trong nháy mắt Tô Mặc liền phiên muộn....

Nhưng mà, ngày hôm sau, Lâm Thư: “A....” một tiếng tỉnh lại, sau những ngày quá thoải mái ở trong trường học, đồng hồ sinh học sớm đã được “Cưng chiều” không chịu nghe lời, ba đồng hồ báo thức đồng loạt tiến lên traten cũng không thể đánh thức được con heo ngủ như Lâm Thư

Xông vào phòng bếp, Tô Mặc đang bình tĩnh bày bữa sáng

“Sao anh không gọi em?”

“Em nói muốn tách ra ngủ mà, sáng sớm mà xông vào phòng con gái không hay cho lắm” Rõ ràng là giả bộ đứng đắn mà! từ trong đáy lòng Lâm Thư tiến hành khinh bỉ

Kết quả... không thể tránh khỏi, lần thứ hai tới muốn

Cô lễ tân liếc nhìn Lâm Thư quần áo không chỉnh tề, lắc đầu một cái: “Tổng giám đốc ở trong phòng chờ cô”

Lâm Thư lặng lẽ đi vào phòng làm việc của chị Lee, đầu chị ta cũng không hề ngẩng lên: “Ra ngoài tìm lão Lý, sau này cô sẽ đi theo ông ta học hỏi”

Ôi? dễ dàng qua cửa ải như vậy sao?

Lâm Thư không thể tin, khẽ thì thào, nhưng khi cô tìm đến lão Lý thì mới phát hiện.... Đây chính là trường phạt lớn nhất của chị Lee.

“Cô chính là Tiểu Thư. Yên tâm đi, sau này Tôi sẽ chỉ bảo cô thật tốt”

Lão Lý cười cười làm lộ ra hàm răng vàng ươm, chọc mù đôi mắt Lâm Thư, đỉnh đầu đã trọc một nửa sáng bóng, còn cái bụng phệ căng chặt phía dưới giống như sắp phá tan thất lưng xông ra ngoài...

Lâm Thư lần thứ hai im lặng không nói gì

Trái lại lão Lý nhìn Lâm Thư lại rất vui mừng, lâu lắm rồi lão ta chưa dạy dỗ người mới vào nghề kinh doanh!

Mặc dù nói nhìn qua trên người Lão Lý là tập hợp của những điều bỉ ổi trong thiên hạ, nhưng Lâm Thư nghe những người khác trong công ty nói cũng không tệ

Trong đó không thể không nói đến bà Vương

Bà Vương là người rất thân thiện, Bà đã bước vào tuổi về hưu, ở công ty giữ chức vụ giám sát những người mới như Lâm Thư, có thể gọi là nguyên lão. Công việc bây giờ đã thanh nhàn hơn rất nhiều, không có chuyện gì làm, chỉ chờ cầm tiền hưu trí, vì vậy, bà liền đem tất cả tinh lực toàn bộ đặt lên sự nghiệp phát triển bất quá của tổ quốc

Khi Lâm Thư vừa mới ngồi vững vàng trên vị trí, bà Vương tương đối nhiệt tình đến bên cạnh Lâm Thư, đưa cho cô một túi hạt dưa: “Cô gái nhỏ, đáng vẻ rất thanh tú, có người yêu chưa?”

Không đợi Lâm Thư trả lời, bà liền tiếng gần lại vừa mỉm cười cừa thần bí nói: “Đừng sợ, nói cho bà Vương biết, có phải là cháu được chị Lee phái đến nằm vùng?”

Lâm Thư:

Hết chương 50

51. Chương 51

Phải nói bà Vương hỏi một câu như vậy, thật ra cũng là có nguyên nhân của nó

Tất cả mọi người trong công ty đều biết, chị Lee đã ba mươi tám tuổi, nhưng tới bây giờ, đừng có là chồng, ngay cả bóng dáng người bạn là đàn ông cũng còn không nhìn thấy, cho nên, khó tránh khỏi việc mọi người trong công ty có suy nghĩ, nếu không phải là chị Lee bị lãnh cảm, thì chính là bị gay

Chuyện như vậy tại sao lại kéo đến đầu Lâm Thư?

Chị Lee là một người phụ nữ, có thể làm đến vị trí Tổng giám đốc này, thủ đoạn tất nhiên sẽ không đơn giản, thường phạt phân minh, sắc nhọn thận trọng.

Nhưng mà, riêng việc Lâm Thư đi muộn hai lần, nhưng lại không có bị đuổi việc, càng không nói đến buổi phỏng vấn không tốt đẹp kia, việc này làm sao có thể khiến mọi người không nghi ngờ?

Tất nhiên bà Vương cũng nghĩ như vậy

Lâm Thư chỉ cảm thấy có 1000 con quạ đen sắp xếp thành hàng dài bay trên đỉnh đầu cô...

“Hôm qua cháu và chị Lee mới gặp mặt nhau lần đầu tiên, bà Vương, bà đừng suy nghĩ nhiều quá”

“Bà Vương nghi ngờ liếc nhìn Lâm Thư một cái: ”Vậy sao?”

Lâm Thư hung hăng gật đầu một cái, chỉ sợ bà Vương không tin, còn bổ sung thêm: “Cháu đã có bạn trai rồi”

“Vậy hả....” bà Vương cười híp mắt, cũng không hỏi nữa

Cứ như vậy, Lâm Thư bắt đầu ngày thực tập đầu tiên

Nói thật, công việc chị Lee giao cho Lâm Thư đúng là không khó, nói dễ nghe một chút là phụ trách một trang web về nghiệp vụ chuyên môn, nói khó nghe một chút, thì chính là cắt dán. Đem những tin tức mới nhất của giới giải trí bắt quai đăng lên trang web để gia tăng lượt truy cập trên trang web. Dẫu sao Lâm Thư cũng tốt nghiệp đại học B, một chút việc ấy không làm khó được cô. Một buổi sáng, thở hổn hển làm xong công việc của một ngày.

Vốn định buổi chiều nghỉ ngơi một lát, lại bị Lão Lý bắt được

“Lại đây, Tiểu Lâm, tôi một chút” cái miệng rộng vàng ươm của lão Lý cười toe toét, còn hướng về phía Lâm Thư mà cười, Lâm Thư liền nổi da gà. Làm sao có thể nói, người ta cũng là tiền bối của mình, đánh thẳng vào mặt như vậy cũng không tốt, Lâm Thư đành phải chậm rãi bước qua

“Cô tới đây đánh giúp tôi đoạn này” lão Lý chỉ vào một xấp giấy

Lâm Thư đang chuẩn bị cầm xấp giấy trở lại vị trí lúc đầu, ai ngờ lão lý lại kéo cô lại: “Ngồi ở chỗ này đi, đánh thẳng vào máy tính của tôi luôn ”

Chẳng biết tại sao, Lâm Thư bị nụ cười của lão ta làm cho dựng đứng lông tơ, nhưng không dám biểu lộ gì ra ngoài mặt, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi xuống, bắt đầu đánh chữ

Một lát sau, người trong công ty dần dần đi ra ngoài ăn cơm trưa. Mặc dù Lâm Thư cũng chưa đói đến mức da bụng dính vào da lưng, nhưng mà nhìn Lão Lý này ngồi ở bên cạnh sừng sững bất động như ngọn núi, cũng không thể tự mình bỏ đi ăn cơm trước, đành phải nằm ở trên bàn, gõ máy tính từng chút từng chút một

Đồng thời, Lâm Thư không nhận được nghỉ, lão Lý này nhìn qua bình thường tuyệt đối sẽ không bỏ đói chính mình, chẳng lẽ cô nhìn lầm sao, thật ra ông ta là một ông bác tốt luôn cố gắng làm việc?

“Rắc rắc, rắc rắc....” tiếng động gì vậy?

Lâm Thư nhìn lại, phát hiện không biết Lão Lý đã lấy túi hạt dưa ra từ khi nào, đang cắn vô cùng vui vẻ, được rồi, trực giác của cô thực sự rất chính xác

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Thư, Lão Lý cười hì hì, làm lộ ra mảnh vỏ dưa dính trên răng nanh: “Sao vậy, Tiểu Lâm, cháu cũng muốn cắn sao?”

Lâm Thư đưa hai mắt nhìn Lão Lý, liền lắc đầu theo bản năng

Cuối cùng, Lâm Thư cũng giải quyết xong xấp giấy kia, lúc này cô đã hoàn toàn nằm dài trên bàn không đứng dậy nổi

Nhưng mà, cô quên mất một vấn đề khá nghiêm trọng, đó chính là - đây là cái bàn của Lão Lý

Đợi đến lúc cô kịp phản ứng , Lão Lý đã mượn danh nghĩa kiểm tra, trong lúc đó vậy cô ở trong cái bàn, không thể động dậy nổi. Lâm Thư cảm thấy có chút không ổn, nhưng mà nghĩ tới đang ở trong công ty, chắc Lão Lý cũng không dám làm gì, nên cũng không có phản kháng

Ba phút, năm phút, mười phút.....

Thời gian lão Lý kiểm tra khá dài. Lâm Thư dường như có chút buồn ngủ rồi

Chỉ là, suy nghĩ này của cô còn chưa kịp thực hiện, đột nhiên, sau lưng cô rõ ràng truyền đến cảm giác áp bức của dị vật.

Như vậy, Lâm Thư làm sao còn dám buồn ngủ? Giật mình một cái, liền tỉnh lại, do dự cẩn thận phân biệt động tác có chút giống với vuốt ve này rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ đúng là không có ý tốt gì?

Mặc dù nói con người lẫn lộn trong cuộc sống, có ai là không xấu? Nhưng mà.... Lâm Thư liếc mắt, nhìn khắp nơi, lúc này mới ý thức được, bởi vì đã đến giờ nghỉ trưa, hầu hết mọi người đã đi ăn cơm, cho dù có mấy người ở lại công ty, cũng cách xa vạn dặm, hoàn toàn không thấy được tình hình trong này

Không trách được vừa rồi lão Lý ở lại đây....

Khi cái tay tệ hại kia đặt trên eo Lâm Thư, cuối cùng Lâm Thư không nhịn được nữa, quay đầu hung hăng nhìn trừng trừng lão Lý, đồ cặn bã

Cũng không biết là vì da mặt quá dày nên không biết sợ hãi, lão Lý không hề biết sắc: “Tiểu Lâm à, cô nhìn xem, chỗ này có mấy chữ đánh nhầm rồi”

Lâm Thư tin là thật, vừa quay đầu lại, liền bị lão Lý véo nhẹ một cái trên eo, mang theo chút trêu đùa

Thật ghê tởm! Nếu nói vừa rồi Lâm Thư còn có thể miễn cưỡng chịu được, nhưng lúc này rõ ràng chính là cái núi lửa phun trào. Quyết định thật nhanh, Lâm Thư lập tức đẩy móng vuốt của lão Lý ra, cầm lấy cây bút ở trên bàn không chút do dự đâm thẳng xuống tay lão Lý

Lão Lý hét lên một tiếng thê thảm, dưới tình hình cấp bách, chỉ có thể buông Lâm Thư ra, Lâm Thư nhanh chóng nhân cơ hội này mà trốn thoát khỏi “Ma trảo”

Sau khi hoảng hốt, Lâm Thư ở trong thang máy dùng sức vỗ ngực một cái, may mà chị đây nhanh như chớp, biết người biết mặt không biết lòng, vườn thú thả ra ra ngoài nhiều cầm thú như vậy từ bao giờ thế?

Trên đường đi ăn cơm, trong lòng Lâm Thư vẫn còn sợ hãi, theo bản năng, liền gọi điện thoại cho Tô Mặc. Nhưng nhiệm vụ điện thoại lại là tiếng một người phụ nữ: “Này?”

Lâm Thư sửng sốt, nghe giọng nói có chút quen thuộc, à đúng rồi, là thư ký của anh, Diệp Lan

“Tôi tìm Tô Mặc”

“Xin lỗi, anh ấy đang họp, có chuyện gì cần anh lại không?” giọng nói dịu dàng như nước

“Vây... thì thôi” Lâm Thư ngượng ngùng cúp điện thoại, đúng rồi, Tô Mặc đã không còn là giáo viên dạy học trong trường nữa rồi, anh ấy đã trở về Tô gia

Có đôi khi, thay đổi giống như tích tiểu thành đại, nước chảy đá mòn, bạn vĩnh viễn không biết sự thay đổi của lượng và sự thay đổi của chất gặp nhau ở đâu.

Lúc trở lại công ty, Lão Lý đã khôi phục lại bộ dáng áo mũ chỉnh tề, Lâm Thư càng nhìn càng cảm thấy đáng xấu hổ

Lúc Lâm Thư lườm, Lão Lý vẫn còn phát ra một tiếng “Hừ” cười nhạt, vẻ mặt rất giống loại “Cô có thể làm gì Tôi”

Cho dù Lâm Thư căm phẫn, nhưng cô chỉ là một người mới, lúc này có thể làm gì? Không thể làm gì khác hơn là khẽ cắn răng, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Mang theo một đầy một bụng căm tức về nhà, nhưng Lâm Thư lại phát hiện, Tô Mặc vẫn chưa trở về. Nếu như là ngày trước, nói không chừng lúc này Tô Mặc đã nấu cơm tối xong, ngồi ở trên sofa chơi đùa với Bánh Bao chờ cô trở về, nhưng...

Lâm Thư ôm Bánh Bao, nấu canh bát mình ăn liền, ăn ngon lành không buồn rầu

Nóc nhà thủng còn gặp mưa suốt đêm

Không được! Chuyện này không thể kết thúc như vậy! Cho dù không có Tô Mặc, cô cũng cần phải dựa vào bản thân để giải quyết sự việc.

Quyết định thật nhanh, Lâm Thư ôm vợ nhỏ, bắt đầu lên mạng tìm cái gì là “1000 chiêu đề phòng sắc lang văn phòng”, “Khi gặp phải quy tắc ngầm, bạn nên làm gì?”

Một giờ sau....

Ngày mai đừng trách Tôi ra tay thủ đoạn độc ác

Mà khi Tô Mặc về đến nhà, chủ thấy Lâm Thư đã đóng cửa phòng đang ngủ say cùng với Bánh Bao. Cũng chiều lắc đầu một cái, vốn còn định hỏi Lâm Thư tại sao lúc buổi trưa gọi điện thoại, nhưng mà bây giờ lại không muốn quấy rầy cô

Sáng ngày hôm sau, Lâm Thư phá lệ chưa tới bảy giờ đã ăn mặc chỉnh tề, Tô Mặc kinh ngạc: “Anh đưa em đi làm?”

“Không cần” tâm trạng Lâm Thư đặc biệt thoải mái: “Em có thể tự đi được”

Nói xong, sôi nổi ra khỏi nhà

Tô Mặc đột nhiên cảm thấy, hình như anh đã bỏ lỡ điều gì

Cô lẽ tân vừa mới sắp xếp lại chỗ làm xong, đã nghe thấy một tiếng: “Chào buổi sáng”

Người nào đến sớm vậy? Vừa ngẩng đầu, chỉ thấy được một bóng lưng, hình như chính là cái người tên Lâm Thư luôn đi muộn?

Lúc đến giữa trưa, quả nhiên, lão Lý lại lập lại chiêu cũ, chắc là đánh cược Lâm Thư không dám nói chuyện này ra với mọi người, nghĩ cô chẳng qua cũng chỉ là một sinh viên thực tập, trong công ty cũng không có thể lực gì, nên mới có thể dễ dàng ra tay với cô.

Mặc dù Lâm Thư ngoan ngoãn khéo léo trong giờ làm việc, nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn mọi người ở lại trong công ty, đến trưa, hầu hết mọi người lại đi ăn cơm, còn Lão Lý đã xông tới

lần này, Lâm Thư hoàn toàn giữ vững tinh thần cảnh giác, khi tay lão Lý vừa mới chạm vào người cô một cái thì “bộp” một tiếng, đập xuống một cái chính xác, còn một cánh tay khác, cầm lấy chén nước vừa mới để ở trên bàn, vô tư, đổ lên bộ vị quan trọng của lão Lý

Lão Lý thử chạm vào cô, đang định ra tay, nhưng lại nhìn thấy chỗ ấy của mình ẩm ướt khó coi, đành phải chịu đựng tức giận, vội vàng đi tới phòng vệ sinh

Nhân cơ hội này, Lâm Thư nhanh chóng chạy vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, giao lại chứng cứ này cho chị Lee

Không sai, cô đã sớm báo cáo lại tình huống này với Tổng giám đốc. Điều thứ năm trong sách đề phòng sắc lang là: Nếu như cấp trên là một phụ nữ, phải biết tận dụng thật tốt, phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ?

Mặc dù nói không biết vì sao ngay từ khi bắt đầu Tổng giám đốc đã có chút thiên vị với cô, vậy thì vì sao không lợi dụng một chút?

Mấy tiếng trước, Lâm Thư gạt nước mắt, nói với chị Lee chuyện bí mật ngày hôm qua, dù sao Lão Lý cũng làm trong công ty nhiều năm, bình thường căn bản không nhìn ra, chị Lee cũng không dám hoàn toàn tin tưởng Lâm Thư, một mặt chú ý tới việc này, mặt khác, bảo Lâm Thư hãy đưa ra chứng cứ trước đã.

Vì thế mới có một màn vừa rồi

Dẫu sao thì chuyện này cũng liên quan đến danh dự của công ty, chị Lee cũng không muốn làm lớn chuyện này. Chờ sau khi Lão Lý từ phòng vệ sinh đi ra ngoài, chị Lee gọi lão ta vào phòng làm việc, thế mới biết, thì ra, đây cũng không phải là lần đầu tiên lão Lý “gây án”, khó trách, trước đó có rất nhiều sinh viên thực tập không muốn ở lại công ty

Đương nhiên, đối mặt với lão Lý, chỉ còn lại một con đường đó là từ chức

Lúc nghỉ trưa, lão ta ôm thùng giấy con ảo não đi ra
Không bao lâu, người trong công ty dần dần trở lại, nhìn thấy Lão Lý không ở vị trí, không khỏi tò mò
“Ủm, lão Lý đã năm mươi tuổi rồi, về nhà nghỉ ngơi lấy lại sức đi”
Trời? Isoc Lý mới năm mươi tuổi thôi sao?
Lâm Thư yên lặng nở nụ cười, trong lòng hả hê vô cùng!
Hết chương 51

52. Chương 52

Đối với Tô Mặc mà nói, khi biết được Tiểu Bạch Thỏ nhà mình bị một tên lão già đứng tuổi nhúng chàm, không thể nghĩ ngờ là lửa giận ngập trời

Một mặt, đối với lão già đứng tuổi kia, hiển nhiên sẽ tàn nhẫn ra tay, dứt khoát tiến hành đánh đập; mặt khác, đối với Lâm Thư, Tô Mặc vẫn do dự thật lâu, mới gọi điện thoại

“Chuyện gì vậy? em đang làm việc...” đầu bên kia điện thoại, phát ra những tiếng động đang đánh bàn phím “Cạch, cạch”, Tô Mặc yên lặng nghe một lúc, mới chậm rãi nói một câu:

“Tiểu Thư, thực xin lỗi”

Bàn tay đang đánh bàn phím của Lâm Thư dừng lại: “Làm sao vậy?”

Hôm nay Tô Mặc có cái gì đó không đúng, nhưng Lâm Thư lại không biết không đúng ở chỗ nào, chỉ nghe thấy Tô Mặc nói một câu: “Buổi tối về nhà sớm một chút” sau đó là tiếng “tút tut...”

Thật là kỳ quái?

“Ném~” tính cách Lâm Thư chính là như vậy, không nghĩ ra, vậy thì đừng nghĩ, trực tiếp đem phiền não ném đi cho rồi!

Vì vậy, khi chị Lee vừa đi ra khỏi phòng làm việc, nhìn thấy không phải là một Lâm Thư nằm nhào trên bàn hai mắt vô hồn.

“Lâm Thư, sửa soạn một chút, đi phỏng vấn cùng với Amy” Quả thật, câu nói kia không sai mà, cấp trên nhìn thấy bạn, thường thường đều là lúc bạn đang phân tán không tập trung, còn lúc bạn vui đùa trong gian khổ, thì cấp trên sẽ lựa chọn không nhìn thấy...

Chị Amy là tổng biên tập của tạp chí Hoa Vinh, một mái tóc cắt ngắn, nhìn qua khiến cô ấy cực kỳ giỏi giang, đối với người “gây trở ngại” như Lâm Thư, có vẻ cực kỳ bất mãn.

“Lát nữa, cô chỉ việc ngồi ở bên cạnh, đừng nói chuyện làm hỏng buổi phỏng vấn, biết không?”

Lâm Thư gật đầu một cái, cô luôn luôn là người biết khiêm tốn, chuyện tranh giành nổi bật như này, không phải phong cách của cô.

Đối tượng phỏng vấn lần này, theo như Amy nói, là một doanh nhân khá khó trị, nếu không, cũng không cần đích thân chị ta xuất chính.

Nhưng Lâm Thư cảm thấy mặc dù thân phận cái người tên Viên Ý này là hiển quý, nhưng mà cũng không khó nói chuyện lắm, ít nhất khi gặp các cô đã dùng lễ nghi đón tiếp, cười híp mắt, rất giống con mèo nhỏ trên tủ sách của chị Lee.

Amy ngồi nghiêm chỉnh, bắt đầu phỏng vấn, còn Lâm Thư ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, đọc tài liệu của chị Amy. Viên Ý năm nay hơn bốn mươi tuổi, gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng đến bây giờ đã trở thành nhân vật chèo chống trong giới IT, được coi là nhân vật truyền kỳ.

Amy phỏng vấn rất chuyên nghiệp, từ việc gây dựng sự nghiệp tới việc thành công, từ thành công nói tới những kế hoạch mở rộng trong tương lai, đáng tiếc, mặc dù Amy cố gắng muốn nói tới những mặt về phương diện cuộc sống cá nhân, nhưng đáng về Viên Ý giữ kín miệng như bưng, thế nào cũng không chịu tiết lộ

Khi cuộc phỏng vấn rơi vào tình thế lúng túng, thư ký của Viên Ý gõ cửa đi vào, cắt ngang cuộc nói chuyện: “Viên tổng, ngài có khách”

Viên Ý thoáng áy náy nhìn các cô: “Mời hai cô ngồi ở đây chờ một chút, Tôi đi một chút sẽ trở lại”

Amy cũng giống như thở phào nhẹ nhõm, gật đầu một cái: “Được”. Đợi đến khi Viên Ý ra ngoài, sắc mặt lại lập tức sụp xuống

“Không phải rất thuận lợi sao?” Lâm Thư tò mò hỏi

“Thuận lợi ở chỗ nào?” Amy lắc đầu thở dài một cái: “Những câu ông ta vừa mới trả lời, cũng giống như ấy tạp chí khác, không lấy được tin tức độc nhất vô nhị, tất cả đều là uống phí” Viên Ý là một người rất cẩn thận, chỉ cần hơi hỏi về vấn đề riêng tư một chút liền lắc đầu mỉm cười, thật sự là tiến vào cũng không thể, mà rút ra cũng không xong

Theo tin tức tiết lộ Viên Ý đã có vợ có con, chỉ có vậy không biết gì hơn. Nếu có thể biết thêm một chút tin tức, dù chỉ là một tin nhỏ thôi, cũng có thể trở thành điểm sáng của tạp chí

“Phải biết rằng, bất quá là bản tính của con người”

Tổng kết xong, Amy vừa quay đầu, liền phát hiện Lâm Thư căn bản không có nghe, mà đang cầm một tờ giấy chơi trò gấp giấy rất vui vẻ, nhất thời nộ hảo công tâm, chỉ vào Lâm Thư, tay run lên run lên: “Cô, cô...”

Con chưa bắt đầu nổi bão, Viên Ý đã đẩy cửa đi ào: “Thật ngại quá, vừa nãy nói đến đâu rồi?”

Amy đành phải che giấu sự tức giận, nhanh chóng khôi phục vẻ mặt tràn đầy ý cười: “Vừa rồi đang nói đến chỗ đối với công ty trong tương lai năm năm tới ngài mong đợi gì”

Thật không ngờ, Viên Ý lại đem tầm mắt nhìn lên tờ giấy gấp trên tay Lâm Thư: “Đây là hoa hồng?”

Lâm Thư gật đầu một cái: “Vâng, nhìn thấy trên bàn ngài có một bông, liền không nhịn được cũng muốn gấp một bông”

“Chỗ này cần phải gấp lại” Nhìn Lâm Thư chậm chạp không gấp tiếp, Viên Ý nhắc nhở

“Cái này lúc đầu là do cha tôi dạy tôi, bây giờ cũng quên mất rồi” Lâm Thư ngượng ngùng gãi đầu

Viên Ý cười “Ha ha”: “Tôi cũng vậy đã dạy cho con gái mình gấp hoa hồng giấy, ừ, bông trên bàn ta nó tặng cho tôi trong ngày lễ tình nhân đó”

Lúc này Amy mới đem tầm mắt nhìn về bông hoa hồng giấy đặt trên bàn làm việc của Viên Ý, nhìn qua thì có vẻ đã gấp rất rầu rồi, nhưng lại được giữ gìn cẩn thận. Trong bụng thầm nghĩ, chẳng lẽ, Lâm Thư này lại có chút tài mọn?

Nhìn lại Lâm Thư thì trong ánh mắt Amy có chút khen ngợi

Có lẽ vì bông hoa hồng giấy, nên ngược lại Viên Ý như vừa mở máy hát, không không ít chuyện lý thú xảy ra giữa con gái và ông ta, Lâm Thư vẫn mỉm cười nghe, thỉnh thoảng chen vào mấy câu, Amy nhất thời cảm thấy không khí trở nên dịu lại

Khi cuộc phỏng vấn sắp kết thúc, Viên Ý mới day trán cười: “Hôm nay tôi nói nhiều quá rồi” Nhưng trong lúc đó vẻ mặt lại tràn đầy thoải mái, không có gì bất mãn.

Amy yên lặng ở trên bàn nhớ lại ghi chép: “Phía sau thành công của một người là sự dục dằn” Không thể không nói, Lâm Thư kia cũng không tồi, trong cái khó ló cái khôn

Đợi đến khi hai người ra khỏi cửa tòa nhà, Amy khích lệ nói: “Làm thế nào mà cô nghĩ ra cách dùng hoa hồng giấy để mở cánh cửa trong lòng Viên Ý vậy?”

Nhưng Lâm Thư lại ở trong trạng thái mù mờ trả lời: “Tôi chỉ là muốn nhớ lại cách gấp hoa hồng giấy thôi, không ngờ Viên Ý lại đột nhiên bu lại...”

Chẳng lẽ là do cô suy nghĩ nhiều quá? thật ra Lâm Thư cũng là một tay mơ không hơn không kém? Amy không ngừng toát mồ hôi lạnh

“Vận may của cô cũng không tồi”

Kết quả của vận may tốt, liền là

“Lâm Thư, bài viết về Viên Ý giao cho cô” Amy bỏ xuống một xấp tài liệu, chuẩn bị rời đi

“Hả?” nhưng, nhưng.... không phải Tôi chỉ là một người “Phục chế dán” chỉ giả bộ đánh đấm thôi sao, cái gì mà viết bản thảo cô không hề có kinh nghiệm?

Amy, chị đang nói đùa với tôi sao?

Cô kéo....

Amy vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Lâm Thư lệ rơi đầy mặt dán chặt vào vạt áo mình sống chết không rời: “Tôi không biết”

Amy hoa lệ hất Lâm Thư ra, trở lại chỗ ngồi, cầm một xấp tài liệu lên ném cho Lâm Thư: “Đây là bản thảo trước đây tôi viết khi phỏng vấn, cô xem thử xem, ngày mai phải nộp bản thảo cho tôi”

Lâm Thư nhìn bài bản thảo phỏng vấn giống như “từ điển Tân Hoa”, chết rồi....

Một làm tốt một chuyện chưa từng làm, sự khó khăn của việc này đối với lâm sư mà nói, giống như so sánh với việc khó sinh vậy

Nhìn qua màn hình máy tính trống trơn, lại nhìn nhìn đồng hồ báo thức chỉ năm giờ, Lâm Thư lệ rơi đầy mặt. Nhớ tới ánh mắt khích lệ của chị Amy cùng với vẻ mặt uy hiếp của chị Lee, Lâm Thư “Phù phù” một tiếng, nằm nhoài lên bàn phím

Giả chết không giải quyết được vấn đề, cho nên, vẫn phải tiếp tục

Cháp vá lung tung, cuối cùng cũng làm xong nhiệm vụ viết ra hai nghìn chữ, Lâm Thư nhìn lên, đã gần mười giờ rồi

Nguy rồi

Trong lúc giật mình tới tới trước đó hình như Tô Mặc gọi điện thoại tới bảo cô về nhà sớm, Lâm Thư tìm điện thoại, quả nhiên có đến mười mấy cuộc gọi lỡ

Lúc vội vội vàng vàng trở về nhà, Lâm Thư chỉ thấy vẻ mặt có chút tối đen của Tô Mặc

“Tại sao không nghe điện thoại?”

“Em để ở chế độ im lặng, nên không nghe thấy....”

“Tại sao muộn như vậy mới về”

“Em phải viết bản thảo” Tại sao những lời hỏi đáp này nghe qua giống như lời đối thoại giữa con gái đang trong thời kỳ trưởng thành với cha mình thế nhỉ?

Tô Mặc cau mày: “Viết bản thảo? không phải là em phụ trách trang web sao, tạo sao lại chạy tới chỗ viết bài của tạp chí?”

Lâm Thư liền xoa xoa tay, kể lại chuyện xảy ra ngày hôm nay, kết quả, Tô Mặc nghe xong mặt càng đen hơn

Trầm mặc một lúc lâu, Tô Mặc mới chậm rãi nói: “Lâm Thư, hay là em đến chỗ anh thực tập đi?”

“Tại sao?” Lâm Thư nghi ngờ liếc nhìn Tô Mặc

“Cảm giác, em ở bên cạnh anh, sẽ làm anh yên tâm hơn một chút”

“Vậy sau này công việc của em làm thế nào?” Chân mày Lâm Thư cũng khẽ nhíu lại

“Sau khi tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn luôn, đến lúc đó, anh nuôi em sống qua ngày, thế nào?” Tô Mặc xoa xoa đầu Lâm Thư mỉm cười nói

Lâm Thư hất tay Tô Mặc ra, giọng nói có chút mất tự nhiên: “Ý của anh là.... để cho em ở nhà biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng?”

“Làm sao có thể là thiếu phụ luống tuổi có chồng được chứ? Nếu như em rảnh rỗi nhàm chán, thì có thể đến công ty làm thư ký cho anh, được không?”

“Không cần.... muốn tự mình tìm việc làm, tự nuôi sống bản thân” Lâm Thư ngập ngừng nói, cảm giác Tô Mặc có chút dã man không hiểu chuyện

“Anh sẽ lo lắng cho em....” Tô Mặc nhắm chặt mắt, trong giọng nói có chút uể oải: “Em không nói cho anh biết, việc em bị quấy rầy ở công ty, không có nghĩa là anh không biết”

“Hơn nữa như tối nay chẳng hạn, em có biết anh lo đến mức nào không? Chạy khắp nơi mà không tìm thấy em....”

“Nếu em không thể tùy thời tùy chỗ nhìn thấy em, thì anh rất không yên tâm”

Ánh mắt của Tô Mặc quá mức kiên định, Lâm Thư lùi về phía sau mấy bước, thậm chí quên hỏi Tô Mặc tại sao anh biết chuyện của cô xảy ra ở công ty, nhưng mà, chỉ một việc này thôi, cô không muốn lùi bước

“Tô mặc, anh không thể giúp em cả đời được, có rất nhiều chuyện em muốn tự mình học cách đối mặt”

“Tại sao anh không tin rằng em có thể làm được? Trong suy nghĩ của anh, lúc nào em cũng làm sai”

Anh có hiểu không, em muốn có một ngày, sẽ trở nên xuất sắc, trở nên suất sắc một chút

“Tiểu Thư, anh không hề nghĩ rằng em làm sai điều gì hết, chỉ là....” Tô Mặc nở nụ cười bất đắc dĩ không biết làm sao: “Tiểu Thư, bây giờ vị trí của em ở trong lòng anh, quan trọng hơn so với bất cứ thứ gì, em hiểu không?”

“Tiểu Thư, em có thể trở nên dũng cảm, em có thể trở nên không sợ hãi, nhưng mà, em nên hiểu, anh mãi mãi đứng ở phía sau của em, tùy thời tùy chỗ em đều có thể dựa vào, em không cần thiết phải kiên cường như vậy”

Thật lâu sau Lâm Thư không nói gì nữa

Có mấy lời, một khi đã nói ra khỏi miệng, liền thay đổi

Ý của Tô Mặc, Lâm Thư có thể hiểu, nhưng mà, Tô Mặc lại quên hỏi một câu chính là cảm nhận của Lâm Thư.

Có đôi khi, cái tình yêu cần phải sự đối mặt, chứ không phải là - tự cho bảo vệ là đúng.

Hết chương 52

P/S: Hôm nay 6 chương liền, các nàng thích nhé

53. Chương 53

Trong buổi hội nghị thường lệ thứ sáu của Hoa Vinh

“Lần này Lâm Thư làm rất tốt, chúng ta cho cô ấy một tràng pháo tay khích lệ” chị Lee nói cực kỳ vui vẻ, nhưng mà, nhân vật nữ chính Lâm Thư, lại đang đắm chìm trong thế giới của mình

Tối hôm qua, Tô Mặc nói như vậy làm cho Lâm Thư giật mình không biết làm sao

Có lẽ, nên nghe theo lời Tô Mặc, đợi sau khi tốt nghiệp, ở nhà ăn uống miễn phí qua ngày, có lẽ thời gian trôi qua sẽ rất nhàn hạ. Nhưng mà, cuộc sống như vậy, khó tránh việc dựa dẫm theo đuôi

Tất nhiên, mặc dù trong hai mươi mấy năm qua Lâm Thư chưa hề theo đuổi điều gì hết, nhưng mà, dựa vào người đàn ông nuôi sống mình, cũng là điều cô chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng Tô Mặc nói cũng có lý, khiến cho cô trong lúc này không có lý do gì để phản bác.

Hơn nữa, buổi sáng trước khi đi, Tô Mặc đã nói một câu: “Chủ nhật này mọi người trong nhà tụ họp ăn bữa cơm, em có muốn đi cùng không?”

Cái này... coi như là đi gặp cha mẹ sao?

Mặc dù đã từng gặp mẹ Tô, nhưng vừa nghĩ tới những người mà bình thường chỉ thấy trên ti vi, lại xuất hiện trước mặt mình, Lâm Thư vẫn có chút lạ lẫm

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Lâm Thư cảm thấy cả một mớ len rối tung đang lẫn qua lẫn lại trong đầu khiến bản thân cô thất điên bát đảo

“Lâm Thư... Lâm Thư... Lâm Thư” Cuối cùng chị Lee không nhịn được thức tỉnh Lâm Thư đang đi vào cõi thần tiên, Ừm?

“Muốn cô nói một chút về cảm tưởng của mình đối với công việc gần đây?” chị Lee tràn ngập mong đợi nhìn về phía cô

Lâm Thư mắt nhìn xa xăm: “Làm việc giỏi, mỗi ngày hướng về phía trước”

Chị Lee đập bàn: “Lâm Thư, cô cẩn thận không tôi cho cô cuốn gói ngay bây giờ đó” Quả nhiên, ôm hy vọng với Lâm Thư là việc vô cùng sai lầm

Cẩn thận từng ly từng tý nhìn về mặt giận dữ của chị Lee, Lâm Thư ngoan ngoãn ngậm miệng, sau đó...

Tiếp tục đau buồn, nhưng chủ nhật này phải làm sao đây?

Lâm Thư ngồi ủ rũ ở vị trí, đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại về cho cha mẹ mình để tham khảo ý kiến một chút, Amy lại đột nhiên đi tới: “Lâm Thư, cô sắp xếp lại những tài liệu này một chút đi”

“Vâng” Từ sau lần viết bản thảo của cuộc phỏng vấn với Viên Ý, Amy luôn luôn cố tình vô ý tăng thêm lượng công việc cho cô, nhưng mà, dù sao cũng rảnh rỗi không có việc làm, Lâm Thư cũng không có oán hận gì

Nhưng đợi đến lúc mở tài liệu ra, Lâm Thư mới phát hiện, không ngờ lại là về - Tô Mặc

không phải là chưa từng nghĩ tới, một người giống như Tô Mặc, bất kể đi tới đâu đi nữa, cũng giống như cá gặp nước, nhưng khi thực sự nhìn thấy những tài liệu này đặt trước mặt thì Lâm Thư vẫn khó tránh khỏi có chút sững sốt

Đây được gọi là “Thiên phú” sao?

Ảnh chụp Tô Mặc đang cầm ly rượu, cẩn thận mỉm cười nhàn nhạt trò chuyện với người đối diện, mỗi một gợn tay nhắc chân đều rất tự nhiên cao quý. Đôi mắt đen nhánh hẹp dài, bình tĩnh như hồ nước, nhìn qua rất dịu dàng, nhưng khi cẩn thận nhìn kỹ lại thì lại sâu không thấy đáy

Đây mới là Tô Mặc, một người quen thuộc mà xa lạ. Bỗng nhiên trong lúc này Lâm Thư cảm thấy, có lẽ, cô chưa bao giờ hiểu hết về anh

“Thiên chi kiêu tử” bốn chữ này mới thích hợp với Tô Mặc

Làm sao lúc trước đây cô có thể có suy nghĩ rằng sẽ có một cuộc sống hạnh phúc bình bình thường thường, khi ở cùng Tô Mặc được chứ?

Trong đầu Lâm Thư trống rỗng, rồi lại ngây ngô nằm ở trên mặt bàn đem những tài liệu kia đọc đi đọc lại mấy lần, sau đó...

Quyết định, ném

Amy nhìn thấy, cau mày: “Lâm Thư, những tài liệu kia, cô sắp xếp lại chưa”

Lâm Thư chợt ý thức được, hồng rồi, vừ nãy kích động quá, đã..... liếc nhìn thùng rác, Lâm Thư run run rẩy rẩy xê dịch người, che khuất tầm nhìn của Amy: “Xong ngay đây ạ”

“Có thể không đi được không?” Lâm Thư đáng thương nhìn Tô Mặc, vùi người trên sofa, không nhúc nhích

Tô Mặc xoa xoa mi tâm, chỉ vào Bánh Bao đang ngồi chồm hổm ở bên cạnh: “Có hai lựa chọn, một là để cho Bánh Bao đuổi, hai là đi cùng anh?”

Lâm Thư nhìn nhìn Bánh Bao thè lưỡi, khí thế bùng bùng vô cùng vui vẻ, gần đây trong nhà không có ai, đành phải đem Bánh Bao đến gửi tại quần sũng vật của khu phố, xem ra một thời gian dài chưa được ra ngoài chạy nhảy rồi. Nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng nửa sống nửa chết khi “bị” Bánh Bao đuổi, Lâm Thư liền rơi lệ....

Ở trên xe, Tô Mặc nói sơ qua về những hiểu biết cần thiết đơn giản nhất trong nhà họ Tô

Năm đó, ông cụ Tô từng trải qua cuộc hành quân hai nghìn năm trăm dặm theo hồng quân công nông trung quốc, sau đó lại tiếp tục sống chết trong bom đạn chiến tranh, mới ngồi vào vị trí như ngày hôm nay. Ông cụ Tô có hai người con trai, một là cha của Tô Hoãn, Tô Kiến Bang, người còn lại là cha của Tô Mặc, Tô Kiến Quốc. Hai người một là chính trị gia, một là thương gia, đều thuận buồm xuôi gió

Vợ Tô Kiến Quốc - Diệp Minh, từ nhỏ đã được nhà chồng cưng chiều, theo như Tô Mặc nói: “Cha cưới mẹ vì sự ngây thơ, sau đó, vì vậy bị kịch cuộc sống bắt đầu....”

Lâm Thư âm thầm ghi nhớ ở trong lòng. Xem ra, chỉ cần thu phục được mẹ Tô, vậy thì mọi chuyện đều OK rồi?

Dựa vào những lần gặp mặt trước, Lâm Thư cũng có thể nhìn ra được ba bốn phần tính cách của mẹ Tô, một câu nói tổng quát: - Sói đội lột cừu, nhìn như vô hại, nhưng thực ra rất phức tạp

Quả nhiên, có một số thứ, là được di truyền từ dòng họ? Lâm Thư không nhìn được liếc nhìn Tô Mặc một cái

Trên đường đi tới nhà họ Tô không gặp bất kỳ một chiếc xe nào đi trên đường, Tô Mặc dừng xe, kéo Lâm Thư vào lên trong nh. Một người bảo vệ ở cửa lớn đã nhìn thấy Tô Mặc từ phía xa, có chút kinh ngạc, nhìn kỹ lại lần nữa, mới cuống quýt chào hỏi.

“Đã bao lâu rồi anh chưa trở về?” Lâm Thư đầu đầy vạch đen

Tô Mặc nghiêng đầu, suy nghĩ trong giây lát: “Mới hơn một năm thôi?”

Lâm Thư: đồ con cháu bất hiếu!

“Ôi? chẳng lẽ là mình bị hoa mắt sao? Đây không phải là anh tôi, Tô Mặc sao?” Đột nhiên phía sau truyền tới một giọng nói đầy kinh ngạc, nghe kỹ lại tràn đầy trêu chọc

“Ừm, đó là chính là người sao hỏa đeo mặt nạ da người đấy” Một giọng nói đàn ông từ tính vang lên ngay sau đó đầy nghiêm trang, ngữ điệu lại trầm ổn làm cho người nghe cảm thấy lời anh ta nói rất có lý

Lâm Thư nhìn không được nhìn Tô Mặc mấy lần

Tô Mặc quay đầu nhìn lại, ngoài Tô Hoãn ra, còn có thể là ai?

“Được rồi, đừng có vợ hát chồng khen hay nữa” Từ trước tới giờ Tô Mặc đối với cô em họ “Mười ngón tay không dính nước nóng pha lạnh” này thật sự là không nói được gì, lại càng không thể hiểu được sự cứng

chiều đến vô pháp vô thiên của cô mình đối với đứa em này, đơn giản liền coi lời nói của bọn họ là không khí: “An Dương đâu?”

“Tên tiểu tử đó đã tới từ sớm rồi, đang làm nũng với ông nội bà nội” Tô Hoãn bĩu môi, cô rầu rĩ không vui, đứa con này đã cướp đi sự cưng chiều vốn thuộc về cô, Cố Minh lại chỉ im lặng không nói gì khê nhéo má vợ mình

Tô Hoãn bị nhéo má liền bĩu môi, còn khoe miệng Cố Minh lại không tự chủ được khê cong lên

Lâm Thư đi theo phía sau bọn họ, không khỏi có chút hâm mộ, giật nhẹ tay áo Tô Mặc: “Bọn họ thật hạnh phúc”

“Từ nhỏ Tô Hoãn đã dính lấy Cố Minh như vậy rồi, được coi là thanh mai trúc mã đó” Tô Mặc nhớ lại những chuyện trước đây, không khỏi bật cười

Trong lúc đó Lâm Thư bỗng rất muốn biết, đáng vẻ hồi nhỏ của Tô Mặc như thế nào?

Mẹ Tô vừa nhìn thấy Tô Mặc, gần như là dùng vận tốc của lốc xoáy sét đánh nhào tới: “Mặc Mặc à, cuối cùng con cũng trở về”

Tô Mặc bị nhiệt tình của mẹ già làm cho liên tục lùi về phía sau hai bước mới dừng lại, cười bất đắc dĩ nói: “Mẹ, bình tĩnh chút”

“Còn không phải là tại con...” mẹ Tô lập tức bày ra dáng vẻ “Lã chã chực khóc”

“Vâng, vâng, mẹ nói đúng, là do con sai vẫn còn chưa được sao?” Tô Mặc thật lòng thành ý xin lỗi, ở trong nhà này, vẫn có người lo lắng cho anh, nhưng anh lại trốn tránh lâu như vậy

Lúc này mẹ Tô mới hài lòng, vừa quay đầu lại, thấy Lâm Thư, đôi mắt lập tức lại thành hình trăng lưỡi liềm, vẫy vẫy tay về phía cô: “Tiểu Thư, lại đây”

Gần như là theo bản năng, Tô Mặc vươn tay ra, bảo vệ Lâm Thư, tất nhiên anh biết, không phải là mẹ già muốn trách mắng gì Lâm Thư nhưng động tác này, lại lọt vào cặp mắt hung tợn của mẹ tô: “Vội cái gì? Sợ mẹ ăn thịt vợ con hay sao?”

Tất nhiên là mẹ sẽ không ăn cô ấy, nhưng mà sẽ lừa gạt cô ấy.

Những lời này, đương nhiên Tô Mặc không dám nói ra miệng, đành phải trở mắt nhìn mẹ già “Bắt cóc” Lâm Thư

“Mặc Mặc không bắt nạt cháu chứ?”

Lâm Thư lắc đầu, mẹ Tô thấy thế dương dương tự đắc nói: “Bác biết ngay là cháu có thể làm được mà, cái này gọi là lấy nhu thắng cương”

Đang nói, đột nhiên cha Tô đi tới: “Nói chuyện gì vui vậy?”

Tô Kiến Quốc có khuôn mặt hình chữ quốc (chữ đó nó như này này bà con), vuông vức, nhìn từ xa có vẻ rất nghiêm túc. Chỉ là, hồi còn trẻ ông và Lâm tiên sinh là bạn tốt của nhau, Lâm tiên sinh thường nhắc về ông là một người “Khéo hiểu chuyện” phụ nữ, đối với Lâm Thư coi như là “Trăm nghe không bằng một thấy”, cũng rất thân thiết

“Nói chuyện phiếm một chút không được sao?” mẹ Tô hừ lạnh một cái, hiên nhiên là không để cha Tô vào mắt

Ba Tô day trán, thở dài: “Bộ em không nhìn thấy con trai em ở bên kia đã cuồng đến mức độ nào rồi sao?”

“Bao giờ em mới có thể làm cho anh yên tâm được đây?” Tuy rằng lời nói như vậy, nhưng Lâm Thư cảm giác trong giọng nói của ba Tô một chút xiu tức giận cũng không có, chỉ là cưng chiều

Mẹ Tô nhướn mày: “Nếu có một ngày tôi làm cho ông được yên tâm, thì sự tồn tại của ông còn có giá trị gì nữa?”

“Trời, bà thật là...” ba Tô xoay người, không phản bác được

(o)! Mẹ Tô à, cái này có phải là cái gọi là “Lấy hung dữ chế hung dữ” không? Lâm Thư yên lặng

Lúc ông cụ Tô từ trên lầu đi xuống, liếc mắt thấy người con gái lần đầu tiên đưa cháu mình dẫn về, không khỏi vui vẻ ra mặt, kéo Lâm Thư hàn huyên chuyện nhà một lúc lâu

Lâm Thư quần bách không chịu được, nói không lo lắng đó là gạt người, bị mấy người lớn nhà Tô Mặc cố tình vây lại một chỗ, không thể cầu cứu

Cuối cùng, vẫn là Tô Hoãn giải vây: “Ông nội, ông có cháu dâu nên liền quên cháu gái”

“Ông chỉ nói chuyện phiếm với Lâm Thư một chút thôi mà”

Người ông cụ Tô cũng chiều nhất là Tô Hoãn, nghe thấy cháu gái lên tiếng, cũng cười tí mắt vui vẻ đem Lâm Thư tặng cho cô.

Tô Hoãn vừa dẫn Lâm Thư tới sofa....

“Ồ, chẳng lẽ là tôi tới không đúng lúc?” một giọng nói thanh thanh thúy thúy của phụ nữ vang lên ngoài cửa, khá quen thuộc, Lâm Thư vừa ngẩng đầu lên, quả nhiên là Diệp Lan

Diệp Lan liếc nhìn Lâm Thư, hoàn toàn không để cô vào mắt, mà là mỉm cười đi tới trước mặt mẹ Tô, thân mật ôm lấy bà: “Dì à, mấy ngày không gặp, dì có nhớ cháu không?”

Mẹ Tô lườm Diệp Lan một cái: “Tiểu Lan, không phải mấy ngày trước vừa mới gặp sao? sao lại đã quên rồi?”

“Hồi nhỏ Diệp Lan này có ở nhờ trong nhà chúng tôi một thời gian, nghe nói là có quan hệ họ hàng với bác gái, miệng lưỡi lúc nào cũng giống như quét mặt vậy, dối trá! Nhưng trước đây cô ta và Tô Mặc rất không thích nhau”

Tô Hoãn nhỏ giọng nói bên tai Lâm Thư, còn đặc biệt cường điệu ba chữ “Rất không thích”

Lâm Thư vừa quay đầu, liền bắt gặp ánh mắt của Tô Mặc, có nóng bỏng, có luống cuống, có áy náy....

Hết chương 53

54. Chương 54

Khi động vật nhỏ cảm giác được nguy hiểm, theo bản năng sẽ mở ra hệ thống phòng ngự, lúc này Lâm Thư cảm thấy, trạng thái đề phòng của bản thân đã được triển khai toàn bộ

Cho dù Lâm Thư có ngốc nghếch đi nữa, cũng nhìn ra được ánh mắt Diệp Lan nhìn về phía Tô Mặc đầy sự thích thú không hề che giấu chút nào

Về phần Tô Mặc, từ lúc Diệp Lan xuất hiện, không hề liếc nhìn cô ta một cái, dựa theo tâm lý học giải thích thì điều này rõ ràng là biểu hiện của sự chột dạ

Lâm Thư yên lặng ngồi trên sofa với Tô Hoãn, lúc Tô Mặc đang chuẩn bị đi về phía Lâm Thư, lại bị Diệp Lan chặn lại, Tô Mặc bất đắc dĩ, đành phải lạnh lùng trả lời qua loa vài câu

Tô Hoãn khinh thường lườm Diệp Lan một cái: “Cô tưởng mình là ai vậy?”

Cô Minh giữ chặt Tô Hoãn: “Trong phòng bếp có coca chân gà em thích nhất đó, có muốn ăn một chút không?”

Tô Hoãn nhanh chóng bị thức ăn ngon dụ dỗ rời khỏi chỗ, vui vẻ a vui vẻ a đi theo sau cô mình vào phòng bếp, còn Tô Mặc cùng thoát khỏi Diệp Lan, ngồi xuống bên cạnh Lâm Thư

“Tiểu Thư...”

“Giải thích hay che giấu, che giấu chính là kể chuyện xưa, cho nên, tốt nhất là anh không cần giải thích” Lâm Thư mỉm cười, không nhìn ra chiều hướng tức giận nào.

Tô Mặc không nói nữa, yên lặng ngồi với Lâm Thư

Đến bên bàn cơm, mọi người trong Tô gia cũng rất tinh ý, lựa chọn không để mắt đến sự tồn tại của Diệp Lan

Ông cụ Tô rất thích tiểu bạch thủ ngâng ngô giống như Lâm Thư, liên tục khích lệ Tô Mặc dẫn theo cháu dâu tốt về nhà; tiểu tử Cố An Dương cũng khá khôn ngoan chưa sê đùi gà trong bát với Lâm Thư; mẹ Tô cầm bàn tay tăng nỡn của Lâm Thư, đặc chỉ nhìn cha Tô: “Hai người đàn ông các ông sang bên kia đi, đừng ở đây làm phiền con gái chúng tôi tâm sự”; cha Tô bị hai chữ “Con gái” nướng khét lẹt, yên lặng quay đầu....

Nói chung, Lâm Thư rất được chào đón, Diệp Lan, thật sự triệt để bị coi như không tồn tại

Ăn cơm chiều xong, hình như Diệp Lan cũng nhìn ra được người nhà Tô gia hoàn toàn không chào đón cô, vội vội vàng vàng rời đi

Còn Lâm Thư, khi mẹ Tô vung khăn nhỏ, vẻ mặt nén nước mắt lưu luyến không rời, bị Tô Mặc kéo đi ra ngoài, cách thật là xa, vẫn còn nghe thấy tiếng mẹ Tô xuyên qua không khí truyền tới: “Các con phải thường xuyên về nhà đó

nhớ đó

”

Xe dừng ở bên ngoài, hai người liền tay dắt tay, chậm rãi đi bộ dưới ánh trăng dịu dàng

Thấy thái độ trầm mặc khác thường của Lâm Thư, Tô Mặc không đoán ra cô đang suy nghĩ gì, càng phiền muộn. Không biết vì sao, cảm giác Lâm Thư là một nhị hóa (Ngốc nghếch) vẫn tốt hơn, cái đáng về thâm trầm này, không thích hợp với cô chút nào

“Tô Mặc, thật ra thì em không hiểu, tại sao anh lại yêu em?”

Tô Mặc cúi đầu, nhìn Lâm Thư cau mày, khóe mắt vốn cong cong, lúc này lại mang theo một chút phiền muộn

Gương mặt tuấn tú của Tô Mặc đột nhiên phóng đại, hơi thở nóng sức phả vào mặt cô, khiến cho người ta có giảm giác say một chút. Lâm Thư không nhịn được, nhắm hai mắt lại, chỉ có thể cảm nhận được anh dẫn dụ đầu lưỡi cô, ngậm chặt một cái, hàm giần khe cắn.

Cảm giác như thế, thực quá mức rõ ràng, khiến cho Lâm Thư lập tức đỏ mặt

“Tiểu Thư, còn em tại sao lại yêu anh?”

Lâm Thư sững sốt, dịu dàng? Phúc hắc? Anh tuấn? Những lý do này nghe qua đều không thể chịu được

Nhưng mà, tại sao cô yêu anh?

“Có đôi khi, yêu một người, chẳng qua là vì vừa mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy người đó” Tô Mặc tràn đầy ý cười nói: “Giống như là - lúc anh nhìn thấy em”

Không có ý do yêu, không có nghĩa là không yêu. Chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy người đó, đều cảm thấy trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Cảm giác như thế, không cho phép bạn nghi ngờ

Đời này, có lẽ sẽ không còn có ai có thể mang đến cảm giác như vậy

“Cho nên, Tiểu Thư, em hiểu chưa? Ngoài em ra, anh không thể yêu bất kỳ ai khác”

“Ôi, anh xem vừa có hạt bụi bay qua” Đáng lẽ lúc này phải nên cảm động đến lệ rơi đầy mặt, nhưng Lâm Thư đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu, cũng làm cho Tô Mặc sững sốt một chút, không kịp phản ứng, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên trời một cái

Nhưng là ngay mấy giây sau, Lâm Thư đã che miệng cười trộm chạy lên phía trước vài mét.

Tô Mặc khẽ nhú mày, bước nhanh về phía trước, xách Lâm Thư trên tay: “Nha đầu này, càng ngày em càng không biết kiêng dè gì nữa hả?”

Chữ “Ừm” được kéo ra thật dài, rất ý vị, làm cho Lâm Thư đang toét miệng cười vội vàng cầu xin tha thứ: “Em sai rồi, em về nhà trước”

Có lẽ là hai chữ “Về nhà” đã lấy được lòng Tô Mặc, không ngờ anh lại không so đo gì nữa, dẫn cô trở về

Ngày hôm sau, Lâm Thư mang đôi mắt gấu trúc thật to tới công ty, ngập cả ngày, tất cả đều do Tô Mặc không biết tiết chế, thật là.... Lâm Thư nhớ lại buổi tối hôm qua, lại không khỏi đỏ mặt

Cái gọi là nghĩ là làm, Lâm Thư cầm điện thoại di động lên, gọi cho Tô Mặc

“Này? Làm sao vậy?”

“Lâm Thư?” Đầu bên kia truyền tới giọng nói của Diệp Lan

“Là tôi”

“Buổi trưa gặp mặt một chút chứ?”

“Được”

Loại xương cá này, nếu như không kịp thời dùng dấm để mềm hóa, vậy thì sẽ không gây thành đại họa, nhưng nếu mặc cho nó chắn ngang ở trong cổ họng, thế thì sớm muộn gì cũng sẽ bị nhiễm trùng sưng đau, cuối cùng không thể nào cứu vãn

Coi như là Lâm Thư cũng biết, hai chữ “Hộ thực” này viết như thế nào (Mình không hiểu từ hộ thực này nên giữ nguyên)

Đang suy nghĩ khi gặp Diệp Lan nên nói cái gì, không ngờ nhận được một cuộc điện thoại

“Em gái à, gần đây thuận gió xuôi nước chứ?” Giọng nói hào sảng từ đầu dây bên kia thực làm cho lòng người vui vẻ

“Chị Tiểu, lâu lắm mới được nghe giọng của ngài”

Kể từ sau khi đi thực tập, Lâm Thư liền ở trong nhà Tô Mặc, Tiểu Đồng cũng chuyển đến ra một căn hộ cho thuê gần nơi cô ấy thực tập, đã một thời gian dài hai người không gặp nhau rồi

“Thế nào, nớ tớ sao” Tiểu Đồng dương dương tự đắc: “Xem ra mị lực của chị đây thật sự là không thể khinh thường”

Lâm Thư im lặng kinh thường

“Đúng rồi, chị Tiểu, có chuyện này cần chị cho ý kiến đây?” Tiểu Đồng và Ninh Nhị yêu nhau một thời gian dài như vậy, có chuyện mưa to gió lớn nào chưa từng gặp qua, Lâm Thư liền đem chuyện Diệp Lan ra nói với Tiểu Đồng

“Cái gì? Gặp phải mấy thứ người như thế, để chị đây dậy cho cô mấy tuyệt kỹ tất sát” Tiểu Đồng oán giận, bắt đầu sự nghiệp truyền đạt những kinh nghiệm kinh điển

“Vừa nhìn thấy mặt, bước đầu tiên, cậu phải quyết định thật nhanh, tỏ rõ địa vị của mình trong lòng Tô Mặc; bước thứ hai, kể lại quá trình quen biết, hiểu nhau, yêu nhau giữa cậu và Tô Mặc, càng chi tiết càng tốt; bước thứ ba, đào bới lại những kỷ niệm ngọt ngào của hai người, khiến cho người khác tức chết vì ghen tỵ; bước thứ tư, tiến hành tổng kết, giữa cậu và Tô Mặc không có ai có thể chen chân vào, nếu có giết ngay lập tức”

Nhất thời Lâm Thư sinh lòng sùng bái với Tiểu Đồng

Đến trưa, Lâm Thư lẳng lặng một lát, liền ra khỏi công ty

Diệp Lan đã tới chỗ hẹn sớm hơn một chút. Nhìn thấy Lâm Thư, Diệp Lan tự chủ trương gọi một ly nước lọc, một ly cà phê đen

Đời này Lâm Thư ghét nhất là đấng, tất nhiên, cà phê đen cũng không ngoại lệ. Bình thường Tô Mặc không cho phép Lâm Thư uống cà phê, nếu thật sự là bất đắc dĩ, cũng chỉ là để cho cô thử Cabo Keno hoặc là cà phê hoa thứ. Cho nên, việc Diệp Lan gọi ly cà phê đen này, Lâm Thư chỉ dùng cái muỗng khuấy nhẹ, chứ không hề uống.

Nhớ lại mấy lời nói kia của Tiểu Đồng, Lâm Thư háng giọng, đang chuẩn bị mở miệng, không ngờ, Diệp Lan lại giành trước cô: “Tôi nghĩ, chắc cô vẫn chưa biết quan hệ giữa tôi và Tô Mặc?”

Ôi trời?! (o)

“Tôi xin giới thiệu lại một chút, tôi là người yêu cũ của Tô Mặc - Diệp Lan”

Lâm Thư:..... o()o

“Lúc tôi mười lăm tuổi, vì liên quan đến việc học hành, nên ở nhờ nhà họ Tô, lúc đó tôi đã quen Tô Mặc, anh ấy mười sáu tuổi”

“Nhất định cô không ngờ rằng, lúc đó Tô Mặc xuất sắc tới mức nào. Tất cả học sinh nữ trong trường, đều vì sự chính chắn trưởng thành của anh ấy mà mê muội, dĩ nhiên, tôi cũng không ngoại lệ, nhưng anh ấy lại lạnh lùng với tất cả mọi người”

“Nếu như không phải là tôi ở cùng với anh ấy, chắc anh ấy cũng không thèm liếc nhìn tôi dù chỉ nửa con mắt ?”

“Nhưng mà, lâu ngày sinh tình, tôi và anh ấy ở cùng một nhà, gần như là tất cả mọi người chưa từng hoài nghi chuyện này”

“Khi đó, chúng tôi cùng nhau trốn học đi ngắm biển, cùng nhau thức suốt đêm chỉ vì đợi đến lúc mặt trời mọc, cùng nhau nằm trên sân thượng nghe nhạc, trong thời gian hai năm này có lẽ cô sẽ không thể tưởng tượng được tốt đẹp đến mức nào đâu”

“Nhưng mà, tôi thật sự không ngờ, anh ấy lại không hề có bất kỳ quan hệ huyết thống gì với gia đình họ Tô”

“Mặc dù, lúc này đối với tôi chuyện đó hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng mà, đối với cha tôi mà nói, là chuyện không thể được”

“Ông ấy xem thường Tô Mặc không có bất kỳ thân phận gì. Không cho phép chúng tôi ở cùng một chỗ, vì vậy, đã giúp tôi chuyển trường, tôi và Tô Mặc bị buộc tạm thời chia tay”

“Anh ấy đi du học nước ngoài, cũng chính vì lý do này. Anh ấy mang theo mối tình thương tổn rời khỏi đây, Đây cũng chính là lý do tại sao bây giờ mọi người trong nhà họ Tô lại có thái độ như vậy với tôi”

“Ở trong mắt bọn họ, tôi đã làm tổn thương Tô Mặc. Vì có yêu nên mới có hận, không phải sao?”

Diệp Lan chậm rãi nói, Lâm Thư nghe xong hoàn toàn sửng sốt, bước này, tại sao không giống như tiểu động dậy vậy?

“Vậy cô tìm tôi rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

“Cô vẫn không hiểu sao?” Diệp Lan nhún mày

“Tôi đã trở lại, chỉ có tôi, mới là người thích hợp nhất ở bên cạnh Tô Mặc”

“Không ngờ, sau khi tôi rời đi, ánh mắt Tô Mặc lại trở nên kém như vậy, lại chọn cô?”

“Nhưng mà, nói cho tới cùng cô có thể làm cho Tô Mặc được gì nào? Cho dù là công việc hay cuộc sống, nhìn dáng vẻ cô như vậy, chắc không có sở trường đặc biệt nào? Người Tô Mặc cần là người có thân phận có thể giúp anh ấy nâng cao sự nghiệp một bước? Hoặc là người vợ đảm đang trong mọi việc, để cho sau mỗi ngày anh ấy mệt mỏi trở về nhà có thể hưởng thụ mỹ vị”

Lâm Thư trầm mặc, không sai, đến vậy giờ cô vẫn chỉ là một sinh viên thực tập, ngay cả công việc làm chính thức cũng không có, sau khi về nhà, cũng chỉ có thể quần lầy Tô Mặc đòi làm đồ ăn ngon, bản thân cũng ngu ngốc không biết sắp xếp công việc....

Nhưng mà....

“Ngựa tốt không ăn cỏ phía sau. Cô dựa vào cái gì mà cho rằng Tô Mặc sẽ chọn cô?”

“Trong công việc, có cấp dưới giúp anh ấy;; việc nhà mà cô nói cũng có thể thuê người làm. Những thứ này, tiền bạc đều có thể giải quyết được hết. Việc mà tôi phải làm, chính là làm cho Tô Mặc cảm thấy hạnh phúc”

“Lúc đầu, cô vì thân phận của Tô Mặc mà rời đi, bây giờ, cũng vậy vì thân phận của anh ấy nên mới trở lại, chẳng lẽ Tô Mặc là thằng ngốc sao?”

“Tôi không biết vì sao Tô Mặc lại chọn tôi. Nhưng lý do này có gì quan trọng sao? Tôi chỉ nhìn kết quả”

Lâm Thư nói xong, liền đẩy cốc cà phê chưa hề nhấp môi về phía trước, ánh mắt nhìn Diệp Lan cũng dần dần trở nên lạnh lùng

Nhìn qua dáng vẻ vô cùng kiên định

Nhưng chỉ có bản thân cô mới biết, tay cô run đến mức nào

“Tiểu Đồng, mấy cái chiêu tất sát của cậu rốt cuộc là được lòi từ đâu ra hả?”

“....baidu”

Baidu hại chết người rồi!

Hết chương 54

55. Chương 55

Tuy lúc đối mặt với Diệp Lan, biểu hiện của Lâm Thư rất can đảm, nhưng mà trên thực tế, Lâm Thư hiểu, chẳng qua chỉ là cô phùng mã giả làm người mập mà thôi

Mấy ngày gần đây, sau khi về nhà, đối diện với Tô Mặc, Lâm Thư vẫn không tự chủ mà cúi đầu

Lấy Tô Mặc ở giữa, những lời nói của Diệp Lan và những câu ở trong lòng cô có sự chênh lệch lớn, đó là tồn tại khác quan, còn những câu an ủi của Tô Mặc là ý thức chủ quan. Ý thức chủ quan vĩnh viễn không thể thay đổi được sự tồn tại khách quan (Câu này hơi tối nghĩa nhỉ? Nhưng các nàng thông cảm ta nghĩ mãi không biết diễn đạt như nào hết, ngoài để như vậy)

Tô Mặc quá xuất sắc, cho dù Diệp Lan không nói, trong lòng Lâm Thư cũng biết. Chẳng lẽ, cô thật sự muốn cả đời này giống như con chim bị nuôi nhốt trong lồng tơ vàng như vậy hay sao?

Không sai, cô không phải là người đảm đang việc nhà, cũng không thể giúp đỡ Tô Mặc trong công việc, nhưng mà, cô luôn bên cạnh anh, luôn luôn cố gắng....

Lâm Thư nhìn bản thảo phỏng vấn trên bàn, lặng lẽ bấm bấm tay.

Mấy ngày nay, Amy đối với cô càng ngày càng nghiêm khắc, thi thoảng còn kéo cô đi làm phỏng vấn, đối với Lâm Thư mà nói, chuyện phỏng vấn “Không có đầu mối lúc đầu” đã biến thành truyện cảm thấy hứng thú nhất rồi

Có lẽ, cô có thể nỗ lực trên phương diện này cũng không tồi, đợi qua một thời gian nữa, nếu như thuận lợi, có thể ở lại Hoa Vinh, nhưng vậy.... ít nhất có thể hùng hồn mà nói: “Em cũng có thể nuôi sống bản thân mình”

Đang suy nghĩ, đột nhiên chị Lee gõ bàn một cái, ý bảo Lâm Thư đi theo cô ấy vào phòng làm việc

“Gần đây có cô có cảm giác có gì đó không đúng không?” khép cửa chớp lại, chị Lee nói thẳng

“Có gì không đúng ạ?” Lâm Thư nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát: “Mấy ngày trước công ty đổi một loại cà phê rất khó uống... việc này có được tình không ạ?”

Chị Lee: #@%..... đồ ngốc này!

“Cô có cảm giác hay không, ừ...” chị Lee chậm rãi tìm từ: “Trong công ty có mấy đồng nghiệp nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái?”

Nói đến việc này.... Lâm Thư đột nhiên phát hiện, bình thường có mấy đồng nghiệp rất tốt, gần đây hình như lại có chút ít muốn tránh cô, không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ gần đây trên mặt cô có mấy hạt đậu nhỏ đã đạt đến trình độ khiến cho người ta không thể nào chịu được”

“Cao hơn người, người không ưa. Đạo lý này, tại sao cô không hiểu?” Chị Lee thở dài

Lâm Thư trầm mặc:.....

Một lúc lâu sau, Lâm Thư mới hỏi: “Cái gọi là ‘cao hơn người, người không ưa’ là ý gì?”

Nhất thời chị Lee có cảm giác máu tươi tràn lên cổ họng

Chuyện này cũng không thể trách Lâm Thư, ai bảo cô tốt nghiệp chuyên ngành ngoại ngữ, tất nhiên sẽ không bác đại tinh thâm giống như người tốt nghiệp chuyên ngành tiếng trung như chị Lee

Vì vậy đến tránh cho việc Lâm Thư vẫn không hiểu chút nào ý nghĩa vấn đề rối rắm trên, chị Lee quyết định nói những lời đơn giản nhất: “Gần đây có ai ghen tỵ với cô không?”

Thì ra là ghen tỵ sao? ;âm thư chợt hiểu gật đầu một cái: “Nhưng mà - em có gì để cho bọn họ ghen tỵ chứ?”

“Cuối cùng ở lại trong danh sách chỉ có ba người, cho nên, trong lúc này các sinh viên thực tập tự nhiên sẽ cạnh tranh rất kịch liệt. Hơn nữa gần đây, Amy đem nhiều việc giao cho cô như vậy, theo bọn họ nghĩ, trong danh sách này, không thể nghĩ ngờ là sẽ có tên của cô...”

”Thật sao? Em có thể ở lại sao? Lâm Thư rất vui mừng

Chị Lee im lặng nhìn trời, Lâm Thư, chỉ có lúc nào cô bận rộn nhiều công việc mới có thể đem sự tập trung đặt đúng chỗ quan trọng thôi sao?

“Trước mắt mặt kệ năng lực của cô thế nào, nếu cô không thể xử lý tốt các quan hệ với đồng nghiệp, như vậy, tôi sẽ không thể để cho cô ở lại” chị Lee lạnh mặt nói, không để để lại chút sĩ diện nào

(o) ôi trời ơi?!

Lâm Thư khó khăn rồi.

“Đồng nghiệp, có đôi lúc cũng cần phải lấy lòng” trước khi chị Lee rời đi, không mẫn không nhạt nhắc nhở Lâm Thư một câu.

“Nói đến.... chị Lee, cuối cùng tôi hiểu được, chị đã giúp em có quá nhiều công việc bận rộn” đây là sự hoang mang lớn nhất của Lâm Thư

Chị Lee dừng lại: “Tôi chỉ cảm thấy cô có thể trở thành người tài”

Nghe những lời này xong, tâm trạng Lâm Thư rất tốt, đặc chí một lúc. Xem ra, mình cũng không tồi lắm, không phải sao?

Lâm Thư không hề ngốc, có chị Lee nhắc nhở, tự nhiên như cá gặp nước

Về phương diện năng lực tất nhiên là một vấn đề quan trọng, nhưng mà, ẩn mình trong ánh sáng, làm người khiêm tốn, cũng là một việc rất quan trọng

Thỉnh thoảng, nên mang một chút quà nho nhỏ tặng ọi người, làm kho mọi người trong công ty không ngớt lời khen ngợi, mặc dù chỉ là một chút lợi ích nhỏ, nhưng nó cũng ngăn chặn được không ít miệng người

Cách ứng xử làm người, Lâm Thư cảm thất, ít nhất về mặt này, cô học được không ít

Có lẽ là vì được chị Lee thừa nhận, khiến mấy ngày nay Lâm Thư về nhà cũng rất vui vẻ, ôm Bánh Bao nằm trên thảm trải dưới sàn lăn qua lăn lại, không khỏi vui mừng

Mỗi lần Tô Mặc về nhà, nhìn thấy bức tranh “thế giới hài hòa” - Lâm Thư và Bánh Bao ngồi ở trên sofa, cùng ăn chung một túi đồ ăn vặt, nhìn chằm chằm ti vi, Lâm Thư cười “ha ha”, Bánh Bao kêu “gâu gâu”

Tô Mặc chỉ biết làm một động tác, day trán....

Nghe Lâm Thư lên mặt đắc ý với anh chuyện công việc, Tô Mặc luôn luôn mỉm cười, vuốt vuốt tóc Lâm Thư: “Làm tốt lắm sao”

Về phần Tô Mặc, tới bây giờ đối với chuyện công việc đều ngậm miệng không nhắc tới, Lâm Thư hỏi cũng chỉ trả lời: “Em không cần thiết biết những chuyện này”, khiến cho Lâm Thư rất hậm hực

Thật ra, thì Tô Mặc cũng chỉ là không muốn để cho Lâm Thư tiếp xúc với những chuyện lục đục đầu đầu người lừa tôi gạt, nhưng đoạn ruột con con này, Lâm Thư làm sao có thể biết được

Lâm Thư lại nghĩ, không còn nghi ngờ gì nữa, Tô Mặc không tin vào năng lực của cô

Có chút ít rầu rĩ không vui, nhưng mà, nghĩ lại công việc thuận lợi của mình, lại cảm thấy bản thân được an ủi rồi

Cứ như vậy, đối với thời gian trong công ty, tự nhiên càng thêm mong đợi

Nhưng mà.... thực tế có đôi khi, không có người muốn biết, hoàn toàn là vì nó quá mức phũ phàng

Có câu nói, bát quái là kênh truyền tin nhanh nhất, mà địa điểm truyền tin tốt nhất, không nơi nào có thể hơn ở toilet được!

Lâm Thư đang ngồi trong toilet, vừa định đi ra, liền nghe thấy hai người nói chuyện, lại là hai người khá quen thuộc - chị Lee và Amy

Chậm rãi rút cánh tay định mở cửa lại, Lâm Thư quyết định hèn hạ một lần để nghe lén

“Lâm Thư này rốt cuộc có gì tốt, khiến cho chị phải che chở cô ta như vậy?” trong giọng nói của Amy tràn đầy nghi hoặc: ” Em thấy nhà cô ta cũng không phải là gia đình giàu có gì?”

”Gia đình của cô ta không có gì nổi trội, nhưng mà cô biết không, ngày cô ta tới phỏng vấn, tôi nhận được một cú điện thoại

Amy rất tò mò: “Của ai?”

Nhưng chị Lee lại ra sức thắt nút: “Cô nói xem, Người đứng đầu trong giới tài chính gần đây là ai?”

“Tất nhiên là tổng giám đốc Tô thị - Tô Mặc” Không chú do dự trả lời

”Nhưng quá đáng tiếc, không có tạp chí nào lấy được tin tức độc nhất vô nhị của anh ta, biết chừng chỉ là chít tài liệu từ phía chính phủ thông báo ra mà thôi Amy thở dài một tiếng, tất nhiên biết rõ có bao nhiêu tạp chí ngấm ngầm để ý tới người này

chị Lee nhẹ nhàng cười: “Nếu tôi nói với cô, nếu săn sóc Lâm Thư thật tốt, thì có thể lấy được tin độc nhất vô nhị từ Tô Mặc thì sao?”

Amy hít vào một hơi, không thể tin: “Chị nói là- Người chống lưng cho Lâm Thư là Tô Mặc sao?Làm sao có thể?”

“Có một số việc, đúng là không thể khiến người ta tin được” Giọng điệu nghiêm túc của chị Lee cuối cùng cũng khiến Amy tin, thì ra cái người Tô Mặc được bên ngoài cho là “Người đàn ông độc thân hoàng kim” đã sớm bị kẻ ngốc nghếch như Lâm Thư bắt rồi”

“Chẳng trách, chị lại tha cho Lâm Thư nhiều lần như vậy, thì sa là có Tô thị chống lưng phía sau” Amy nở nụ cười khanh khách: “Giao dịch này, rất có lời”

“Nhưng mà, nói đi thì phải nói lại, thật ra Lâm Thư....” Hai người dần dần đi xa, Lâm Thư cũng không nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện nữa

Từ từ đẩy cửa toilet ra, trong lòng Lâm Thư thật sự có hàng trăm tư vị

Hóa ra, âm ỉ ở trước mặt Tô Mặc một thời gian dài như vậy chẳng qua cũng chỉ là là truyện cười. Cô tự cho là cố gắng là đúng, đối với Tô Mặc mà nói, cũng chỉ là chi phí ột tin tức độc nhất vô nhị, thật là....

Lâm Thư che mắt - quá buồn cười

Một chút xiu chất lỏng sánh lóng lánh chảy ra.

Đương nhiên, Lâm Thư tuyệt đối sẽ không thừa nhận thứ nước mằn mặn nào đó là nước mắt, đây chẳng qua là nước vừa rửa mặt đọng lại thôi.

Ở trong mắt Tô Mặc, rốt cuộc cô vô năng đến mức nào? Trong một buổi chiều, Lâm Thư nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này

Không nghĩ ra, không nghĩ ra, không nghĩ ra

Nhưng mà, lần này không thể tùy tiện ném đi

Nếu như vậy, vậy thì tìm Tô Mặc để hỏi cho rõ đi, Lâm Thư nghĩ là làm ngay, tối công ty tìm Tô Mặc....

So sánh với Hoa Vinh, thì quy mô của Tô thị lớn gấp mấy lần, Lâm Thư đứng ở trước tòa cao ốc, chợt trong lòng sinh ra một chút tự ti

Nhưng mà, không đợi Lâm Thư lên lầu, đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc

Bỗng nhiên trong lúc đó trống ngực đập thành thịch, không thể động đậy, Lâm Thư cũng muốn rời tầm tầm nhìn đi, nhưng lại phát hiện một bước cũng không thể động được, sững sờ nhìn người phía trước, không biết phải làm thế nào cho phải

Mặc dù từ nhiều lần tự nói với bản thân, Diệp Lan chỉ là quá khứ, Tô Mặc sẽ không thích cô ta nữa, nhưng mà, động tác vô nhẹ nhàng Diệp Lan thân mật như vậy - Tô Mặc đã từng làm như vậy với cô vô số lần, khiến cho cô thiếu chút nữa tự cho đó là động tác làm với riêng cô

Trong nháy mắt đó, nhìn thấy hai người lên xe, Lâm Thư chỉ cảm thấy chung quanh hoàn toàn yên tĩnh

Một giây tiếp theo, chiếc xe như gió lướt qua bên cạnh, một lần nữa những tiếng huyền ảo phồn hoa trở lại, giống như cảm giác hít thở không thông vừa rồi, là xảy ra ở một thế giới khác, chỉ thuộc về thế giới một mình Lâm Thư

Rõ ràng, không muốn nhìn thấy điều này... rõ ràng, còn muốn lừa mình dối người... rõ ràng, không muốn nhìn thấy dáng vẻ vô lực của bản thân mình....

Một người bảo vệ mặc đồng phục cách đó không xa dường như để ý tới Lâm Thư đang ngu ngơ, đi tới quan tâm hỏi: “Tiểu Thư, cô không sao chứ? Có cần giúp gì không?”

Lâm Thư thần thờ lắc đầu một cái, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh bên cạnh, lúc này nhìn thấy được chính mình

Tóc bị gió thổi tứ tung, lộn xộn không chịu nổi, khóe mắt hồng hồng, ánh mắt trông rỗng, huyết thái dương đau nhói từng cơn

Rất mệt mỏi....

Lâm Thư không nhận được nghĩ, rốt cuộc phải như thế nào, mới có thể làm người đứng bên cạnh Tô Mặc?

Cô cảm giác, dường như, làm không được

56. Chương 56

Đã từng có người hỏi Lâm Thư một câu vô cùng có chiều sâu, đặc biệt hàm ý: “Thượng đế cần cô một miếng, vì cô giống như quả táo, ở trong mắt thượng đế rất đẹp”

Nhưng mà Lâm Thư lại trả lời như này: “Coi như thượng đế cần tôi một miếng, tôi cũng mức không tới cổ phần của công ty Apple, không trở thành tỷ phú”

Lâm Thư sâu sắc cho rằng, bây giờ bản thân cô đã bị rơi vào tình thế bị cần ột miếng

Ở một mình trong nhà, không, ở trong nhà Tô Mặc, Bánh Bao cũng bị đưa đến quây sủng vật vẫn chưa đón về, lúc này tất cả các tiếng động đều nghe rõ mồn một. Lâm Thư ru rú trên sofa, đây là vị trí cô thích nhất, nghe tiếng kim giây của đồng hồ “tích tích” nhích từng giây”.

Dù khó khăn thế, thời gian vẫn trôi qua từng phút từng phút một

Bên ngoài trời không biết là mưa bụi mù mịt từ lúc nào, Lâm Thư đứng lên, đi về phía cửa sổ ngắm nhìn

Lúc này, nhìn ra phía xa xa giống như một lớp sương mù bao phủ lên cả bầu trời thành phố, cửa sổ sát đất đã chiếu lên một tầng ánh sáng trắng nhợt nhạt, tĩnh thoảng có người đi đường ngang qua, đều chỉ để lại một bóng dáng nho nhỏ, căn bản không thể nào phân biệt rõ ràng mặt mũi

Lâm Thư thở dài, nhớ lại mấy tháng trước, những ngày cô còn chưa biết mùi vị đau buồn, cuộc sống vui vẻ thoải mái. Nhưng mà, kể từ khi biết Tô Mặc, Lâm Thư càng ngày càng cảm thấy, bản thân trở nên không giống như trước đây

Đây thực sự là cuộc sống cô muốn sao?

Lần đầu tiên, Lâm Thư nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này một chút

Nhưng đáp án cuối cùng là - không

Cô vẫn cho rằng, cuộc sống của mình giống như nửa vòng tròn, gặp được Tô Mặc, giống như gặp được một nửa vòng tròn phù hợp còn lại. Nhưng hình như trong suy nghĩ của Tô Mặc, cô chỉ là một vòng tròn nhỏ, còn anh là một vòng tròn lớn, mỗi lần đều có thể hoàn toàn che chắn cho cô.

Có lẽ, cái anh cần, là một vòng tròn lớn như anh, cùng sống vai song hành với anh?

Đang suy nghĩ, Tô Mặc mở cửa, mang theo một cơn gió rét lạnh cùng mấy hạt mưa bay nghiêng vào.

Thấy cô, hiển nhiên Tô Mặc có chút giật mình: “Em tan làm sớm vậy?”

“Hồi chiều cảm thấy không được khỏe, xin nghỉ”

“Không sao chứ?” trên mặt Tô Mặc lộ ra vẻ mặt lo lắng, Lâm Thư lắc đầu một cái hỏi: “Còn anh, hôm nay đi làm thế nào?”

“Vẫn là mấy chuyện hợp đồng mà thôi” Đối với câu hỏi của Lâm Thư, Tô Mặc có chút cau mày, cười trêu chọc: “Tiểu Thư, em biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng thao thao bất tuyệt từ bao giờ rồi vậy, anh đã có thể không cần em a...”

Anh cười, cô cũng cong cong khóe miệng, ngọn đèn mờ mờ, không thấy rõ vẻ mặt của cô

Tô Mặc còn đang định nói gì thêm, bỗng nhiên lúc đó tròng lớn hai mắt, bởi vì - Lâm Thư hít sâu một hơi, sau đó, lại gần hôn anh

Từ trước tới nay Lâm Thư luôn ngây ngô mà ngây thơ, nhưng lúc này đây, lại giống như có một sự cố chấp, ngẩng đầu dùng sức hôn Tô Mặc, khi đầu lưỡi chạm cánh môi anh, đánh lúc lưu luyến cố gấn bắt chước tất cả những gì anh đã từng làm.

Áo sơ mi của Tô Mặc bị mưa phùn dính ướt, nút áo của anh lại khá nhỏ, Lâm Thư mất một lúc lâu cũng không cởi được ra, địn bỏ qua, bàn tay chui thẳng vào áo sơ mi, dính sát vào da thịt nóng bỏng, cả người tựa vào vai Tô Mặc, không nói câu nào

Một Lâm Thư như vậy, khiến Tô Mặc cũng không thể nhận ra, vội vàng nhìn lại cô, đáy mắt đen nhánh, cẩn thận nhìn lại phát hiện có chút đỏ đần rồi

Cuối cùng là Tô Mặc, rất nhanh liền phản ứng lại, hung hăng ức hiếp đè ép tiến lên

Mặc dù không biết tại sao Lâm Thư phiền não, nhưng mà trực giác của Tô Mặc nói cho anh biết, Lâm Thư có cái gì đó không đúng, rất không đúng

Trần an, đây là chuyện duy nhất Tô Mặc nghĩ tới lúc này. Nụ hôn nóng bỏng kéo xuống phía dưới một chút, cố chấp mà trần trọc, khí thế quá mức mãnh liệt khiến lý trí Lâm Thư gần như hoàn toàn biến mất. Giống như một ly thủy tinh, nhẹ nhàng buông tay, “Bụp” một tiếng, vỡ tan tành.

Ảnh hưởng Tô Mặc mang đến vĩnh viễn đều không thể tưởng tượng được

Anh thuần thực khiêu khích vành tai cô, ngậm nhẹ, hút, liếm, qua cái cảm xinh xắn của cô. Sau đó dừng ở trên chiếc cổ trắng nõn của cô, in dấu hôn sâu Hai tay cậu anh đều như có ý thức lưu luyến mọi chỗ trên cơ thể cô, dán chặt lên chiếc eo mảnh khảnh của cô, đem từng chút nhiệt lượng truyền vào trong cơ thể cô.

Theo bản năng Lâm Thư định chạy trốn, nhưng mà, lúc này đời nào Tô Mặc chịu? vừa mới nghĩ liền chủ động ôm cô, cánh tay ôm Lâm Thư càng lúc càng chặt. Lâm Thư bị ôm chặt có chút khó chịu, cơ thể không tự chủ hơi động dậy một chút, điều này càng kích thích dục vọng của Tô Mặc hơn, lý trí bị đốt sạch không còn một chút xíu nào.

Khi hai người trần trụi, lăn lộn ở trên giường, Lâm Thư mơ hồ không nói một câu không rõ lời, nhưng đáng tiếc chính là Tô Mặc cũng không có nghe rõ cô đang nói cái gì

Lâm Thư tổn sức từ trong vòng xoáy ngẩng đầu lên, nhìn Tô Mặc một cái, chỉ thấy đôi mắt thâm thúy của anh tất cả đều mờ mịt sương mù, ánh mắt mang theo chút cuồng dã, magn theo chút hưng phấn

Lúc Tô Mặc động thân một cái, Lâm Thư hét lên một tiếng, cuống cùng là đem lý trí quăng bỏ không còn một mống

Sau đó tất cả đều kết thúc, Lâm Thư nằm ở trên người Tô Mặc, rất gần, gần đến mức cô có thể nhìn thấy rõ ràng hàng lông mày dày đậm của anh, thấy hàng lông mi khẽ chớp động theo ánh mắt. Lâm Thư cảm nhận được tiếng hít thở nặng nề của Tô Mặc, đột nhiên hỏi: “Tô Mặc, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt như thế nào không?”

“Nhớ”

“Ngày hai mươi tám tháng mười hai, đó là lần thứ hai em lên lớp tiết học của anh, mới thấy đáng vẻ nghiêm túc chăm chỉ của anh, lúc đó anh thật sự thật sự rất hung dữ” Lâm Thư bẻ đầu ngón tay, xong giọng nói lại nghiêm túc khác thường

Còn Tô Mặc chỉ nhàn nhạt cười, không hề nói cho Lâm Thư biết đó không phai là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, mà chỉ yên lặng nghe cô nói

“Lúc đó, em thật sự không nghĩ tới việc hai chúng ta lại có thể qua lại”

“Rõ ràng là anh cao cao tại thượng, ngửa mặt trông lên, tại sao lại sa đọa xuống phàm trần” Lâm Thư bưng mặt Tô Mặc nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, nói khá nghiêm túc

Tô Mặc thì ngược lại cười cười

“Nhưng bây giờ nghĩ lại, quả thật, cái gọi là tính nết bẩm sinh, thật sự là không thể nào vì ai đó mà thay đổi” Lâm Thư nửa thật nửa đùa cảm khái nói.

“Ai nói? anh cảm thấy gần đây anh có xu hướng dựa sát vào em, cái đầu óc này....” Tô Mặc lắc đầu một cái

“Thôi đi, đừng cho là em không biết, trên báo viết nhiều như vậy, rõ ràng là anh cực kỳ thông minh lanh lợi, nói, có phải là đã lừa được không ít người rồi không?” Lâm Thư bĩu môi: “Nào có giống kẻ ngốc nghếch như em”

Tô Mặc xa xôi nói: “Anh chưa từng nói em ngốc nghếch....”

Lâm Thư giận đến mức hận không thể dè bẹp dí anh.

“Nhưng mà, vừa rồi em nói gì vậy?” Tô Mặc giống như đột nhiên nhớ ra

“Vừa rồi hả?” Lâm Thư nghĩ nghĩ

“Đúng vậy....” Tô Mặc cắn cắn tai Lâm Thư, thổi một chút khí nói vào da thịt cô, chọc cho Lâm Thư mặt đỏ tới mang tai, run rẩy một chút

“Trước lúc anh tiến vào đó....”

“Em quên rồi” Lâm Thư mặt đỏ tới mang tai, quay đầu đi chỗ khác không nói lời nào

“Xem ra, biểu hiện của anh vẫn chưa được tốt, nên em mới không nhớ ra được” Tô Mặc kêu rên nở nụ cười, không đợi Lâm Thư kịp phản ứng, Tô Mặc liền thừa dịp, lại bắt đầu một vòng vân phiêu vũ mới.

Nhưng mà, Tô Mặc nghĩ thế nào cũng nghĩ ra được câu nói Lâm Thư đã nói trong lúc bắt đầu kia

“Tô Mặc, em ghét anh như vậy, nhưng mà em cũng thích anh như vậy”

Ngày hôm sau, trong phòng làm việc của chị Lee

“Cô như vậy là có ý gì?” chỉ thấy chị Lee cau mày, nhìn Lâm Thư, sắc mặt không tốt lắm

Ai bảo Lâm Thư mới sáng sớm đã thở hổn hển chạy tới đây, chỉ vì nói: “Tôi không làm nữa?” Cho dù là ai thì tâm trạng cũng sẽ bị phá hỏng?

Lúc này, Lâm Thư cũng không có ra vẻ, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề: “Chị Lee, mặc dù tôi rất thích công việc này, nhưng mà tôi muốn dựa vào năng lực của chính bản thân mình để đạt được nó chứ không phải dựa vào người khác giúp đỡ”

Chị Lee là hạng người thông minh cỡ nào chứ, chợt nhíu mày: “Lần trước cô đã nghe thấy?”

Lâm Thư gật đầu

Thật là không may.... chị Lee xoa xoa mi tâm, âm thầm cực kỳ hối hận

“Thật ra thì chuyện này cũng không hoàn toàn như cô nghĩ” thở dài, chị Lee gọi Amy tới, giải thích với Lâm Thư: “Mặc dù lúc đầu nhận cô vào công ty, đúng là vì liên quan tới Tô Mặc, nhưng mà....”

“Cô đối với chuyện phỏng vấn có sự nhạy cảm rất cao, có thể chỉ cần dựa vào một chi tiết nhỏ cũng có thể khiến đối phương mở cánh cửa nội tâm, chỉ một điều này thôi, đối với người phóng viên mà nói, là rất quan trọng”

“Tôi và Amy cũng không phải là người không phân biệt được chuyện phải trái, nếu như chỉ vì cô là người do Tô Mặc giới thiệu vào mà không chút kiêng dè nào thiên vị cô, cũng là chuyện không thể”

“Amy coi cô như là nhân tài cần bồi dưỡng, không muốn tự nhiên phải cắt đứt hi vọng vì chuyện này”

Chị Lee nói đạo lý rõ ràng xong, Amy ở bên cạnh cũng nói vào, ngược lại khiến Lâm Thư mất đi phương hướng. Cứ như thế này, chỉ sợ không đi được?

Cô không muốn sống dưới cái bóng ma của Tô Mặc, nhưng cũng không muốn bỏ qua công việc này, thật sự là khó lựa chọn!

Nhìn Lâm Thư không nói câu nào, chị Lee càng phóng ra chiêu ngoạn độc: “Lâm Thư, nếu cô có thể ở lại, thì sẽ lập tức chuyển cô sang làm chính thức, hơn nữa sẽ lập tức phái cô đi làm đại diện thay công ty ra nước ngoài trao đổi kinh nghiệm, được không?”

Lâm Thư sững sốt, đến bây giờ cô vẫn chưa phải là nhân viên chính thức của Hoa Vinh, nhưng nếu như có thể có được công việc này, vậy việc nuôi sống bản thân không còn là chuyện phải lo nữa. Đối với cái này, Lâm Thư cũng khá hài lòng

Hơn nữa, nếu phải đi nước ngoài, có phải cũng có nghĩa là rời khỏi phạm vi tầm ngắm của Tô Mặc? Lâm Thư lặng lẽ suy nghĩ trong chốc lát

“Chị lê, chuyện này chị có thể đừng nói với Tô Mặc được không?” Mặc dù không biết rõ chị Lee có nói chuyện này cho Tô Mặc hay không, nhưng mà bây giờ nghĩ đến, Tô Mặc có thể biết rõ ràng công việc của cô như vậy nhất định là có quan hệ gì đó với chị Lee

“Tất nhiên” Chị Lee làm sao có thể không nhìn ra được trong lòng Lâm Thư đang nghĩ gì, liền nhận lời.

“Cảm ơn chị Lee, sau khi tôi trở về sẽ suy nghĩ cẩn thận lại”

Hết chương 56

57. Chương 57

Mười một giờ đêm, khi Tô Mặc khó khăn lắm mới thoát khỏi đám người đeo mặt nạ a dua nịnh hót trở về nhà, thất cả căn phòng trống trải

Không, nói chính xác một chút là trong phòng chỉ có mỗi mình Bánh Bao, nó đang đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Mặc, ngồi xồm trong phòng khách, nhìn tư thế này, chắc là đã đói bụng khá lâu rồi

Lâm Thư đi đâu vậy? vấn đề này nhanh chóng nhảy vào óc Tô Mặc

Trong phòng bếp không có, trong phòng ngủ cũng không có, trong phòng tắm cũng không có, thậm chí, cái trên cái ghế mây đặt ở ban công mà Lâm Thư thích nhất cũng không tìm được bóng dáng cô

Lúc Tô Mặc mở tủ quần áo ra, trong lòng đột nhiên rét lạnh

Nhớ rõ lúc Lâm Thư vừa mới chuyển tới nhà anh, vừa mở tủ quần áo ra liếc mắt nhìn anh một cái coi thường: “Những bộ quần áo này của em sẽ làm tăng thêm màu sắc trong cuộc sống đen thui bụi bặm của anh” Vừa nói vừa đem những bộ quần áo đủ màu sắc treo vào bên trong

Bây giờ, trong tủ quần áo chỉ còn lại những bộ quần áo mang màu sắc cô liêu lẻ loi, nhè qua, không khỏi cô đơn

Lâm Thư..... bỏ nhà đi sao?

Tô Mặc sững sốt, trong thoáng chốc, trước mặt chợt thấy trống rỗng, trong vô thức nắm chặt điện thoại đi ra ngoài, nhưng đầu dây bên kia liền truyền đến một tiếng “Alo...”

Gọi điện thoại đến nhà họ Lâm, bà Thi rất là kinh ngạc: “Tiểu Thư, không ở chỗ cậu sao?” xem ra, ngay cả Lâm gia cô cũng không trở về. Tô Mặc thở dài một cái, nhú mồm càng chặt hơn

Trong đầu đột nhiên có cảm giác đau đớn đánh úp tới, nháy mắt quét sạch tới từng ngõ ngách nhỏ nhất

Cuối cùng, ở trên tủ đầu giường, Tô Mặc mới tìm được một tờ giấy nhỏ Lâm Thư để lại, chỉ có mấy chữ ngắn ngủi: “Em muốn tự tìm con đường đi mình”

Nội dung rất đơn giản, nhưng mà Tô Mặc làm sao lại không hiểu thâm ý trong câu nói đó chứ? Anh muốn che chở Lâm Thư dưới cánh chính của mình, nhưng từ trước tới giờ Lâm Thư luôn như giống như vậy khiến hắn không thể đoán trước được, hôm nay, cô muốn rời khỏi nhà, anh nên thả cô đi sao?

Tất cả những lý trí trong quá khứ, trong lúc này giống như toàn bộ đều tan vỡ, rơi xuống từng chút một, không cách nào nhặt lên

Dường như có chút hồ đồ, bất tri bất giác anh đã lệch khỏi quỹ đạo dự định từ lúc nào, nhưng anh lại không tìm được, rốt cuộc là bắt đầu thay đổi từ đâu. Khí phát giác ra, cũng đã mất đi toàn bộ thế giới

Ánh mắt Tô Mặc rũ xuống, trong đáy mắt là khoảng không đen kịt, quá nhiều tâm tình phức tạp phập phồng, cuối cùng cuống cùng lắng đọng xuống, giống như chìm trong bóng tối, không tìm được lối ra

Mà lúc này Lâm Thư, thật là thì đang ở nhà, vùi đầu trong chăn bông dày, làm đà điều

Bà Thi hận không thể rèn sắt thành thép ngồi ở bên giường, kéo Lâm Thư ra ngoài

“Cái con nha đầu chết tiệt này, lại sao lại không có tiền đồ như vậy? Có bị trời long đất lở cũng không đến mức như này đâu?” bà Thi trợn trừng mắt, giật nhẹ mái tóc lộ ra ngoài chăn của Lâm Thư: “Tên Tô Mặc kia đã phạm phải tội cầm thú gì, mà mày nói với mẹ màu là nó lừa dối?”

“Mẹ à, mẹ nói xem, có phải là con rất vô năng không?” từ trong chăn Lâm Thư nói vọng ra

“Tất nhiên” bà Thi trả lời không chút do dự

~(>_<~

~ hu hu, Lâm Thư lệ rơi đầy mặt

“Nhưng mà...” bà Thi nhìn dáng vẻ bi thương của Lâm Thư, vẫn là có chút không đành lòng: “Nhưng con đã làm được một chuyện thành công, đó chính là thành công đánh chiếm được một tên tiểu tử tốt như Tô Mặc”

Lâm Thư càng phiền muộn hơn, bà Thi an ủi căn bản chính là họa đơn vô chí

Chẳng lẽ rời khỏi Tô Mặc, thật sự cái gì cô làm cũng không xong sao? Lâm Thư không khỏi liên nghĩ tới chị Lee một chút, nếu như được ra nước ngoài như chị ấy nói, vậy thì, có nên thay đổi một chút không?”

Phát hiện Lâm Thư khóc thê thảm hơn, rốt cuộc bà Thi đã nhận ra, có lẽ con gái đã gặp phiền toái thật sự rồi, hơi kinh ngạc lời Lâm Thư từ trong chăn ra: “Chẳng lẽ Tô Mặc thật sự là cầm thú, sau khi ăn xong quệt miệng không chịu trách nhiệm? Nhìn dáng dấp, không giống như loại người như vậy mà?”

“Không phải...” Lâm Thư từ trong chăn nhô đầu ra, mắt đã có chút sưng lên, hồng hồng, giống như một con thỏ: “Con bỏ rơi Tô Mặc”

Bà Thi kinh hãi kêu lên: “Tiểu Thư, con trở nên dưng cảm như vậy từ bao giờ thế? Chẳng lẽ thực sự đã thừa hưởng được sự khí phách của mẹ con?”

“Tại sao? Xảy ra chuyện gì?”

Trong nháy mắt Lâm Thư nhìn thấy cặp mắt mẹ sáng lên, mẹ chắc chắn không phải là đang chuân bị cười trộm bất quái chứ? Đúng là mình được nhận nuôi, nhận nuôi? Nhất thời Lâm Thư cảm thấy cả thế giới nứt toạc

Bà Thi vuốt vuốt tóc Lâm Thư, thở dài: “Nói đi, mẹ nghe”

“Mẹ...” Lâm Thư nắm tay bà Thi, dứt quãng nói đến hơn nửa đêm, nói đến Tô Mặc xuất sắc, nói đến Diệp Lan xuất hiện, nói đến chị Lee hi vọng, nói đến mục tiêu của mình....

Đến đến lúc trời sáng, Lâm Thư rốt cuộc mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trên mặt còn để lại hai hàng nước mắt chưa khô

Trong suốt cả quá trình bà Thi không nói một câu, chỉ lẳng lặng nghe, chờ nhìn thấy Lâm Thư ngủ. Mới đắp chăn cho cô, lắc đầu một cái, đóng cửa phòng ngủ lại

Lâm tiên sinh ngồi ở trên ghế solon, nghi hoặc nhìn bà Thi: “Con gái không sao chứ?”

“Không có chuyện gì lớn...” bà Thi hạ thấp giọng nói: “Chỉ là, lần này...”

“Tên tiểu tử ngu ngốc Tô Mặc kia” dù sao Lâm tiên sinh vẫn yêu thương con gái, lúc tối đột nhiên thấy con gái xuất hiện trước cửa nhà, hai mắt sững lên, lập tức hỏa khí xông lên, may mà có bà Thi áp chế, tới bây giờ cuối cùng Lâm tiên sinh rốt cuộc không nhịn được nữa

“Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Tô Mặc, lúc này cũng là dịp tốt để rèn luyện Tiểu Thư” bà Thi tinh tế phân tích: “Nếu không, để cho Tiểu Thư ra nước ngoài, cũng không tồi...”

“Tôi không đồng ý, Tiểu Thư lớn như vậy, những vấn đề chưa bao giờ rời khỏi chúng ta xa như vậy” Lúc này khí chất oán phụ của Lâm tiên sinh hiển nhiên được biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn

Bà Thi bình tĩnh đem sự xúc động của Lâm tiên sinh như không có, nói thầm: “Có muốn cùng Tô Mặc kêu một tiếng chút chút hay không? Hai người cũng có thể...”

Lâm tiên sinh:“Rõ ràng là bà thật sự có tấm lòng của một mẹ kế đó”

Bà Thi: “Vậy sao? Thật khổ cho ông nhiều năm như vậy?” Nói xong, nhìn thoáng qua Lâm tiên sinh, phong độ nữ vương hiển thị rõ

“Cô quyết định muốn nhận cơ hội lần này sao?” Chị Lee mừng rỡ nhìn về phía Lâm Thư mặt mày có chút hả hê

Lâm Thư khẽ cắn răng, nhớ tới buổi sáng bà Thi như chém đinh chặt sắt nói

“Mặc kệ ở trong mắt người khác mày là cái dạng gì, nhưng ở trong mắt mẹ, mày vẫn là một đứa con gái tốt, rất tốt”

“Coi như mày ra nước ngoài, muốn tạm thời rời đi, mẹ sẽ không ngăn mày, nhớ về nhà là được rồi”

“Mày phải tin rằng, mày là người tốt, nếu như Tô Mặc buông tha mày, vậy đó sẽ là tổn thất lớn nhất của cậu ta”

Khi còn bé, Lâm Thư từng vì những lời nhảm tâm độc ác bà Thi nói mà cảm thấy khổ sở

Bà luôn khoa trương con gái nhà người ta xinh đẹp mức nào, thực nữ bao nhiêu, bà luôn luôn oán giận vì sao điểm thi của con gái mình không thể ột chút; mỗi lần đi họp phụ huynh, sau khi về đến nhà, chung quy đều sẽ tự hỏi tại sao con gái bà lại thua kém như vậy; đối với thời kỳ trưởng thành của con gái thì cười nhạo có đầu đầu; cho dù lúc thi lên đại học cũng chỉ nói con gái may mắn thật....

Một người mẹ như vậy, nhìn qua thật sự không thể làm cho người ta yêu, lúc đó Lâm Thư nghĩ mãi, có lẽ có một ngày có một người phụ nữ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, dịu dàng động lòng người sẽ đi tới bên mình nói: “Mẹ mới là mẹ ruột thực sự của con...” Nhưng sự hiện này, nghĩ từ hồi năm tuổi nghĩ tới năm hai mươi tuổi, cũng chưa từng xảy ra

Bây giờ nghĩ lại, thật là ngây thơ.

Rõ ràng tính cách bà Thi thâm trầm, rõ ràng quan tâm, nhưng lại càng muốn giả bộ đáng vẻ lạnh lùng thờ ơ; rõ ràng là dịu dàng, nhưng lại thường hùng hổ táo bạo; rõ ràng - là người mẹ quan tâm con cái nhất, là người mẹ....

Lâm Thư đột nhiên cảm thấy, không có tình yêu thật ra thì cũng không có gì đáng ngại lắm. Tình yêu giống như mật, đem thêm hương vị vào cuộc sống, nhưng tình thân lại giống như không khí, vĩnh viễn không thể mất đi

“Tôi quyết định đồng ý” Lâm Thư nhắm chặt mắt lại, hung hăng gạt đầu một cái

Xoay người ra khỏi phòng làm việc của chị Lee, Lâm Thư vừa mới trở lại vị trí cũ, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng âm ỉ, ngẩng đầu lên nhìn kỹ, là Tô Mặc, cứ như vậy không chút kiên gờ nào mà bước thẳng đi vào

“Này, này, Tô Mặc, anh đang làm cái gì vậy?” Lâm Thư kêu la. Còn Tô Mặc chỉ là quay đầu thâm trầm nhìn Lâm Thư một cái, trong lúc đó Lâm Thư giật mình cả kinh, mất đi phản ứng

Có đồng nghiệp thấy cảnh này, liền muốn tiến lên giúp Lâm Thư, lại chị chị Lee ngăn lại: “Chuyện như vậy, đừng có dính vào, giúp Lâm Thư xin nghỉ nửa ngày đi”

Vì thế, cứ như vậy tro mắt nhìn Lâm Thư bị Tô Mặc nửa kéo nửa lôi Lâm Thư lên xe

“Tiểu Thư, em phải đi sao?” Tô Mặc trầm mặc một lúc lâu, mãi đến khi Lâm Thư có chút nôn nóng, muốn tháo dây an toàn ra xuống xe, mới nhẹ nhàng mở miệng hỏi

Không biết vì sao, trong đầu Lâm Thư đau xót “Ừm”

“Tiểu Thư, em muốn tự do, anh không thể ngăn cản quyết định của em, nhưng mà, có một số việc anh muốn nói rõ với em” Tô Mặc cảm giác mình thật buồn cười

Cả buổi tối thần chí không rõ; đợi đến lúc ý thức được, lại phát hiện mình đã lái ô Tô đến phía dưới công ty của cô

Điện thoại không gọi được, trong ký túc xá không có người, nghĩ đến, chỉ có thể là về nhà, nhưng mà, phản ứng hôm đó của bà Thi cho Tô Mặc biết, có lẽ bây giờ Lâm gia cũng không chào đón anh tới, nghĩ như vậy, có thể thấy muốn gặp cô chỉ có cách duy nhất là tới công ty

Đối với việc bản thân mất kiểm soát, Tô Mặc cảm giác không thể tin được

Mà bây giờ, Tiểu Thư ngồi yên bên cạnh mình, hương thơm thoang thoảng của sữa tắm, rất lâu rất lâu Tô Mặc hít một hơi thật sâu, chỉ có thể dựa vào hơi lạnh để làm dịu cơn sóng men trong lòng

Con người khi còn sống, có lẽ chỉ có thể gặp được một người, cho bạn vui, cho bạn buồn, cho bạn giống như cơn thiên thần lao vào lửa, cho bạn phần đầu quên mình. Mà Tô Mặc, tạm thời không nghĩ tới muốn thay đổi người đó

”Tiểu Thư, nếu em ra nước ngoài, anh có thể chờ em

Chờ em có đầy đủ sự tự tin, tới sánh vai cùng anh

Hết chương 57

58. Chương 58

“Tô Mặc...”

Lâm Thư có chút sững sờ, nhìn đôi mắt màu đen sạch sẽ thuần túy của Tô Mặc, đột nhiên một câu cũng không nói ra lời

Ở giữa “Anh” và “Em” thêm một chữ, chữ gì để cho bạn cảm động?

Anh yêu em? Anh nhớ em? Anh hiểu em?

Đối với Lâm Thư lúc này mà nói ba chữ “Anh chờ em” này đã thắng được tất cả

Không phải là không nghĩ tới, khi Tô Mặc biết cô sau khi làm việc nghĩa không chùn bước ra nước ngoài thì sẽ có phản ứng như thế nào, là rời bỏ, là nén giận, hay là chia tay?

Nhưng mà, giữa hai con người, khi có một người phát triển tốt hơn, một người vẫn dậm chân tại chỗ, như vậy giữa hai con người này, sẽ không thể vượt qua được khoảng cách

Cô yên lặng rời khỏi Tô Mặc, chỉ là không muốn làm cho cuộc chia ly tới quá mức này hại mình hại người, nhưng mà Lâm Thư nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, Tô Mặc lại lựa chọn như vậy....Đợi cô

“Tại sao anh....” Lâm Thư túm thật chặt áo lông của Tô Mặc, giọng nói lúc này đã nghẹn ngào, nhưng cô không muốn để cho Tô Mặc nhìn thấy dáng vẻ hai mắt đẫm lệ của mình, không thể làm gì hơn là cúi đầu, dựa vào trong ngực Tô Mặc, muốn len lén lau nước mắt trên áo lông của anh

Cúi mặt vào trong lồng ngực Tô Mặc, chạm vào áo lông mềm như nhung, lúc này, càng cảm giác ấm áp. Lâm Thư nhìn không được ngẩng đầu lên nhìn anh, vừa nhìn thấy ánh mắt đen nhánh mênh mông sóng nước của Tô Mặc, Lâm Thư liền quên cả việc hô hấp

Tô Mặc mỉm cười, Lâm Thư gần như có thể cảm nhận được lồng ngực anh khẽ chấn động

”Anh vẫn cho rằng, anh có khả năng dựng nên một tòa nhà hoa viên thoải mái nhất, để cho em vô ưu vô lo, cho dù đến bây giờ, anh vẫn như cũ rất tin tưởng không nghi ngờ

“Nhưng mà, anh lại quên hỏi Tiểu Thư, cô ấy có đồng ý ở trong tòa nhà hoa viên đó không?”

“Anh quá tự phụ, cho là không gì không làm được, nhưng mà, nhưng mà chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày Tiểu Thư sẽ cảm thấy toàn hoa viên này quá nhỏ, quá khô khan”

“Đợi đến lúc anh phát hiện ra, tiểu tư đã quyết định quyết tâm, tìm kiếm thêm trên thế giới rộng lớn này, anh lại không có tư cách gì để đi ngăn cản?”

Tô Mặc mỉm cười rõ ràng mang theo sự chua soát, Lâm Thư nhìn vậy trong lòng quặn đau

“Em.... Tô Mặc, em không đi nữa, được không?”

Lâm Thư lắp bắp nói xong, nhưng Tô Mặc lắc đầu từ chối

“Tiểu Thư, anh không muốn làm cho em cảm thấy trói buộc, Tình yêu của anh với em cũng không phải là gánh nặng trách nhiệm. Em có thể thoải mái tự do tự tại chạy nhảy, anh chỉ hi vọng em... nhớ về nhà”

“Anh đã ba mươi, đã không còn sức lực vì một người khác mà dốc hết tất cả, nhưng mà, Tiểu Thư, em cũng không còn phần khích như người mới bắt đầu”

“Tiểu Thư, em biết không? Anh rất sợ, vô cùng sợ”

Tô Mặc ôm Lâm Thư, nhẹ nhàng, giống như ôm một món đồ vô cùng quý giá.

Lâm Thư cảm giác, không biết tại sao tất cả những thứ thấp thỏm lo âu kia đáng ra nên thuộc về cô mới đúng, Tô Mặc là một người xuất sắc như vậy, tại sao lại tự ti ở trong tình yêu như vậy?

Nhưng mà, biểu hiện của Tô Mặc lúc này, khiến Lâm Thư không nhìn được hoài nghi, có lẽ từ trước tới nay, Tô Mặc cũng đang do dự, hèn mọn, cũng giống như cô nhát gan không dám đối mặt?

Anh đang chờ cho anh một đáp án, một đáp án đủ để cho anh an tâm

Có lẽ cũng chính vì thời gian một giây này, Lâm Thư đột nhiên ý thức được, người đàn ông trước mặt này, dành cho cô một tình yêu say đắm không gì sánh kịp

KHông có ép buộc, chỉ là chờ đợi

Đây là chuyện tốt đẹp dường nào, lòng bàn tay Lâm Thư dần dần ấm áp, vịn vào tấm lưng rộng rãi của Tô Mặc, nghe nhịp tim anh đập loạn nhịp, rồi cuộc nặng nề gập đầu một cái

“Tô Mặc, em yêu anh, so với bất kỳ thứ gì trên thế giới, cho nên, anh nhất định phải ngoan ngoãn chờ em về”

Đã từng, hai chữ này, đối với sinh mệnh mà nói khó thừa nhận, cùng nó so với tương lai, mới là quý báu

Tô Mặc ôm chặt lấy Lâm Thư, sức lực lớn gần như làm cho cô đau, không khỏi ngẩng đầu: “Sao vậy”

Tô Mặc lắc đầu một cái: “Không có việc gì, chỉ muốn ôm em một cái, để anh cảm thấy được hạnh phúc

Nếu em rời đi, như vậy, biết bao nhiêu ngày đêm, anh sẽ nhớ đến cái ôm ấm áp này?”

Lâm Thư rời đi là tháng mười, cuối mùa thu lạnh lẽo có chút bức người, ánh mặt trời mặc dù xuyên qua tán lá vàng khô chiếu xuống mặt đất, nhưng trên đường Lâm Thư ra sân bay không nhìn được mà kéo kéo áo khoác

Dưới yêu cầu mãnh liệt của cô, Tô Mặc không tới tiễn chân

Cảnh tượng hai mắt lơ lửng trôi thực sự khiến Lâm Thư không chịu nổi, nhưng sợ nhất là, có lẽ chỉ cần vừa nhìn thấy Tô Mặc, quyết tâm ra nước ngoài sẽ bị dao động

Trước khi lên máy bay, Lâm tiên sinh giờ hành lý lên, còn bà Thi nắm tay Lâm Thư chỉ nói một câu: “Chăm sóc bản thân thật tốt”

Lên máy bay, tiếng động cơ phát ra bên tai, trong hành lang thỉnh thoảng truyền đến những tiếng vang nhỏ của cười đến người đi, Lâm Thư nhìn qua cửa sổ, nhìn máy bay bay vào đám mây, cho đến bức tường mây xanh thăm

Cuộc sống đã không thể nào quay đầu lại, đã như vậy chỉ bằng đi trước

Hùng tâm tráng trí của Lâm Thư gồng co sau một năm, cuối cùng kết thúc

Tất nhiên, là “Bị” kết thúc

Nguyên nhân còn không phải là xuất hiện một tên tiểu tử không nên xuất hiện sao....

“Này, chuyện này là thế nào?” Lâm Thư vui mắt trong căn phòng trọ, cánh biển lớn mênh mông, lớn tiếng chất vấn người nào đó vừa mới về nước hai tuần trước

Người nào đó vô tội: “Các biện pháp tránh thai không phải lúc nào cũng chính xác 100% đâu....”

“Anh, anh....”

Cho dù Lâm Thư có không cam lòng thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể kết thúc chuyến đi nước ngoài, ngoan ngoãn trở về nước kết hôn

Đợi thật lâu về sau, Lâm Thư ở trước mặt tiểu tử nhỏ than thở: “Lúc trước nếu không phải vì con, thì nói không chừng bây giờ mẹ đã trở thành một phóng viên nổi tiếng rồi cũng nên”

tiểu tử nhỏ nghi ngờ kéo kéo áo Lâm Thư: “Nếu như vậy, thì không phải sẽ không tìm thấy con sao?”

Lâm Thư sờ sờ mái tóc mềm mại của con: “Con vẫn là quan trọng nhất”

tan tằm Tô Mặc về nhà nhìn vợ và con trai thích thú thoải mái nằm ở trên sofa, cưng chiều mỉm cười

Anh đối mặt với thế giới rộng lớn, nhưng lòng của anh quá nhỏ, chỉ có thể chứa được người anh yêu nhất

Hết chính văn.

P/S: Đến đây coi như là hoàn truyện rồi các nàng ạ!

cho kịp hoàn truyện trong ngày sinh nhật của diễn đàn, nên còn một phiên ngoại về tiểu đồng ta sẽ làm sau các nàng thông cảm nhé

59. Chương 59: Ngoại Truyện Tiểu Đồng

“Trong ngày hè nắng chói chang không thể chịu nổi này, hay là mình tới quán Starbucks cạnh trường học, ngồi điều hòa, uống tách cà phê, được không?”

Tiểu Đồng xì mặt, nhìn vẻ mặt dửng dưng của Liễu Yên Nhiên, mặc mồ hôi trên trán đang túa ra, phát ra lời đề nghị lần thứ 101....

Vì sao chị đây phải làm chuyện như vậy a a a , vì sao!

“Tarot....” Liễu Yên Nhiên không nhanh không chậm phun ra hai chữ.

Xem như cậu lợi hại

Tiểu Đồng hung hăng nghiêng răng. Bình thường số lần Liễu Yên Nhiên coi bài Tarot thật sự là đã ít lại càng ít, mà gần đây sự may mắn của cô thấp đến đáng thương, muốn dựa vào tài bói bài Tarot cực chuẩn

của Liễu Yên Nhiên để đoán trước tương lai, nên bây giờ mới bị Liễu Yên Nhiên kéo đến nơi này làm lao động miễn phí.

Bây giờ là lúc nào?

Tiểu Đồng nhìn lên mặt trời chói chang, lại một lần nữa một mỗi chiêm chọc - đầu tháng chín, trường đại học lại chào đón những người bạn mới

Mỗi trường đại học, trong mỗi năm, đều sẽ có một thời gian rối loạn như những ngày này

Sau khi những tân sinh viên mãnh liệt tiến vào, ôm những ý nghĩ YY vô vàn tốt đẹp đối với trường học, vừa nhìn thấy mấy cái “Quán nhỏ” hai bên đường, liền cho hình dung cuộc sống mới mẻ ở đại học!!! () hạn không thể lập tức nhào tới, tán gẫu cùng các đàn anh đàn chị, phát triển các loại JQ.

Mà giờ phút này, Tiểu Đồng nhìn những khuôn mặt hồng hào của các tân sinh viên, như hổ như sói chen lấn về phía “Hội sinh viên”, đành phải lùi về phía sau một bước, ai oán nhìn Liễu Yên Nhiên: “Chuyện của hội sinh viên các cậu, vì sao lại bắt tớ phải ở đây?”

Liễu Yên Nhiên mài mài móng tay: “Ngày thường về mặt cậu khá tốt, thu hút ánh mắt của các tân sinh viên”

“Lâm Thư cũng rảnh rồi, ở không trong ký túc xá đó?”

“Xì” Liễu Yên Nhiên che miệng cười: “Cậu đang nói đùa sao, dáng vẻ kia của Lâm Thư, cho dù đem đặt vào kỹ viện thời cổ đại, chắc chắn là lỗ vốn”

Tớ nên cảm thấy vui mừng sao? Tiểu Đồng xấu hổ, liếc mắt nhìn Liễu Yên Nhiên một cái.... điệu bộ này của cậu rõ ràng là dáng vẻ của tú bà! Lâm Thư..... tớ bày tỏ sự đồng tình vô hạn đối với cậu!

Tiểu Đồng hết hy vọng ngồi ở ghế tựa làm bình hoa, đột nhiên có một học đệ học muội đi tới hỏi, Tiểu Đồng nhẹ nhàng cười: “Mời đi tới chỗ kia nhờ đàn chị nhân rồi kia xin chỉ bảo, chị ấy là trưởng phòng đó” Hừ, người khiến chị đây không dễ chịu, chị đây cũng muốn kéo người xuống nước!

“Muốn chơi trò chơi trên máy tính quá” Tiểu Đồng lại lên tiếng than thở lần nữa, chống cằm, vô cùng buồn chán

Cô không có chút tinh thần nào, liếc mắt nhìn xung quanh, chỉ thoáng nhìn qua một cái, liền phát hiện có khá nhiều người đẹp.

Không ngờ, để thu hút tân sinh viên, rõ ràng các Club không tiếc lỗ vốn nha! Bất chước Liễu Yên Nhiên dựa vào sắc đẹp, bên Club roller skating cử ra mấy vị mỹ nam, trên đường lớn trong trường đại học đạp roller skating, quay một vòng lại một vòng; còn Club Rock anh roll, lại chuẩn bị âm thanh, những âm thanh hỗn độn vang lớn, người đi đường ào ào ghé mắt nhìn vào; lợi hại hơn là một câu lạc bộ, phía trước có người chậm rãi đẹp xe, phía sau có một con chó nhỏ chạy theo, dáng vẻ ngây ngô, khiến rất nhiều em gái cảm phục; Club xe đạp lại dùng một hình búp bê lớn, tổ chức tranh tài rút thưởng, lớn tiếng hô hào; náo nhiệt nhất phải kể tới club anime, có mấy cô gái lớn mặc quần áo hóa trang thành nha hoàn, động vật, nữ vương, đủ các kiểu, cái gì cần có đều có, khiến trạch nam ngơ ngác chảy nước miếng; tất nhiên mỹ nam cũng không thể thiếu, Tiểu Đồng thậm chí thấy được “tâm hồn vàng” của một vài ông chú, đang trêu chọc mấy cô gái đó....

Nhưng mà, khiến ánh mắt Tiểu Đồng sáng lên chính là - một con hồ ly trắng xinh đẹp ngồi ở trên ghế, kéo cái đuôi thật dài, hai cái tai lông lá dựng thẳng ở trên đỉnh đầu, mặc dù không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn xung quanh, nhưng ánh mắt đào hoa long lanh, làn da trắng như đồ sứ làm cho người ta gần như không kiềm nén được muốn chạm vào một chút, gương mặt quyến rũ thì càng không phải bàn, mặc dù biết là hiệu quả của trang điểm, nhưng hỏa nhãn kim tinh của Tiểu Đồng nhanh chóng quyết định, người này tuyệt đối là vưu vật!

“Này, mỹ nữ kia là ai?” Tiểu Đồng đi đến bên cạnh Liễu Yên Nhiên, chỉ chỉ về phía Hồ Ly, giọng nói mang theo vài phần ngưỡng mộ

Liễu Yên Nhiên hơi nhấc mí mắt: “Người đó à, là trụ cột của club anime, tên Ninh Dật Viễn”

” Ninh Dật Viễn...” Tiểu Đồng nói thầm: “Nhưng cái tên đó không phải là quá nam tính sao?”

“Cậu ta vốn dĩ là nam mà!” Liễu Yên Nhiên mặt không đổi sắc: “Nhưng mà, cậu nhận lầm cũng không có gì kỳ lạ, nhớ năm đó, Bác quản lý căn cậu ta vào ký túc xá, nói cậu ta là sinh viên nữ, đến lúc cậu ta đưa ra chứng minh thư mới gạt mình sợ hãi cho cậu ta vào ký túc xá đấy”

“Cái gì? Hồ ly tinh kia là nam?” Tiểu Đồng không thể tưởng tượng nổi lớn tiếng nói, thế giới này thật sự là huyền ảo!

Tiểu Đồng theo bản năng liền quay đầu lại nhìn về phía Ninh Dật Viễn một cái, lúc này lại phát hiện Ninh Dật Viễn hình như nghe thấy gì đó, nở nụ cười, ngoảnh đầu nhìn về phía cô.

Quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp

Tuy rằng bình thường Tiểu Đồng học hành thật sự không tốt lắm, nhưng trong đầu cô liền bắn ra những lời này trong nháy mắt

Tiểu Đồng nhanh chóng đeo bám cái máy bắt quái - từ trong miệng Liễu Yên Nhiên moi ra tin tức có liên quan tới Ninh Dật Viễn

Khoa máy tính, mỹ nam số một, là đối tượng làm vô số chị em dòm ngó, bằng khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, thuần thuần xuôi gió ở trong giới cos hỗn loạn, thường xuyên đi tham gia triển lãm Anime, thậm chí bản thân đã có một lượng fan lớn

Một câu nói tổng kết: Mỹ nam tử vô cùng đào hoa

“Cậu đừng nói với tớ là, cậu có hứng thú với vị thần tiên tỷ tỷ chỉ có thể đứng từ đằng xa nhìn không thể khinh nhờn kia nha?” Liễu Yên Nhiên nói xong, nghi ngờ liếc mắt nhìn Tiểu Đồng một cái, dường như đang nghi ngờ động cơ của cô

Tiểu Đồng khoát tay: “Yên tâm đi, trên thế giới này loại đàn ông có thể bắt hồn chị không còn tồn tại đâu” mặc dù nói như thế, nhưng Tiểu Đồng nghĩ tới dáng vẻ cực phẩm kia của Ninh Dật Viễn, trái tim nhỏ vẫn không nhìn được run lên.

Liễu Yên Nhiên suy nghĩ một chút, ngày thường mặc dù Tiểu Đồng háo sắc, nhưng đúng là chưa để người nào ở trong lòng, dáng vẻ khí phách nữ vương kia chỉ có thể làm cho nam sinh tránh xa ba mét, cho dù dung mạo xinh đẹp, nhưng thực sự không phù hợp với loại đàn ông có ước vọng muốn ôm lấy người con gái bé bỏng ở trong ngực. Nói trắng ra là, loại người như Tiểu Đồng, đem làm bình hoa còn được, chỉ cần mở miệng nói chuyện, sẽ là bị kịch

“Này! Liễu Yên Nhiên, ánh mắt kinh thường kia của cậu là có ý gì đó, giải thích rõ ràng cho tớ!” Tiểu Đồng nhìn ra rõ ràng được sự khinh bỉ từ trong ánh mắt của Liễu Yên Nhiên, không khỏi phẫn nộ

Liễu Yên Nhiên liền xoa tay, tiêu tiêu sái sái xoay người, không để ý tới Tiểu Đồng

Thôi, quân tử báo thù, mười năm không muộn, Tiểu Đồng nhìn bóng lưng Liễu Yên Nhiên, âm thầm ghi chép món nợ trong đáy lòng.

Làm phiền đến gần tối, những sinh viên mới cuối cùng cũng tản đi, Tiểu Đồng vuốt vuốt mái tóc uốn lộn vừa mới làm mấy hôm trước, từ chối đi cùng Liễu Yên Nhiên, mà chậm rãi, chậm rãi, thong thả bước tới bên Ninh Dật Viễn, quan sát đôi tai lông lá màu trắng của cậu ta một lúc lâu

Mặc dù Ninh Dật Viễn bị người ta nhìn chằm chằm đã sớm thành thói quen, nhưng ánh mắt cay cay này làm cậu ta không nhịn được xoay người nhìn về phía Tiểu Đồng: “Có chuyện gì không?”

“Tôi có thể sờ vào hai tai không?” Ninh Dật Viễn cao hơn Tiểu Đồng một chút, Tiểu Đồng chỉ có thể hơi ngẩng đầu lên...

Ninh Dật Viễn bật cười “Xì”, cúi đầu, thỏa mãn yêu cầu kỳ quái này của Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng hí mắt, chọc chọc một chút, kéo một cái, vẻ mặt vui sướng

“Tôi tên Ninh Dật Viễn, khoa máy tính” Ninh Dật Viễn nhìn vẻ mặt hài lòng của Tiểu Đồng, không biết tại sao, buột miệng nói ra

“Tôi biết...” Tiểu Đồng đang cố gắng với tay lên hai cái tai trên đầu Ninh Dật Viễn, không hề suy nghĩ, cứ như vậy liền bị bại lộ, lúc ý thức được, ảo não gãi gãi đầu: “Tôi tên là Tiểu Đồng”

“Ừ, tôi cũng biết rồi”

Ninh Dật Viễn vừa nói những lời này, Tiểu Đồng lập tức có chút thẹn thùng, nhìn về phía ngón tay út: “Không phải là cậu để ý tới tôi từ lâu rồi đấy chứ?”

“Ack...” xem ra Ninh Dật Viễn có vẻ như bị sét đánh không tới, im lặng bật cười chỉ chỉ vào tờ giấy chứng nhận nhỏ trước ngực Tiểu Đồng: “Không phải ở đây có viết sao?”

Lúc này Tiểu Đồng mới nhớ ra, chính là Liễu Yên Nhiên giúp cô làm mảnh giấy chứng nhận này, nó đang phát ra ánh sáng chói lọi chọc mù mắt cô! Nhất thời, chỉ thiếu điều che mặt rơi lệ o(>_<)

Thấy sắc mặt cô gái đổi diện từ hồng chuyển qua xanh mét, cảnh tượng thật sự là buồn cười, tâm trạng Ninh Dật Viễn không hiểu vì sao cũng tốt hơn.

“Cùng đi ăn cơm tối, được không?”

“Không được...” Tiểu Đồng ấp úng có chút xấu hổ: “Tôi đi cùng bạn cùng phòng”

Ninh Dật Viễn cũng không thêm để ý, khoát tay với Tiểu Đồng một cái: “Vây thôi, để lần sau”

Đi được một đoạn rất xa, Ninh Dật Viễn quay đầu lại nhìn, Tiểu Đồng vẫn còn đứng ở vị trí cũ, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì, ánh nắng phía chân trời chiếu lên bóng dáng của cô, tự nhiên có một cảm giác thích thú tốt đẹp

Đúng là một nữ sinh có thú vị, Ninh Dật Viễn không khỏi nghĩ như vậy

Tất nhiên, nếu như cậu ta đến gần Tiểu Đồng, chắc chắn sẽ bác bỏ ý nghĩ đó

Chỉ nghe “Rắc rắc...”

Tiểu Đồng đang cúi đầu nắm chặt lấy đột ngón tay của mình, xung quanh người tỏa ra khí thế “Người không phận sự chớ lại gần”, chị đây thật sự chỉ là nhất thời trượt chân, chị đây không thể mất mặt như vậy, chị cũng không tin, không tóm được cậu quay đầu rồi đi

Chủ nhật, ánh mặt trời rất đẹp, thích hợp nhất.... đọc tiểu hoàng rồi (tiểu hoàng của chị tiểu ở đây là truyện OOOX đó)

Mỗi lần, Lâm Thư cầm tác phẩm nổi tiếng gì đó, đều bị Tiểu Đồng hung hăng ném cho một cái nhìn khinh bỉ. Chỉ trừ một quyển “Kim, bình, mai”!

Lâm Thư tuyên bố lúc cô vẫn còn đang học tiểu học, đã am hiểu sâu sắc nội dung trong “kim, bình, mai”, mặc dù Tiểu Đồng vừa mới bắt đầu đối với tuyên bố chẳng thêm ngó tới, một kẻ ngốc nghếch bẩm sinh, làm sao có thể đọc được quyển sách bác đại tinh thâm như vậy?

Nhưng sự thực chứng minh, đúng là Lâm Thư không nói dối, một ngày, Lâm Thư cấp tốc bới ra được một quyển sách đầy bụi bặm từ trong một góc nào đó của một cửa hàng sách, mà theo lâm thư nói là “kim, bình mai”, quăng cho Tiểu Đồng

Tiểu Đồng cầm quyển sách rách nát đó lên, to bằng bàn tay, nhất thời nhìn về phía Lâm Thư bằng ánh mắt kính nể

Từ đó, mỗi khi Tiểu Đồng nhàn rỗi mà buồn chán, liền tới cửa hàng đó, lật xem một chút, để nâng cao tinh thần giác ngộ!

Khi thấy Phan Kim Liên lắc lắc eo thon nhỏ, nũng nịu nịnh nọt, đột nhiên có người đứng bên cạnh cô lặng yên không một tiếng động: “Tiểu Đồng?”

Tiểu Đồng vừa ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ là Ninh Dật Viễn

Theo bản năng liền cuộn tròn quyển sách trong tay, Tiểu Đồng trưng ra vẻ mặt: “Thật trùng hợp”

Ninh Dật Viễn chột nhứ mày: “Cô đang đọc nhìn gì vậy?”

“Khụ khụ, khụ khụ...” Tiểu Đồng giả bộ vẻ mặt một thực nữ: “Tôi đang nghiên cứu tinh hoa văn hóa cổ đại, định so sánh sự đối lập của văn hóa trung tây”

Liếc mắt nhìn thứ Tiểu Đồng đang che đậy ở trong tay, trên mặt Ninh Dật Viễn dần dần tràn ngập ý cười: “Nghiên cứu sự khác biệt tư thế cơ thể ở phương tây?”

“Phụt...” thiếu chút nữa thì Tiểu Đồng phun ra một ngụm máu tươi, kinh sợ nhìn Ninh Dật Viễn trước mặt.

Chỉ thấy cậu ta đang kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh, chắp hai tay ở sau gáy, gác chân ngửa mặt lên trời, động tác như mây bay nước chảy dứt khoát sinh động, đặc biệt tiêu sái, đặc biệt lưu manh, đặc biệt... mê người!

Nhưng mà, dù như vậy cũng không thể khiến Tiểu Đồng che giấu vẻ mặt lệ rơi đầy mắt của mình lúc này, Ninh Dật Viễn này nhìn qua bề ngoài chính trực, có thể giết chết vô số thiếu nữ tại sao lại có nội tâm đáng khinh như vậy?!

Sớm biết thế này, tội gì cô phải giả bộ trưng ra cái vẻ mặt ngốc nghếch ngượng ngùng kia!

Nghĩ như vậy, Tiểu Đồng liền dứt khoát bình nứt không sợ vỡ, quanh mình chính đại đưa quyển sách giấu trong tay ra, thậm chí còn nhìn về phía Ninh Dật Viễn bằng bộ mặt nghiêm trang, gật gật đầu: “Thế nào, cậu muốn nghiên cứu cùng với tôi sao?”

Vốn là trước đây mấy ngày Ninh Dật Viễn nhìn thấy cô gái thú vị hôm trước, đang ngồi ở bên cửa sổ chăm chú nhìn liền lặng lẽ đi tới, vừa mới nhìn, hoàn toàn bị giật mình, thật đúng là.... bề ngoài đài hoàng, trong lòng thâm trầm nha!

Không nhịn được, liền muốn trêu chọc cô bé này, thật không ngờ, cô lại nói những lời như vậy, Ninh Dật Viễn chống đầu ngăn lại nụ cười mỉm nơi khóe miệng

Tiểu Đồng lườm Ninh Dật Viễn, có buồn cười đến vậy không? Vui lắm sao....

Tất nhiên, Ninh Dật Viễn không có cùng Tiểu Đồng nghiên cứu vấn đề tư thế cơ thể, chỉ cảm một quyển tạp chí máy tính, ngồi yên lặng xem.

Mặc dù, trong lòng Tiểu Đồng có một vạn câu châm chọc, hiệu sách lớn như vậy, sao cậu không chọn chỗ khác, làm chị đây đọc tiểu hoàng mà sóng lòng sôi sục! Sóng lòng sôi sục?! = = đúng là một sắc nữ nha!

Nhưng mà.... Tiểu Đồng nhân cơ hội này, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Ninh Dật Viễn mấy lần

Lần trước nhìn thấy, lớp hóa trang trên mặt quá dày, nhìn không rõ. Ngày hôm nay, sạch sẽ, lại càng toát ra vẻ là “thông minh lanh lợi”

Nhìn một chút, làn da trắng nõn này; nhìn một chút, hàng lông mi giống như bàn chải này; nhìn một chút, đôi mắt đào hoa ẩn tình này; nhìn một chút, sống mũi thẳng tắp này; nhìn một chút, cái miệng nhỏ đôi môi hồng hồng này....

Chắc chắn, Tiểu Đồng đắm bàn, tại sao cô không phát hiện ra kho báu này từ sớm chứ?

“Nhìn cái gì, mà vui vẻ như vậy?”

“Trai đẹp trước mặt, kìm lòng không nổi” Tiểu Đồng thành thật trả lời

“Vậy trai đẹp này có thể xin công chúa điện hạ ăn một bữa cơm không?” Ninh Dật Viễn nâng trán, biết nghe lời phải

Tiểu Đồng chậm rãi đóng “Kim, bình, mai”, lắc đầu một cái: “Sai rồi”

“Công chúa điện hạ, loại xưng hô này, chỉ để dùng cho những em gái phần hồng diu dàng thôi” Tiểu Đồng đứng lên, từ trên cao nhìn Ninh Dật Viễn, nghiêng đầu rất có thư thế: “Phiền gọi tôi là nữ vương điện hạ”

Ninh Dật Viễn sững sốt mấy giây, nhìn bóng lưng Tiểu Đồng đi xa, sờ sờ vị trí trái tim: “Gặp quỷ thật rồi, tại sao vừa nãy lại đập nhanh như vậy?”

60. Chương 59 .2

Cuối cùng Tiểu Đồng và Ninh Dật Viễn đến một nhà hàng chuyên món cay Tứ Xuyên ở bên cạnh trường học ăn lẩu

Nhìn nồi lẩu đỏ ốt một lúc, Ninh Dật Viễn nuốt một ngụm nước bọt: “Cô thật sự có thể ăn?”

Hết

“Nói nhảm” Tiểu Đồng vỗ ngực: “Chị đây ăn cay từ nhỏ, chỉ một chút này đã là cái gì, một bữa ăn sáng?”

Thấy vẻ mặt Ninh Dật Viễn vẫn còn nghi ngờ, Tiểu Đồng không vui: “Nếu không ăn được nồi lẩu này, tôi tụt hai cup”. Đây tuyệt đối là câu thề độc, bởi vì... Tiểu Đồng là B (Cup ngực các nàng nha)

Có thâm ý khác quan sát vị chí nào đó của Tiểu Đồng, Ninh Dật Viễn yên lặng che mặt, được rồi, tôi tin rồi vẫn còn không được sao!

Cậu đang ám chỉ ngực tôi bằng phẳng như sây bay? Tiểu Đồng giận, vươn tay ra, bắt đầu ăn đặc biệt nhiều, mà trong cả quá trình đó, Ninh Dật Viễn chỉ gắp mấy ngọn rau cải, phần lớn thời gian đều cười híp mắt nhìn Tiểu Đồng

Vì lời thề độc kia, Tiểu Đồng cũng lười quản cái gì là hình tượng, ngay cả việc đọc tiểu hoàng cũng đã bị bắt quả tang, thì còn có thể gặp bị kịch gì hơn nữa?

Dứt khoát, liền nuốt xuống từng miếng từng miếng thịt

“Nhìn dáng vẻ này của cô, có thể lấy chồng sao?” Ninh Dật Viễn cũng bị dáng vẻ hung mãnh của Tiểu Đồng làm cho sợ hết hồn, không nhận được “lo lắng” hồi

“Gia bát thô cừ đơn thuần ngẩng chim.” (các bạn thông cảm nha, mình không thể nào hiểu được chị tiểu đang nói gì, nên để nguyên). Tiểu Đồng ngọng nghịu nói xong: “Đàn ông quá phóng túng không có giới hạn” không lấy được chồng thì thôi, đàn ông không đáng tin!

Ánh mắt Ninh Dật Viễn tối sầm lại

Sự thật chứng minh....

Khoe khoang khoác lác là phải trả giá rất lớn. Tiểu Đồng mặt ủ mày chau xoa xoa cái bụng tròn xoe, len lén liếc mắt nhìn Ninh Dật Viễn, nhìn nhìn lại cũng còn dư lại gần một nửa nồi lẩu

Cho đến lúc này, Ninh Dật Viễn ăn ngoài rau cải chính ra rau cải, không phải là đang mãi lo xem kịch vui chứ? Tiểu Đồng bĩu môi, nhóc con, không để cho cậu được như ý!

“Sao cậu không ăn?” Tiểu Đồng thân thiện gắp thứ gì đó trong nồi lẩu quăng vào bát Ninh Dật Viễn, đáng vẻ “Cậu không ăn chính là không nể mặt tôi”

Ninh Dật Viễn cũng không từ chối, dưới ánh mắt đầy áp mong chờ của Tiểu Đồng, chậm rãi đem đôi đũa hướng về phía đồ ăn đỏ rực trong bát, vẻ mặt nhìn qua có chút giống như liệt sĩ anh dũng hi sinh

Hai người hợp lực, cuối cùng giải quyết hết nồi lẩu lớn kia.

Dáng người của bản thân tạm thời được giữ ở trạng thái an toàn bữa cơm này ăn cũng vô cùng lâm li, tâm trạng Tiểu Đồng khá tốt, đứng lên cách cái bàn, chọc chọc Ninh Dật Viễn đang yên lặng không tiếng động

Chọc một cái không được, chọc cái thứ hai, Tiểu Đồng liền phát hiện có gì đó không đúng

Sắc mặt Ninh Dật Viễn có chút tái nhợt, trên trán rỉ ra chút mồ hôi, chạy màu, đáng vẻ rất không thoải mái

“Cậu làm sao vậy?”

“Xem ra, phải làm phiền cô gọi xe cứu thương rồi...” Ninh Dật Viễn cười khổ

“Rõ ràng là dạ dày không tốt, còn ăn cay, tại sao mấy người trẻ tuổi bây giờ không ai biết chăm sóc bản thân?” Vị bác sĩ mặt áo trắng dài những mây, rất không vui

Tiểu Đồng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh tự kiểm điểm, thì ra, Ninh Dật Viễn vốn không ăn được cay, kết quả lại bị chính cô ép buộc.... giờ xong rồi, thiết chút nữa làm xuất huyết dạ dày.

Sau khi Ninh Dật Viễn truyền mấy chai nước biển, sắc mặt rõ ràng đã khá hơn nhiều, quay đầu nhìn lên, Tiểu Đồng đang chán ghét tự kiểm điểm. Chờ khi bác sỹ vừa đi khỏi, liền an ủi: “Không có chuyện gì lớn, cô đừng lo lắng”

“Không thể ăn cay, tại sao không nói?”

“Chẳng lẽ tôi trơ mắt nhìn chút đồi núi nhỏ của cô biến mất?” Ninh Dật Viễn trêu chọc

“Này, chúng ta mới chỉ quen nhau có mấy ngày thôi, cậu dám nói vậy sao?”

“Đây mới gọi là chỉ hận không gặp sớm”

Tiểu Đồng bị chọc cười: “Được, Ninh Dật Viễn, tôi, tha, cho, cậu” chính xác là dùng giọng điệu phóng khoáng, hào sảng nói với Ninh Dật Viễn

Ninh Dật Viễn cũng khí khái: “Đa tạ nữ vương nể mặt”

Hai người nhìn nhau cười

Mặc dù nói Tiểu Đồng khá phóng khoáng nói câu nói kia, nhưng kết quả, hai người lại đổi vị trí, Tiểu Đồng đi theo Ninh Dật Viễn ăn uống miễn phí, cuộc sống như vậy khỏi phải nói có bao nhiêu tiêu sái.

Mấy người người trong ký túc xá nhìn sắc mặt ngày càng hồng nhuận của Tiểu Đồng, không khỏi hỏi: “Đóa hoa phách vương này gần đây được ai tưới tắm tốt như vậy?”

Tiểu Đồng khinh thường: “Tớ biết các cậu ghen tị, nhưng tớ luôn là người khiêm nhường”

Ký túc xá “Roẹt” một tiếng.

Tiểu Đồng lại bình tĩnh xách túi, tới quán ăn tìm Ninh Dật Viễn

Nhưng tới bây giờ, vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Ninh Dật Viễn, kỳ lạ, trước giờ cậu ta chưa tới muộn bao giờ?

Tiểu Đồng vòng quanh hiệu sách một vòng, không ngờ, lại nhìn thấy cậu ta bên trong quán Tiểu Đình Tử, chỉ là, bên cạnh cậu ta có một cô gái dịu dàng

Đang kéo vạt áo Ninh Dật Viễn, nước mắt lưng tròng, thật sự có thể nói là vừa thấy đã thương

Nhưng mà, vẻ mặt Ninh Dật Viễn lại cứng ngắt, thậm chí là lạnh lùng

Dường như là một vở kịch hay, Tiểu Đồng núp ở trong bụi cỏ, say sưa ngon lành chuyển bị theo dõi tiến triển câu chuyện. Chỉ nghe được Ninh Dật Viễn nói: “Xin lỗi, tôi có bạn gái rồi, cho nên...”

“Không sao, em thích học trưởng là được rồi”

Chắc chắn, đúng là si tình nha! Nhưng mà, Ninh Dật Viễn này, có bạn gái từ lúc nào vậy?

“Không được, như vậy bạn gái tôi sẽ tức giận” Nói xong, xoay người một cái, đi vào bước, ai ôi? Tiểu Đồng ngẩn đầu, liền nhìn thấy gương mặt mặt tuấn tú phóng đại của Ninh Dật Viễn.

“Ừ, em ở đây đợi anh lâu chưa, xin lỗi...” Ninh Dật Viễn ôm Tiểu Đồng, nghiêm túc nói với cô bé kia

Rốt cuộc tâm hồn thiếu nữ của cô bé dịu dàng kia tan nát, mang theo đôi mắt đắm lệ...

“Đoàng đoàng đoàng...” Tiểu Đồng cũng không rảnh cổ kị, hơi thở ầm ập của Ninh Dật Viễn cách lớp áo, truyền tới từng chút xú, khiến Tiểu Đồng không nhận được đầu có chút trống rỗng.

“À, em không trách anh chứ?” phát hiện Tiểu Đồng có chút ngu ngơ, Ninh Dật Viễn buông lỏng tay ra, hơi cúi đầu, nhìn vào mắt Tiểu Đồng: “Vừa nãy chỉ là biện pháp khẩn cấp”

Tiểu Đồng trấn an trái tim nhỏ của mình, khôi phục dáng vẻ phóng khoáng, vung tay lên: “Không sao”

Thật là kỳ quái, loại cảm giác vừa vui mừng lại vừa mất mát này rốt cuộc là cái gì?

Tiểu Đồng cũng không phải là người ngu ngốc trong chuyện tình cảm, biểu hiện rõ ràng như vậy, dường như cô đã biết đáp án, nhìn Ninh Dật Viễn trước mặt một chút, há miệng, nhưng cái gì cũng không thể nói ra.

Mấy ngày nay, Tiểu Đồng luôn tránh mặt Ninh Dật Viễn không gặp.

Cô đang xấu hổ? Không, cũng không phải....

Sau khi xác định được tình cảm của mình, điều Tiểu Đồng suy nghĩ mỗi ngày chính là - làm thế nào mới có thể nhanh chóng hạ gục Ninh Dật Viễn

Lúc đi từ hiệu sách về ký túc xá, Tiểu Đồng vẫn còn đang tiến hành suy nghĩ đối với một số vấn đề, không ngờ....

“Tiểu Đồng Đồng”

Cách rất xa, âm độ của giọng nói này vẫn như cũ không hề mài mòn xuyên vào trong tai Tiểu Đồng

Hổng rồi, Tiểu Đồng vừa quay đầu lại, quả nhiên là Tần Thiếu Đông

Lúc Tiểu Đồng còn trẻ người non dạ, lúc ấy đặc biệt dầy leo, đặc biệt tiểu bạch, đã từng có một niềm tin kiên định không đổi, giống như những cây nấm xinh đẹp thường chứa kịch độc, người đàn ông càng có dáng vẻ đẹp trai, thì càng không an toàn. Bạn nói xem, khi nói đến chuyện yêu đương, cho dù hai người có OOX, thì mỗi ngày vẫn phải nghĩ cách, làm thế nào mới có thể trông chừng nửa người dưới không an phận của đàn ông, làm thế nào mới có thể bóp chết tất cả những tiểu tam nhi, những chuyện đó thật sự rất mệt nha?

Cho nên muốn tìm đàn ông, nên tìm loại đàn ông mặt mũi không quá xuất sắc, chỉ cần thuận mắt là được. Tính tình trung hậu mới là vương đạo!

Bởi vậy, người tên Tần Thiếu Đông này, ngay lúc Tiểu Đồng chưa trưởng thành để lại trong dấu chân không thể xóa nhòa

Lúc học cấp ba, Tiểu Đồng có rất nhiều người theo đuổi, nhưng mà Tiểu Đồng lại bỏ qua tất cả, phóng tầm mắt lựa chọn Tần Thiếu Đông không tiếng tăm gì.

Khi đó Tiểu Đồng còn chớp chớp đôi mắt tỏ thái độ nói với người bạn gái của cô: “Tần Thiếu Đông đối với tớ rất dịu dàng, mặc dù đáng ghét không xuất sắc, nhưng tớ có cảm giác an toàn”

Lúc đó, bị người bạn gái cô hung hăng kinh bỉ một trận.

Nhưng mà, Tiểu Đồng quên một câu nói: “Nhìn người không thể qua vẻ bề ngoài, nước biển không thể đo lường”!

Nghe nói, qua công tác thống kê tội phạm học, đáng người càng đáng hoàng, tỷ lệ phạm tội càng cao, điều này là có đạo lý. Lúc Tiểu Đồng kết giao với Tần Thiếu Đông được nửa năm, cô vô tình phát hiện mục đích thật sự của Tần Thiếu Đông

“Thế nào, đánh cuộc tớ thắng, Tiểu Đồng có gì khó theo đuổi, đã qua nửa năm rồi, đưa tiền đưa tiền!”

Tiểu Đồng leo dây một thời gian dài như vậy, mà từ leo dây chuyển thành nữ vương, chỉ cần mười giây, là đủ rồi

Sau khi nghe được câu nói kia, Tiểu Đồng vô cùng bình tĩnh đi tới trước mặt Tần Thiếu Đông, hung hãn cho hắn một bài học cả đời khó quên, thủ pháp kia, độ mạnh yếu kia.... quyết tâm dứt hết tình nghĩa, không cần hoài nghi!

Từ đó, hai người vốn là nên mỗi người đi một ngã, không ngờ tới chính là, Tần Thiếu Đông lại trưng ra một bộ mặt hối hận, không chỉ có đi theo Tiểu Đồng tới đại học B, còn toàn tâm toàn ý nghĩ với việc nối lại tình xưa

Đáng tiếc, Tần Thiếu Đông không biết, chuyện kia đi qua, Tiểu Đồng coi như là một bài học, mặc kệ là đàn ông đáng dập dẹp trai hay xấu xí, bản chất cũng sẽ không thay đổi, đã như vậy, tại sao không tìm một mỹ nam, để no bụng mãn nhãn chứ?

Tiểu Đồng cắt đứt mọi phương thức liên lạc với Tần Thiếu Đông, Tần Thiếu Đông không tìm được người, liền bắt đầu tiến hành kế hoạch vòng vây. Chạy vòng quanh trường đại học B hơn nửa ngày, cho nên mấy ngày trước Tần Thiếu Đông vẫn không tìm được, nhưng gần đây, anh ta lại trở nên thông minh ra, chờ ở trước cửa ký túc xá, ôm cây đợi thỏ

“Rốt cuộc là cậu muốn thế nào?” Tiểu Đồng phiền não nhìn bầu trời một chút, hận không thể đập tên này đến tận Thái Bình Dương

“Tiểu Đồng Đồng, đừng lạnh lùng như vậy, nhớ ngày đó...”

“Ngừng! Nhớ ngày đó, chắc mắt tôi bị hợp kim titan chọc mù, mới đồng ý quen cậu, xin cậu quên đi hành động lúc còn nhỏ dại của tôi”

“Đừng như vậy, Tiểu Đồng Đồng, anh biết chắc chắn em không quên được anh” Hoàn toàn không nghi ngờ lúc này Tiểu Đồng nghe thấy giọng nhỏ nhẹ của Tần Thiếu Đông so với ruồi bọ còn chán ghét hơn

“Tôi đã quên cậu rồi, thật sự” Tiểu Đồng không muốn dây dưa với cậu ta, hất tay cậu ta ra định bỏ đi

Không ngờ, Tần Thiếu Đông lại kích động, kéo tay Tiểu Đồng: “Em cứ như vậy không muốn gặp anh, ngay cả cùng anh ăn một bữa cơm cũng không được? Hay là, em thay lòng rồi hả?”

Mí mắt Tiểu Đồng giật giật, tiểu vũ trụ cuối cùng không nhịn được bộc phát: “Này, cho cậu một chút ánh mặt trời, cậu liền cho là sáng lạn đúng không? Muốn chị đây phải nói rõ ràng? Tôi không thích cậu, cho dù tất cả đàn ông trên thế giới này chết hết, tôi cũng không bao giờ thích cậu nữa! Tôi thà rằng đi yêu nhiệm sắc thể đơn bào, cũng còn thích cái kẻ đầu óc so với sâu bọ cũng không bằng như cậu! Người như cậu sống thật lãng phí không khí, chết còn lãng phí đất đai! nửa sống nửa chết đó chính là lãng phí nhân dân tệ! Có muốn tôi tặng cho cậu sáu chữ sống nhảm chán, chết hèn nhát không? Cho dù cậu có chết, cũng đừng kéo theo tôi được không, ngoan ngoãn cút vào bóng tối, bước về phía vũ trụ được không? Khí tiết này nọ của cậu không phải đã tan nát dưới đất rồi sao?”

Lúc này, có không ít sinh viên đi ngang qua, chợt bị khí thế gào thét này của Tiểu Đồng trấn áp, cũng ngơ ngác nhìn Tần Thiếu Đông và Tiểu Đồng. Hai người hiển nhiên đã trở thành một cảnh đẹp phát sáng.

Tần Thiếu Đông quần bách, cánh tay đang kéo tay Tiểu Đồng cũng không khỏi thả lỏng đôi chút, kinh ngạc hỏi: “Tiểu Đồng Đồng, em sao vậy? Đối với anh... hay là, em đã có người khác trong lòng rồi hả?”

Quả nhiên, không thể nói chuyện đạo lý với sinh vật đơn bào, Tiểu Đồng quay đầu bước đi, Tần Thiếu Đông vẫn còn muốn nói gì đó, vươn tay muốn kéo Tiểu Đồng, không ngờ, đột nhiên cổ tay bị tóm chặt.

Lúc này, Tần Thiếu Đông mới phát hiện, có một người đứng ở bên cạnh không biết từ lúc nào

Phía sau không có tiếng động, Tiểu Đồng len lén quay đầu nhìn lại, lại nhìn thấy Ninh Dật Viễn: “Ôi? Sao cậu lại ở chỗ này?”

Những lời vừa mới nói chẳng lẽ đều bị nghe được? Tiểu Đồng hơi quần. Mặc dù ở trong lòng Ninh Dật Viễn, bản thân cô cũng không có hình tượng gì, nhưng cũng không đến mức biến thành người đàn bà chanh chua!

Nhưng Ninh Dật Viễn không trả lời, mà nhìn về phía Tần Thiếu Đông nói: “Đã đóng dấu lên chưa, thật không may cô ấy là người cậu không thể đụng vào, trên người cô ấy đã đóng dấu tên tuổi của Ninh Dật Viễn tôi”

Tiểu Đồng sửng sốt

Tất nhiên, những lời này sau này được diễn đàn đại học B trích dẫn tăng bốc vô cùng khí phách, chuyện này nói sau, tạm thời không nhắc tới

Ninh Dật Viễn vừa xuất hiện, quần chúng vây lại xem càng nhiều hơn, cuối cùng Tần Thiếu Đông vẫn phải buông tha, ngượng ngùng cụp đuôi, chạy...

Lúc này Tiểu Đồng đang rất phiền não...

“Ninh Dật Viễn, nhờ hồng phúc của cậu, xem đi, tôi hoàn toàn không ai thềm lấy rồi”

“Ừ, bộ dạng chanh chua của cô chắc truyền khắp đại học B rồi”

“Đừng có chuyển chủ đề”

“Không phải cô nói không ai thềm lấy cô sao?” Ninh Dật Viễn nheo mắt lại lần nữa.

“Cậu, cậu.....” Tiểu Đồng nổi đóa: “Cậu phải chịu trách nhiệm”

“Được” lưu loát thoải mái

Ôi trời? Tiểu Đồng không thể tin nhìn về phía Ninh Dật Viễn

Chỉ thấy cậu ta buông tay: “Tôi làm bạn trai, muốn hay không?”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-ngay-lam-thay-ca-doi-lam-chong>